

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

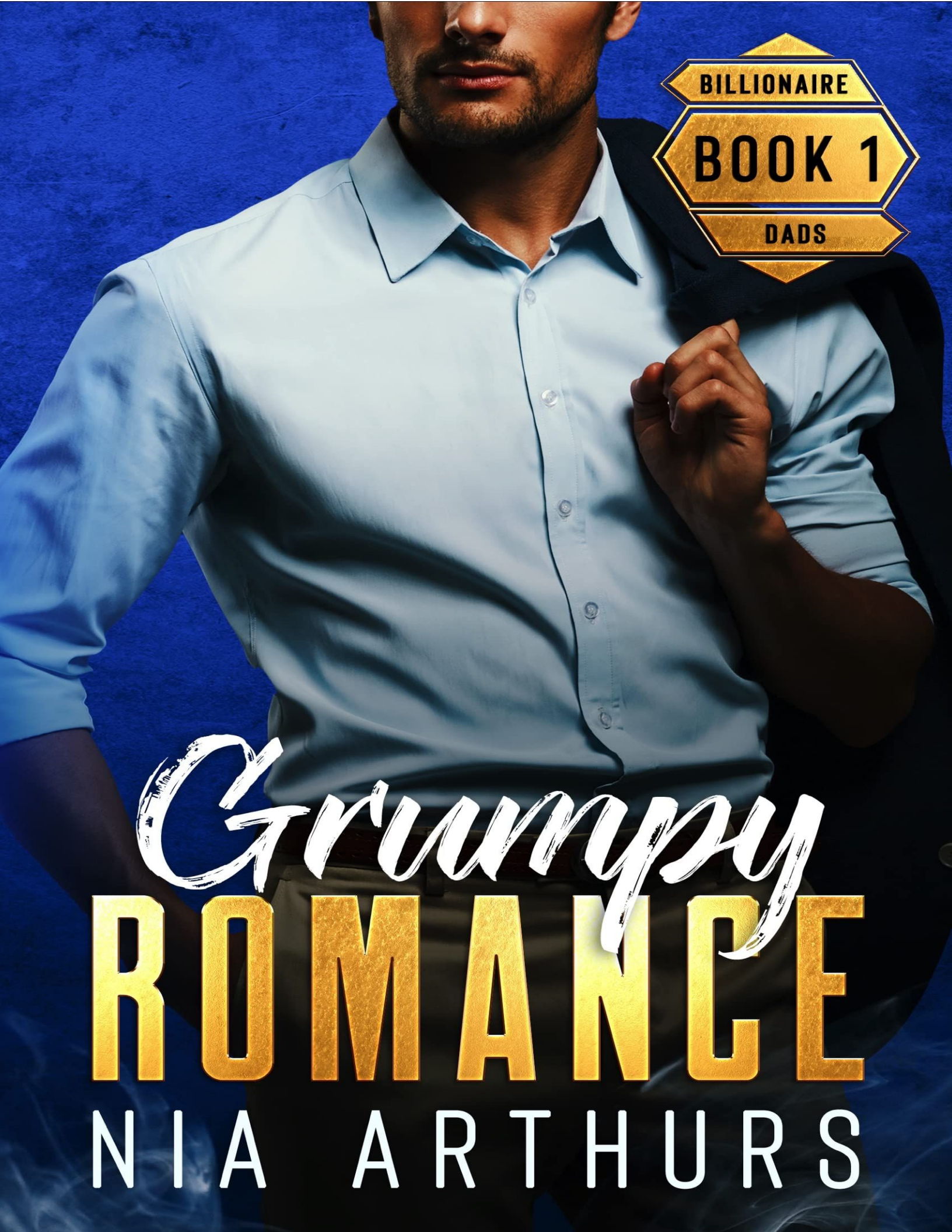
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BILLIONAIRE

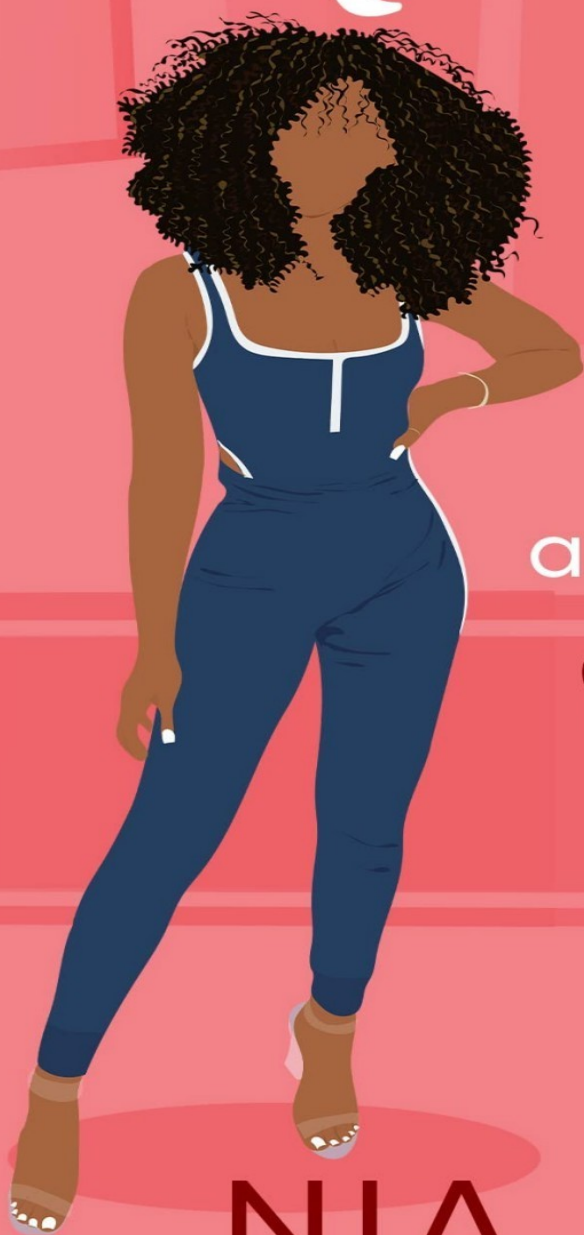
BOOK 1

DADS

Grumpy
ROMANCE

NIA ARTHURS

Grumpy Romance

a single dad
romantic
comedy

NIA ARTHURS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GRUMPY ROMANCE

MİLYARDER BABALAR KİTAP 1

NIA ARTHURS

TELİF HAKKI

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

GRUMPY ROMANCE
Telif Hakkı© 2021 Nia Arthurs
Nia Arthurs ve Sylburn Arthurs tarafından yazıldı
Jalulu Editing tarafından düzenlendi
Kapak Tasarımı: GetCovers

(V1)

BU KİTAP HAKKINDA

Milyarder. Bekar baba. Yeni kabus patronum.

Holland Alistair, emlak sektöründe fırtına gibi esen muhteşem bilgisayar dehası.

Kibirli. Suratsız. Çelik gibi gözler.

Hayatımın en kötü gününde benimle buluştu ve canına okudu. Kelimenin tam anlamıyla.

Dava edileceğime eminim.

Onun yerine, bir iş teklifi aldım.

Alistair'in programını ve öfkesini yönetmenin aslında onun intikamı olduğu ortaya çıkıyor.

Ofiste, gözleri her yerde beni takip ediyor. Beni kovacak mı yoksa yiyip bitirecek mi?

Ben de ne istediğime karar veremiyorum.

Boş zamanlarımda onun ölümünü planlıyorum. Rüyalarımda onu anlamsızca öpüyorum.

Nefret ve istek. İtmek ve çekmek. Tek yaptığımız aramızdakinin etrafından dolanmak.

Ta ki sevimli kızıyla tesadüfen karşılaşması her şeyi değiştirene kadar.

Alistair'in yumuşak tarafını görmeye başladım.

Ama ona aşık olmak benim iş tanımımda yoktu. Ofis merdivenlerinde öpücük çalmak da .

Ofisin huysuzu gözünü bana diktiğinde başımı dik tut miyim? Peki ya yasak aşkımızın haberi duyulursa ne olacak?

İÇİNDEKİLER

[İletişime Geçin!](#)

1. [Patlama](#)
2. [Cehennem Kedisi](#)
3. [Cam Ev](#)
4. [Sıra Dışı](#)
5. [Push-Over](#)
6. [Büyük Ayartma](#)
7. [Kitap Yağmuru](#)
8. [İyi Kahve](#)
9. [Işık İntikamı](#)
10. [Kafasının İçinde](#)
11. [Tarihi Kaydet](#)
12. [Ödül](#)
13. [Çalıntı Kalpler](#)
14. [Yasak Meyve](#)
15. [Yıldızlı Tanık](#)
16. [Kaçak Kalpler](#)
17. [Prenses Saatleri](#)
18. [Katı ve Hızlı Kurallar](#)
19. [Ölüm Öpücüğü](#)
20. [Sonrası](#)
21. [Kırmızı Mürekkep](#)
22. [Aşk Eğretili Otları](#)
23. [Shower Crashers](#)

[HER ZAMAN BENİM](#)

[OL](#)

[Her Zaman Benim Ol Bölüm](#)

[Bir Yorum Bırak](#)

[Ayrıca Nia Arthurs tarafından](#)

İLETİŞİME GEÇİN!

Yeni sürümlerden haberdar olmak, özel bonus içeriklere ve daha fazlasına erişmek için NIA'nın haber bültenine KATILIN!

[Nia'nın haber bültenine buradan katılın.](#)

[Doc'a buradan Özel Erişim Sağlayın.](#)

[Nia'nın tüm kitaplarını görmek için buraya tıklayın.](#)

BÖLÜM 1

ERÜPSİYON

KENYA

Evime girdiğimde bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

Bizim dairemiz.

Benim ve Drake'in.

Hava bayat kokuyor, sanki bütün hafta sonu pencerelerin hiçbiri açılmamış gibi. Saat de bozuk. Akrep ve yelkovan tam on iki on beşi gösteriyor.

Zamanda donmuş gibi .

Tüyler ürpertici.

Parmaklarımı arkamda tıkırdayan parlak sarı bavulun üzerinde sıkıyorum. Bavul tam olarak 'kurumsal merdiveni tırmanan hırslı kalem itici' diye bağırıyor, ama uzun ve iddialı başlık benim için geçerli. Kimse bunu kabul etmese bile.

Pazartesi sabahı saat yedi ve ben ilk iş seyahatimden yeni döndüm.

Çalışmaya katılması *beklenen* kadın su çiçeğine yakalandı.

Onun için üzüldüm.

Benim için harika.

Bir şekilde, ekibin yetkin ve bilgili bir üyesi olarak kendimi kanıtlamak için harika bir fırsat yakaladım.

Ve başardım.

Ödülüm mü? Ekonomi sınıfında bir vücut geliştirmeci ve onun geveze müdürünün yanında sıkışık kalmaktan kaynaklanan ağrı ve sızılar. Ve işe normalden bir saat geç gelmem için cömert bir teklif.

Hurrah.

Dairenin derinliklerine doğru

sürünüyorum. Ayaklarım itiraz ediyor.

Son kırk sekiz saattir, iyi aydınlatılmış bir konferans salonunda bir aşağı bir yukarı yürüyüp Belle's Beauty satış temsilcilerine müşteri kazanımı için en önemli on sırrımı anlatıyorum.

Uzman olduğum söylenemez ama deneyimim var. Liseden beri çeşitli satış pozisyonlarında çalıştım. Öğrendiğim kadarıyla, insanlar sadece görüldüklerini hissetmek istiyorlar. Duyulmak. Değer görmek. O kadar da karmaşık değil.

Elbette, boş yere şikayet eden ve herkesin hayatını mahveden birkaç kendini beğenmiş müşteri var. Ve o müşteriler berbattır. Ama çoğunlukla insanlar iyidir. Buna gerçekten inanıyorum.

Sarı bavulun yere çarpmasına izin veriyorum. Kırık saat bana bakmaya devam ediyor.

Kötü bir alamet gibi geliyor.

Orada yokmuş gibi davranıp yatak odasına doğru ilerliyorum ve ikiz yatağın içine düşüyorum. Elim otomatik olarak yatağın Drake'in tarafına kayıyor. Soğuktu.

Kaşlarım kırıışıyor, burnumu çekiyorum.

Çarşafı hala en sevdiğim deterjan gibi kokuyor.

Garip.

Drake'in her şeye bulaşan özel bir kolonyası var. Sevdiğim o taze kokuyu elde etmek için farklı bir çamaşır yıkama yöntemine geçmek zorunda .

Bütün hafta sonu yatağımızda uyumadı mı? Yataktan sürünerek çıkıyorum ve buruşuk battaniyeye yabancı bir türmüş gibi bakıyorum. O anda ekranım üvey annemden gelen bir aramayla aydınlandı.

Ben . "Hey, Felice."

"Tatlım, kalkmışsın. Mükemmel." Felice'in sesi de kişiliği gibi neşeli ve tuhaf. "Bana büyük bir iyilik yapıp gidip kız kardeşini kontrol eder misin? Bu hafta sonu telefonlarıma cevap vermedi. Endişeleniyorum."

Dikkatimi yataktan uzaklaştırıyorum, vücudum alarma geçiyor. "O iyi mi? Durumu kötüleşti mi? Doktorlar ne dedi?"

"Oh, öyle bir şey değil," diyor Felice.

Rahat bir nefes alıyorum.

"Son kontrolleri iyiydi. Kanserin geri geldiğine dair bir işaret yok. Rutin olarak devam ettiği sürece yaşamayacağız."

"Bu iyi," diye mırıldanıyorum ama kalbim hâlâ hızlı atıyor. Derin bir nefes çekiyorum. Sasha iyi. Her şey . Her şey *harika*.

"Ziyarete geldiğinde, çiftçi pazarından çilek alabilir misin? Onun sevdiklerinden?"

"Uh..." Gözlerimi kırpıştırarak gri bulutlara ve çiseleyen yağmura bakıyorum.

"Üzümleri de aldığınızdan emin olun. Çekirdeksiz olsun, tamam mı? Sindirimi için daha iyi olur."

İçimde tanıdık bir isyan yükseliyor ama onu bastırıyorum. Bu kız kardeşimle ilgili. Benimle ilgili değil.

Felice görmese de yüzüme yorgun bir gülümseme yapıştırıyorum. "Elbette."

"Artık kendi evi olduğu için iyi endişeleniyorum."

"Sasha kendini aç bırakmayacak."

"Hâlâ endişeliyim. Dört saat uzağa taşınmış olmasından nefret ediyorum. Geceleri sağlayan tek şey sana yakın bir yerde yaşıyor olması."

"Merak etmeyin. Ona göz kulak olacağım."

"Sen çok iyi bir kardeşsin, Kenya. Aslında insanlar ikinizin kan bağı olduğunu düşünüyor. Onlara senin ve Sasha'nın da öyle olabileceğinizi söylüyorum."

Kıkırdamam kısa ama gerçek. Sasha ile o on üç, ben on beş yaşındayken tanıştım. Babam annesiyle evlendi ve birlikte yaşamaya . Beni her yerde takip ederdi. Çok sevimliydi.

"Drake ile aranız nasıl?" Felice soruyor.

Kendimi dolaba sürüklüyorum ve kalın bir ceket ile sevimli kırmızı bir elbise çıkarıyorum. İş için biraz fazla şık ama Drake'i bütün hafta sonu görmedim.

Birkaç mesajlaştık ve bir telefon görüşmesi yaptık ama bu sadece onu daha çok özlememe neden oldu. Daha sonra buluştuğumuzda çenesinin düşmesini istiyorum. Kabul edilebilir tek ifade bu.

"Biz iyiyiz. İş yerinde terfi alacağı için çok heyecanlı." Tanrıya şükür. O pozisyon için yarışırken onu evde çok az görüyordum.

"Siz ikiniz ne zaman evleniyorsunuz?" Felice ses tonuna alaycı bir hava katarak sorar.

Beklenti kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oluyor. Bunu sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. "Oh, acelemiz yok."

"Tatlım, ne oldu? Sen ve Drake kaç yıldır birliktesiniz? Üç yıldır mı?"

"Evet. Üniversitedeki ikinci yılımda tanıştık." Sanki bir filmde çıkmış gibiydi. Gösterişli basketbol sporcusu. Utangaç, edebiyatçı. Kimsenin tahmin edemeyeceği bir aşk. Hallmark bizim aşk hikayemizi film yapmak için arayacak, eminim.

"Gördün mü? Yüzük takmak için yeterli bir süre."

Yatağın kenarına oturuyorum ve bileklerime kadar uzanan sevimli botlarımı çıkarıyorum. "İkimiz de hazır olduğumuzda, bu gerçekleşecek."

"Pekala, bir fırça duyduğumda anlarım."

Gülüyorum.

"Sasha'ya benim için bir öpücük ver, tatlım. Ve ben aradığımda lanet telefona cevap vermesini söyle."

"Yapacağım, Felice."

Hat kesildi.

Birkaç saat fazladan uyuma planım suya düşüyor, duş alıyorum ve gün için giyiniyorum. Dumanı tüten banyomdan çıkarken, içimden yine *bir şeylerin yolunda gitmediği* hissi geçiyor.

Donup

kaldım.

Geri yürü.

Drake ve benim diş fırçalarımızı koyduğumuz küçük lavaboya bakıyorum.

En sevdiği yüz bakım ürünleri gitmiş. Bu adam kuru cilde alerjisi varmış gibi nemlendiriyor. Hiç bittiğini görmedim.

Kalbim takla .

Diş fırçasının hala orada olduğunu fark ettim. Değerli imzalı basketbol formaları da öyle. Onları almadan gitmezdi.

Drake'in telefonunu aradığımda sesli mesaja yönlendiriliyorum. Huzursuzluk hissi ikiye katlanıyor.

Bugün garip bir şeyler var.

Kenarına yatak eğiliyor. Ayak bileğimdeki botları giyiyorum, dolaptan çantamı alıyorum ve aynanın önünden geçiyorum.

Telaşlı yansıyamda kaşlarının arasında derin bir kırışıklık olan koyu tenli, burnu kalkık ve kıvrıkcık siyah saçlı bir kadın görüyorum. Saçlarımı topuz yaptım çünkü yıkayacak ne vaktim ne de sabrım var.

Ne zaman saçım ile ilgilenilse, bu on iki saatlik bir mesele. Derin bakım var. Kesit alma. Şampuan. Saç kremi. Dolaşıklık giderme. Şekillendirme kısmı altı saat daha sürüyor. Doğal saçın rahat saçtan daha kolay olduğunu kim söylediye bana bir özür borçlu.

Dışarı çıktığımda derin bir nefes alıyorum ve yağmurun topraksı kokusuna gülümsüyorum. Bulutlar gri ve gökyüzü kızgın ama bu beni korkutmuyor. Şehir çok ihtiyaç duyduğu durulamayı alıyor.

Her şey yolunda.

Otobüsün üstüne doğru yürürken kendime saçmaladığımı söylüyorum. Bozuk saat, bozuk saattir.

Belki de Drake'in en sevdiği ürünler bitmiştir. Bu neden tezgahta olmadıklarını açıklıyor.

Yorgunum ve her şeyi fazla düşünüyorum.

Drake harika bir erkek arkadaş oldu.

Ve ben harika bir çalışıyorum.

Kutlama yapmalıydım. Satış performansıyla üst düzey yöneticileri etkilediğimi *biliyorum*, yoksa beni merkeze davet etmezlerdi. Sadece birkaç ay kahve getirip götürdükten ve yazıcı ile çıkıyormuşum gibi hissettikten sonra beni iş toplantısına çağırdılar.

Bu fark edildiğim anlamına geliyor. Bu bir tesadüf mü?

Mümkün değil.

Yakın bile değil.

Büyük bir mağazada çalışırken, üç kez üst üste 'Aydın Çalışanı' tacını çaldım. İnsanları nasıl çekeceğimi biliyorum. Şimdi Belle's Beauty HQ'da geçici olarak çalışıyorum ve olduğumu kanıtlamak için her fırsatı değerlendiriyorum.

Evet, ben tamamen yeni bir yöne doğru ilerlerken edebiyat diplomam tozlanıyor ama hayallerimin peşinden gidip gitmediğim öğrenci kredilerinin umurunda değil. Yemeği açlıktan ölen bir sanatçı olamayacak kadar çok seviyorum.

Önemli olan artık bir geçici işten diğerine koşturmuyor olmam. Görünüşe göre kalıcı bir pozisyona doğru yol alıyorum.

Benim için iyi şeyler, hayır, *harika* şeyler olacak.

Çiftçi pazarına giden otobüse binıyorum ve hareketliliğin kakofonisini içime çekiyorum. Taze meyve sepetleri gözleri şenlendirir. Çiçekler, tablolar

ve eski antikalar her yerde. Müşteriler fiyatlar üzerinde pazarlık yapıyor. Kalabalıklar sıcak kahve için itişip kakışıyor.

Ciddi bir java ihtiyacım var ama önce çilek ve üzümleri alıyorum. Satın almam uzun sürmüyor ve kendimi bir fincanla ödüllendiriyorum.

Yüksek sesle ve cahilce höpürdetiyorum. Yaşlı bir adam bana pis bir bakış atıyor ama onu affediyorum çünkü muhtemelen kahvesini henüz içmemişti ve ben bile ilk yudumdan önceki insanlardan nefret ediyorum.

Sasha'nın dairesine giden otobüsü yakalarken kahve bana eşlik ediyor.

Şu ana kadar yağmur . Sorun değil.

Şemsiyem burada kullanışlı.

Sonunda Sasha'nın binasına girdiğimde, otobüs durağından ön kapısına kadar çılgınca koşturduğum için tamamen uyanığım. Suyun bir kısmını atmak için şemsiyemi sallıyorum, sıkıca çeviriyorum ve kilitliyorum.

Yere çarptığında bir tıkırtı çıkarıyor ve gülümsüyorum. Şemsiyeyi bir baston gibi kullanarak ve içimdeki gangsteri yönlendirerek Sasha'nın ön kapısına doğru yürüyorum ve parmak eklemlerimi kapıya vuruyorum.

Yanıt yok.

"Hey, Sash! Evde misin?"

İçeriden hafif bir inleme sesi duyuyorum.

Panik beni ele geçirdi. Sasha yaralandı mı? Bayılıp kafasını küvete mi çarptı? Ambulans çağırmam gerekir mi? Ya kanseri geri geldiyse?

Rol yapmayı bırakıp elimi kocaman çantama sokuyorum ve Sasha şehre taşındığında Felicia'nın bana verdiği yedek anahtarları arıyorum.

Parmaklarım titriyor ve tuşlar gürültülü bir şekilde şingirdiyor, koordinasyon eksikliğimi protesto ediyor. Neden kriz anlarında hep bir bağımlı gibi titriyorum?

Derin bir nefes alarak parmaklarımı sabitliyorum ve anahtarı kilide sokuyorum.

Şurad

a.

Açık.

Umutsuzca Sasha'nın ön kapısından içeri dalıp oturma odasına giriyorum. Gözlerim aşırı kızsı dekorun üzerinde kayıyor - yumuşak mor bir kanepede kabarık pembe yastıklar, korkak boncuklu avize, kabarık turuncu halı.

Sasha kendini bir Elle Woods hayranı olarak görüyor ve dairesi de bunu yansıtıyor. Biraz çirkin. Biraz şirin. Anlaşılması zor olsa da çok sevimli.

Yönümü değiştirip yatak odasına doğru gidiyorum.

Sonra kokuyu alıyorum.

Bu...

Drake'in parfümü.

Ona ilk seti alan kişi ben olduğum için kalabalığın içinde fark edebilirim. Çok seviyor ve gittiği her yere bolca sürüyor.

Parmaklarım çilek ve üzüm dolu torbayı sıkıca kavırıyor. Hışırtı sesi yumuşak, ağaçların arasından geçen rüzgâr gibi, ama Sasha'nın odasından gelen inilti yüksek. Ve nefes nefese. Ve acı belirtisi olamayacak kadar alçak.

Sonunda dank etti.

Dışarıda duyduğum ses -kız kardeşimin evine davetsizce girmeme neden olan ses- bir '*düştüm ve kalkamıyorum*' iniltisi değildi. Başka bir şeydi. Çok daha özel bir şey.

Bir adım geri atıyorum, sıcaklık yüzümü yakıyor. Kız kardeşim bir yetişkin, bu yüzden bazı kaşıntılarını kaşması beni şaşırtmamalı. Ama onu hala benim olduğum her yerde olmak isteyen sıska bir çocuk olarak hatırlıyorum. Onunla ilgili bir yetişkinle bağdaştırmak zor.

Zor nefes alıyor.

Güzel olmalı.

Gitsem iyi olacak. Belki Drake'i arayıp nerede olduğunu öğrenirim. Kendi zamanımızı için buluşabilir miyiz bakarım. Ayrı bir hafta sonu onu tutmadan geçirmek için yeterince uzun.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?"

Donup kaldım.

Tüm benliğim

soğuyor. Her şeyim.

Tek. Parçam.

Neden bu ses üç yıllık erkek arkadaşımın sesine benziyordu?
Beynimin bana fırlattığı her şeyi umutsuzca anlamlandırmaya çalışırken beden dışı bir deneyim yaşadığıma yemin edebilirim.
Bu Drake olamaz. Aynı tını olsa bile. Aynı hırıltı. Birbirimizi severken kullandığı kabuğun aynısı.
Bu o değil.
Belki de kardeşidir? Belki yakın bir akrabasıdır? Ya da bir taklitçi?
İnsanlar bu günlerde her türden çılgın şeye ilgi duyuyor.

Taklitçiler en tuhafları değil... Kimi kandırıyorum?

Bir ayağımı diğerinin önüne uzatarak, korku sarışınlar gibi Sasha'nın yatak odasının kapısına yaklaşıyorum.

Kafamın içindeki küçük ses bana televizyona bağırdığım gibi bağırıyor.

Ne yapıyorsun, seni aptal? Sakın o odaya gireyim deme. Kapıyı ne açıyorsun? Aptal mısın sen? Ölmek mi istiyorsun? İşte bu yüzden siyahlar korku filmlerinde oynayamaz. İlk tehlike işaretinde kaçarız.

Ama yürümeye devam ediyorum.

Görünüşe göre, ölüme doğru koşmak siyah ya da beyaz bir şey olmayabilir.

"Korku filmindeki kişi" gibi bir şey olabilir.

Çünkü göreceklerimden korkuyor olsam da kapıya doğru yürümeyi durduramıyorum. Damarlarımda dolaşan merakı ve korkuyu durduramıyorum. Acıtsa bile devam etmemi isteyen kafamdaki çarpıntıyı durduramıyorum.

Görmem

lazım.

Bilmek

zorundayım.

Elimle kapıyı itiyorum.

Yavaşça açılıyor.

Oh.

Oh, benim go-

Meyve torbası elimden düşüyor.

Üzümler ve çilekler odanın içinde yuvarlanıyor, gözyaşı damlaları gibi yere saçılıyor.

Kız kardeşimi erkek arkadaşımın üstünde görünce dehşete kapılarak nefes nefese kalıyorum. Kalçalarının üzerine bir battaniye örtüldüğü için vücutlarının hangi kısımlarının birbirine yapıştığını göremiyorum, ama hareket etme şekillerinden orada tam olarak dua etmediklerini tahmin edebiliyorum.

"Evet," diye haykırıyor Sasha.

"Drake..." Drake mi?

Doğrulama ile kalbim çarpıyor, seğiriyorum. Bir de baktım ki şemsiye elimden kayıp gitmiş. Sanki vücuduma gerçekten bağlı değilmişim gibi havada süzüldüğünü görüyorum. Sanki bir tür trippy rüyası görüyormuşum gibi.

Şemsiye Sasha'nın bronz sırtının tam ortasına çarpıyor. Sasha küfreder ve Drake'in göğsüne yığılır.

Kadın ona çarparken adam sıkıntıyla karışık bir ses çıkarır. Açı acı verici olmalı.

Umarım kırmıştır.

Umarım bu yüzden asla çocuk sahibi olamaz.

"Ne oluyor be?" Sasha elini savurur ve sırtına bastırır. Ardından boynu bükülür ve başı döner.

İşte o zaman bakışlarımız çarpışıyor.

Bana bakarken odayı sağır edici bir sessizlik kaplıyor.

Korkunun yüz ifadesine yayılması çok komik. Eğer kız kardeşim ve erkek arkadaşım olmasaydı-

Eğer bu *benim* hayatım olmasaydı-

Gözlerinde o bir anlık *oh be, yakalandım* duygusunu görmek neredeyse tatmin edici olacaktı.

Ama o benim erkek

arkadaşım. Ve o

benim kız kardeşim.

Yatakta.

Birlikte.

Shakespeare'in dediği gibi 'iki sırtı olan bir canavar yaratmak'.

Ellerim tekrar titremeye başladı.

Cehennem.

anasını.

Böyle bir olamaz.

"Kenya!" Sasha soluk soluğa battaniyeye sarılıp üzerini örtüyor. Uzun, düz siyah saçları yüzünün yarısını örtüyor. Meksikalı büyükannesi gibi yumuşak ve duygulu iri kahverengi gözleri yere bakıyor.

"Kenya mı?"

Bu ses erkek arkadaşına ait. Şu andan itibaren eski erkek arkadaşın.

Drake başını Sasha'nın fuşya pembesi yastığına dayadığı yerden kaldırıyor. Biraz terliyor. Sanırım biraz çalışıyordu.

Çenesi kare şeklindedir. Sakalı uzun, dolgun ve mükemmel hatlı. İri kahverengi gözleri ve keskin elmacık kemikleri var.

Çikolata
mükemmelliği.

Acıtıyor.

Lanet olsun.

Bir kayanın altına tırmanmak ister gibi bana bakarken gözlerinin aklı diğer her şeyin önüne geçmekle tehdit ediyor.

Acı göğsümde çınlıyor. Nefes
alamıyorum.

Düşünemiyorum
bile. Uçmak mı,
savaşmak mı?

İçgüdülerim kafamın içinde kükrüyor. Şemsiyeyi kapıp çıldırmalı mıyım? Kız kardeşime ve *eski erkek arkadaşına* asla unutamayacakları bir dayak mı atmalıyım?

"Kenya, açıklayabilirim," diyor Sasha, sesi gergin.

Bir anda, ter ve sevişme kokan bir odada durmaya devam edemeyecek kadar bunaldım.

Dışarı
çıkamam
lazım.
Havaya
ihtiyacım
var.

Kollarımı havaya koşmaya çalışıyorum ama topuklarım yatağın ayakucundaki tüylü halıya takılıyor ve ayağım takılıyor. Kollarım sallanıyor. Dik durmaya çalışarak yalpalıyorum ama onun yerine bir üzüme basıyorum ve o beni daha da yukarı kaldırıyor.

Sertçe düşünüyorum, dirseklerimin üzerine iniyorum. Kemiklerim takırdıyor ve fiziksel bir acı parmaklarımı omzuma kadar titretiyor.

Burun buruna geldim.

Sasha'nın iç çamaşırlarıyla burun buruna geldi ve görünüşe göre Drake'in boxerlarıyla birlikte .

Gözlerim doluyor ama ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Kenya, iyi misin?"

Vay canına, kız kardeşim gerçekten önemsiyormuş gibi konuşuyor.

Bu ironik, değil mi? Sadece düşmemden endişe etmesi değil, şu anda iyi olabileceğimi düşünmesi de mi?

Aklı başında kim bu senaryoyu kabul eder ki? Kız kardeşim ve erkek arkadaşım birbirlerini beceriyorlar.

Ve yüzümün üstüne sertçe düştüm. *Şeftali gibiyim!*

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde debelenerek kendimi yukarı itiyorum ve kendimi kapıya atıyorum.

"Kenya, bekle!" Kumaş hışırtısı ve arkamda yere vuran ayak sesleri duyuyorum.

Birdenbire, bu bir korku filmi oldu.

Ama maskeli ve elektrikli testereli bir adam yok.

Kanalizasyon borularından beni gözetleyen bir palyaço yok.

Koleksiyonumdan şeytani bir alaycılıkla yükselen ele geçirilmiş bir bebek yok.

Arkasında beyaz bir çarşaf çıplak kız kardeşim tarafından kovalanıyorum. Bıçağı yok. Çünkü çoktan kalbime sapladı bile.

Kanaması olan benim.

Hayatta kalmak için savaşıyorum benim.

"Kenya, lütfen! Bir dakika bekle!"

Arkama bakmadan oturma odasına doğru ilerliyorum.

Televizyon sehpasının üzerinde ailemizin bir fotoğrafı var. Babam, kırpılmış saçları ve kameraya gülümseyen esmer yüzüyle. Felice var, bronz teni, parlak kahverengi gözleri ve tüm ışığı yakalayan sıcak gülümsemesi. Ve sonra ben ve Sasha.

Kollarımı ona doladım. Benim saçlarım kıvrıcıkken onunkiler uzun ve düz. Benim tenim koyu, onunki ise güneşte bronzlaşmış.

Farklı. Ama aynı. Kız kardeşler.

Kan bağıyla değil, seçimle.

Merdivenlerden inip çıkışlara çarpıyorum. Ağzım açık kaldı.

Büyük yudumlar.

Sokaktayım ve yanlarından geçerken insanlar bana tuhaf tuhaf bakıyor. Koyu tenli bir genç beni koşarken görüyor ve bir kız kardeşin hareket halinde olmasından başka bir açıklamaya ihtiyaç duymadan o da koşmaya başlıyor.

Ona sorun olmadığını söylemek istiyorum.

Haydutlardan kaçmıyorum.

Ailemden kaçıyorum.

Ne güzel, değil mi?

Omzumun üzerinden baktığımda Sasha'nın kovalamacayı bıraktığını görüyorum. Telefonum çaldı.

İşten Walt arıyor.

Walt selam bile vermeden, *"Şimdi içeri gerekiyor,"* dedi.

Gözlerimi ufka dikmiş, cep telefonumu kulağıma dayamışım.

Kollarım acıyor.

Başım.

Kalbim.

"Beni duyuyor musun, Kenya? Bugün çok önemli biri ziyarete geliyor ve senin de burada olman gerekiyor-"

"Anlıyorum."

Boğuk bir ses çıkarıyor ve muhtemelen beni azarlamak istiyor ama ona bu şansı vermiyorum. Telefonu yüzüne kapatıyorum ve otobüs durağına doğru sürükleniyorum, gözlerim yerde ve bedenim son derece uyuşmuş durumda.

Dünya yanımdan geçip gidiyor ve ben hiçbir şey fark etmiyorum. Bir şekilde otobüse biniyorum ve doğru durakta iniyorum.

Belle'in Güzellik Merkezi'ne girdiğim anda keşke eve gitseydim diyorum. Walt resepsiyonda nöbet tutuyor, sanki köpeğini ezmişim gibi gözlerini kısarak bana bakıyor.

Günüme pek iyi bir katkı olmadı ama eve gitmek için artık çok geç. Beni yakaladı.

Walt kaşlarını çattı. "Geç kaldın, Kenya."

Burun deliklerim açıldı. Genelde bir şey söylemezdim. Yıllarca sinir bozucu patronların altında çalıştıktan sonra, kendimi

keskin yorumlarımdan uzak tutuyor. Ayrıca, bu iş mağazada çalıştığım zamandan çok daha iyi para kazandırıyor. Onu kaybetmek için acele etmiyorum.

Ama kız kardeşim ve erkek arkadaşımın birlikte görüntüsü göz kapaklarımdan arkasına dövme olarak işlenmiş durumda ve sabrım biraz az.

Walt parmağını yüzüme doğru salladı. "Tepki görmeden kaytarabileceğini mi sanıyorsun? Burası oyun alanı değil! Senden daha fazlasını bekliyorum!"

"Bana bir saat sonra gelebileceğimi söyleyen sendin," diye çıkışıyorum.

Walt hızla göz kırpmıyor, kalın yanakları şişerken bana şaşkın bir bakış atıyor.

Ben de ona ters ters bakıyorum.

Parlak bir kırmızı tonuna dönüşür. "Tavrınızı kontrol edin, genç bayan.

Çok önemli misafirimizi bir saat beklettiniz ve-"

"Bu kadar yeter, Walt."

Gözlerim köşede sinsice dolaşan adama kayıyor.

Kalbim kendi kendine çarpıyor.

Kutsal Fitzwilliam Darcy.

Bu kadar *iyi* bir adamın Olimpos Dağı'ndan inmesi için çok korkunç bir gün.

Muhtemelen üç öğrenci kredisi taksidinin toplamı kadar tutan İtalyan takım elbisesinin altında bir metreden uzun, yontulmuş kaslar geriliyor.

Çenesinin keskinliği, ilahi.

Şampuan reklamlarındaki gibi kalın kahverengi saçlar.

Kesik kaşları, bakımlı sakalı ve elmacık kemiklerinin kesimi, *beni kızdıracak bir şey yaparsan seni bitiririm* kaşlarının ima ettiği kadar tehlikeli olduğunu fısıldıyor.

Yine de bana berbat sabahımı *neredeyse* unutturan şey o gözler.

Elbette ela rengindedirler, ancak onlara 'güzel kahverengi', 'kehribar' ya da hatta 'eşsiz' demek İngilizce dilini büyük bir hayal kırıklığına uğratmak olur.

Altın tonlu gözleri güneş patlaması gibi, soğuk ve kırbaç gibi bir enerjiyle parlıyor. Hala o kadar sürükleyici ki, sizi yakacağını ve hatta muhtemelen öldüreceğini bilseniz bile ateşe yaklaşmamak imkansız.

Bakışları omurgamdan aşağı anında bir heyecan gönderiyor ve tüm vücudum geriliyor. Ayak parmaklarım yağmurda ıslanmış botlarımın içinde kıvrılıyor. Elektrik çarpmış gibi hissediyorum.

O... O şirketin yeni sözcüsü olmalı, değil mi?
Ürün yelpazesinin erkek bakımına doğru genişletilmesi konuşuluyordu.

"Çalıştaya katılan satış görevlisi *bu mu?*" Hercules kaşlarını çatıyor. İfadesi üzerimde kalıyor ve dengemi korumamı zorlaştırıyor. Sanki reverans yapmam ya da elini öpmem bekleniyormuş gibi bir kaşını diğerinden daha yukarı kaldırıyor.

Bütün erkekler bu kadar iğrenç mi?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve pislik herifin bakışlarıyla yüzleşiyorum. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp kapıdan kaçmak bugün sadece bir kez olacak.

Bir kere.

Bakışı da keskinleşiyor.

Biraz daha kendim gibi olsaydım, fermuarımın açık olup olmadığını veya yüzümde bir şey olup olmadığını kontrol etmek için aşağı bakardım. Ama şu anda aklım başımda değil.

İncinmiş ve öfkeden delirmiş durumdayım.

Ve o da en yakın ve en çok hak eden hedef oluyor. "Gözlerini dikip bakmak kabalıktır," diye çıkışıyorum.

Walt'un gözleri büyür.

Yabancı vahşi bakışlarını benden uzaklaştırıp tombul yöneticiye kilitliyor. "*Bu o mu?*"

Walt başını sallıyor.

Çenesini sıvazlayan soğuk yabancı, bakışlarını bana çeviriyor ve sıkılmış bir çeneyle izliyor.

Kaşlarımı çattım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Walt adama borcu varmış gibi bakar. "Neden ofisimde dinlenmiyorsunuz efendim? Konuşmadan önce size bir fincan kahve getirmesi için Kenya'yı gönderirim."

Çenem düşüyor ve şaşkın bir kahkaha atıyorum. Ben bir paspasım.

Lanet bir paspas.

Alnımda dövme olmalı.

Tam bir itiş kakış. Erkek arkadaşını becerebilir.

Bay Huysuz Pantolon'un erkek arkadaşımı *isteyeceğini* sanmıyorum. Bana o kadar bencil bir tip gibi geliyor ki insanlarla çıkmanın ötesine geçmiş. Onu aynalara bakarken, kendisinin elektronik bir versiyonuyla tatlı tatlı konuşurken görebiliyorum. Pislik.

Walt'un bu adamı memnun etmek için neden kışını yırttığı beni ilgilendirmiyor. Ama çekici bir yabancıнын egosunu okşamak için beni saçma bir güç oyununa sürüklemesi? Evet, bunun bir parçası olmayacağım.

Walt beni uzaklaştırmak için hafif bir el hareketi yaptı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kahve getirmek benim iş tanımımda yok."

Walt'un gözleri büyür. "Kenya."

"Sınırlarını aşıyorsun, Walt. Ve ben bunu kabul ."

Çenesi düştü.

Umurumda değil. "Bugün bana bir saat izin vermene rağmen erkenden geldim. Ve bundan şikâyet etmedim." Sakince konuşuyorum ama sesimin yükselmeye başladığını duyabiliyorum. "Bütün hafta sonu çalışmış olmama ve tam gün izin *hak etmeme* rağmen, bana attığın kırıntıları aldım ve şikâyet etmedim."

Kapa çeneni, Kenya. Kafamın içindeki küçük ses cıvıldıyor. *Bu işe ihtiyacın var. Ödemen gereken faturalar var. Ve şimdi Drake'ten ayrıldığına göre, yaşayacak başka bir yer bulman gerekecek. Daha fazla kira ödemek zorunda . Cesur davranmanın zamanı değil.*

Ama Drake ve Sasha'yı yatakta görmeye devam ediyorum ve ağzımdan asit dökülmeye devam ediyor.

"Eğer benden bir iyilik istiyorsan, bunu düşünebilirim, ama bana patronluk taslamak burada işe yaramaz."

Ateşli yabancı huysuz bakışlarına devam ediyor. Çok garip. Soğuk bakışlarının ardında inkar edilemez bir değerlendirme var. Ve beni hedef alıyor.

Sinir bozucu derecede muhteşem yüzüne bakıyorum ve parmaklarımı çantama . Bu sefer tutamayacak kadar gerginim. Midemde kelebekler uçuşuyor ve telaşlanmamak imkânsız hale geliyor.

Büyük bir elini kaldırıp doğrudan bana doğrultuyor. "Ne burada çalışıyor?"

Dişlerimi sıkıyorum, ben orada dururken benim hakkımda konuşmasından rahatsız oluyorum.

Walt elleriyle bir hareket yapar. "Yaklaşık üç ay önce mi işe başladı? Daha önce bir mağazada çalışıyordu, ancak ürün lansmanında o kadar çok satıştan sorumluydu ki onu gözetim altında merkeze getirdik."

"Hm." Yabancı bana tekrar baktı. "Satışları üçe katlayan o mu? Bu tavırla mı?"

Yüzünü tokatlamak istiyorum.

Bu adam kim olduğunu sanıyor? Babam mı?

Kız kardeşi tarafından aldatılmayı ve ihanete uğramayı denemeli. Belki gülen bir mizacı ve daha yüksek BS toleransı olur.

Bu işe ihtiyacın var, Kenya.

Ağzım beynimle aynı fikirde değil gibi görünüyor. "Şu anda ne kadar saygısızca davrandığının farkında mısınız?"

Hot Grump hızla göz kırpmıyor. "Ben mi?"

Dudaklarımı oku, Neandertal. "Herhangi bir sorunuz varsa, bana yöneltebilirsiniz."

"Sana söyleyecek bir şeyim

yok." Kanım kaynıyor.

Tabii ki o büyük bir pislik.

Tabii ki.

Çünkü bugün bana erkeklerin derilerini yüzdükleri ve gerçek, en kötü benliklerini gösterdikleri gün gibi geliyor.

En azından gözlerimdeki pembe gözlükler çıkarıldı.

Walt yabancıнын arkasında dolaşıyor, başını 'hayır' anlamında sallıyor ve dudaklarımı kapatmamı işaret ediyor.

Gerçekten mi? Beni tanımayan bu adam büyük bir saygısızlık yaptığında çenemi kapatmamı mı istiyorsun?

Bir homurtu ile yerimde duruyorum. Eğer bakışlar öldürebilseydi, bu kaba, gösterişçi, hınzırca yakışıklı pisliğin durduğu yerde mantar bulutu olurdu.

"K-Kenya, neden sakinleşip benimle gelmiyorsun?" Walt mırıldanıyor.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Pisliğe el salladım. "Çalışmak için , o yüzden izin verirsiniz..."

"Kımıldama."

Kıpırdamıyorum. Yabancıнын emri o kadar güçlü olduğu için değil - ki öyle sayılır - ama bunu söylediğine inanmadığım için.

Dondurmak mı? Sanki biz hırsız polis oynuyoruz ve sen de günü kurtarmaya gelen kahramansın? Bu narsist gerçek mi? Kendini patronum mı sanıyor?

Zihnimdaki tüm renkli dört harfli kelimeleri bir araya getirip atom bombası gibi ona fırlatmadan, yabancı bana doğru yaklaşıyor.

"Eşyalarını toplayacaksın ve HR'ye gideceksin." Sesi de yüzü kadar lezzetliydi, ama kelimeler...

Gözleriyle karşılaşıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Bunu yapabilir mi? Yapamaz, değil mi?

Neler olduğunu anlamaya çalışırken kafa karışıklığı çöküyor. Onun aptalca muhteşem yüzünün benimkine ne kadar yakın olduğu göz önüne alındığında, aklımı başımda tutmak bir meydan okuma.

Sorgulayan bakışlarım Walt'a kayıyor.

Yutkunuyor ve sanki kendi tabutumu kendim kazmışım da oradan çıkmama yardım etmeyecekmiş gibi başını sallayarak aşağıya bakıyor.

"Beni duymadın mı?" Yabancı hırılıyor. Ses neredeyse barbarca.

Ses tonuna şaşırarak gözlerimi kırıştırdım. Sadece anlık bir duraksama. Öfke tekrar öne çıkıyor. Hâlâ ona söyleyecek birkaç sözüm var ama ben daha onları söyleyemedim kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kaşları sivri bir V şeklinde birbirine çarpıyor.

Biliyor musun... Olimpos'tan *inmediğini* düşünmeye başlıyorum. Muhtemelen kalpsiz davranışları yüzünden kovulmuştu. "Sen kim oluyorsun da bana nereye gidip gidemeyeceğimi söylüyorsun?" .

Yine şaşırmış görünüyor. "Bu kadar sevimsiz biri olarak buraya kadar nasıl geldin?"

Ben mi? Sevimsiz olan ben miyim?

" ne cüret," diye kaşlarımı çatıyorum. "Beni tanıımıyorsun. Bahse benim yerimde bir gün bile dayanamazsın. Bahse girerim," ona bir kez daha bakıyorum, "sen

Hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmadın. Ve o güzel yüzünle insanlar sana hayır demiyor. Ben ilk olacağım. Ne kadar önemli olduğunu düşündüğün umurumda değil, sırf bana hırladığın için sana boyun eğmeyeceğim."

"Kenya. Kesin şunu. *Durdur* şunu." Walt zıplayarak yanıma geldi ve zincire asılmış kırmızı bölgeli bir Pitbull gibi elimi tuttu.

"beni!"

Walt yabancıyı işaret ediyor. "Bu Holland Alistair."

"Umurumda değil-"

"Patronumuz."

"Patron?" Tüm mücadele bir anda bedenimi terk etti. "O Belle's Beauty'nin sahibi."

Patron.

Colossal Prick güzellik markasının sahibidir.

Bu hiç mantıklı değil. Organik cilt bakım ürünlerini önemseyen birine benzemiyor. Bu iş ona miras mı kaldı? Yoksa Walt bana şaka mı yapıyor?

"Bunu neden söylemedin?" Dehşete kapılarak tısladım. Bay Alistair bana sırtını döndü. "Onu İnsan Kaynakları'na götürün." "Peki efendim."

Alistair koridorda yürürken sırtına bakıyorum. Arkadan manzara da önden olduğu kadar güzel.

Bu bilginin bana pahalıya patlayacak olması çok kötü.

Alistair omzunun üzerinden seslenirken ses tonu kibirli olmaya devam ediyor. "Bayan.

Jones, eşyalarını topla."

Resmin tamamını bir anda görebiliyorum. Ve hiç de hoş görünmüyor.

Acınası Kız: 0

Kocaman bir pislik surat: 1

Walt bana *berbat* bir bakış attı.

Kaşlarımı çatarak karşılık verdim ve sonra bakışlarımı hayvana yönelttim. Şemsiyem yanımda olsaydı, sırtına doğru uçururdum. Kesinlikle.

Ne harika bir gün.

Erkek arkadaşım bana ihanet etti, kız kardeşim beni sırtımdan bıçakladı ve şimdi de işimi kaybetmek üzereyim.

Bundan daha aşığıya inemem.

Gözlerim odanın içinde fırlatabileceğim bir şey arıyor. Ona sadece bir kez vurmak bile tatmin edici olurdu. En azından hapisanede bedava barınma ve günde üç öğün yemek alabilirim.

"Özür dilerim Kenya," diye fısıldıyor Walt, kolumu tutarak. Özür mü? Üzgün mü? Bunun şimdi bana ne faydası var?

"Onu duydunuz, eşyalarınızı toplamanız ve İK'ya rapor vermeniz gerekiyor."

Walt beni utanç yürüyüşüne uğurlarken, omzumun üzerinden karanlık bir bakış fırlatmaktan kendimi alamıyorum. Alistair denen pislik de geri dönüyor. Tam olarak yorumlayamadığım değerlendirici bir bakışla beni izliyor.

Artık kafası karışmış ya da sinirlenmiş görünmüyor. Daha çok isteksizce ilgisini çekmiş gibi.

Belki de kimliğini gizlemekten ve kendisini tanımayan masum çalışanları işten çıkarmaktan zevk alan türden bir sadisttir.

Tüm bu olanların en sinir bozucu yanı, çekilmez davranışlarından sonra bile hala muhteşem olması. Belki de bugün olan onca korkunç şey yüzünden sayıklıyorumdur.

Eve gidip lazım. Bekle, uzanacak bir evim yok çünkü Drake'in dairesinden taşınıyorum.

Walt'u HR'ye kadar takip ettiğimde adımlarım ağırlaşıyor.

Bay Dev Ego'nun ya da Drake'in, hatta kız kardeşimin bile beni engellemesine izin vermeyeceğim.

Onlara sandıklarından güçlü olduğumu göstereceğim.

Ve hiçbir ihanet ya da buzela gözler beni durduramayacak.

BÖLÜM 2

HELLCAT

HOLLANDA

Başına yediği kırbacın şiddetiyle bileği garip bir açıyla eğiliyor. Walt onu İnsan Kaynakları'na sürüklerken bileğine masaj yapıyor.

Gözlerim kolunu tutuş şekline takılıyor. Yaralı mı?

Bir an pişmanlık hissettim ama hemen kurtuldum. Eğer acı çekiyorsa, bir deli gibi bağırıp çağırmak yerine olgun bir yetişkin gibi konuşabilirdi. Nutuk atacak vaktim yok ve o kadın da nutuklarla dolu gibi görünüyor.

Çok çalışmak hakkında ne biliyorsun? Cahiller her zaman en gürültücü olanlardır. Hayatımda onun bilebileceğinden çok daha fazla fedakârlık yaptığımı garanti ederim. Dar görüşlü fikirlerine devam edebilir tabii ki. Onu düzeltmeyeceğim.

Telefonumu kaldırıyorum ve e-postama gönderilen çalışan sayfasına göz atıyorum.

Kenya Jones.

Üç kez Ayın Çalışanı seçildi.

Darwin Mağazası'nın yıldız satış elemanı.

Onun gibi biri şirkette nasıl böyle bir karışıklığa neden olabilir? Bu kaba tavırlarıyla pek çok müşteriyi Belle's Beauty ürünlerini tercih etmeye ikna edeceğini sanmıyorum.

Yine de, gerçekler kendileri için konuşuyor. Çalıştaydaki performansı hakkında inanılmaz geri bildirimler aldım. Yöneticiler tarafından 'neşeli mizaç' ve 'bulaşıcı karizma' gibi kelimeler kullanıldı.

Acaba hepsi kafalarından mı vuruldu?

Ya da belki de kitlesel histeriden muzdariptirler.

Diğer sonuç ise, tabii ki, *benimle* ilgili bir şeyin bu kadının içindeki dişi kaplanı ortaya çıkarıyor.

Geçerli bir teori.

Ve bu tek taraflı değil.

İçimde bir şey onun keskin bakışlarına ve daha da keskin diline karşılık verdi. Ham, cinsel ve tamamen kontrol edilemezdi.

Korkutucu, gerçekten.
Bir kadın bana bir Şeyler hissettirmeyeli uzun zaman oldu.
Claire'den beri.
Ama bu farklı.
Claire'e hiç benzemiyor. Hem de hiç.
Yine de Kenya Jones bana sözlü zehirli oklarını fırlattığında
damarlarımda bir elektrik akımı dolaştı.
Şimdi bile ilgimi saklayamıyorum. O kadında bir
Şeyler var.
Ne yazık ki.
Adımlarım
yavaş.
Uzaklaşmalarını söylediğimde bile gözlerim ona dönüyor. Onun
da dönüp beni nasıl izlediğini fark ediyorum. Derin, oniks gözleri.
Alevlerle parlıyorlar. Kahverengi alnında bir çizgi beliriyor. Ve
dudakları -dolgun, plebilir ve mor-kahverengi tonunda- sert bir
kaş atmaya dönüşüyor.
Kim olduğumu biliyor.
Patron.
Hafife alınacak biri değil. Ve
hala hırılıyor.
Az önce bir cehennem kedisiyle mi karşılaştım?
tutmalı mıyım yoksa atmalı mıyım diye düşünerek kaşlarımı
atıyorum. "*Siktir git*," diyor ağzından.
Gözlerim açıldı.
O başını çeviriyor ve ben aynısını yapamıyorum. Neden ona bu
kadar saplandım?
Kırmızı elbisesinin minyon vücudunu sarması, dokunmam için
yalvaran kıvrımlarını vurgulaması olabilir mi? st kısmının cömert
göğüs dekoltesi boyunca uzanması ya da eteğinin kalçalarının
etrafında genişlemesi olabilir mi?
Dolgun bir sırtı olduğunu söyleyebilirim. Onu sıkıca kavradığımı
hayal ediyorum. Avucumun altında yumuşacık olacağına dair bir his
var içimde.
Günahkar bir düşünce.
Daha da kötü bir görüntü.
Fırçayla uzaklaştırıyorum.

Kafamı karıştırıyor. Ya da birkaç yıllık bekarlığım sonunda beni yakaladı.

Belki de Kayla'nın telefonlarına geri dönmeli ve kendimi yeniden Make It Marriage'ın koltuğuna oturtmalıyım. Belki de yapmamalıyım. Çöpçatanın bana çıkar ilişkisi olan bir arkadaş bulmayı umursayacağından şüpheliyim. Kendini sinir bozucu bir şekilde görevine adanmış durumda.

Make It Marriage. "Evlilik". İsminde var, Holland. Şu anda bile onu duyabiliyorum.

Bayan Jones'un çalışan sayfasına tekrar bakıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum. Vesikalık fotoğrafında güzelce gülümsüyor. Yüzünün yapabileceğini bilmediğim bir ifade bu. Özellikle de aramızda geçenlerden sonra.

Ne yazık ki onun gülen yüzü kadar asık da etkileniyorum. Bu profesyonel işbirliğimiz için iyiye işaret değil. Onu çatık kaşlı tutmam gerekecek. En azından o zaman bana karşı fazla yumuşamaz ve sahip olamayacağım şeylerle beni baştan çıkarmaz.

"İyi gitti." Kuru ses Ezekeil'e ait, yönetici asistanım. Onu Batman'imin Alfred'i olarak düşünmeyi seviyorum, eğer bu kadar cüretkâr olabilirim.

Kuru bir zekâsı, vurdumduymaz bir yüzü var ve ihtiyacım olan şeyi teslim etme konusunda her zaman bir adım önde. İngiliz aksanına sahip olmadığı gerçeğini görmezden gelmek için bunun yeterli olduğunu düşünüyorum.

Ezekeil konferans odasından yaklaşıyor. Buruşuk elleri bir yığın ağır klasörle doludur.

Hızla ona doğru ilerledim ve kaşlarımı çattım. "Dosyaları göndertmek varken şahsen teslim gerek yok."

"Bazı şeyleri kendin yapsan daha iyi olur." Ciltleri ondan almaya çalıştığımda beni kovuyor. Ezekeil yaptığı işten büyük gurur duyar. Yeteneklerinden şüphe ettiğimde bana çıkıştığı da olmuştur.

Elimi cebime atıp boş koridora bakıyorum. Walt ve Bayan Jones ortadan kaybolmuştu.

Ezekeil'in alçak sesi arkamda yankılanıyor. "Senden hoşlanmıyorum."

"Hislerimiz karşılıklı." Ben onun vücudunu seviyorum. Eğer bu sayılırsa. "Onlara planlarda bir değişiklik olduğunu söyleyeyim mi?"

Ezekeil başını kaldırıp

gür gri kaş. Onun Çene o olarak sivri olarak
onun burun hangi

Bana hiç anlatmadığı bir kavga yüzünden gözle görülür bir şekilde çıkıntı yapıyor ve biraz yamuk.

"Planlar değişti mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

Sanki bilmem gerekiyormuş gibi bana sabit bir şekilde göz kırpmıyor. Sanki bunu dile getirecek enerjisi ya da eğilimi yokmuş gibi.

"Neden planları değiştireyim ki?" "O kontrol edilemez."

Başımı yana eğiyorum. "Ama bu hoşuma gitti." "Otoriteye hiç saygısı yok."

"Bunu ben de sevdim."

Ezekiel bana ters ters bakıyor. "O çok güzel."

"Bunun onun yetenekleriyle hiçbir ilgisi yok."

"Fark etmişsinizdir."

Kim fark etmez ki? "Planlarda bir değişiklik olmayacak."

Ezekiel beni inceliyor. Pek çok şey olabilir -zeki, hızlı hareket eden, esnek olmayan ve anevrizma nedeniyle acil servise gitmesinden endişe ettiğim kadar gergin- ama sadık ve kararlarımın güveniyor.

Sonunda çenesini eğiyor. "Arabaya geri dönelim mi? Buradaki işimiz bitti."

Başımı salladım.

Aceleyle ilerliyor, benim için kapıyı açıyor ve aşağıda bekleyen kamyonu kadar bana eşlik ediyor.

Fine Industries'e giderken telefonumu açıyorum ve Kenya Jones'un çalışan dosyalarına bir kez daha göz atıyorum.

Bir . Mezun olduktan sonra bulabildiği tek iş bir mağazada olunca hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını merak ediyorum. Mağaza tezgâhtarı olarak çalışmak, okuduğu bölümden keskin bir sapma gibi görünüyor. Belki de kasıtlıydı. Bilemiyorum.

Ezekiel'in telefonu çalıyor.

Kaba bir şekilde cevap veriyor. "Walt. Evet mi? Evet." Omzunun üzerinden bakmak için döndüğünde taş gibi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Kovulmayacak mı?"

"Cevabı biliyorsun."

"Walt soruyor."

Hayır, değil. "Kendimi tekrar etmeyeceğim."

Ezekiel, çocuğunu disipline etmekten yorulmuş ve artık müdahale etmeden hata yapmasına izin vermekten memnun bir ebeveyn gibi iç geçiriyor. "Devam et

Konuştığımız gibi. İK'ya söyleyin, borçlu olduğu son ödemeyi de yapsın ve sonra onu bir sonraki görevi için Fine Building'e göndersin."

Ezekiel diğer uçtaki bir şeyi dinliyor ve gözleri bana kayıyor. Telefonu çekti. "Ya bir sonraki görevinin niteliğini öğrenir ve kalmamayı seçerse?"

"O zaman ona söyleme," diyorum basitçe, pdf'in başka bir sayfasına geçerek. "Onu kendim ikna edeceğim."

Ezekiel'in ince üst dudağı sertleşir. "Ne pahasına olursa olsun onu Güzel Bina'ya götürün. Sağduyunuzu kullanın."

Yöneticilerin atölye çalışmasına ilişkin geri bildirimlerinin yer aldığı sayfaya geçiyorum. Gözlerim yine o 'güneşli mizaç' satırına takılıyor.

Kenya'nın hırlayan yüzünü hatırlıyorum ve ürperiyorum. *Nerede?*

İlk izlenimler bir yana, Bayan Jones'un çalışmaları kendi adına konuşuyor. Sonuçları tartışmayacağım. Ve onun özel ihtiyacım var.

Sosyal etkileşim bana göre değil, satış da öyle. Ben bir veri adamıyım. Bilgisayarım ve istatistiklerimle baş başa kalmaktan hoşlansam da, iş dünyasında insani bir dokunuşa ihtiyaç olduğunun farkındayım.

Bu yüzden Kenya Jones'un getireceklerine değer veriyorum. Onun geçmişi neredeyse mucizevi. Ben temassız emlak imparatorluğuma odaklanırken Belle's Beauty'yi denetlemesi için tuttuğum yönetim ekibinden çok daha iyi.

Bugünkü karar kolay alınmadı. Kenya'nın adı bir mağazadan diğerine ilerleme raporlarında görünüp duruyordu. Tam da doğru zamanda dikkatimi çekti.

Biraz durumdayım. Son baskı altında ezildi ve birkaç hafta önce istifa mektubunu bıraktı. Belle's Beauty'den beklentilerim onun çok daha fazlaydı.

İçimden bir ses Kenya'nın bu kadar kırılgan olmayacağını söylüyor. İçimden bir ses Belle'in Güzelliği'nin tam da ihtiyacı kişinin o olduğunu söylüyor. Cesaretli, yürekli, sivri dilli ve inanılmaz dolgun dudaklarından zehirli oklar fırlatan biri-

Hayır.

Lanet olsun.

O ağız, bu kadar hevesle düşünmem gereken bir şey değil. Hele onunla bu kadar yakın çalışacaksam.

İş ve eğlenceyi ayrı tutarım. Her zaman. İstisna yok.

Kenya yine de iz bıraktı. Ve güneydeki acıyı göz önüne alırsak, onu istediğimi söyleyebilirim.

Yönetim ekibimde. Yatağımda.

Hangisinin beni daha çok

heyecanlandırıldığını söylemek zor

Sıkıntılı bir şekilde, geçen şehre bakıyorum ve dengemi yeniden bulmaya çalışıyorum. Bir kadın yıllarca kendini tutmayı başaramaz. Artık kendim için yaşamıyorum. Düşünmem gereken çok daha önemli bir şey var.

Bu yüzden Belle's Beauty'ye daha fazla dahil olmam gerekiyor. Bu sadece bir şirket değil. Bu bir miras. Ve hiçbir yönetim şirketinin bu mirası nasıl geliştireceğini bilmemesinden nefret ediyorum.

"Ezekiel."

"Evet,
efendim?"

"Make It Marriage ile iletişime geçin. Kayla'dan randevu alın" diyorum.

Ezekiel bana o kendine özgü boş bakışını atıyor, sert beyaz gömleğinin manşetlerini çekiyor ve başını sallıyor.

İçten içe kıvranıyorum. *Beş yıl sonra neden Make It Marriage'a ihtiyacım olduğu konusunda endişelenme. Sadece normal bir işmiş gibi davran.*

Ezekiel kuru bir ses tonuyla, "Make It Marriage'a yaptığınız ziyaretin gizli kalmasını sağlayacağım," diyor.

Fine Binası uzun ve görkemli bir şekilde yükseliyor. Fine Industries'i temassız emlakçılığın çılgınlık olduğu ve asla tutmayacağı söylendikten sonra kurdum. Programım sektördeki herkes tarafından reddedildi.

On yıl sonra dünyanın önde gelen temassız ajansının CEO'su oldum. İmkansız ya da görkemli fikirleri alıp milyarlarca dolara dönüştürebileceğimi gösterdim. Şimdi, beni reddeden şirketler benimle çalışmak için yalvarıyorlar.

Ezekiel ve ben arabadan inip asansöre bindik.

"Sözcü modelle görüşmen on dakika içinde." Telefonunu çıkarır ve kaydırır. "Ama çoktan ofisinizde beklediğini öğrendim."

Kaşlarımı çattım. "Onu ofisime kim aldı?" Asansör yukarı çıkmaya devam ediyor.

"Güvenlik ekibimiz onunla başa çıkmakta çok zorlanıyor."

"Onun geçmesine izin veren güvenlik görevlisini kovun. Stanley'i kınayın." Güvenlik şefim daha sıkı bir gemi yönetmeli.

Ezekiel başını sallar. "Evet, efendim." Öfkeyle telefonuna dokunuyor.

Şehri kuş bakışı gören geniş ofisime adım atıyorum. Gümüş, siyah ve kırmızı ana renk temaları. Ya da iç mimarım, bu alanı hazırlamak için ona fahiş miktarda para ödediğimde böyle söylemişti.

Köşede bir mini bar ve misafir ağırladığım zamanlar için en kaliteli içkilerle dolu bir dolap var. Model -Sizzle (evet adı bu)- uzun, soluk parmaklarından birini değerli viskime dokunduruyor.

Elini tokatlayarak uzaklaştırmak istiyorum ama muhtemelen bana dava açacak ve saldırı suçundan tüm haberlerde yer almamı sağlayacak. Sakinliğimi koruyarak onu fark etmemiş gibi davranıyorum ve masama doğru ilerliyorum.

Ezekiel beni takip ediyor. "Kayla müsait olduğunda sana haber veririm."

"Teşekkür ederim," diyorum.

Sizzle bizi duyuyor ve dönüyor, ağır botokslu yüzü gülümsemek için zorlanırken yanak kaslarından hiçbiri işbirliği yapmıyor. "Holland!"

Ezekiel için döner.

Onu geri aradım. "Bayan Jones geldiğinde bana haber ver." Başını eğdi.

Ezekiel kapıyı kapattıktan sonra Sizzle bana doğru geliyor. Uzun boylu, ince bir kadın. Yeşil elbisesinden zarafet akıyor. Sahte olması zor ve tutunması daha da zor bir Eski Hollywood havası var.

Sizzle'ın azalan popülaritesi onu neredeyse kullanılmaz hale getirdi, ancak benim amaçlarım için, yüklü ciro çekine fazlasıyla değer. Fine Industries, en son sosyal medya yıldızlarını öven genç yetişkinlere hizmet etmek istemiyor. Verilerimiz, genç neslin artan ev sahibi olma maliyetinden kaçınmak için giderek daha fazla evde yaşadığına hükmetti.

Sizzle'ı ihtişamlı günlerinden hatırlayan otuzlu yaşların ortalarından ellili yaşların üstündeki insanlar tam olarak doğru hedefler. Aksi takdirde teknolojiden uzak duracak olanların Sizzle'ın yüzünü görmelerini ve bizim ürünümüzün güvenmeye değer bir ürün olduğuna inanmalarını istiyorum.

Hesaplamalarımız harika sonuç verdi. Sizzle ilk yatırımımızı üçe katladı ve ben şimdiden ikinci bir kampanya için onunla sözleşme imzaladım.

Sanki ağır bir treni sürükleyen bir gelin gibi yürüyüşünü yavaşlatıyor. Kalçaları yavaş ve kasıtlı bir şekilde ileri geri sallanıyor. Acaba törende selam verecek mi ya da görünmez hayranlarına el sallayacak ?

"Birbirimizi görmeyeli çok uzun zaman oldu Holland." Tam masamın önünde durdu ve aramızda bir bariyer olduğu için minnettarım yoksa yüzüme bakacaktı. "Nasılsın?"

"Meşgulüm. Her zamanki gibi." Bir belgeyi çevirip açıyorum ve dikkatle tarıyorum. Kızgınlığımın kontrolü ele geçirmesine izin vermektense o yokmuş gibi davranmak daha kolay. Kadınların duyguları çok kırılgan. Ve şu anda, Sizzle çocuk eldivenleriyle ele almam gereken bir ürün.

"Şirketinizin *Forbes*'da yer aldığını duydum. Makaleleri internette gördüğümde çok heyecanlandım."

"Hm."

Kıkırdıyor. "Heyecanlı görünmüyorsun."

"Sadece duygularımı diğerlerinden daha sıkı kontrol ettiğim için."

Yine gülüyor ve sesi kara tahtaya çivi çakılmış gibi çıkıyor.

"Kutlamak için bir şeyler içmeliyiz." Masanın etrafında dönüyor ve kişisel alanıma doğru eğiliyor. Nefesi kahve ve biraz asidik bir şey gibi kokuyor.

Elimi omzuna koydum ve onu rahatlattım. "Belki başka zaman."

"Oh hadi ama." Elini göğsüme koydu. "Bir centilmen kendisine çıkma teklif eden bir bayanı geri çevirmemeli."

". Gözlerim sertleşti. "Ben centilmen değilim."

Kulağını yalamışım gibi titriyor. "Huysuzca konuşmana bayılıyorum Holland."

Bu kadın hayal görüyor.

Ayağa fırladım ve dosya dolaplarına doğru yürüdüm.

Her nasılsa, ondan kaçtığımı fark etmiyor. Belki de uzun yıllar boyunca gözlerinde yanıp sönen kameralar beynine hasar vermiştir? Ya da belki de kibar olmayı seçmek, hoşnutsuzluğumu iletme yeteneğimi mahvediyordur.

"Bugünlerde çok yalnızım." Elbisesinin kolunu omzundan aşağı sıyırarak krem beyazı tenini ortaya çıkarıyor. Bana yaklaşıyor. "Bir arkadaşına ihtiyacım var."

"Bir arkadaşına ihtiyaç duyduğunuza inanmak zor."

"Erkeklerin ne kadar kalın kafalı şaşırırsınız. Özellikle de bir kadın tüm doğru sinyalleri verdiğinde." Beni bir gölge gibi takip ediyor. "Böyle bir durumda ne önerirsin Holland? Bir kadın bir erkeğin onu fark etmesini nasıl sağlar?"

Beni takip ettiği için onu kapıya kadar götürüyorum. "Güzel bir soru. Belki de daha fazla zamanı ve ilgisi olan birine sormalısın. Ezeziel, belki?" Kapıyı açıyorum ve işaret ediyorum. "İşe dönmem gerek."

Baştan çıkarıcı gülümsemesi kaşlarını çatıyor. "Sürekli çalışıyorsun Holland. Eğlenmek için ne zaman vaktin oluyor?"

Sabırım tükendiği için kapıya doğru elimle işaret ediyorum. Bana daha fazla aptalca soru sorarsa, onu tersleyeceğim ve o zaman çok kazançlı bir sözcü-modellikten olacağım. İyi bir şeyi kendi sabırsızlığımla mahvetmeye gerek yok.

Sonunda ipucunu aldığı anda minnettar oluyorum.

"İyiyim. Moralinin bozuk olduğunu görebiliyorum. Neden başka bir zaman gelmiyorum?"

Lütfen . "On dakika içinde bir toplantımız var." "Evet, ama şu an hiç havamda değilim." Suratını asıyor.

"Tamam. Yeniden planlarız."

"Belki daha özel bir yerde?" diye mırıldanıyor.

"Hayır, bundan sonra halkla ilişkiler ekibimle görüşeceksiniz. Özel olarak görüşmek için bir nedenimiz yok."

Sizzle kaşlarını çatıyor.

Tekrar çıkışı işaret ediyorum. Gözlerini deviriyor ve kapıya doğru yürüyor. En azından daha fazla yorum yapmadan gidiyor.

Sessizlik için minnettarım, masama dönüyorum ve en son çekilen verilere bakıyorum. Günlük işleri bir ekibin halletmesine izin veriyorum, ancak ben

Kodda çatlaklar olması ihtimaline karşı parmağımı nabzın üzerinde tutuyorum. Hayat, sürekli olarak algoritmaya çomak sokan yeni değişkenlerden oluşan bir akıştır. Veri de farklı değil.

Sayıları hassasiyetle tararım. Tüm teknisyenlere karşı bükülmez, katı ve talepkar olmamla tanınırım. "İmkansız standartlar" geri bildirimdir. Ancak yüksek maaş ve harika sosyal haklar, düşük devir oranı anlamına geliyor. Ben nadiren elimi bile direksiyonda her zaman yeterince el var.

Kontrol.

Onu bırakmakta zorlanıyorum.

Bu yüzden Fine Industries mükemmellik konusunda bir üne sahip. Ve aynı zamanda her geçen gün daha fazla tükenmiş hissetmemin nedeni de bu.

Bu son veri güncellemesi tamamlandığında, her bir teknisyenin ücretini artıracam ve programı diğer şirketlere lisanslayacağım. Telif anlaşması benim karşı çıktığım bir şey ama her şeyi tek başıma yapamam.

Bu şirketi bir sonraki seviyeye taşımak için kontrolü biraz daha elden bırakmayı öğrenmem gerekiyor.

* * *

GÜN ORTASINDA, KENYA JONES HALA OFISIME GELMEMİŞTİ. BEN DE BİR ılık kahvemden bir yudum alıyorum ve kaşlarımı çatarak kapıya bakıyorum. Bir belirsizlik içindeyim ve bu beni rahatsız etmeye başladı.

Telefonumun düğmesine basıyorum. "Ezekiel."

"Evet, efendim."

"Walt'tan haber var

mı?" "Hayır, efendim."

"Onu ara ve bana geri dön. Ona Bayan Jones'un önümüzdeki bir saat içinde ofisimde olması gerektiğini, aksi takdirde pozisyonunu yeniden gözden geçirmesi gerekebileceğini söyleyin."

"Evet, efendim."

Kahveyi bir kenara itip bara ve kendime bir bardak viski dolduruyorum. Şehrin manzarası nefes kesici. Zihnimi huzursuzluktan uzaklaştırmaya yetiyor.

Arabalar otoyolda hızla ilerliyor. Başka bir algoritma görüyorum. Daha fazlasını elde etmek için umutsuzca hedeflerine doğru ilerleyen milyonlarca kod dizisi. Daha fazla para. Daha fazla zaman. Daha fazla şey.

İsteyebileceğim kadar param var ama yine de onlar gibi hissediyorum.

Hiç mola vermeyen bir koşu bandındaymışım gibi.

Kapımın yumuşak bir şekilde çalındığını duyduğumda, Ezeziel'i bekliyorum.

"Araya girdiğim için özür dilerim." Bu benim yönetici asistanıma ait olmayan bir ses.

Yavaşça dönüyorum. Ofisime sınırlı sayıda insanın girmesine izin veriliyor. Kayla Humes da o insanlardan biri.

Zıplaya zıplaya odaya giriyor ve kapıyı kapatıyor. Düz at kuyruğu bir sarkaç gibi sallanıyor. Bir ileri bir geri. İleri geri. Kendisi kadar hassas ve acımasız.

Kayla benden yaklaşık beş yaş küçük ama başarılarına sanki benden büyükmüş gibi hayranlık duyuyorum. Çöpçatanlık işi beni tamamen şaşırtan bir iş. Onun çöpçatanlık stratejisinin günümüzde ve bu çağda geçerli olmasını asla beklemezdim. Uygulamalar ve veriye dayalı eşleştirmeler geleceğin yolu, ancak Kayla sürece insan katılımına hala ihtiyaç olduğunu -hayır, *talep olduğunu*- kanıtladı.

Ben de onun başarı öykülerinden biriyim. O ve Make It Marriage ekibi bana eşimi ayarladı ve sonra o... hayatım cehenneme döndükten sonra etrafımda toplandı.

Kayla alışkanlıkla beni kontrol ediyor, ancak onu en son başından savdığımndan beri konuşmadık.

"İyi misin?" Sesi hafif ve müzikal. İki çocuğu olduğunu ve iyi bir arkadaşım olan Brendon Humes ile on yıllık mutlu bir evliliği olduğunu bilmesem yeni üniversite mezunu olduğunu düşünürdüm.

Hafifçe gülümsüyorum çünkü neden burada olduğunu biliyorum.

Sırtıta bakar ve donakalır. "İşte bu kadar. Ambulans çağırıyorum. İyi olmana imkan yok."

"Kayla, ." Kanepeyi işaret ediyorum.

Endişeli gözlerini benden ayırmıyor. "Ezeziel aradığında en kötüsünü düşündüm."

"O zaman rahatlamadın mı?" "Ölümcül mü?"

"Ben hasta değilim."

"etmiyor musun?"

"Ben hasta değilim," diyorum tekrar. "Aradım çünkü profesyonel yardımınıza ihtiyacım var."

İnce bedeninden ağır bir iç çekiş yayılıyor. Sanki kelimelerim hesaplanmıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Ne oldu? Kafa travması mı?"

"Pek profesyonelce davranmıyorsun."

"Eğer mesele profesyonel olmak olsaydı, buraya hapisneden kaçan biri gibi gelmezdim."

"Güzel görsel."

"Bir geçmiş hikayesine ihtiyacım var." "Senin var mı?"

Hafifçe söyledim.

"Yaptığın hiçbir şey rastgele değil Holland. Hangi takımı giyeceğini bir hafta önceden planlıyorsun."

Biraz kızardım. "O kadar da kötü değil."

"Venus, Tierra, Amina ve ben aynı değiliz." "Sen ve diğer öpatanlar çok meraklısınız."

"Endişeliyim."

"Zorba."

Gözlerini kısar. "Hafifçe öneriyorduk-" "Yani açıkça ısrar mı ediyordunuz?"

Gözleri üzerimde keskinleşiyor. "Sevgiyle dürtmek." "Aynı şey." Tartışmayı geçiştiriyorum.

"Mesele şu ki, *yıllardır* sizi Make It Marriage veri tabanına geri almaya çalışıyoruz. Ve sen hep hayır dedin. Sert bir hayırdı. Milyon yıl geçse de hayır demezdin. Fikrini değiştirmeyeceğinden emindim."

"Artık hazırım."

"Neden?"

"Fark eder mi?"

"Evet, önemli."

"Sanırım zamanı geldi." Gözleri parlıyor.

"Ama bir sonraki bölümü sevmeyeceksin," diyorum. Sandalyeye öktü. "Bırak ."

"Evlenmek istemiyorum."

Kayla, size aptalmışsınız gibi bakabilen ve bunu aşağılayıcı hissettirmeyen tanıdığım tek kadın. "Görüyorum ki zamanımı boşa harcıyorum."

"Bir istisna yap."

"Bana havlamaya başlama." Parmağını kaldırdı. "Bu oyunları oynamadığımı biliyorsun."

Gülüyorum çünkü sesi büyükanne benziyor ve kendime onun benden daha genç olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. "İki katını ödemeye hazırım."

"Bana mal varlığının yarısını versen de bu cevabımı değiştirmez."

"Bundan emin misiniz? Mirasımın yarısı hatırı sayılır bir .

Hiç küçümsenecek bir şey değil."

"Övünme. Hiç seksi değil. Ayrıca benim kendi muhteşem milyarderim var. Senin artıklarına ihtiyacım yok."

Gözlerimi deviriyorum.

"Konuya geri dönelim." Bir bacağını diğerinin üzerine atıyor ve topuklarını zıplatıyor. "Make It Marriage bir eskort servisi değil. Menfaat karşılığı arkadaş bulma servisi de değil. Zaten bu konuda benim yardımına da ihtiyacın yok." Beni tarıyor, burnunu kırıstırıyor. "Eminim bir sürü fırsatınız vardır."

"Bu bir iltifat mı?"

"Bu, bir çöpçatan olarak geçirdiğim uzun yıllara dayanan objektif bir görüş."

Onu biraz rahat bıraktım. "Düşünmem gereken daha çok şey olduğunu biliyorsun." Gözlerim masanın üzerindeki bir fotoğrafa kaydı. Benim fotoğrafıma.

Taş kesilmiş kalbimin etrafındaki buzlar onu görünce eriyor. Belle.

Yaşama sebebim.

Uzun kahverengi saçları rüzgarda dans ediyor ve aralık dişli sırtışı kameraya ışık saçıyor. Annesinin gülümsemesine sahip ama gözleri, burnu ve dudakları benim ailemden.

"Yani Belle'e annelik yapabilecek bir kadın bulmak yerine, Belle uyurken arka kapıdan gizlice girebileceğin bir kadın mı bulacaksın?"

"Kızım yetişkin meselelerinden hiç anlamıyor." "Belle aptal değil."

"Bunu biliyorum. O tanıdığım en zeki dört yaşındaki çocuk." Bu abartı değil. Belle'in şimdiden keskin bir benlik algısı var. En sevdiği aktivite tüm oyuncak ayılarını toplayıp çay içmek ve sohbet etmek. "O bir dahi."

"Hollanda."

"Kayla." Onun kuru sesini taklit ediyorum.

Kayla bana saldıramadan Ezekiel kapıyı çaldı. Kafasını içeri sokmadan önce bir süre bekliyor. "

"Az önce Walt'la konuştum." Kayla iki kaşını *da* kaldırır, *kim o?*

"Bilmeniz gereken kimse yok." Ezekiel'e devam etmesini işaret ediyorum.

Odaya tam olarak girer ve kapıyı kapatır. "Kötü haberlerim var." Kaskatı kesildim. "Nerede o?"

"Gitti."

"Ne demek 'gitti'? Bir insan havaya karışıp kaybolamaz."

"Bayan Jones, Walt bakmıyorken insan kaynaklarından gizlice çıktı. Kişisel eşyalarının olduğu kutuyu almış ve gitmiş. Güvenlik kameraları onun binadan çıktığını gösteriyor ve..." Kızardı.

"Ne?"

"Çıkarken eğretili otlarından birini devirdi. Sadece... tekmeledi." değil.

Gülüyorum.

Ezekiel'in gözleri neredeyse yuvalarından .

Kayla koltuğunun kenarına fırlar. "Bunu açıkla." Beni işaret ediyor ve Ezekiel'e endişeli bir bakış atıyor. "Bunu açıkla."

"Özgür olup olmadığımı bilmiyorum."

"Şimdi daha da meraklandım. Holland, eğretili otu katili kim ve neden gülüyorsun?"

"Ezekiel." Açıklamasını işaret ediyorum.

"Adı Kenya Jones ve Alistair'in yeni asistanı." "İkinci bir tane mi?"

"Sadece Belle'in için."

"Özel mülkü tahrip etti ve siz onu Claire'in şirketini yönetmesi için mi işe alıyorsunuz?"

Başımı sallıyorum. "Lider değil. O yardımcı olacak."

Ezekiel, Kayla ile bakış alışverişinde bulunur. "Bayan Jones ve Alistair bugün sözlü bir tartışma yaşadı."

"Sana haddini bildirecek cesareti var mıydı?"

"Kendimi becermem için talimat aldım."

Ezekiel dudaklarını içeri çekiyor.

Kayla homurdanıyor. "Etkilensem mi korksam mı bilemiyorum."

"İşte *tam da* bu yüzden onu takımda istiyorum."

"Sadece takımda değil. Onu Belle's Beauty'nin başına getiriyorsunuz."

"Dümende olan benim. O sadece yardımcı olacak."

"Ezekiel'in bakımına pek çok görev bırakıyorsun. Onunla da aynı şey olacak."

"Bu sefer değil." Bir elimi kaldırıyorum. "Yönetim şirketleri beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu da benim hatam. Belle's Beauty ile ilgilenmek istemedim çünkü bunu yapacak zamanım yok. İşleri kendim yapmanın daha iyi olacağını bilmeliydim. Artık daha fazla işin olduğuma göre, yüksek standartlarımı karşılayabilecek birini istiyorum."

"Ve açıkça öfke kontrolü sorunu olan bu kız çözüm mü?" Kayla ikna olmamış görünüyor. "Anlamıyorum."

"O çok yetenekli."

"Özgeçmişinin ne kadar iyi olduğu önemli değil, böyle bir tavırla çalışmak zordur."

"Özgeçmiş de o kadar etkileyici değil," diye mırıldandı Ezekiel.

Ona *kimin tarafındasın* bakışı *attım*. "İyi bir sicili var."

"Ve görünürde bir MBA yok."

Kaşlarımı çattım. "Herkesin içinde senin bu kadar kibirli olmanı beklemiyordum." "Kuralları yaratan sizsiniz. Tek uygulama en iyi üniversitelerden ödül ve derece almış kişilerdir."

Kayla sesini alçaltıyor. "Üzerinde bir şey mi var Holland?"

"Pratik becerilere ve girdiği her mağazada satışları üç katına çıkarma yeteneğine sahip. Kendini klonlamasını istiyorum. Hepsi bu kadar."

"Kararlı," diye onaylıyor Ezekiel. Sanki Kayla sesimden bunu zaten duyamıyormuş gibi.

"Onunla kavga ettin." Kayla çenesini ovuşturur.

"Fikir ayrılığımız vardı," diye düzeltiyorum.

"Ve hemen ardından beni arayıp Make It Marriage ile yeniden bağlantı kuruyorsun..."

Atladığı sonuçlardan hoşlanmıyorum. Doğru olsalar bile. "Bayan Jones'un soyağacı biraz eksik ama iş deneyiminin bunu telafi edebileceğine inanıyorum. İş tecrübesinden çok bilgisi olan birini işe almayı denedim. Belle's Beauty'yi yerin dibine soktu. Bilinmezliğe yaklaştık. Azalan satışlarımızdan bahsetmiyorum bile. Bu kadın taze bir nefes." Kenya Jones'un değerlendirmelerinin olduğu dosyayı alıp açıyorum.

Kayla bunu görmezden geliyor. "Ondan etkileniyorsun."

"Bu kısmı kendim halledeceğim." Ezekiel geri .

"Kaçma, Ezekiel. Burada deli olanın ben olmadığımı teyit etmene ihtiyacım var."

"İşte tam da bu yüzden gitmeliyim," diyor kuru bir sesle. "Kahve getirmemi ister misin, Kayla?"

"Ben iyiyim. Teşekkürler. Onu parçalamak üzereyim ve sanırım sonra doyacağım."

Ezekiel *çok iyi* başını sallar. Sürünerek odadan çıkar ve kapıyı usulca arkasından kapatır.

"Az önce beni tehdit ettiğinin farkında mısın?" Kayla'ya iki kaşımı da kaldırıyorum.

"Neden bir satış memurunu Belle's Beauty'nin müdürlüğüne terfi ettirdiniz?"

"O farklı."

Kayla dudaklarını birbirine bastırır. "cevabın bu olduğunu düşünmen beni aşağıladı."

"Alacağın tek cevap bu."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

I mimik ve Pozisyon. Bayan. Fern Smasher mayıs değil olmak bu pozisyon için geleneksel bir seçim, ama içgüdülerimi biliyorum. Güveniyorum.

Onlar. Beni buraya kadar getirdiler ve içgüdülerimin Kenya Jones hakkında söylediklerine inanıyorum.

Vücudumun diğer kısımlarının da söyleyecekleri var ama onları görmezden gelmeyi öğreneceğim.

Kayla çantasını aldı. "Make It Marriage'a tekrar katılma talebinizi reddediyorum."

"Ama çok kibarca sordum."

"O kız sana ne hissettiriyorsa ondan kaçırıyorsun ve biz dikkatini dağıtacak bir şey değiliz. Kendi başa çıkma yöntemlerini bulabilirsin." Çantasını omzuna atıyor. "Ama eğer bir danışmanlık isterse, Make It Marriage'ın hizmetlerimizi sunmaktan mutluluk duyacağını ona söyleyebilirsin. Evden."

İyi ruh halim buharlaşıyor ve gülümsemem düzleşiyor. "Beni tehdit etme, Kayla."

"Sözlerimi bir tehdit olarak görmen bana istediğinden çok daha fazlasını anlatıyor Holland."

Ona dik bakıyorum.

Güzelce gülümsüyor. "Sonunda hayatına devam etmene sevindim ama kendine karşı dürüst olmazsan bunun sonu felaket olur."

Kendime karşı dürüstüm. Kenya Jones benimle yakın çalışacak çünkü bunu yapabilecek becerilere sahip. Bunun ötesindeki her şey sınır dışıdır.

Kalbim uzun zaman önce kayboldu ve aşk bana asla unutamayacağım bir ders verdi. Bir daha asla geri dönmeyeceğim.

BÖLÜM 3

CAM EV

KENYA

Burnumu yüksek sesle sümkürüyorum ve Everest Dağı büyüklüğündeki mendil içine atıyorum. En iyi arkadaşımın kanepesine çökmüş, kanepesinin her tarafına mikrop saçıyor ve yastıklarına hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Sunny yanımdaki kanepeye uzanıyor ve sehpanın üzerine yeni bir kutu mendil bırakıyor. Büyüyen Everest Dağı'na bakıyor ve derin bir nefes çekiyor. Mikrofbik dürtülerini rasyonalize *duyar gibiyim*.

"Başım beni öldürüyor," diye sızlanıyorum, kolumu onunkine doluyor ve başımı omzuna gömüyorum.

Aslan Kral'daki Simba'ya dönmüş saçlarımı okşuyor. "İstedğin kadar ağlamaya devam et."

Koluna daha sıkı sarılıyorum. "Bir damla suyum kaldığını sanmıyorum." "Nihayet. Biraz daha ağlarsan kanepa yüzmeye başlayacak." "Hiç komik değilsin."

"Öyle olmaya çalışmıyordum. Gerçekten su hortumuna bağlı olup olmadığını merak ediyordum. Bu bitirdiğin beşinci peçete kutusu."

"Sana geri ödeyeceğim." Parasız kaldığımı fark ettim ve tekrar hıçkırmaya başladım. "Oh, bekle. Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Bugün kovuldum."

Gözleri büyüdü. "Drake'i bulduğun gün kovuldun..." Acınası bir şekilde hıçkırıyorum.

Yumruğunu kaldırıp tavana doğru bağılıyor. "Burada olup bitenlerden her kim sorumluysa, arkadaşşıma biraz gevşeklik verebilir misiniz? Bu kadar acımasız olmak zorunda değilsiniz!"

Çok feryat ettim.

Sırtımı ovuyor. "Ne yapacaksın?"

"Öncelikle eşyalarımı onun evinden almam gerekiyor. Ve sonra... Bilmiyorum."

"Burada istediğin kadar kalabilirsin."

"Teşekkürler." Burnumu çektim. "Şu anda iş aramayı düşünmek bile istemiyorum."

"Sorun değil. Düşünecek daha çok şey var."

"Ne gibi?"

O musluklar onu Çene. "Ne sen gidiyor için yap hakkında ilişkiniz."

Bir mendil daha alıp burnumu sildim. "Drake hiç ulaşmaya çalıştı mı?"

"Hayır, aramadı. Ama Sasha arıyor." Telefonum ondan gelen mesajlarla dolu.

Özür dilerim.

Konuşmamız lazım.

Neden davranıyorsun?

Açıklamama izin ver.

Telefonuna cevap ver!

Ekranımda onun adını görmek zor. Aradığında gülen ve sevimli resminin çıktığını görmek zor.

Gözlerimden yaşlar dökülüyor ve onları elimin tersiyle siliyorum. "Sasha'nın bana böyle ihanet ettiğine inanamıyorum. Drake için üzülüyorum ama aynı şey değil. İsterse gidip bir uçurumdan atlasın, umurumda değil. Zaten bir hilekârla çıkmak istemiyorum. Ama Sasha benim kardeşim. O benim ailem. Bunu bana nasıl yapar? Kalbimi nasıl böyle parçalayabilir?"

"Çünkü o şımarık ve hak sahibi." Sunny homurdanıyor.

'Küçük Kız Kardeşime Vur' trenine atlamasına şaşırmadım.

Sunny hiçbir zaman Sasha'nın hayranı olmadı. "Lütfen başlama," diye yalvarıyorum.

"Neye başlamak? Ben sadece gerçeği söylüyorum."

Kanepenin diğer ucunda top gibi kıvrılıyorum ve zonklayan başımı yastığın derinliklerine itiyorum. "Bu benim hayatım değil. Bana bunun sadece bir kabus olduğunu söyle."

"Üzgünüm. Bunu yapamam."

Sunny yüzüme bir Twinkie yapıştırdığında başımı arkaya eğip feryat etmek için ağzımı açıyorum. Tatlılık ağzımdan fışkırıyor ve geçici olarak karanlık gölgeleri ışıkla parlatıyor.

"Hasta insanların kapısını çalmaya çalışmıyorum, tamam mı?" Sunny kalın kaşlarını birleştirerek konuşuyor. "Ama Sasha küçük bir velet."

En iyi arkadaşıma kaşlarımı çatıyorum. Sunny'nin güçlü Maya genleri var ve sinirlendiğinde bu çok belli oluyor. Kahverengi teninin altındaki kırmızı alt tonlar güçleniyor ve gözleri antik çağlardan kalma gibi parlıyor.

Ailesi Belize'den göç etmişti ve ben onun gerçek bir Maya soyundan gelmesinin harika olduğunu düşünüyordum. Sunny de bunu benimsemişti, her özel etkinlikte kültürel kıyafetler giyiyordu. Her zaman büyük ilgi görürdü. Geleneksel Maya kıyafetini çıkardığında bile başları döndürüyordu. Yüz hatları çarpıcı ve egzotik. İnce dudakları ve vücudunun her hareketinde muhteşem bir zarafet var.

Sunny uzun, siyah saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. Parlak ve şelale gibi parlıyor. "Sasha'ya teşhis konulduğu andan beri istediği her şeyi elde ediyor."

"Whoa, whoa. Hasta olduğunu öğrendiğinde Sasha'nın tüm dünyası patladı."

"Gördün mü? Ona arka çıkıyorsun."

"Bunlar iki ayrı mesele," bağıríyorum.

"Hayır, hepsi bağlantılı. Bu berbat davranış yıllarca kontrolsüz kaldı. Bu yüzden erkek arkadaşını becermenin havalı olacağını düşündü."

Çekiniyorum. "O zamanlar çok şey yaşadı."

"Peki ya o hastayken yaşadıkların?" "Yüzlerce kez kemoterapi görmedim."

"Hayır, sadece tüm ekstra derslerini bırakmak zorunda kaldın-" "Bu onun hatası değildi," diyorum.

"Evet öyleydi."

"Hasta olmayı kontrol edebilecek gibi değildi."

Sunny bana ters ters baktı.

Ben de kaşlarımı çatıyorum. "Benim ailemin de hayatı durdu. Hastane masraflarını karşılamak için bir sürü kredi çekmek zorunda kaldılar. Bana harcayacak paraları yoktu."

"Bu saçmalık. Daha destekleyici olabilirlerdi. Senin de sadece bir çocuk olduğunu hatırlayabilirlerdi. Ama ne yaptılar? Sevdiğin şeylerden vazgeçmen için seni suçluluk duygusuna sürüklediler ve bunun yerine seni yarı zamanlı bir işe girmeye zorladılar."

"Bu benim fikrimdi."

"Durmak istediğinde ne oldu?" Sunny bir kaşını kaldırıyor.

Başka tarafa bakıyorum.

"Ailen sana izin vermedi," diye hatırlatıyor bana. "Ve bu büyük bir kavgaya neden oldu. Onlara okula odaklanamadığını söyledin, ama onlar senin her şeyle başa çıkamadığını umursadılar mı? Hayır. Güçlü olanın sen olmasını *beklediler*. Bunun da ötesinde, onlara tüm paranızı vermek ve boş zamanlarınızda Sasha'ya bakmak zorundaydınız. Kendin için istediğin bir şey olsa da fark etmezdi. Ona sahip olamazdın çünkü Sasha'nın ona daha çok ihtiyacı vardı."

Gözlerimi kapatıyorum. "Kötü kısımlara odaklanıyorsun." "İyi kısımlar da var mıydı?" Ellerini havaya kaldırıyor.

"Sasha ile hastane odasında oturup tığ işi yapmayı öğrendiğimizi hatırlıyorum. Kemoterapi gören çocuklar için şapkalar örmüştük. Korktuğunda onun yanında uyuduğumu hatırlıyorum. Ameliyattan önce onunla saatlerce konuştuğumu hatırlıyorum."

Sunny, "Şimdi de erkek arkadaşın onun yanında uyuyor ve saatlerce onunla konuşuyor," diyor.

Kaşlarımı çattım.

"Kes ." "Neyi durdurayım?"

"Bunu tek halletmek yeterince zor."

"Onunla konuşmadan önce gözlerini açmanı sağlamaya çalışıyorum. Her zaman yaptığı gibi sana suçluluk duygusu aşılayacak." "Sunny..."

"Bu senin özel meselen olduğu için sessiz kaldım ama senin adına kızgınım. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Başka biri olsaydı, onu iyi bir insan yapmak için bu kadar uğraşmazdın."

"Ama bu herhangi biri değil. Sasha benim kız kardeşim."

Sunny kanepeden fırlar. "İşte tam da bu yüzden bunu asla yapmamalıydı! Düşüncesi bile kusma isteği uyandırmalıydı. Ben senin arkadaşım ve senden habersiz erkek arkadaşınla birlikte olabileceğimi düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor."

"Belki de bir sebebi vardır." "Kahretsin!"

Korkuyla başımı kaldırdım.

"Bunu hep yapıyorsun. Karanlık işler yaptığında hep onu savunuyorsun."

"Çünkü..."

"Çünkü onun hasta olduğu zamanları hatırlıyorsun. Artık hasta değil. Neredeyse yedi yıldır hasta değil. Yaptıklarının sorumluluğunu almasına izin vermeye başlamalısın."

Yüksek sesle inliyorum. "Artık bunu düşünmek istemiyorum." "İyi o zaman." Sunny huffs. "Yatağa gel."

"Biraz uyanık kalacağım."

"Sen bilirsin." Sunny oturma odasından çıktı. Banyodaki su musluğuna vurduğunu duyuyorum. Su gürültüyle fışkırıyor. Dişlerini fırçalamaya başlıyor ve bundan sonra diş minesi kalacak mı merak ediyorum. Fırça kıllarının zımpara kağıdı gibi sürtündüğünü duyabiliyorum.

Kollarımı bacaklarıma dolayarak dizlerimi göğsüme . Telefonum ayağımın yanında duruyor.

Kapalı.

Cihaz mesajlarla dolup taşıyor. Aramaların çoğu Sasha'dan geliyordu ama Walt'tan da birkaç tane vardı.

Sanki bu gün saatlerdir devam ediyormuş gibi geliyor. Sadece gözlerimi kapatmak ve son yirmi dört saati varoluştan silmek istiyorum.

Dışarıda benim için peri masalı vaftiz anneleri var mı? Şimdi ortaya çıkmak için gerçekten iyi bir zaman.

Parlayan, ruhani bir yaratıktan ziyade, en iyi arkadaşım yatak odasının kapısından kafasını uzatıyor ve "Yatağa gel, Kenya" diye mırıldanıyor.

"Deli olduğunu sanmıştım." Onunla yüzleşmek için hafifçe döndüm.

"Kızgın değilim. Sadece senin için en iyisini istiyorum ve insanların sana kötü davrandığını görmekten nefret ediyorum." Başını odaya doğru eğiyor. "Ama bunu yarın tartışabiliriz. Bu gece için her şeyi unutalım."

Gülümsemem titriyor, ama ona elimden minnettarlığımı sunuyorum ve onu odaya kadar takip ediyorum.

Sunny yatağın onun tarafında uyurken ben kendi tarafımda uyuyorum. Karnı ağrıyan bir çocuktan daha fazla dönüp duruyor, bu yüzden ben de altıma bir battaniye alıp sabaha kadar ısınmak için cenin pozisyonunda yerde yatıyorum.

Güneş ışığı parmak uçlarımla odaya girdiğinde gözlerimi açıyorum ve görüşümün bulanık olduğunu fark ediyorum. Sanki yedi cüceler keşfedecek yeni bir mağara bulmuş gibi başım zonkluyor.

"Günaydın." Sunny yatağın üzerindeki tüneğinden aşağı bakıyor. "Günaydın."

"Ugh." Yüzümü işaret ediyor. "Kızım, ne... dün gece duvara mı çarptın?"

"O kadar kötü mü?"

Yüzünde *evet, öyle* bir ifade belirliyor ve diğer tarafına dönüyor. Komodininin üzerinde duran el aynasını kapıp bana uzatıyor.

Dehşet içinde yansıma bakıyorum. Saçlarım sanki biri helyumla doldurmuş da kaçmaya çalışıyormuş gibi her tarafıma yayılıyor. O bukleleri çözme düşüncesi ruhumu parçalıyor.

Gözlerim şiş ve sol gözüm kırmızı çerçeveli. Yüzüm şişmiş. Görünüşe göre dün gece ciddi bir alem yaptım ve kimseye asla anlatamayacağınız türden bir hikayeye geri döndüm.

Aynayı Sunny'nin ellerine geri itiyorum ve yorganın altına giriyorum. "İşte bu kadar. Bir daha asla kibar toplum içine çıkmayacağım. Burada, yorganın altında kalacağım ve profesyonel bir salyangoz olacağım."

"Tür değiştirebileceğini sanmıyorum, Kenya."

"Profesyonel denizkızları var," diye . "Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme."

Sunny yumuşak, koruyucu kabuğumun üst kısmını tutuyor. "Saçmalama. Sonsuza kadar orada kalamazsın."

Battaniyeye tutunmak için mücadele ederek ona direniyorum.

"Haydi. Giyin ve makyajını yap. Yemeğe çıkıyoruz."

"Senin işin yok mu?"

Gıcırđıyorum. "Kahvaltı yapabilirim."

Ayağa kalkıp Sunny'yi kucakladığımda battaniye üzerimden kalkıyor. Serbest bir iç tasarım işine sahip ve nadiren izin alıyor. Tek kişilik bir grup olduğu için her iş portföyünü geliştirmesine yardımcı oluyor. Her zaman iş bulmak için çaballıyor, bu yüzden sabah izin almanın bir fedakarlık olduğunu biliyorum.

"Sen en iyisisin."

"Evet, evet. Biliyorum. Şimdi acele et ve kendine çeki düzen ver. Açlıktan ölüyorum."

Geri çekilip ona yavru köpek suratı yapıyorum. "Ayaklarımın üzerinde durana kadar pahalı bir yere gidemem. Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Her zamanki yer. Merak etmeyin. Ben hallederim." Ona bir kez daha sarıldım.

Beni itti. "Nefesin kokuyor."

Ona doğru soluk soluğa bir öpücük çünkü böyle sinir bozucu biriyim ve gülümseyerek yataktan fırlıyorum...

Dün olan her şeyi hatırlayana kadar.

Dušta ağlıyorum ve çıktığımda kanıtları temizlemeye çalışıyorum.

Sunny, sıcak suyunu boşa harcarken hüngür hüngür ağladığını biliyorsa da belli etmiyor.

Evinin yanındaki Karayipler'e özgü bir brunch mekanına doğru yola çıktık.

Yürüyüş için harika bir gün ve yüzüme düşen güneş ışığı bana enerji veriyor. Dünya artık o kadar da kasvetli görünmüyor.

Yani, hala oldukça karanlık.

Ama en azından bu konuda çok fazla düşünmeme gerek yok.

Gökyüzünde neredeyse hiç bulut yok, saf, kesintisiz bir maviye izin veriyor. Ağaçlar yüzlerini güneşe doğru çevirmiş, kıştan önce içlerine çekebildikleri kadar sıcaklık çekmeye çalışıyorlar. Bugün hava ılık, bu yüzden Sunny de ben de hafif ceketler giyiyoruz.

Jamaican Patties'deki yerimize yerleşiyoruz, sıfır kaldırım çekiciliği olan küçük bir bina ve şimdiye kadar tattığım en iyi kızarmış krikolar. Sunny'nin annesinin yaptıklarını saymazsak tabii.

Sunny mojitosunu yaklaştırıp bir yudum alıyor. "Sasha sabahtan beri seni aradı mı?"

"Bilmiyorum." Cep telefonumu ona gösterdim. "Telefonumu açmadım."

"Cesur."

"Patronum beni arayacak diye endişelenecek değilim ya," diyorum asık suratla, parmaklarımı portakal suyuma sararak. Benim bir

Bir gram alkol hüngür hüngür ağlamaya başlayacağımı hissediyorum, bu yüzden tedbirli davranmayı seçtim.

Sunny altın sarısı kızartmalardan birini tabağıma atıyor. "İşini kaybettiğin için üzgünüm."

"Dün yaşanan tüm korkunç şeylerle kıyaslandığında, bu en kötüsü değil."

"Haklısın. İyi tarafından *bakmanın* yolu." Kaşlarını oynatıyor ve sırıtıyor. "Ha?"

"Bu korkunçtu."

"Yine de seni gülümsetti." Bir kahkaha paylaştık.

Dikkatimi lezzetli mezelere veriyorum. Kabarık kızarmış jacks sepetinin yanı sıra, dumanı tüten sıcak fasulye, rendelenmiş peynir ve ızgara tavuk gibi yan yemekler de var.

Acaba çantamda yedek köpek poşeti var mı? Market alışverişi için nasıl ödeme yapacağımı düşünmeye başlamalıyım çünkü öğün atlamak benim tarzım değil. Bu kahvaltı öğle yemeği olarak da kullanılabilir. Tavuk sosu salatalara ve sandviçlere konabilir. Ve belki yarınki kahvaltı için biraz kızartma saklayabilirim.

"Neden bakıyorsun?" Sunny soruyor.

Başımı sallıyorum. "Sadece yeni normale alışmaya çalışıyorum."

"Garip olmalı. Dün bir erkek arkadaşın ve bir işin vardı. Ve şimdi..." O kadar sert iç çekiyor ki pipeti bir daire çiziyor.

"Hatırlattığın için
teşekkürler." Yüzünü
buruşturdu. "Özür dilerim."

Bir kızarmış jack yiyorum. "Dün olan her şeyi sana anlatmadım."

"Dahası mı var?" Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Keşke piyango bileti alsaydım. Dünkü randevu neydi?"

Dirseğimi masaya dayadım. "Gördükten hemen sonra... bilirsin işte." Kız kardeşim ve Drake'in bir fotoğrafı kafamda yanıp sönüyor. Kalbim sanki biri tellerini koparmış gibi acıyor ama devam ediyorum. "Walt'tan işe gitmem için bir çağrı aldım. Oraya gittiğimde bu pislik koridorda *pusuya yatmış* gibiydi..."

"Sapık gibi mi?"

"Sapık olamayacak kadar seksi."

Gözleri benimkilere kayıyor ve sırtıyor. "Oh? Ateşli miydi?"

"Mesele bu değil." Başka tarafa bakıyorum çünkü Holland Alistair'in yangın alarmı seviyesinde sigara içtiğini inkâr edemem. "Bu adam bana çok şaşırmış gibi davrandı. 'Satışları üçe katlayan sen misin?' deyip durdu. Sanki böyle bir şey yapabileceğime inanamıyormuş gibi."

". "Doğru mu?"

"Bunun bir ırk meselesi olduğunu mu düşünüyorsun?"
Burnumu kırıştırıyorum.

"Ya da belki sadece genel olarak kadınlar." Kaşlarını çatıyor. "Onu internette patlatmalısın. İptal ettir."

"Eminim internette zaten var olan bir forum vardır. Bana herkese kötü davranan biri gibi geliyor. Sadece siyalara değil. Ya da kadınlara."

Sandalyesinde rahatlıyor. "Eşitliğe inanan bir pislik. Bu adil."

Boğuk bir kahkaha attım. "Her neyse, bana karşı kaba ve küçümseyici davrandı, ben de bu kadar üzgün olmasaydım muhtemelen söylemeyeceğim bazı şeyler söyledim..."

"Evet."

"Sonra bir baktım, adam bana eşyalarımı toplamamı ve İK'ya rapor vermemi söylüyor."

Sunny elini masaya vuruyor ve nefesi kesiliyor. "Hayır."

"Holland Alistair adında bir adam olduğu ve Belle's Beauty'nin sahibi olduğu ortaya çıktı."

"Bekle. Şu Hollandalı Alistair mi?"

"Bu dünyada 'Holland' adını kullanan kaç kişi var?"

Başını sallıyor, parlak saçları yanaklarına dökülüyor. "Kızım, bana bir saniye ver. Şuna bir bakayım." Sunny, görevdeki bir casus dahi gibi telefonunu çıkarıyor. Başparmağını sallayarak, "Bu ismi daha önce haberlerde duymuştum," diye mırıldanıyor.

"Haberlerde mi? Suçlu gibi bir şey mi?"

Bay Alistair bana bir dolandırıcı gibi gelmedi. Ama ya öyleyse? Ya ona söylediklerim yüzünden peşime düşerse? Ve onun eğretili otuna yaptığım şey yüzünden?

"Bir suçlu değil. Bir milyarder." Telefonu bana çeviriyor ve Holland Alistair'in bir kameraya kaşlarını çatarak baktığı havasız bir resim çıkıyor.

Bu fotoğrafta da en az gerçekte olduğu kadar muhteşem görünüyor ve kalbimin küt küt atması hiç de adil değil.

"O bir veri analisti dehası ya da öyle bir şey. Emlak oyununda nasıl devrim yarattığına dair koca bir yazı vardı."

"Yani kadar kibirli davranmak için bir nedeni mi var?"

"Hey," diye karanlık bir el uzattı, "bu insanlara hıyarlık etmek için bir neden değil. O daha iyi bilmeli."

Başımı salladım.

"Ona tam olarak ne söyledin?"

"I Yapma. Hatta Hatırla. I sadece dedi o oldu saygısızca.

gibi bir şey."

"Vay canına." Sandalyesine geri yaslandı ve bir kahkaha attı. "Bir milyarderin yüzüne karşı mı söyledin? Aferin kızım."

"Ayrıca eğretili otunu da devirdim." Sesim titriyor. "Birkaç kez tekmeledim."

Sunny bir an durur. Sonra başını arkaya atıyor ve kahkahalarla gülüyor. "Bu *inanılmaz*! Gerçek bir eğretili otu muydu?"

"Cam kırılıp her yere toprak kadar sahte olduğunu düşünmüştüm." İçim ürperdi. Yıllardır bu kadar çocukça bir şey yapmamıştım.

"Bu... tutuldu."

Boynumun arkasını ovuyorum. "O eğretili otunun pahalı olduğunu , değil mi?"

"Merak etme. O kadar zengin bir adam, eğretili otunu tekmeledin diye peşine düşmez. Yapacak çok önemli işleri var." Öne doğru eğildi. "Bu seni daha iyi hissettirdi mi?"

"Sayılır," diye itiraf ediyorum. "O zamanlar tek düşünebildiğim onun ne kadar adaletsiz . O hafta sonu çalıştayında harikaydım ama sonunda işimi kaybettim. Hepsi onun patron olduğunu bilmediğim içindi."

"Bilseydiniz umursar mıydınız?"

"Muhtemelen hayır." Masayı tokatlıyorum. "Çok kabaydı Sunny. Sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuştu. Ve çok haklıymış gibi davrandı."

"Bir nevi hakkı var. O bir milyarder."

"O da insan, değil mi? Ben de öyleyim. Onun çok parası olması ve benim beş parasız olmam kimin umurunda?"

"Savunmaya geçme. Ben senin tarafındayım."

Telefonunu yaklaşıtırıyorum ve Bay Alistair hakkındaki makalelere bakıyorum.

Özellikle bir tanesi gözüme çarptı.

Teknoloji Patronu Trajik Kazada Eşini Kaybetti

Şaşırmış bir şekilde makaleye tıkladım.

Sunny mojitosunu bitiriyor ve yeniden doldurması için garsona sallıyor.

Yüz ifademi fark ediyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu surat da neyin nesi?"

"Burada Holland Alistair'in karısını dört yıl önce kaybettiği yazıyor."

Gözlerim sayfayı hızlı hızlı . Dört yaşımdan beri kitap yutuyorum, bu yüzden daha okuma eğilimindeyim. "Belle's Beauty'nin ölen karısının şirketi olduğu yazıyor."

"Bu çok üzücü."

Midemdeki sinirler geriliyor. "Yani... bu yine de onun büyük bir pislik olmasını mazur göstermez ama onu biraz insanlaştırır." "Korkunç bir şey ama dün yaptıklarını unutamazsın." Parmağını sallıyor. "Gördün mü, bu senin zayıflığın. Trajik olayların

geçmişleri sizi kötü insanların iyi olduğuna inandırır."

Şakaklarımı ovuyorum. "Başlayamaz mısın?"

"İyi. Tamam." İki kolunu da kaldırıyor. "Ama kız kardeşin-

" "Burada." Şok içinde nefes alıyorum.

"Ne? Hayır, beş harfli bir kelime ve b ile başlıyor."

"Hayır, yani o *burada*." Gözlerim Sasha'ya kilitleniyor. Üzerinde keskin beyaz bir bluz ve uzun bacaklarının etrafında küçük pilili bir etek var. Dün benim giydiklerime benzeyen bilekte biten botlar ayaklarını süslüyor.

O kafalar ona doğru dönüyor. Masalara bakarken adamlara hiç dikkat etmiyor. Bakışları benimkilerle çarpışınca midemde bir bulantı hissediyorum.

Sunny ayağa fırlar. "Oh lanet *olsun*. Benim bölgemde ne işi var?"

"Şu anda onunla konuşmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum, yemeğimi midemde tutamıyorum. "Sunny, sen-"

", tatlım. Sen git buradan."

Kendi kız kardeşimden kaçmak zorunda kalmam acınası bir durum ama içimdeki tüm çirkin, çalkantılı duygular bana bu konuşmayı yapmaya hazır olmadığımı söylüyor. Yara çok taze ve acı çok yoğun.

Restoranın içinden geçerek arka kapıya yöneldim ve ara sokağa daldım. Oradan, beni sırtımdan bıçaklayan kadınla arama mesafe koymaya hevesli bir şekilde rastgele bir yöne doğru yola çıkıyorum.

Ayaklarım ağrımaya başladığında, bulabildiğim en yakın koltuğu arıyorum. Çok uzakta olmayan bir otobüs durağının gölgesine sığınıyorum. İki genç yanımda, okul çantaları, ayaklarının dibinde bir trombon ve bir gitar. El ele tutuşmuşlar ve birbirlerine tatlı tatlı fısıldıyorlar.

Böyle bir aşk yaşadığım zamanı hatırlıyorum. Onlardan biraz daha büyüktüm, üniversitedeydim, ama tüm o fışkıran, kalp çarpıntısı yaratan heyecanları ilk kez hissediyordum.

Kızın omzuna dokunmak ve onu bu romantizmin uzun süre per masalı gibi hissettirmeyeceği konusunda uyarmak istiyorum. Erkek arkadaşını kız kardeşine *trombon çalarken* yakalayana kadar bekle.

Ama çenemi kapalı tutup telefonuma uzanıyorum. Sunny nerede olduğumu bilmek isteyecektir ve dairesine dönmemin güvenli olup olmadığı konusunda bilgi almam gerekecek. Sasha beni restoranda bulduysa, Sunny'yle birlikte olduğumu biliyor demektir.

Telefonum yüksek sesli bir cıvıltıyla açılıyor. Yükleme işleminden geçmesini bekliyorum ve ardından mesaj simgeme dokunuyorum.

Son mesajı gördüğümde şaşkına döndüm.

Bilinmeyen bir numaradan.

Günaydın, Bayan Jones. Fine Industries'de bir pozisyon için seçildiniz. En kısa zamanda mülakata gelmenizi rica ederiz.

Burnumu kıvırıyorum. Bu iş teklifiyle ilgili her şey 'dolandırıcılık' diye bağılıyor ama fırsat fırsattır.

Gençler birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini fısıldarken parktaki bankıma yerleşiyorum, Google'da 'Fine Industries' yazıyorum ve CEO'nun adını gördüğümde neredeyse bankımdan düşüyorum.

"Holland Alistair?" Gözlerim işlek otoyola dikildi. Bu hiç mantıklı değil. Holland Alistair neden bana iş teklif etsin ki?

Tabii bu bir tuzak değilse.

Polisler beni yakalasın diye beni ofisine mi çekmek istiyor? Alistair'in masasının altında bir grup polisin -garip bir şekilde hepsinin saplı bıyıkları var- toplandığını hayal ediyorum.

O anda telefonum çaldı. Arayan Sunny'ydi.

Duygu Parano yak,I bakış sol ve doğru önce "Sunny, Holland Alistair az önce bana bir iş teklifi yaptı."

"Ne?"

"Holland Alistair..." "Ne?"

Seni duyamıyor muyum?"

"Dünkü seksi herif onun için çalışmamı istiyor!" Gençlerin ikisi de sessizliğe bürünür.

Isı yanaklarımı yakıyor ve sesimi alçaltıyorum, "Bu bir tuzak, değil mi?"

"Hiç sanmıyorum." Sasha'nın sesi nefes nefese geliyor. "Aşırı derecede zengin, değil mi? Ve tüm makaleler onun zamanı konusunda ne kadar katı olduğundan bahsediyor. Böyle biri değerli saatlerini seni onunla görüştürmek için harcamaz."

"Yani bunun meşru bir teklif olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Satışları nasıl üç katına çıkardığınıza şaşırdıklarını söylemişsiniz. Hafta sonu çalıştayında da harika bir iş çıkardın. Alistair'in herkesin övgüyle bahsettiği kişiyle tanışmak istemesi mantıklı."

. "Ve onu tersledim."

"Şansınızı mahvetmediniz. Yine de sana ."

"Sence de bu benim için utanmazlık olmaz mı? Onun eğretili otunu devirdim."

"Onun için çalışacak değilsin ya. Sıradan çalışanlar bu büyüklükteki bir şirketin sahibini ne sıklıkla görür biliyor musun? Hiç görmezler. Onunla karşılaşma olasılığın sıfır."

"Olasılıkların bu şekilde sanmıyorum," diye mırıldanıyorum. "Başka bir iş teklifi almış değilsin ki."

"Doğru."

"Ve sonsuza kadar aynı yatak odasını paylaşamayız." Surat astım. "Neden olmasın?"

"Çünkü bir kere yerde yatıyorsun! Ve ayrıca, bir gün kendime bir erkek arkadaş bulacağım."

"Ne zaman? Evden zar zor çıkıyorsun."

"Konu bu değil. Şu arkadaşlık uygulamalarında şansımı deniyorum. Bir gün, 'Sosisimi görmek ister misin?' cümlesinin harika bir tavlama cümlesi olduğunu düşünmeyen bir adamı sağa kaydıracağım."

Bir kahkaha patlattım. "Öyle değil."

"Sorun asla köpek değil, Kenya. Onların asla köpeği olmaz."

Gülümsemem artıyor. "Onun emlak şirketi için çalışmanın gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Bu biraz... yüzsüzce değil mi?"

"Bir kere de yüzsüz olsan bari kızım. Hayatındaki diğer herkesin bunu yapmakta bir sorunu yok."

Cep telefonum titriyor ve sanki çağrılmışım gibi Sasha'dan gelen bir çağrı alıyorum. Telefonu tekrar kulağıma götürmeden önce aramayı reddediyorum. "Bu ya hayatımda yaptığım en iyi şey olacak ya da-"

"Ya da' yok. Bir mola vermenin zamanı geldi ve bu sadece Kader'in teraziyi dengelemesi olabilir."

"Belki."

"Tanrıya şükür gitmeden önce makyajını yapmışsın. Doğruca görüşmeye git ve başka bir şey düşünme."

Durakladım. "Sen... Sasha'ya bir şey söyledin mi?"

"Kızım, beni duymadın mı? Önce çantayı emniyete al, sonra arkadan bıçaklayan kız kardeşin için endişelenirsin."

"Sunny."

"Özür dilemeyeceğim. Kürek kürektir." "Şimdi kapatıyorum."

"Görüşmende iyi şanslar."

Birden gerilerek Holland Alistair'in biyografisine tekrar göz atıyorum. Geri okuna basarak görseller sekmesine dönüyorum. Telefonumun ekranı Alistair'in kibirli, sert, inanılmaz yüzünün resimleriyle doluyor. O sert kaşlar bana doğru şimşekler göndermek için bekleyen fırtınalar gibi görünüyor.

Olimpos Dağı'nın kızgın tanrısı benden ne istiyor?

Onun bölgesine girmek hâlâ biraz fazla tehlikeli geliyor ama Fine Industries'de bir iş ciddi bir çentik olacaktır. Ve

Sunny haklı. acımasızca atılmadan önce üst düzeyden ilgi görüyordum.

Tek sorun şu ki... bu teklif Belle's Beauty'den gelmedi. Fine Industries'den geldi. Veri ya da emlak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Böyle bir şirketin neresinde olabilirim ki?

Fark eder mi? Kucağınıza bir iş teklifi düştü. Kabul edecek misin, etmeyecek misin?

Otobüse binip Fine Industries'e gidiyorum. İş görüşmesine gitmek işsiz kalmaktan, kız kardeşimden kaçmaktan ve bütün gün Sunny'nin yorganının altında saklanmaktan iyidir.

Umarım Alistair'le karşılaşmam. Trajik bir geçmiş olabilir ama ben onu hâlâ kibirli ve çekilmez buluyorum. Eğer bir trajedi yaşamış olmak herkese serbest geçiş hakkı tanısaydı, tamamen medeniyetsiz bir toplumda yaşıyor olurduk.

Ve eğer bu benden intikam almanın sapkın bir yoluysa, o zaman hiçbir şeyi geri tutmayacağım. Birden fazla kez yere serildim. Eğer Alistair önüme bir umut atıp sonra da onu geri çekerse, onun eğretti otundan çok daha acı verici bir şeyi hedef alacağım.

* * *

FINE INDUSTRIES'TE HERKES DERGI GIBİ İŞ KİYAFETİ GİYER

Ateş et. Üç parçalı takımlar. Kalem etekler. Parlak ayakkabılar. Mantıklı topuklular. Buraya tişörtüm ve kot pantolonumla gelmemi söylediğinde Sunny'yi dinlememeliydim. Bu kesinlikle bir röportaj için uygunsuz.

Gitmek için döndüğümde bir sesin adımı söylediğini duyuyorum.

"Bayan Jones?" Bir güvenlik görevlisi bana doğru geliyor. *"Bayan Jones?" Yüce Tanrım. !* Bu bir tuzak!

Kalbim göğsümü terk ediyor ve ben kapıdan dışarı fırlıyor. Gözlerimi açarak çıkışa doğru çılgınca bir koşu yapıyorum.

Bir birim olarak, güvenlik görevlileri harekete geçer. Biri sanki ana üsse girmiş gibi kapının önünde kayıyor. Diğer üçü bana doğru koşuyor ve beni içeri kilitlemek için bir çember oluşturuyor.

Bu kargaşa kalabalıkta bir hareketliliğe neden oldu. Meraklı gözler bana doğru kayıyor. *Şu kıvrıkcık saçlı ve düz tişörtlü holigana bakın. Şuna bakın, hiç profesyonel değil. Eğreliotu katili. Bitki katili!*

Sanki modası geçiyormuş gibi hava emiyorum. "Açıklayabilirim," diye geveliyorum, hapishanede internetin çekip çekmediğini merak ediyorum. *Candy Crush*'ın son seviyesindeyim ve onca emeğin boşa gitmesine izin veremem. "Eğreli otunun gerçek olduğunu bilmiyordum."

Güvenlik görevlisi bana kuduz bir köpekmişim ve ısıracağımdan korkuyormuş gibi yaklaşıyor. "Sizi üst kata çıkarmamız emredildi."

Son bir kaçış denemesi yapıyorum ama güvenlik görevlileri yolumu kolayca kesiyor. Lanet olsun. *Charlie'nin Melekleri*'nde seksi kaçışları çok daha kolay gösteriyorlar.

İri yarı gardiyan kolumu tuttu. "Üst kata, hanımefendi." Ona doğru hamle yaptım. "Bırakın beni."

"Hanımefendi!"

Yani kibarca sormak işe yaramayacak mı? Güzel.

"*Popodan* korkmuyorum!" İçimdeki Madea'yı yönlendiriyorum, kendimi nine elbisesi giymiş, göğüsleri kum çuvalı gibi olan, iki metre boyunda, çapraz giyinen bir adam olarak hayal ediyorum. Vücudumu bağıriyorum, "Korkmuyorum! Bırakın gideyim!"

Adamlar bana ana gemiden ışınlanmış bir uzaylıymışım gibi aval aval bakıyorlar. Cep telefonu kameralarının bana doğru yaklaştığını fark ediyorum ve aniden durup yüzümü şu anki müdürümün arkasına saklıyorum.

Eğer dün hayatımın en kötü günüyse, bugün o kupayı almak için can atıyorum. Bu çılgınlığı hak etmek için ne yaptığımı merak ediyorum. Akan trafiğin içine girip şansımı öbür dünyada mı denemeliyim?

"Bu taraftan hanımefendi," diyor iri yarı muhafız, asansörleri göstererek.

Benim için gerçekten endişeleniyor gibi.

Ekstra güvenlikle görevlendirilmiş sorunlu bir mahkûm gibi, hızlıca asansöre kadar eşlik ediliyorum. Gardiyanlar peşimden ayrılmıyor ama kaçmayacağım. Zahmet edemeyecek kadar aşağılanmış durumdayım.

Bu o pisliğin suçu. Holland Alistair.

Geleceğimi *biliyordu*. Beni karşılamak için güvenlik ekibini hazırladı.

Elimi kurtarıyorum ve asansörün içindeki güvenlik görevlisine dönüyorum. "Bu benim haklarımın ihlalidir."

Bir kaşını kaldırıyor ve İngilizce bilmiyormuş gibi homurdanıyor.

Küçük alanı sessizlik dolduruyor.

Saniyeler sonra, asansör
cıvıldıyor. En üst kata ulaştık.

Kapılar dev pencerelerden oluşan bir duvara ve gözlerimi yaşartan bir şehir manzarasına açılıyor. Resepsiyondaki sandalyeden bir adam kalkıyor ve bana bakıyor. Gucci modelleri gibi yapılı, o kadar uzun ve kaslı ki Hulk'a dönüşse duvarları yumruklayarak delebilir.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, ikinci bir kaçış denemesi yapmak istiyorum. Harekete geçme niyetiyle etrafımda dönüyorum ama iri yarı güvenlik görevlisi kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Kendimi arkamı dönmeye ve baskın Hollandalı Alistair'le yüzleşmeye zorluyorum.

BÖLÜM 4

SORUNLARIN DIŞINDA

HOLLANDA

KENYA JONES tamamen kendi alanının dışında, ama bu beni gördüğünde gözlerini aydınlatan meydan okuma ışıltısını durdurmuyor. Bu içgüdüsel. Onun hoşnutsuzluğu. Ve bu beni bu kadar heyecanlandırmamalı.

Bugün daha küçük görünüyor. Muhtemelen ağzı kendini beğenmiş yargılarla dolu bir tirat atmak yerine kapalı olduğu için. Tişört ve kot pantolonu bir görüşme için garip bir seçim. Belki de işi almaya niyeti yoktur.

Kabul

edilemez.

Onu

istiyorum.

Bu yüzden ona sahip

olmalıyım. Bu çok

basit.

"Az önce yaptığın şey yasadışı," diye homurdanan Kenya, koyu kahverengi parmağını bana doğru uzattı.

Öfkeli kadının yanından geçip güvenlik ekibimin dev Stanley'e bakıyorum. "Teşekkür . ."

Başını eğiyor ve asansöre tek başına adım atıyor. Kapılar kapanırken yüzüne küçük bir gülümseme yayılır. Gülümsemesi ya Kenya'nın cesaretinin bir kanıtı ya da günlük monotonluğuna bir ara vermenin verdiği rahatlama.

Lobide verdiği mücadeleyi göz önüne aldığımda, ki bunların hepsini telefonuma gelen güvenlik görüntülerinden , Stanley'nin bu kadını neden eğlenceli bulduğunu anlayabiliyorum. Giderek artan onursuz davranışları bir şekilde itici olmaktan çok ilgi çekici.

Ezekiel aceleyle yanımdan geçti. "Bayan Jones, buradasınız. Lobideki karşılama için özür dilerim."

Ezekiel'i tamamen görmezden gelerek, öldürme niyetiyle dolu bir bakışla beni bıçaklıyor.

Ben de ters bakıyorum.

"Güvenlik ekibine ne pahasına olursa olsun size üst kata kadar eşlik etmeleri talimatı verildi."

Kenya kaşlarını çatıyor. "Sanırım *onun* fikri."

Bahsettiği 'onu' yanlış anlamak mümkün değil.

Kendimle gurur duyarak başımı salladım. Eğer hızlı düşünmeseydim, bir hayalet gibi parmaklarımla arasında kayıp gidecekti.

Walt dünden beri Kenya Jones'a ulaşmaya çalışıyor. Hatta onu görmek için dairesine uğradı ve kendisine artık orada yaşamadığı söylendi. Mesaj, Walt'un deyiimiyle 'karnına yumruk yemiş gibi görünen' bir adam tarafından iletildi.

Kenya'nın nerede saklandığını bilmiyorum. Tuzağıma düşmesine sevindim. Artık burada olduğuna göre, istediğimi almadan gitmesine izin vermeyeceğim.

Yüzü kararıyor. "Yasaların üstünde değilsin, Alistair."

"Siz de öyle Bayan Jones." Ses tonumu sert tutuyorum. "Dün zarar verdiğiniz mülk için tazminat konusunu konuşalım mı?"

Gözleri açılıyor.

Çeliğın bir kısmı omurgasından dışarı çıkıyor.

Ezekiel asansörü işaret etmeden önce bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Bayan Jones, neden İK departmanına gitmiyoruz, böylece sizi sistemimize kaydedebiliriz?"

"Bu kez *sorduğın* için minnettarım." Sesi hararetli ve yine iğnelemenin bana yönelik olduğunu hissediyorum. "Ama henüz işi kabul etmeye karar vermedim."

Sinirlerim tepeme çıkıyor. Yoğun bir programım var ama bu röportaj için burada olmayı seçiyorum çünkü Belle's Beauty'yi doğru yola sokmak şeyden daha önemli.

"Pozisyona itirazınız nedir?" Homurdanıyorum.

Ezekiel konuşmamam için yalvarırcasına bana bir uyarı bakışı daha atıyor ama onun sessiz tavsiyesini dinlemiyorum.

Kenya Jones kollarını göğsünde kavuşturdu ve benimle göz göze geldi. "Sen. Sen benim en büyük itirazımsın."

Onun ağzı. Lanet olsun. O tatlı dudakların kullanılabileceği çok daha iyi şeyler var. Onu masamın üzerinde düz bir şekilde yatarken, bacakları kenara bükülmüş ve eteği ayak bileklerinin etrafında kıvrılmış olarak hayal ediyorum. Ağzı açık ve nefes nefese adımı söylüyor-

Hayır. Ne yapmaya çalışıyorsun?

Uygunsuz düşüncelerim beni daha da rahatsız ediyor. Daha önce hiç böyle bir çekimle mücadele etmemiştim. Ve asla ofisteki bir çalışan için değil. Her şey, parçası olmak istemediğim bir skandal kokuyor.

Gözlerim Ezeziel'e kayıyor, giderek kızaran yüzü bana bu görüşmenin güneye doğru gittiğini söylüyor. Hızlıca. Ve bu çoğunlukla benim hatam.

Ona işaret ediyorum. "Bayan Jones yeni sorumluluklarından haberdar olur olmaz onu halkla ilişkiler toplantısına gönderin. Tercihen bir saat içinde. Döndüğünde şirket e-postasını ve diğer çeşitli tanıtımları ayarlayabilirsiniz."

"?" Kenya alay ediyor.

"Ayrıca, ona daha uygun iş kıyafetleri giydirin." Gözlerim vücudundan aşağı kayıyor. Elimde değil. Fark etmemem için çok güzel. "Artık beni ve Belle's Beauty'yi temsil ediyor. Onun *bu şekilde* görünmesine izin veremeyiz."

"İşte bu kadar! Bugün hapse gireceğim." Bana doğru büyük, öfkeli adımlar atıyor.

Ezeziel kayarak onun yoluna çıkar. "Bayan Jones, sizi temin ederim ki Alistair çok samimidir."

"Samimi mi?" Öfkeli kahverengi gözler beni kesip geçti. "Kullandığın ses tonu eğittiğin bir köpek için daha uygun, Alistair. Yardım istediğin bir insana değil."

"Yardım mı arıyorsunuz?" Sözlerim şaşkın bir nefesle sona eriyor.

"Beni kiralık haydutlarıyla kaçırıp fildişi kulene götürdün." Ofis lobisini işaret ediyor. "Ve şimdi sanki gelen kutuma sürünerek gelip bu pozisyonu kabul etmemi isteyen *sen* değilmişsin gibi bana hırlıyorsun."

Ezeziel kahkahasını elinin arkasına gizler.

Kendi eğlencem, kızgınlığımla çatışıyor. Kazananı belli olmayan bir kavga bu.

Bayan Jones'a dikkatle bakıyorum. Kim olduğumu ve ne beklediğimi anlamadığında o iğneleyici, kirpiden ilham alan davranışları kabul edilebilirdi ama bu tavrını işbirliğimize taşıyor.

"Benim ya da aldığınız teklif hakkında ne düşündüğünüz umurumda değil. Şu kapıdan içeri adımını attığın anda," diye asansörü işaret ediyorum, "beni sorgulamayacaksın. Benimle alay etmeyeceksin. Tartışmayacaksın ya da o kızgın kahverengi gözlerini bana dikmeyeceksin." Uzun bacaklı adımlarım aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Ve en önemlisi, ben sana izin verene kadar o küstahlığını kendine . Anladın mı?"

Yüzü kahverengi ve kırmızının benekli bir tonuna dönüşüyor. Bunun tadını çıkarmak istiyorum ama gerçekten zamanım yok. Geri çekilip onun kişisel alanından çıkıyorum ve aceleyle ilerleyen Ezeziel'e işaret ediyorum.

"Bayan Jones düşüncelerini toparlamadan önce tazminatı açıklayın."

Ona dönüyor. "Başlangıç maaşı-"

"Nasıl bir narsist olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Kenya ileri atılıyor, tenis ayakkabıları fayansların üzerinde tepiniyor.

Tam önümde durduğunda vücudum ani bir ısı dalgasına kapılıyor. Başını geriye atarak ceketime kara bir parmak sokuyor ve tükürüyor, "Bu kadar talepkar, küçümseyici, egoist biriyle çalışmak istemiyorum-"

"Yüz elli bin dolar!" Ezeziel ağzından kaçırır. Kenya Jones hareketsiz kalır.

"Başlangıç maaşı," diyor Ezeziel sakince. "Ayrıca etkileyici bir sigorta kapsamı ve belirli bir yıl sonra hisse senedi opsiyonu da var."

"Kaç tane?" "Pazarlık edilebilir."

Kenya'nın gözleri büyür. "Tam olarak ne yapmak için?" Geri çekilip teklifi düşünmesini izliyorum.

"Çalışma unvanınız ikinci yönetici asistanı olacak, ancak Darwin'de yaptıklarınızı diğer mağazalarda da yapabilirseniz, Belle's Beauty'nin satış kampanyalarını canlandırmaktan sorumlu olacaksınız. Bu bağlamda, doğrudan Bay Alistair'e bağlı olarak çalışacaksınız." Ezeziel beni işaret etti.

Kenya alt dudağını ısıırıyor ve bana doğru ters ters bakıyor. "Senin kendi şirketin yok mu? Neden Belle's Beauty'ye şahsen dahil oluyorsun?"

"Ben zaten kendimi açıkça ifade ettim, Bayan Jones. Sizin işiniz soru sormak değil. Sadece işi halletmek."

Yüzünde şimşekler çakıyor. "Biliyor musunuz? Paranın ne kadar tatlı olduğu umurumda değil. Ben bunu yapamam."

İnanılmaz.

Gerçekten bu kadar iyi bir anlaşmayı bırakıp gidecek mi?

"Senin zeki bir kadın olduğunu sanıyordum." Sözlerim lobide yankılanıyor. Ses tonuma giren alaycı ifadeye engel olamıyorum. "Altı haneli maaşı olan bir iş ne sıklıkla kucağınıza düşer? Ne yaptın sen? Kariyerinde beş farklı giriş pozisyonu mu? Niteliklerin göz önüne alındığında, cömertliğin ötesine geçiyorum."

Sırtı sertleşiyor ve etrafında dönüyor. Ağzını sıkarken çenesindeki kasların gerildiğini görüyorum.

"Benden hoşlanmıyorsun. Tamam. Ama bir işe ihtiyacın olduğunu biliyorum." "Çünkü beni kovdurdun."

"Anlambilim."

"Öyle mi?"

"Büyük resmi kaçırıyorsun. Hor gördüğün birinin seni hayatının fırsatından alıkoymasına izin verecek misin?"

"Beni manipüle etme."

"Ben gerçekleri söylüyorum."

"Köpekbalığı gibi davranıyorsun. Ama sanırım senin hakkında yazılanlara bakılırsa bunu beklemem gerekirdi."

Merakım arttı. "İçime mi baktın?" "Sen bana baktın," diye karşılık veriyor.

Güzel.

"Ne öğrendin?" Gazeteler benim hakkımda karışık değerlendirmelerde bulundular. Kimse iş stratejimden ne anlam çıkaracağını bilmiyor. Kalabalığı takip etmiyorum çünkü akıntıya karşı yüzmeye eğilimliyim. Bir proje ne kadar zorlayıcı olursa benim için o kadar iyi.

Ben de akıl oyunlarına katılmıyorum. Networking adına diğer takım elbiseli kişilerle dirsek temasında bulunmak programımın en kötü kısmı. Benim işim kendi adına konuşur. Eğer ilerlemek için bağlantılarıma güvenmem gerekiyorsa, işimi düzgün yapmamışım demektir.

"Mükemmeliyetçisiniz. Her şeyin istediğiniz gibi olmasını bekliyorsunuz ya da teknisyenlerinizi kapı dışarı ediyorsunuz. Sen mantıksızsın

talepleriniz ve hoşnutsuzluğunuzla asi oluyorsunuz, ama bunu iyi telafi ediyorsunuz."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Teknisyenleriniz gizli potansiyellerini ortaya çıkarıyor çünkü onları önyargılı sınırlarının ötesine itiyorsunuz." Sanki bu kısmın uydurma olduğuna inanıyormuş gibi bana ters ters bakıyor. "İmkansızı gerçeğe dönüştürüyorsunuz."

Parmaklarımı bileğime vuruyorum.

Kenya sanki odadaki tüm havayı emmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor ve sonra bir fışkırma halinde bırakıyor. "Bana başlangıç maaşını tekrar söyler misin?"

Ezekiel pozisyonun faydalarını sıralıyor.

O konuşurken Kenya dönüyor ve bana değerlendirici bir bakış atıyor. Beni tartıyor. Beni her gün görme tehdidine karşı altın fırsatı analiz ediyor.

Dünkü inatçılığı takdire şayandı ama şu anda onunla uğraşacak sabrım yok. *Benim* bölgemde ve onun öfke nöbetine gereğinden fazla ilgi gösterdim.

"Son asistanım ayrıldı ve bu pozisyonu dolduracak birine ihtiyacım var. Şimdi, kabul edecek misin, etmeyecek misin?"

"Neden gitti?"

"Soruları ben sorarım."

Pembe dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve boynuma doğru akan kızarıklığı gizlemek için arkamı dönmek zorunda kalıyorum. Kedi nanesi gibi. Bu kadına karşı tolerans geliştirmenin bir yolunu bulmalıyım.

"Hakkımda okuduğunuz her şey doğru. Sizi zorlayacağım ve imkansızı bekleyeceğim. İyi telafi ederim çünkü bunun işkence bilirim." Kendimi toparladıktan sonra dönüp ona bakıyorum. "Meydan okumaya hazır mısın, değil misin?"

"Son soru."

Ezekiel bir ayağını diğerine sürüyor.

Sabırsızlığım içimden fışkırıyor. "Hayır."

"Neden ben?" Ezekiel'e kaşlarını çatıyor. "Dün ikiniz de oradaydınız. Aramızda neler olduğunu gördünüz. Eğretili otunu bile biliyorsun."

"Huzur içinde yatsın."

Gözlerini bana dikti. "Biz ."

"Bunu ifade etmenin uygun bir yolu."

"Beni yeşilliklerle kavga eden bir insana dönüştürüyorsun. Ve ben de seni... şey... sen zaten böyleydin, sanırım. Öyleyse neden benimle çalışmak istiyorsun? Şimdiye kadar sadece giriş seviyesinde pozisyonlarda çalıştığımı *bildiğin* halde neden bana bir şans veriyorsun?"

Çenemi yukarı kaldırıp onun arkasından bakıyorum. "Ezekiel, sabrım tükenmeden onu hemen al."

Kaşları birbirine eğik. "Hey!"

"Bu taraftan Bayan Jones." Ezekiel onun kolunu sıkıyor. "Ben veri köprüsünde olacağım," diyorum.

Ezekiel başını sallar.

"Çek ellerini üzerimden. Kendi gidebilirim."

Artık resmi olarak benim çalışanım ve resmi olarak yasak bölgem olan tükürük ateşinden uzaklaşırken gülümsüyorum. Bakalım onun için yaptığım planlarla başa çıkabilecek mi? Ben de ellerimi kendime saklayabilecek miyim göreceğim.

* * *

ON BEŞ DAKIKA SONRA, SAĞLAM SUV' RAHATÇA OTURUYORDUM.

şehir içi ve şehir dışı seyahatler için uygundur. Pelüş bardak tutucuların içine yerleştirilmiş sıcak bir fincan kahveden buhar yükselir.

Dirseğimi orta konsola dayayıp en son güncelleme için veri çekmecelerini karıştırıyorum. Yapmaya çalıştığımız değişiklikler nedeniyle son zamanlarda veri köprüsüne daha sık bakıyorum.

Yazılım sürekli hata veriyor ve bunları yerinde halletmek talimatları göndermekten daha hızlı.

Veri köprüsü Fine Industry'nin tüm sunucularına ev sahipliği yapıyor. Sunucular şirketin beynidir ve tıpkı Belle bebekken bir şey olacak korkusuyla gözlerimi ondan ayıramadığım gibi, sunucular da benim çocuklarım gibidir.

Onları gidebildikleri kadar zorluyoruz ve geri adım atmamız gerekebilir diye performanslarını yakından takip etmeyi tercih ediyorum.

Kahve ılık ve yumuşak içiliyor. Deri koltuk altımda erimiş tereyağı gibi.

Pencerenin dışında hızlanan dünyaya dikkat etmemeye çalışıyorum. Yolda olma konusunda çok daha iyi hale gelmeme rağmen, midemdeki bulantı hissi rastgele anlarda beni vuruyor.

Kayınbiraderim *TSSB* dedi.

Ben buna istenmeyen zayıflık demeyi tercih ediyorum.

Bu engeli aşamıyor gibi görünmekten nefret ediyorum. Artık bir arabanın direksiyonuna dokunmak bile benim için zor, bu da gece geç saatlerde markete veya eczaneye gitmeyi zorlaştırıyor.

Bernard dikiz aynasından bana bakıyor.

Tabletime kaşlarımı çatıyorum. "Gözlerinizi yoldan ayırmazsanız minnettar olurum."

"İyi misin, patron?"

İç çekiyorum. Bernard son üç yıldır benim şoförüm. Her zaman nöbetçi ve Belle ile beni gitmemiz gereken yere götürmek için en uygun saatlerde ortaya çıkmayı asla ihmal etmiyor.

Özel hayatıma göz atma konusundaki eşsiz yeteneği, ne yazık ki Bernard'a benim acınacak biri olduğum izlenimini veriyor. Bunu asla açıkça söylemiyor ama söylerse kafasını koparacağını biliyor.

Her gibi ona karşı kabayım. "Ben iyiyim."

Beni daha fazla zorlamaması gerektiğini biliyor.

Bernard'ın bu kadar uzun süre burada kalmasının bir başka nedeni de bu. Ne zaman meraklı olacağını ve ne zaman geri çekileceğini biliyor.

"Kahve için teşekkürler," diyorum isteksizce, elimi ekranda kaydırarak.

"Sorun değil."

Telefonum ev güvenlik sistemimden gelen bir uyarıyla aydınlanıyor. İlk başta, bildirimin ne için olduğunu anlamıyorum. Ta ki ekranda korkutucu kelimeler kaymaya başlayana kadar.

Duman tespit edildi. Lütfen hemen tahliye edin.

Kahveyi o kadar hızlı koyuyorum ki fincanın üzerine dökülüyor ve elimi yakıyor. "Ah!"

"Bay Alistair!" Bernard'ın gözleri dikiz aynasında benimkileri buluyor.

Telefonumu kaptım. Dadımın numarasını çeviriyorum ve diken üstünde bekliyorum. Hat çalışıyor, çalışıyor ama cevap yok.

Saatime bakıp küfrediyorum. Belle'in oyun günü üçe kadar değil. Şu anda hâlâ evde. Ya duman dadısını bayılttıysa? Ya kızım öksürüyor ve benim için ağlıyorsa?

Onu yerde sürünürken hayal ediyorum, is ve yara izleriyle kaplı. Onu öksürürken görüyorum. Ağladığını. Babasını çağırıyor.

Hayır, bir daha olmaz. Bu kabusu tekrar yaşayamam.

Dadıyı arayıp duruyorum.

Kalbim boğazımdan çıkıp arka koltuğa düşmek üzere.

Yanıt yok.

Ağzımdan küfürler hızla dökülüyor.

"Bay Alistair?"

"Bernard, beni *hemen* eve

götür!" "Emredersiniz, efendim!"

Arabanın motoru kükrüyor ve gaza bastığında tekerlekler çıgılık atıyor. Sabah trafiğinde yalpalayarak ilerliyoruz. Panik sırtıma tırmanıyor ve beni ele geçirmeye çalışıyor ama ben bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğine odaklanıyorum.

Alarm sisteminin polisi ve itfaiyeyi uyarmış olması gerekirdi. Vermemiş olsa bile bina yöneticisi dumanı görmüş ve yetkilileri aramış olurdu.

Başparmağıma kramp girene kadar dadıyı aramaya odaklanıyorum.

"Hadi, ." Dişlerimi sıktım ve umutsuzca 'arama' düğmesine tekrar bastım. "Cevap verin, Bayan Hansley."

Sonunda bir klik sesi duyuldu.

Öne eğilip bağıriyorum, "Bayan Hansley, Belle nerede? İkiniz evden çıktınız mı? oluyor?"

"Alistair?"

"Belle iyi mi?"

"Tabii ki. Daireden ayrıldığımızı mı söyledin? Neden ayrılalım ki?"

Bernard aracı binamızın önündeki park yerine attı. Kapıyı tekmeleyerek açıyorum. Tüm gücümle koşarken ayakkabılarım kesik kesik yere vuruyor.

Dışarıda kalabalık yok, çatı katındaki pencereleri yalayan alevler de yok. Ateşin eksikliğini fark ettim

kamyonlar ve normalde her türlü felaketin ardından gelen kaos ve merakın yokluğu.

Hansley, "Yangın falan yoktu," diyor.

Adımlarım yavaşlıyor ve derin derin nefes alıyorum. O kadar terliyorum ki telefon kulağımdan kayıyor. "Ama alarm sistemim bir uyarı gönderdi..."

"O mu?" Nefes nefese kıkırdıyor. "Belle ve ben brownie yapıyorduk ve çikolatayı eritirken küçük bir kaza geçirdik. Havlu alevlerin kenarına takıldı ve yandı.

."

"Belle iyi mi?" Ağzımdan kaçırdım.

"O iyi. Havlu onun yakınında değildi ama yine de çok fazla duman çıkardı. Alarmin çaldığını duydum ama birkaç pencere açtım ve tekrar sessizleşti. Sizi uyaracağını bilmiyordum."

Tabii ki beni uyarıyor. Kızım hayatımdaki en önemli kişi. Eğer ona bir şey olursa, kendimi affedemem.

"Rahatladım," diyorum yavaşça, asansörde soluyarak. "Ama yakında orada olacağım."

"Gelmek zorunda değilsin. Her şey kontrolüm altında."

"Artık çok geç." Evime girdim ve etrafıma bakındım. "Ben zaten buradayım."

"Baba!" Kanepenin arkasından kız gibi bir çığlık patlıyor. O tarafa bakıyorum ve Belle'in bana doğru geldiğini görüyorum.

Kalbim rahatlayarak titriyor. Küçük kollarını boynuma doluyor, minik burnunu boynuma gömüyor. Saçları uçuşuyor, minik sivrisinek ısırıkları gibi tenimi kamçılıyor. Bebek pudrası ve çikolata gibi kokuyor.

Onu kendime çekiyorum, rahatlama dalgaları beni sararken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Yanlış alarm olsa bile onu kaybetmiş olabileceğim düşüncesi beni sarsıyor.

"Baba, sıkıyorsun." İnliyor ve kıpırdanarak kollarımdan çıkıyor.

"Üzgünüm, bebeğim." Tutuşumu gevşetiyorum ama gitmesine izin vermiyorum. Başımı onun parlak kahverengi gözlerine bakıyorum. Fırfırlı bir elbise giyiyor,

pembe prenses elbisesi, ışılı bir üst ve etek için kaşındıran pembe bir tütü.

Yüzüne çikolata bulaşmış ve saçında bir parça var.

Parmaklarımla sildim. "Ne yapıyordun sen?"

"Çikolata!" Belle övünüyor.

Başımı kaldırıp Bayan Hansley'nin gözleriyle karşılaştım. Yaşlı kadın Claire'in dadısıydı. Çocuk bakımı konusunu tartışırken, Claire ve ben bu pozisyon için başka kimsenin uygun olmadığı konusunda hemfikirdik. Mükemmel bir seçim. Bayan Hansley Belle'e kendi torunu gibi davranıyor ve onunla vakit geçirmekten büyük keyif alıyor. Tam bir hayat kurtarıcı oldu.

"Buraya koşarak mı geldin, Alistair?" Sesi şefkatle çatırđıyor. "Terliyorsun."

"Telefona cevap vermiyordun." Ses tonum karanlık ve bu çok açık bir azarlama.

Kıkırdaması .

Bir açıklama bekleyerek ona bakıyorum.

"Özür dilerim. Pencereleri açmaya ve dumanı dışarı çıkarmaya odaklanmışım. Telefonum değildi."

"şu itibaren, aradığım anda cevap vermen gerekiyor," diyorum zorla.

Alt dudağını ısıırıyor ve gözleri yere düşüyor.

Sert davrandığımı fark edip ses tonumu yumuşatıyorum. "Senin güvenliğin için endişelendim. Ve Belle'in."

"Ben iyiyim, baba." Belle avuçlarını yüzüme bastırıyor.

Başımı hafifçe çeviriyorum ve küçük parmaklarını öpüyorum. "İyi davranıyor Isabella?"

Başını sallıyor.

Tombul yanağını öptüm ve sonra onu yere bıraktım.

Bayan Hansley yavaş ve tereddütlü adımlarla bana yaklaşıyor. "Gerçekten çok üzgünüm. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Sizi korkutmak istememiştim."

"Biliyorum." Gözlerim onunkilerden uzaklaşıyor. Onun sulu mavi bakışlarındaki acıma duygusundan nefret ediyorum. Beni bu kadar küçük hissettirmesinden nefret ediyorum ve

Çaresiz. İyiymişim gibi davranmak için çok uğraşıyorum. Dokunulmazmışım gibi. Herkes bana kırılğanmışım gibi davranırken hayatımda hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak çok zor.

Bu aşağılayıcı.

"Baba, buraya gel." Belle yüzük parmağımı çekiştiriyor. Avuçları o kadar küçük ki tam ellerini benimkilere zar zor sarabiliyor.

Onu sıcak bir şekilde sıkıyorum ve oyun odasına kadar takip ediyorum. Oyuncak büyüklüğünde bir mutfak, plastik kutular, mısır gevreği kapları ve alışveriş sepetleriyle dolu mini bir bakkal ve Belle'nin Mercedes Benz ve Lexus elektrikli araçları için bir park yeri ile tamamlanmış küçük bir kız harikalar diyarı.

Belle beni çocuk boy bir masanın etrafına oturtuyor ve oyuncak sandığının bir yerinden sihirli bir değnek çıkarıyor.

"Boo!" Asayı burnuma değdiriyor.

Kollarımı yukarı doğru uzatıyorum ve yüksek perdeden bir sesle elimden geleni yapıyorum. "Boo!"

Neşeyle çığlık atıyor.

Onun sevimli yüzüne gülümsüyorum, kalbim göğsümde yeniden düzenleniyor. Başka insanı hiç tanımadan sevebileceğimi bilmiyordum ama dünyaya geleceğini öğrendiğim günden beri Belle'e takıntılıyım.

İlk kalp atışını duymadan ya da annesinin karnını tekmelediğini hissetmeden önce bile onun başıma gelen en iyi şey olacağını biliyordum.

Onu ilk kucağıma aldığım anda, içgüdülerim beni haklı çıkardı. Kalbime damgasını vurdu ve sahipliğini geri vermedi.

"Baba, çay iç." Bana bir çay bardağı uzattı.

Olması gerektiği gibi tutuyorum, bir parmağımı kraliyet ailesi gibi havaya kaldırıyorum. "Vay canına! Bu çok lezzetli!" Görünmez içeceği höpürdeterek büyük bir gösteri yapıyorum, kızım çok eğleniyor. "Biraz daha alabilir miyim lütfen?"

Oliver Twist taklidini dört yaşındaki kızım anlayamadı ama beni sevdiği için kahkahalarla gülüyor. Ya da belki de sadece osuruk sesi bile kızımın hoşuna gittiği içindir.

Belle kıkırdıyor ve bana biraz daha dolduruyor, güneş ışığında parıldayan keyifli kahverengi gözleriyle havayı içmemi izliyor.

Hâlâ iyi olduğuna kendimi ikna etmeye çalışarak ona bakıyorum. Tehlikede olduğunu düşünerek yanına koştuğumda gerçekten nefes alamıyordum. Şimdi onun gülümsemesini ve oyun oynamasını görünce daha yeni yeni nefes almaya başlıyorum.

Kapı çalındı.

Bayan Hansley kafasını içeri uzattı ve bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Brownileri henüz fırına koymadık. Siz gelmeden önce ben de tam bunu yapmak üzereydim."

"Çikolata!" Claire mutfığa doğru yola çıkar.

"Gününü böldüğümüz için çok üzgünüm, Alistair." "Önemli değil. Kimsenin zarar görmediğine sevindim."

"Ofise gitmeden önce Belle'in veda etmesini ister misin? Korkarım o kekleri bir kez eline aldığı anda başka hiçbir şeye odaklanamayacak."

"Henüz veda etmeye hazır değilim."

"Hayır mı?" Gür kaşları öne doğru fırlıyor.

Minyatür sandalyeden kalkıyorum. "Birkaç saat onunla kalacağım." Gözleri açılıyor. "Alistair, eğer olman gereken bir yer varsa-" "Şu bulunduğum yerden daha önemli bir yer yok." Eğer kaybetseydim

Belle bugün, şirket, veri köprüsü, lisanslama oyunu, bunların hiçbiri önemli olmayacaktı. Tek bir doların bile.

Ben zaten karımı kaybettim. Claire'in geride bıraktığı çocuğu kaybetseydim kendimi asla affetmezdim.

* * *

"BAY DUCKY'YI YAKALA," DEDİM BELLE'E, ELİMİ SICAK SUDA GEZDIREREK. banyo suyu. "Şimdi kurulanma zamanı."

"Hayır," diye , tumbul kollarını küvete sokarak.

Sabırsızlığımı bastırıyorum ve ses tonumu hafif tutuyorum.

"Belle, banyo zamanı bitti. Şimdi kurulanma ve üstünü değiştirme zamanı."

"Hayır!" Sanki ilk seferinde anlamamışım gibi kelimeyi bana daha yüksek sesle bağırıyor.

Küvetin üzerine çömelmişim, uzun kollu gömleğim dirseklerime kadar kıvrılmış ve sırtım rahatsız edici bir açıyla bükülmüş. Bu özel babalık görevi için çok uzunum ama veri köprüsünden eve döndüğümde Bayan Hansley'e gece rutinini halledebileceğimi söyledim. Bana yeteneklerimden şüphe ediyormuş gibi baktı, bu da Belle'i yatmadan önce temiz ve zinde görmek konusunda beni daha kararlı hale getirdi.

Ne kadar zor ki?

Cevap mı?

Çok zor.

Son derece zor.

Kızım inatçı küçük bir şey. "Belle..."

"Splashy! Splashy!"

"Genç bayan, yapmanız gereken..." Köpüklü banyo suyu dalgası yüzüme çarpıyor. Belle'in organik sabunlarının yumuşak tadını dilimde hissediyorum ve içimde yavaş yavaş oluşan rahatsızlığa direniyorum.

Kızımın su saldırısını son derece komik bulması ve kahkahalarla gülmesi de yardımcı olmuyor.

Avucumla yüzümü kuruluyorum ve ona uyarıcı bir bakış atıyorum.

Kahkahası boğazında kurur. İri kahverengi gözleri yaşlarla dolar ve alt dudağı titremeye başlar.

Hemen ona doğru ilerledim ve sırtını sıvazladım. "Sorun yok Belle. Baban kızgın değil."

Ama artık çok geç.

Kızım başını arkaya yatırıyor, ağzını açıyor ve hüngür hüngür ağlamaya başlıyor.

Böyle anlarda kendimi tamamen yenilmiş hissetmemek için mücadele ediyorum. Bunun benim hayatım olacağını hiç düşünmemiştim. Bir yandan kendi şirketimi kurarken bir yandan da Belle's Beauty'yi hayatta tutmaya çalışırken tek ebeveyn olarak tökezleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Claire ve benim o şirketi birlikte kurmamız gerekiyordu. Çocuğumuzu birlikte büyütecektik.

Onun burada olmaması senin hatan.

Kızımın coşkulu banyo oyunlarından oluşan su birikintisinde otururken, hıçkırıkları kulak zarımı paramparça ediyor. Yavaşça onu küvetten çıkarıp bir havluya sarıyorum.

" yok Belle," diye fısıldıyorum. "Sorun . Baban sana kızgın değil. Kızmadı." Onu bir aşağı bir yukarı zıplatıyorum. Sesim kendimden duyduğum nefretin ağırlığıyla çatlıyor. "Özür dilerim. Baban seni korkutmak istemedi."

Ancak ona biraz ılık süt verdikten ve yatmadan önce üç masal okuduktan sonra sakinleşiyor. Bu gece kendimi zaten bir kez aptal durumuna düşürdüm, bu yüzden bolca sabır buluyorum ve gözleri ağırlaşp yastığına gömülene kadar onunla dalga geçiyorum.

Yatağından uzaklaşarak bir süre kızımın uyumasını izliyorum. Kahverengi saçları yanaklarına dökülüyor. Kalın kirpikleri - bunu Claire'den almış - usulca kıvrılıyor. tek boynuzlu atlar ve gökkuşağı desenli prenses temalı pijamalar var.

Benim küçük güneş ışığım.

Onsuz ne yapardım bilmiyorum.

Odasından çıkıp ofisime doğru ilerliyorum. Kızımın yatma vakti gelmiş olsa da, Belle'le evde kalmak gibi düşüncesizce verdiğim karar sayesinde yetiştirmem gereken çok iş var.

İlk çağrım Hezekiel'e olacak.

"Nasıldı?" Veri çekme işlemindeki son rakamlara uzanarak soruyorum.

"Kim?"

"Bayan Jones." Gözlüklerimi burnuma yerleştiriyorum.

"Mağazadaki yöneticiler pek hoş karşılamadılar. Sanırım eskiden kendilerine bağlı çalışan birinin şimdi onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesini hoş bulmuyorlar."

"Bayan Jones hiçbir zaman müdürlüğe terfi , değil mi?"

"Hayır. O her zaman sadece bir katıpti. Çoğunlukla yaşı yüzünden sanırım. Kimse ona şans vermek istemedi. Sana kadar."

Bu ifadedeki pek de ince olmayan soruyu görmezden geliyorum. "Rapor edilecek başka bir şey var mı?"

"Hayır. Bayan Jones yarın mağazayı tekrar ziyaret edecek. Planının ne olduğunu bilmiyorum ama-"

"Başka meseleleri kastetmiştim."

"Ah. Doğru." En son lisans müzakerelerimizle ilgili bir güncelleme başlattı. Avukatlar, lisans sözleşmesinin son taslaklarını

ama ayrıntıları kesinleştirmek için onlarla bir toplantı yapacağım.

"Bu taslaklara bakacağım ve toplantı için notlarımı size göndereceğim."

"Güzel." Ezekiel telefonda oyalanıyor.

Gözlüklerimi çıkardım ve kabaca havladım. "Başka bir şey var mı?" "Kayınbiraderin aradı."

Sertleştim. "Ona meşgul olduğumu mu söyledin?" "Bunu gerçekten duymak istemedi." "Ben iyiyim."

"Bana söylemek zorunda değilsin."

Karanlığa doğru kaşlarını atıyorum. "Yarın görüşürüz, Ezekiel." Telefonu kapattı.

Cep telefonunu yüzüstü bıraktım ve elimi hızlıca yüzümde gezdirdim. Darrel benim kayınbiraderim ama aynı zamanda bir terapist. Konuşmalarımız genellikle bana nasıl olduğumu sorması ve iyi olduğumu söylediğimde bana inanmamasıyla sonuçlanıyor.

Öyle olmasam bile bunu kimseyle tartışmam. Duygular hakkında konuşmak ve onları analiz etmek için kötü anıları ortaya çıkarmak benim iyi vakit geçirme anlayışım değil. Başa ıkma yöntemimi tercih ederim. Bu da elimden geldiğince her şey normale dönmüş gibi davranmak.

En azından o zaman, iyi ve hazır olana kadar o şeytanlarla yüzleşmek zorunda kalmam.

* * *

GECE E KADAR ALIşIYORUM AMA KENDİMİ UYKUYA SRKLEDİĞİMDE

Huzur. Gün boyunca kaçtığım karanlık gölgelerden çıkıp üzerimde geziniyor.

Rüyamda Claire'in otel odasında bana kaşlarını çatarak baktığını görüyorum.

"Bebeğim, bütün gün çalıştın. Saat sabahın biri. şu anda araba kullanamazsın. Çok yorgunsun."

"Başa çıkabilirim bebeğim."

Sanki her şey oluyormş gibi her şeyi net bir şekilde görüyorum. Kalbim daha hızlı atıyor.

Uzanıp Rüya Ben'in dikkatini çekmeye çalışıyorum. Onu uyarmaya . *Onu dinle, seni aptal!*

"Tatlım, saat tam altıda bir toplantım var. Çok önemli bir toplantı. Bunu kaçıramam."

Alt dudağını dışarı itiyor. "Burada kalabilir ve sonra uçağa binip geri dönebiliriz."

"Acele etmeyi tercih ederim. Her ihtimale karşı. Uçaklar ve rötarlar yüzünden ne olacağını asla bilemezsiniz..."

"Ama Holland-"

"Claire."

Hayır.

Yapma

bunu.

Gitme.

"Endişelenecek bir şey yok." Ellerim Claire'in kollarına dolanıyor. "Yolda en sevdiğin sesli kitabı çalacağım. Korsan ve onun doktoru gibi giyinen kızın olduğu romantik bir kitap."

"Anlaştık." Gülüyor ve çıkıp gidiyor.

Yüzümden terler akıyor. Odadan kaçmaya çalışıyorum ama sıkışıp kalıyorum. Ayak seslerinin azalmasını dinlerken sıkışıp kaldım. Onları geri çağırabilmeyi ve Claire'i bir gün daha hayatta tutabilmeyi dileyerek sıkışıp kaldım.

Hüzün göğsüme çöküyor. Nefes alma yeteneğimi kesiyor.

Kapana kısıldım.

koşup yumruğumu vuruyorum ama yerinden .

"Sen. Sen benim en büyük itirazımsın."

Kapı pat diye açılıyor ve Kenya diğer tarafta, çenesi havada duruyor. Alay ediyor ve aniden dönüyor. Kalçaları sallanarak otel koridorunda ilerliyor.

Gözlerime inanmakta güçlük çekerek

tökezliyorum. O anda uyandım.

Karanlık sarıyor. Yatak

odamdayım.

Nemli çarşaflar. Ter lekeli yastıklar. Filmli perdeler.

Nefes alışım gürültülü ve düzensiz.

Sersemlemiş bir şekilde doğrulup kâbusu anlamlandırmaya çalışıyorum. Kazadan beri birçok kez gördüğüm bir kâbus. Ama hiç değişmedi. Bir kere bile.

Bu geceye kadar.

Kenya Jones'un rüyamda ne işi var?

Avucumu kıllı yanağıma sürtüyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Yeni çalışanımın gerçek hayatta üzerimde bir etkisi var. Bunun farkındayım. Baştan çıkarıcı. Yumuşak kahverengi ten. Kıvrıkcık saçlar. Moka rengi gözler. Tehlikeli derecede kıvrımlı bir vücut, bir erkeğin yürüyen fantezisi. Onunla ilgileniyorum. dokunmak, tadına bakmak istiyorum. Buna hiç şüphe yok.

Ama bu farklı.

Sadece uyanırken kafamı karıştırmakla kalmıyor. Kabuslarımda da frene .

Ve o o veren Kenya Jones uzak daha fazla
güç daha Ben rahatım.

BÖLÜM 5

İTME-KALDIRMA

KENYA

Dizüstü bilgisayara kısık gözlerle bakıyor, tüm rakamlara bakıyor ve anlamlandırmaya çalışıyorum.

Formüllerin hiçbiri
hesaplanmıyor. Acınası bir
şekilde inliyorum.

Mutluluğu Çalan Huysuz'un önünde sert davranmak başka bir şeydir. O muhteşem bir yüzü ve dalgalı kasları olan öfkeli bir egomanyak. Biyolojik olarak onu *istemeye* programlandığım kadar, onu bir ya da iki basamak aşağı indirmeyi de istiyorum.

Ama ilk günümde dibe vurmak tamamen başka bir şey.

Dün sayılmaz. Hollandalı Alistair'le bağırış çağırıştan, mağaza müdürleriyle Sibiry'a soğukluğunda omuz omuza gelmeye kadar her şey vardı.

Ne gün ama, değil mi?

Dün gece Sunny'nin kanepesinde bir ağlama seansından sonra, ikinci raunt için geri döndüm.

Oh adamım.

Umarım bugün dünden daha iyidir.

Fine Industries bu sabah hareketli. Telaşlı çalışanlar hücrelerine kapanmış, görevlerine odaklanmış durumda. Kimse özellikle dostça davranmıyor. Teknik olarak Belle's Beauty için çalıştığım'dan çoğu neden burada olduğumu bilmiyor.

Alistair'in beni dikkatli gözleri altında istediğini bilmiyorlar. Bu sabah karşılaştığımızda beni bir kasap bıçağı gibi kesen gözler.

'Küstahlığımı kapıda kontrol etmem' gerektiğini hatırlamadan önce kaşlarımı çatarak karşılık verdim. Ya da buna benzer bir şey. Onun küçümseyici sözleri kafamda çok daha sert bir dile dönüşme eğiliminde.

Pislik.

Kahvesini yapmamı istemese iyi olur çünkü içine tükürdüğümden .

Ama rakamlara geri dönelim.

Bilgisayar ekranına bakıyorum, tüm sütunları ve sekmeleri anlamlandırmaya çalışırken başım zonkluyor. Hesap tablosuna yabancı değilim. Bu sayılara *neden* baktığımı biliyorum.

Ama *ne* demek istediklerini bilmiyorum.

Üniversite bölümüm olarak Edebiyat'ı seçmemin bir nedeni var. Sağ beynim muhtemelen en çok egzersiz yaptığı için büyüktür. Sol beynim -analitik ve bilgi odaklı olması gereken- muhtemelen son kullanma tarihi geçmiş bir sakız damlası büyüklüğünde.

Derin bir iç çekiyorum ve Fine Industries'in tahsis ettiği bilgisayarın üzerine yığılıyorum. Şu anda piyasadaki en pahalı model. Herkesin masasında bir tane bulundurmanın ne kadara mal olduğunu bilmek istemiyorum.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Lütfen beni ara, Kenya. Özür dilerim.

Seninle konuşmam gerek.

Diğerlerini görmezden geldiğim gibi bunları da görmezden geliyorum ama kız kardeşim acımasız. Telefonu sessize alıyorum ve numaralara konsantre oluyorum. Gözlerimi dikip bakarsam belki sonunda bir anlam kazanırlar.

Gözümün ucuyla ani bir hareketlilik fark ettim. İlk başta, sadece arka plandaki gürültü. Düzenleyici kutulara doldurulmuş kağıt parçaları. Beyaz masaların üzerinde cips ve kurabiye kırıntıları. Çöp kutularındaki çöpler. Resim çerçeveleri düzenlenir. Crocs'lar elbise ayakkabıları ve topuklularla değiştirildi.

Başımı kaldırıyorum ve herkesin neden sözsüz bir sandalye kapmaca oyunu gibi koşturduğunu merak ediyorum.

Bir şey mi kaçırıyorum?

McGrump'ın kendisinin virajı döndüğünü gördüğümde nihayet anlıyorum.

Kalbim göğsümden fırlıyor ve sandalyemi masaya yaklaştırıyorum. Gözlerimi kısarak bilgisayara bakıyor, hesap çizelgesine saçma sapan şeyler yazıyorum.

"Bay Alistair."

"Günaydın."

"Günaydın, efendim."

Selamlaşmalar peş peşe geliyor. Bütün gözler Alistair'in ofis içindeki yürüyüşünü takip ediyor. Kimseye cevap vermiyor, belli ki bir görevde.

O şişin ucundaki çalışanın bakışlarına acıyorum.

Lütfen yanımdan geç. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Dualarım karşılıksız kalıyor çünkü o muhteşem kalleş masamın önünde duruyor ve bana öyle karanlık bir bakış atıyor ki bir çukur kazıp kendimi içine gömebilirim.

Parmaklarım klavyede donuyor, zorlukla yutkunuyorum ve sandalyemi çevirip ona bakıyorum. Bugün sans-entourage. Genelde Ezeziel onun peşine takılır, Alistair'in ardında bıraktığı tüm karışık tüyleri düzeltmeye hazır olurdu.

Kendi sağ kolunu mı?

Bu düşünceyi kafamdan silkeledim. Alistair o kadar aptal olamaz. Ezeziel'den kurtulursa akli başında kim onunla çalışır ki?

Alistair masamın üzerinde belirlediğinde karanlık gölgeler odayı kaplıyor. Büyüleyici ela gözlerinden şimşekler çakıyor. Şu anda kahverengiden çok yeşiller, biraz fazla çamurlu zümrüt denizlerde yüzüyorlar.

Herkes beni izliyor. Nabzımın ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyorum. Dünyanın en huysuz patronu tarafından dışlanmanın iyi bir şey olmadığı çok açık.

"Ofisime. Şimdi."

Gözlerim ondan uzaklaşıyor. Belki duymamış gibi yaparsam gider?

"Şimdi, Bayan Jones."

İrkildim. konuştuğunu sanıyor?

"Yardımcı olabilir miyim Bay Alistair?" Masayı işaret ederek sessizce hareket etmeyeceğimi belirtiyorum.

Oda sessizleşir.

Birinin benim adıma inlediğini duyuyorum.

Korku omurgamdan aşağı iniyor ama çenemi yukarı kaldırmaya zorluyorum ve vücudumdaki suyun yüzde yetmişini terleyerek atmıyormuşum gibi davranıyorum.

Alistair'in sırtı sertleşir. Yavaşça döner, çenesi sıkılır. "Dün kendimi açıkça ifade edemedim mi?"

Dünkü konuşmanın hangi kısmından bahsediyor? '*O kapıdan içeri girdiğinizde fikirlerinizi, düşüncelerinizi ve saygınlığınızı geride bırakın*' dediği kısımdan mı? Çünkü ben kesinlikle bu tavsiyeye uymuyorum.

"Seni almak için buraya gelmek zaten zamanımı boşa harcamak demek." Sesi sakın ama tonu sırtıma vuran alevler gibi.

Ondan nefret ediyorum.

Vücudumdaki her nefesle ondan nefret ediyorum.

"Aramalıydın..." Cep telefonumu kaldırdım. Şaşırtıcı bir şekilde, bilinmeyen bir numaradan cevapsız çağrılar var.

Sanırım onun.

Tamam.

Benim hatam.

Bakışlarıyla yüzleşiyorum çünkü içimden bir ses bu adam karşısında sinmeme izin vermiyor.

"Şirket e-postamı daha sık kontrol edeceğimden emin olabilirsin." Telefonumu kaldırıyorum. "Ama aradığınızda koşmamın beklendiğini hiç anlamamıştım."

Kaşları kalın, siyah çizgiler halinde düşüyor ve her şeyi ettiğimi anlıyorum.

Asilce.

"Bayan Jones, bana kendimi tekrar ettirmeyin." Dönüyor ve koridorda ilerliyor.

Yavaşça kalkıyorum. Uzuvarım kurşun gibi ağır.

Hayatımda sadece bir kez müdürün odasına çağrıldım. Yarı zamanlı işim nedeniyle okula geç kalıyor, ödevlerimi yapmıyor ve sınavlarda başarısız oluyordum. Sınıf öğretmenim müdürün beni görmek istediğini söylediğinde sınıfta şok etkisi yarattı ve gururum kırıldı.

Herkes beni iyi kız olarak bilirdi.

Bana seslenilmezdi.

Bir ödül için olmadığı sürece

Adımlarım tereddütlü. Holland Alistair'in arkasında ayak sürüyerek ilerliyorum,

Lisede müdürün odasına yaptığım yolculuktan çok daha kötü.

İş arkadaşlarım isteksiz seyirciler. Sessiz iç çekişlerle karışık acıma bakışları sunarlar. Bugün kurbanlık koyun değiller ve

bundan mutlular. Dayanışma nerede?

Ter ellerimi nemlendirirken parmaklarım telefonumun üzerinde kayıyor. Alistair'in numarasından üç cevapsız arama var. Her deneme patronumu uçurumun kenarına göndermiş olmalı.

Hasar kontrolü, Kenya.

Ofisine girer girmez davamı açıyorum. Kapaıyı kilitleyerek masasına doğru uçuıyorum. "Açıklayabilirim."

Oturuyor ve taş gibi ela gözleriyle bana bakıyor. "Kapaıyı aç."

"Ne?"

Giriş i işaret ediyor. "Kapaıyı."

Dudaklarım sıkıntıyla geriliyor. Onun bu küçümseyici ses tonuna *asla* alışamayacağım. Kapaıya doğru yürüyüp, anahtarla açıyorum. *Mutlu musun?*

Sandalyeyi işaret ediyor. Günaydın yok. "Günün nasıl geçiyor?" yok. Hiçbir şey yok.

Ondan havadan sudan konuşmasını beklemiyorum, ama sanki komutuyla hareket eden bir köpekmişim gibi sandalyeyi işaret etmesi iş e yaramayacak.

Ayakta kalmaya devam ediyorum. "Ne konuşmak istersiniz?"

Oturmam için baskı yapmıyor. yerine bir klasör açıp karıştırıyor. Onu izliyorum, gözlüklerle ne kadar iyi görüldüğünü fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Dümdüz burnunun kenarına tüneyerek, normalde ölümcül olan karizmasını yumuşatıyor.

Kolları manşetlerinden kıvrılmış sade bir düğmeli bluz giyiyor. Güçlü ön kollarını ve devasa ellerine kadar inen kalın damarları ortaya çıkarıyor.

Bu kadar muhteşem olması *gerçekten* çok kötü. Ondan huzur içinde nefret bile edemiyorum.

"Yazmite'in bulunduğ u yerle ilgili dosyaları aldınız mı?"

"Evet, aldım." Ellerimi birbirine kenetledim.

Sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi sabırsızca yukarı bakıyor. "Hâlâ sayılarla tanışmaya çalışıyorum."

"Hâlâ tanışıyor muyuz?" Gözlüklerini dikkatsizce burnundan fırlatıyor. Gösterinin adına irkildim. Muhtemelen

bunlardan bir milyon tane almaya gücü yetebilir, ancak yine de gözlüklerine özen göstermelidir.

"Dün burayı tanımaya çalıştım. İşleri nasıl yaptıklarını istedim."

Cevabı sert bir baş hareketiyle kabul ediyor. "Değerlendirmeniz neydi?"

"Yöneticilerin..." İçeri girdiğimde suratlarının asık olduğunu düşünüyorum, "işbirliğine pek yanaşmıyorlardı, bu yüzden somut bir düşüncem yok. Onlarla ilk kez görüştüğüm için sistemlerini gözlemledim ve bazı notlar aldım."

"Ve?"

"Herhangi bir değişiklik yapmadan önce onlarla düzgün bir görüşme yapmak istiyorum. Bu nedenle bugün onlarla bir toplantı yapmayı planlıyorum."

İlk kez, gözlerinden çılgın atan şeytani lazer ışını yumuşuyor. "Bir toplantı mı? Neyi tartışmak için?"

"Sorunların ne olduğunu düşünüyorlar."

"Bizim kendi raporlarımız var," diye belirtiyor. "Ben bunu gördüm."

"Ve?"

"Ve ne?"

Gözleri yine kısıldı. "Raporlarda bilmeniz gereken tüm bilgiler var.

Daha fazla araştırmaya ihtiyacım yok. Çözümlere ihtiyacım var."

"Şirkete gönderilen cevaplar genellikle Yönetim. Sorunlar için onları suçlamanız ihtimaline karşı işlerin ne kadar kötü olduğunu bilmenizi istemezler. Bu raporları güvenilirmez kılan da bu güven eksikliğidir. Gerçeğin sadece yarısına dayanarak şeyi nasıl çözebilirim?"

"Bunu fazla düşünüyorsun. Sonuç olarak para kazanmıyorlar."

"Evet ve siz de şirket sahibi olarak buna odaklanıyorsunuz. Ancak para kazanmak şirket için nihai hedef olsa da, çalışanlar için bu sadece bir yan üründür."

"Peki bunu nasıl düzeltmeyi planlıyorsunuz?"

"Henüz bilmiyorum." Ses tonumdaki kızgınlığı tutamıyorum.

Dudakları ağzının içinde kayboluyor.

Yumruklarımı sıkmaktan parmaklarım kopmak üzere. Birbirimizi yanlış anladığımız çok açık ama o hâlâ benim patronum. Burada olmayı kabul ettim ve iyi bir iş yapmak istiyorum.

Liseden beri çalışıyorum ve o zamandan beri tek bir ara bile . Eğitimim olmayabilir ama fazlasıyla deneyimim var.

"Beni kendi nedenlerin için işe aldın," onu dikkatle izliyorum ve gözünü bile kırpmıyor, "ama dizginleri benim gibi birine teslim ettiğin an, yeni bir şey denemeye istekli olduğun anlamına geliyor olmalı."

Bana bakıyor, söylediğim her şeyi anlıyor.

"Kiraladığınız yönetim şirketlerinin soruna farklı bir açıdan yaklaştığını biliyorum. Belli ki iyi bir iş çıkarmamışlar, yoksa bu kadar çaresiz önlemler almazdınız. Her ne kadar verilere kadar inansam da, yöneticilerle ilk elden konuşmanın gerçek sorunun ne olduğunu daha iyi anlamamı sağlayacağını düşünüyorum."

"Gün sonuna kadar bir rapor yazmanı istiyorum." "Tamam."

"Ayrıca verilerle desteklenen bir teklifin yanı sıra gelecekteki büyüme projeksiyonlarının yazılı bir değerlendirmesini de istiyorum."

"Bugün bir toplantım var."

"Farkındayım," diyor soğuk bir şekilde.

Hayal kırıklığı içimde kabarcıklar oluşturuyor. Öğle yemeğini atlayıp gece yarısına kadar çalışmamı mı bekliyor?

"Bir sorun mu var Bayan Jones?" Bana sert bir bakış fırlattı.

Beni sadece intikam almak için tuttuğuna inanmaya başlıyorum. Dilim onu azarlamak için yanıp tutuşuyor ama kapının çalınmasıyla kurtuluyor.

Ezekiel kapıyı açıyor ve bana başını sallıyor.

"Dönmüşsün," diyor Alistair, bir belgeyi eline alıp incelerken

o.

Ezekiel masanın üzerine bir yığın klasör koyar. "Bunlar orijinal patent belgeleri talep edildi. Avukatlarımız ihtarnameyi görüştüğümüz adrese gönderdi."

"Teşekkür ." Alistair başını kaldırmadan bana doğru bakıyor. "Onu dışarı çıkar."

"Kendi başıma yürüyebilirim," diye .

Başını kaldırdı. "Tam olarak istediğiniz şeyi yapma eğilimindesiniz, Bayan Jones. Talimatlara ne zaman uyacağınızı asla tahmin edemiyorum."

Suratını yumruklayacağım. Bir gün.

Belki yakında.

Elim kontrolü ele alacak ve onun mükemmel çenesine çarpacak.

Ezekiel bana döndü. "Bayan Jones, bilgisayarınızı kurarken yardıma ihtiyacınız var mı? Dün doğruca mağazaya gittiniz ve sizi sisteme alıştırmaya fırsatım olmadı."

Kaşlarım hafifliyor. "Şimdi vaktin var mı? Gerçekten minnettar olurum."

"Hadi gidelim." Kapıya doğru işaret ediyor.

Hollandalı Alistair'in huzurundan kaçmak için can atarak lüks ofisinden dışarı fırlıyorum. tüm süslü olanaklara rağmen, kurbanlarının kafatasları ve kemiklerinin her yere saçıldığı karanlık bir zindanda da olabilirdi. Bu ona daha çok yakıştırdı.

Ezekiel bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Göründüğü kadar huysuz değil."

Yaşlı adamın dönüşüp dönüşmediğini merak ederek yönetici asistanına bakıyorum. Belki de beyni şu anda Alistair'in şeytani ininde oturuyor, beyin suyu dolu bir kavanozun içinde zıplıyordur.

"Bana gerçeği söyle. Belle's Beauty'de olanlar yüzünden beni cezalandırmak için mi işe aldı?" Ellerim kalçalarımın çarpıyor. "Benden hoşlanmadığı o kadar belli ki."

"Alistair o kadar da önemsiz biri değil." Ezekiel masasını işaret ediyor. Huysuz'un ofisinin hemen dışına yerleştirilmiş güzel bir mobilya parçası. "Oturabilirsiniz."

Yumuşak sandalyeye düşünüyorum. "Haklısın. 'Küçük' onun ne olduğunu anlatmak için çok hafif bir kelime. Canavar muhtemelen daha uygun." Ne söylediğimi fark ettim ve donakaldım. Benimle konuşma zahmetine katlanan tek iş arkadaşşıma patronu kötülemek muhtemelen iyi bir fikir değil.

Neyse ki Ezekiel kıkırdıyor. Bu da bana işvereninden çok daha iyi bir espri anlayışı olduğunu söylüyor.

"O talepkâr biri. Bu inkar edilemez. Onun liderlik tarzına alışkın olmayanlar için bunun neden sinir bozucu olabileceğini anlıyorum."

"Bir 'ama' geliyor, değil mi?" İnledim.

Ezekiel'in sert ifadesi yerini daha yumuşak bir ifadeye bırakıyor. "Çok büyük iki şirketle uğraşıyor ve de başarısız olmasını istemiyor. Bu yüzden etrafta o sert dış görünüşüyle dolaşıyor. Kimseyi şımartacak zamanı yok. Bir hata yaparsa, döndürdüğü tüm tabaklar çöker. Şirketine bağlı olan tüm insanlar acı çekecek. Otuz iki yaşındaki birinin omuzlarına yüklenecek çok şey var."

"İstifa edebilir."

"'Vazgeçmek' onun sözlüğünde yoktur. Bir şeyi kafasına koydu mu, onu yapmak için kendini parçalar."

"Bizi de parçalayacak," diye mırıldanıyorum. Ezekiel yine gülüyor. "Olabilir."

"Etrafta olmadığı zamanlarda onu savunacak birilerinin olmasına şaşıyorum," diyorum.

"Hırıltı ve homurtuların sizi yanıltmasına izin vermeyin. Alistair şu anda büyük bir baskı hissediyor. Belle'in Güzelliği'ni açık tutmak zor bir karardı..."

Ağzını kapattığında gözlerim onunkileri arıyor. "Neyden sonra?"

"Hiçbir şey." Dizüstü bilgisayarını açıyor ve bana bakacak şekilde çeviriyor. "Önemli olan sana ve yeteneklerine inanıyor olması."

"Ceza olarak burada olduğumu tespit etmemiş miydik?"

"Alistair'in yaptığı her şey şirketin iyiliği için hesaplanmıştı. Onun için Belle's Beauty'nin geliştiğini görmekten daha önemli bir şey yoktur."

"Bu yüzden mi hiçbir menajerlik şirketi onunla çalışmak istemiyor?" İncelediğim raporlar her bir menajerlik ekibinin hayal kırıklıklarını anlatıyordu. Klasörlerin üzerinde en az beş farklı logo vardı. Ve henüz tüm dosyalara bakmadım.

"Evet, pek çok menajerlik şirketi değiştirdi ama bunun tek nedeni beklentilerinin yüksek olması ve onların bu beklentileri karşılayamaması. Sizi temin ederim, eğer onun vizyonunu yakalamak için zaman ayırırsanız, sizi kabul etmekten başka çaresi kalmayacaktır."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup Ezeziel'in söylediği her şeyi didik didik ediyorum. Alistair'e en yakın çalışan adamdan gelen bir onay, onun kötü yöntemleri hakkındaki fikrimi değiştirmeye yetmiyor.

"Bana inanmıyorsanız sorun değil. Aslında buna hayranım. Bence işleri çevirmek için gereken her şeye sahipsin."

"Öyle mi?" Öne doğru eğildim. Alistair tarafından parçalandıktan sonra, bir damla cesaret, ölmek üzere olan bir adama bir şişe su gibi geliyor.

"Profesyonellik onun silahı. Onu sarsmak için özel bir insan olmak gerekir. Sen yaparsın." Ezeziel bilgisayarında bir şeye dokunuyor ve odamda başımı ağrıtan hesap tablolarını getiriyor. "O menajerlik şirketleri onunla çalışamadıkları için yeterince uzun süre kalamadılar. Belle's Beauty'nin büyümememesinin nedeni sürekli kalkması. Eğer devam edebilirsen, onlardan fersah fersah ileride olacaksın."

"Tabii başarabilirsem. Daha ikinci günüm ve şimdiden onun kötü tarafına denk geldim." Yüksek sesle iç çektim. "Gerçi onun *sadece* kötü yanları varmış gibi geliyor."

"Bay Alistair adildir ve iyi çalışmayı ödüllendirir. Onun kadar cömert bir işverenle daha önce hiç karşılaşmadım. Eğer iyi çalışırsanız, size saygı duyacaktır. Bu kadar basit."

Bana verdiği iş yükünü düşünüyorum. "Sanki bilerek başarılı olmamı engellemeye çalışıyormuş gibi geliyor."

"O zaman karşılık ver. Senin bu cesaretin bir yerlerden geliyor, değil mi?"

Başımı kaldırıyorum. "Onu kendi oyununda yenmek mi?"

"Başka kimse bunu yapamazdı. İşler zorlaştığında kaçtılar. Sen kaçmadın. Onunla tanıştığın andan itibaren savaşıyordun. Bu yüzden buradasın." Çenesini bana doğru eğdi. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Bir boks antrenörünün moral konuşması gibi geliyor. Minderdeyim, vücudumun her yeri kanıyor ama adrenalin patlaması beni ringe geri itmeye yetiyor.

Ezeziel omzumu sıcak bir şekilde okşadı. Holland Alistair'in onu daha güzel renklere boyamak isteyen biri var. Kendimi bunu yaparken görmüyorum. Asla. Ama ben onun saygısının zor ödülünü istiyorum. Bu işin içinde olduğum için değil.

Onun onayına ihtiyacım var ama sözlerini yemesini istiyorum. Benimle oynamakla hata ettiğini ona göstermek istiyorum.

Özel hayatım cehenneme dönüyor ve dokunduğum her şey kontrolümden çıkmaya devam ediyor. Kız kardeşimin yüzüne bakamayabilirim ve eşyalarımı Drake'in dairesinden hâlâ çıkaramadım ama iş yerinde elimi taşın altına koyabilirim.

Bu bana ejderhayla birkaç raunda mal olacak ama hazırım.

Yazmite mağazasını tekrar düzene sokalım.

* * *

OTOBÜSE BINIP LÜKS ALIŞVERİŞ MERKEZINE GIDIYORUM, DEFTERİM DOLU.

Ezekiel'in iş yönetimi kursundaki karalamalarla.

Olayları sindirilebilir bir şekilde nasıl parçalayacağını biliyor ve eve gidip bugün öğrendiğim her şeyi ikinci doğa haline gelene kadar çalışmayı planlıyorum.

Mezun olmam, çalışmayı bıraktığım anlamına gelmiyor.

"Affedersiniz. Affedersiniz." Alışveriş merkezine koşuşturan kalabalığın arasından sıyrıldım.

Öğleden sonra geç saatlerde alışveriş merkezi, işe dönmeden önce hızlıca bir şeyler atıştırmak isteyen ofis çalışanlarıyla dolup taşıyor.

Çantamı omzuma yürüyen merdivenle Belle's Beauty'ye çıkıyorum.

Ezekiel'in bu sabah verdiği dosyalara göre, Yazmite şubesi şirketin en eski şubesi. Tamamen Belle's Beauty ürünlerine adanmış sadece üç lokasyon var.

Diğer mağazalar ürünleri sözleşmeli olarak satıyor. Bu stratejiyle ilgili sorun, Belle's Beauty'nin yüzlerce başka cilt bakım serisiyle rekabet etmek zorunda olmasıdır.

Raflarda yer kapmak için rekabet etmek acımasız olabilir. Belle's Beauty henüz tanınmış bir isim değil ve birinci sınıf yer için ödeme yapmak sadece parayla ilgili değil. Bu noktalar, kalabalık çekebilen daha büyük markalar için ayrılmıştır.

Bu tür konsinye bazlı üretimi daha yakından tanıdığım için, Yazmite mağazasının düşüşüne dair ilginç bir bakış açısına sahibim.

Elbette, Belle's Beauty genel makyaj mağazalarında iyi satıyorsa, şirket ürünlerine ayrılmış bir alanın daha iyi olması gerekir, değil mi?

En azından Hollandalı Alistair'in beklediği bu.

Mağazaya girdim ve tezgâhtarlardan biri bana doğru yürüdü. "Merhaba. Belle's Beauty'ye hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evet, um..." Ona bakıyorum, yüzünü seçemiyorum. Dün uğrayıp herkesle tanışmıştım ama onu görmemiştim. "Özür dilerim. Dün çalışıyor muydunuz? Sizi tanıyamadım."

İri kahverengi gözleri . "Oh, dün işe alındım." "*Dün mü işe alındın?*"

Başını sallıyor.

Kaşlarım birbirine yapıştı. Ziyaret ettiğimde kimsenin kovulmasıyla ilgili bir tartışma yoktu. "Biri istifa mı etti?"

"Uh..." Bunu bir müşteriyle konuşması gerektiğinden emin değilmiş gibi etrafına bakınıyor.

"Ben Kenya Jones. Belle's Beauty' sorumlu yönetici asistanıyım." Kartvizitim olmadığı için ona şirket kimliğimi gösterdim.

Gözleri büyüyor. "Yetkili sen misin?"

"Doğrudan Bay Alistair için çalışıyorum." Gülümsemem garip. "Genç görünüyorum, değil mi?"

"Hayır, sadece... yeni asistanın muhtemelen patronla yatan bir ahmak olduğunu söylediler-" Nefesi kesiliyor ve elini ağzına götürüyor. "Çok özür dilerim."

Gülümsememi gizlemeye çalışırken gözlerim mağazada geziniyor. Müdürlerin benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü bilmek güzel. Boş kafalı, ha? Sanırım bu bir iltifat. Çoğu insan bana bakıp inek olduğumu sanıyor.

Ki öyleyim.

Gururlu .

Ama Alistair'i becermekle ilgili kısım? Keşke Hollandalı Alistair'in benden ne kadar nefret ettiğini bilseydi. Böyle saçma sapan şeylere atlamazdı.

Sonuçlar. Bu adam beni yatağına davet etmektense kamyonla ezmeyi tercih eder.

Zaten onun yatağında olmak istediğimden değil.

Tamam, belki onu üstsüz görmeyi umursamazdım çünkü *hadi*, bu muhteşem olurdu, ama Holland Alistair üstsüz gideceğim kadar uzak!

"Bayan Jones." Müdürlerden biri aceleyle bana doğru geliyor. İri kemikli, açık tenli, siyah saçlarını topuz yapmış, parlak kırmızı dudaklı bir kadın. "Bu kadar çabuk dönmenizi beklemiyordum."

"Bugün bir toplantı yapacağımızı söyledim."

"Şey, görüyorsunuz. Şu anda biraz meşgulüz."

Etraftaki boş dükkana bakıyorum. Alt katta kalabalık bir insan topluluğu var. Alışveriş yapanlar da mağazanın önünden bir aşağı bir yukarı geçiyor ama hiçbiri Belle's Beauty'ye uğramamış.

Bana küçümseyici bir gülümseme verdi. "Korkarım yeniden planlamamız gerekecek."

"Hayır, değiliz."

Gözleri büyüdü. Sert olmamı beklemiyordu. Anlaşılabilir. Kendimi Holland Alistair gibi soğuk bir şekilde sunmuyorum.

Yeni memura başımı sallıyorum ama gözlerimi müdürden ayırmıyorum. "Dün ben ayrıldıktan sonra ne oldu?"

"Neden bilmiyorum," diyor ekşiyerek.

"Sorun değil. Gerekirse hafızanı canlandırabilirim. Yöneticilerimizle salonda toplantı yapacağız."

"Neden?"

"Neden salon ya da neden toplantı?"

"Neden toplantı?"

Durdum ve arkamı döndüm. "Çünkü sana sordum.

Güzelce." Bana dik bakıyor.

Ben de ters ters bakıyorum. Elbette, benden büyük olabilir ama bunun bir önemi yok. Holland Alistair enseme ve kanıtlamam gereken bir şey var. Bu da demek oluyor ki ilk günden itibaren iş üstündeyim.

Önce onun geri çekilmesini bekledim.

Öyle yapıyor, bakışları benimkilerden uzaklaşıyor. "Orada olacağız." Başımı salladım.

Eşyalarımı salona yerleştirdikten sonra kapının açıldığını ve tüm çalışanların içeri girdiğini fark ediyorum.

Gözlerim büyüdü. "Tezgâhtarlarla görüşmek istemedim. Sadece yönetimle."

"Senin söyleyeceklerini de duymaları gerekiyor," diye tersliyor baş yönetici beni.

Kızgınlığımı belli etmemeye çalışarak kaşlarımı çatıyorum. Onlar çalışan. Tıpkı benim gibi. Onlardan daha iyi olduğumdan değil. Aslında, muhtemelen bu alan hakkında benden daha bilgililer, ancak herhangi bir ilerleme kaydedilmeden önce en azından birbirimize saygı duymamız gerekiyor.

"Ben sadece yönetim ekibini sordum," diye tekrarlıyorum, belki ilk seferinde anlamamıştır diye.

"Ve inanıyorum geri kalanların da burada olması zorunludur."

Fünyem biraz daha kısaldı. Ona dik bakıyorum. "Küçük ve güler yüzlü göründüğümü biliyorum ama lütfen bunu bir zayıflık olarak yorumlamayın. Ne zaman tatlı olacağımı ve ne zaman şalteri indireceğimi bilirim." Ses tonumu hafif tutarak başımı eğiyorum. "Lütfen işbirliğimizin bu kadar erken döneminde diğer tarafımı ortaya çıkarmama izin verme. Aramızdaki ilişkiyi hoş tutmak istiyorum."

Yerinde duruyor, bir santim bile kıpırdamadan bana bakıyor.

"Eğer inat etmekte ısrar ediyorsan, hemen şimdi merkezi arayabilirim." Elinde bomba olduğunu duyuran bir soyguncu gibi telefonumu kaldırıyorum. "Ve her türlü şikâyetinizi Bay Alistair'in kendisine iletebilirsiniz."

Sunny'nin sarı ceketinin altında terliyorum. Fine Industries'e uyacak kadar şık kıyafetlerim olmadığı için bana ödünç verdi.

Müdür dudaklarını yalıyor ve telefona bakıyor. Blöfümü göreceğinden korkuyorum ama görmüyor. Omuzları çökmüş, tezgâhtarlara dışarı çıkmalarını işaret ediyor.

Kocaman bir nefes verdim, kalbim hâlâ kaburgalarımı dövüyordu. "Lütfen oturun."

Sessizliği bozan tek şey sandalyelerin fayanslara sürtünme sesi. Parmaklarımı masanın altına çekiyorum ve ellerimi birbirine kenetliyorum.

"Öncelikle, dün bir çalışanın neden ayrıldığını bilmek istiyorum," diyorum.

Baş yönetici yüzünde saf bir kızgınlık dümdüz önüne bakıyor. "Zaten iyi bir çalışan değildi."

"Anlamıyorum. Dün kendimi tanıttığımda tüm memurların yerinde görünüyordu."

"Bu Çünkü sen temelde bir . Onları." Birisi mırıldanıyor.

Dilimi tutuyorum ve duymamış gibi yapıyorum.

Baş yönetici arkasına yaslanıyor ve kolunu sandalyesinin üzerine atıyor. Gittikçe daha da rahatlayarak bana işaret ediyor. "Bugünlerde çocuklar için sıkı çalışmanın değerini anlamak zor. Sadece telefonlarıyla oynamak ve tembellik etmek istiyorlar." Gözleri vücudumda geziniyor. "Ya da uyuyarak zirveye çıkmak istiyorlar."

Diğer iki yönetici de aynı fikirde olduklarını mırıldanır.

Anlamsız bir dedikodu olduğu için görmezden geliyorum. "Diyelim ki çocuklar tembel. O işçiler telefonda konuşurken *sen* ne yapıyorsun?"

Gözleri açılıyor ama bu sadece bir saniye sürüyor. Sanki sözlerim hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor.

Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Dükkânın işlerinin kötü gittiğini hepiniz biliyorsunuz. Bu yüzden buradayım." Gözlerim diğer müdürlere kayıyor. "Sizce en büyük sorun nedir?"

"Yeni işe alınanlar."

"Peki ya onlar?"

"Asla bir fark yaratacak kadar uzun süre kalmıyorlar."

Başımı sallıyorum. "İşten ayrılma oranının yüksek olduğunu fark ettim."

"Çünkü artık kimse çalışmak istemiyor. Bugünlerde çocuklar çok ayrıcalıklı. Çok fazla katılım ödülü var. Bu onları yumuşattı."

Ben almıyorum. Bu mağazadaki tezgahhtarlar sürekli ayrılıyor. Bunun nedeni *hepsinin* tembel ve sorumsuz olması olamaz. Ben de çalışırken ilgisiz iş arkadaşlarımla karşılaştım, ancak bunun nedeni çoğunlukla müdürün de umursamamasıydı.

"Tamam. Yeni işe alınanlar," diyorum, onlarla birlikte hareket ederek. "Başka ne gibi sorunlarla karşılaşıyorsunuz?"

Baş yönetici kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Size sorunun ne olduğunu söylemeniz için para ödemiyorlar mı?"

"Hayır." Sesimde biraz daha sıcaklık var çünkü sinirlerimi bozuyor.
"Bunu *senin çözmeni* istiyorum."

"Ben mi?"

"Evet. Bana bir sebep verdin." Ellerimle işaret ediyorum. "Bu kapıdan girip iş başvurusunda bulunan her bir kişi tembel. En büyük sorun memurlar. Tamam. Başka ne var?"

Bakışlırlar. Güzel.

İğnelemelerimi duymalarını istiyorum.

Diğer müdürlerden biri sesini yükseltir. "Düzgün bir sistemimiz yok."

Diğer yöneticiler ona ters ters bakar.

Omuz silkiyor. "Bu doğru."

"Bu çok iyi. Bir satış sistemi. Sizce bunu geliştirmek için ne yapmalısınız?"

Sessizleştiler.

Sessizliğin uzamasına izin veriyorum. Baş yönetici surat asıyor ama bu görmek istediğim türden bir huysuzluk. Onlar aptal değil. Suçu giriş seviyesindeki çalışanlara gün batımına doğru kayamayacakları çok açık.

İsrar ediyorum. "Satış sisteminin nesi var?" "Yanlış bir şey yaptığımızı sanmıyorum."

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Belki de benden önce gelen yönetim ekipleri için bu kabul edilebilir bir şeydi. Bir grup iş züppesi 'küçük adamı suçla' trenine atlamaya daha hevesli olabilir. Ancak teknik olarak hala küçük bir adam olduğum için kibir sarhoşu değilim.

Yönetimin tembel ve sorumsuz taraf olduğu birçok pozisyonda bulundum. Öyle olmasalar bile, eğer iyi bir yöneticimiz varsa, mağaza geliştirdi. Kötü bir yöneticiyle, çalışanlar ne kadar iyi olursa olsun, işler hep aksardı.

Masadan kalkıyorum ve konuşurken yürüyorum. "'*Kadın kocanın aynasıdır*'. Bunu kitapta okumuştum."

Bana deliymişim gibi bakıyorlar.

Yine de devam ediyorum. "Bu sadece evlilikler için değil, her türlü ilişki için geçerlidir. Bir yönetici ile çalışanlar arasındaki bağ bir ayna gibidir. Ve çalışanların yansıttığı şey, bana dünyanın herhangi bir yerinde olmayı sizinle olmaya tercih ettiklerini söylemektir."

Masanın etrafından öfke sesleri yükselir ama kimse konuşmaz.

"Siz düzenli bir maaş çeki alıyor olabilirsiniz ama yarı zamanlı çalışanlar öyle değil. Burada kalmak *zorunda* değiller. Bir sözleşme imzalamadılar." Ellerimi arkamda birleştirdim. "Ama onlara ihtiyacınız var. Onlara ihtiyacımız var. bu konuşmanın önemli bir parçası ve bir seslerinin olması gerekiyor."

"Peki neden burada değiller?" Baş yönetici bana ters ters baktı. "Onları getirmeye çalıştığımda kovdunuz!"

"Çünkü onlarla işbirliği yapması gereken kişi ben değilim." Sessizleşiyor.

"Düzgün bir sistemim yok demiştin, o zaman bir tane yap." Avuçlarımı masaya bastırıyorum ve eğiliyorum. "Çalışanlarınızla bir araya gelin, en iyi taktiklerinizi ortaya koyun ve bunları uygulayın."

Gözlerini deviriyor. "Peki."

"Harika. Aynı fikirdeyiz. Bugün bu toplantıyı yapmanızı ve ardından değişiklikleri uygulamanızı istiyorum. Önümüzdeki üç gün içinde bu taktikleri değerlendirin ve bana bir rapor gönderin."

"Ne demek size bir rapor göndermek?"

Patlamasını görmezden geliyorum. "Önceki yönetim şirketlerinin dosyalarını gördüm. İşler kötüye gidiyor çünkü iletişim tam da bu kritik noktada kopuyor." Yöneticileri işaret ediyorum. "Bir başka sorun da satış taktiklerinin satış ekibinden devralınması, ancak bunların her zaman uymaması. Kâğıt üzerindeki bir satır bazen gerçek hayata tercüme edilemiyor." Biliyorum. Tezgâhtarlık yaparken bana rastgele saçma sapan şeyler atıldığını gördüm. Bu girişimler açıkça, tabandan satışların nasıl işlediğine dair hiçbir fikri olmayan, ilgili görünmeye çalışan kalemşörlerin işiydi. "Raporlar bu taktiklerin etkili olup olmadığını değerlendirmek içindir. Ayrıca, zaman içinde değerlerini takip edebilmemiz için uygun bir kayda sahip olmak içindir."

Yöneticiler koltuklarında kıvranıyor.

"Bir şey daha var." Doğruluyorum. "Bugün sadece iki sorunu ele aldık, ama eminim daha fazlasını bulabilirsiniz. Dinlemeye hazırım

Diğer sorunlarınız ne olursa olsun, bir çözüm bulmak için sizinle birlikte çalışmaya da hazırım." Her bir bakış attım. "Arkanızdayım."

Birisi huffs. "Evet, doğru."

"Hepimiz aynı amaç için birlikte çalışıyoruz. Aynı takımdayız. Sen ne kadar iyi çalışırsan, ben de o kadar iyi çalışırım."

Baş yönetici hâlâ sinirli görünüyor ama diğer ikisi biraz daha görünüyor. Benim gibi bir satış müdürüyle ilk kez mi oluyorlar bilmiyorum ama en azından itiraz etmiyorlar.

Saatime bakıyorum ve başımı sallıyorum. "İşte bu "

"Bu mı?" Baş yönetici bir kaşını kaldırır.

"Evet." Gülümsüyorum. "Oh, bir şey daha var. Liderlik ve vizyonla ilgili bu online seriye gerçekten kendimi kaptırdım. Bir grup sohbeti yapıp size bir link göndereceğim. İnceleyin ve derslere dayanarak mağaza için bana bazı fikirler gönderin."

"Bize ev ödevi mi veriyorsun?" Baş yönetici kahkahayı patlatır.

Ben .

Diğer ikisi de öyle.

"Tam olarak ne yapmak için para alıyorsun?" Sakince sordum. Bana kaşlarını çatıyor. "Bu mağazayı yönetmek için."

"Bu ne demek oluyor?" Başımı eğiyorum. "İnsanlara emir vermek mi?" Gözleri başka yöne kayıyor.

"O mağaza görevlilerinden daha fazla maaş alıyorsun, onlardan daha iyi için değil, onlardan farklı düşünmen gerektiği için." Şakağımı işaret ediyorum. "Burayı sen *yönetiyorsun*. Şimdi, tüm cevapları bilmiyorum, ama bu yüzden çalışıyoruz. Öğrenmek için."

Dudaklarını büzüyor, gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş.

Odayı sessizlik kaplarken, telefonum bir aramayla çalıyor.

Arayan Felice'ydı.

Hemen çantamı alıyorum çünkü bir sabah için gereğinden fazlasını yaptım. Yöneticileri daha fazla zorlarsam, bu çok fazla olacak.

Mağazadan hızlı adımlarla çıkarken telefonu kulağıma götürüyorum.

"Hey, Felice."

"Neden kız kardeşinin telefonlarını açmıyorsun?" diye bağılıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Telefonu yüzümden çekiyorum ve şok içinde ona . Şu anda gerçek mi?

"Felice, Sasha sana ne söyledi bilmiyorum ama-"

"Her gece ağlıyor, Kenya. Onun kalbini kırıyorsun." Adımlarım yavaşlıyor. "Peki ya benimkini kırmak için ne yaptı?"

"Onunla buluşun. Bırak açıklasın. Ondan kaçmaya devam edemezsin.

Bu onun sağlığı için iyi değil."

Suçluluk duygusuyla atılan ok tam da olması gereken yere düşüyor. "Bunu düşüneceğim," diyorum.

Sonra da .

BÖLÜM 6

BÜYÜK AYARTMA

HOLLANDA

EZEKIEL kahve fincanını dosyalarımın yanına çarpıyor ve onaylamayan bir kaşla aşağıya bakıyor. Çenesi sağlam, masanın etrafında dolanıyor, hiçbir şey söylemiyor.

Parmaklarım klavyede ağır ağır ilerliyor. "Gözlerin kafatasımı deliyor."

"Özür dilerim."

"Çıkar
ağızındaki
baklayı."

"İyi uyuyor musun?" Ellerini arkasında kavuşturmuş, hayatın harikalarını düşünüyormuş gibi pencereden dışarı bakıyor.

Dışarıdaki manzara muhteşem. Ilık bir gün. Gökyüzü sınırsız bir mavi. Güneş parlak. Bulutlar pırıl pırıl.

Güzelmiş.

Ama o kadar da incelemeye değmez.

"Neden soruyorsun?"

"Kayınbiraderin aradı." Lanet
olsun. "Ona meşgul olduğumu
söyle." "Israr ediyor."

Hiç şaşırmadım. Darrel, Claire'in ağabeyi ve tıpkı onun gibi o da içimde kırılan her şeyi düzeltmenin kendi kişisel sorumluluğu olduğuna inanıyor.

"Ondan kaçmaya devam
edemezsin." "Elimden
geldiğince çabalayacağım."
Ezekiel iç çekiyor.

Gitmesini bekliyordum ama .

Kalemimi masaya bırakıp bileğime masaj yapıyorum. "Ne?"
Homurdanıyor. "Hiçbir şey."

"Aklında bir şey olduğu çok açık. Çıkar da odaklanabileyim."

Bana kaşlarını çattı. "İlk gününde en kötü performans gösteren mağazamıza atandınız. Bu taktiksel bir karar mıydı?"

Kenya Jones'tan bahsettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır." Az önce bir limon dilimini emmiş gibi kelimeyi tükürüyor.
"Ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum."

"Karizması ve zekâsından başka hiçbir şey yapmadan Darwin satışları üçe katladı. Onu satış kotamızı canlandırması için işe aldım. Artık elinde daha fazla araç var. Bu bir değil."

"Bu saçmalık. Onu derinlere atıyorsun." "Bu bir strateji."

"Etkili." Alay ediyor.

"Genelde bu kadar alaycı olmazsın."

"Hala niyetinden emin değilim."

"Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Yüzüne karşı değil."

Gözlerim kısıldı. Kenya Jones yaşlı adamı etkiliyor. Şimdi Ezeziel de zekice yorumlar yapmaya başladı.

"Onun kendini kanıtlamasını mı yoksa başarısız olmasını mı istiyorsunuz?"

Parmaklarım masaya vuruyor. Diğer çalışanların aksine Ezeziel karşısında irkilmiyor. Hırlamama alıştı ama keşke daha etkili olsaydı dediğim zamanlar oluyor. Şu an olduğu gibi.

"Onu cezalandırdığını düşünüyor."

"Bir çalışanın benim davranışlarım hakkında ne düşündüğü ne zaman önemli oldu ki?" Homurdanıyorum.

"Hiçbir resmi eğitimi ya da deneyimi olmamasına rağmen onu işe alan sizsiniz. İlk denemesinde profesyonel yönetim şirketlerinden daha iyi performans göstermesini beklemek-"

"Herkesten yüksek beklentilerim var. Kim olurlarsa olsunlar." "Daha resmi bir oryantasyon faydalı olabilirdi. Yarısı
Bu binadaki işçiler onun burada ne aradığını bilmiyor."

Dikkatimi dizüstü bilgisayarına veriyorum. Böyle bir konu için beni böldüğüne inanamıyorum. "Karşılama komitesini toplayıp bir parti vermeli miydim?"

"Tabii ki hayır. Personelinizi her değiştirdiğinizde karşılama partileri düzenleseydik, iflas ederdik."

"O zaman öyleydi. Artık ayrıntılarla daha çok ilgileniyorum."

"Tam da bu yüzden konuşmam gerektiğini hissediyorum. Ona karşı profesyonellere olduğundan daha sert davranıyorsun."

Ona ters ters baktım. "Kasıtlı olarak sinirlerimi bozmaya mı çalışıyorsun yoksa bunun bir anlamı var mı?"

"Bu onun ikinci günü."

"Farkındayım." Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Bayan Jones'la ilgili her şeyin farkındayım. Hain beynim *onda* bende gereken bir şey olduğuna karar verdi. Onu aklımdan bir türlü çıkaramıyorum, bu da sonsuz derecede sinir bozucu.

O inatçı. Agresif. Güzel.

Rüyalarım dramatik bir şekilde girmesi zaten endişe verici.

Tekrarlayan kabuslarımda hiç değişiklik olmadı. Hep aynı. Claire gülümsüyor. Ben kapıdan çıkıyorum. Ellerimde kan.

Kendi kişisel cehennemim.

Yine de dün gece Kenya her şeye olduğu gibi bilinçaltıma da girdi.

Onun yüzünden yeni bir yaşadım.

Yetişkin hayatımda ilk kez birini takip ettim.

Bayan Jones'un özel hayatı konusunda çok açık olduğu ortaya çıktı. Sosyal medya hesapları herkese açık ve kendisini ve erkek arkadaşını gösteren çok sayıda fotoğrafı var.

Onun fotoğraflarını gördüğüm an bir şeyleri parçalamak istedim.

Şimdi bile, hala sinirliyim. O

alındı.

Lanet olsun.

Onu hiç düşünmemeliyim ama artık beni etkilemesine izin veremeyeceğimi *biliyorum*. O başkasına ait ve ben istediğimi elde etmek için ilişkileri bozmaya inanmıyorum. Benim gibi bir zalimin bile aşmayacağı sınırlar vardır.

Dişlerimi sıkıyorum ve kalemimi parmak uçlarımda döndürüyorum. İlerleme kaydettiğimi sanıyordum ama Ezekeil'in endişeleri gerçeği ortaya çıkardı. Tüm iyi niyetime rağmen Bayan Jones hâlâ kafamın içinde.

Bu bir sorun.

O bir sorun.

Onu yanımda tutmanın zahmetine değip değmeyeceğini merak etmeye başladım. "Gerçekten ne soruyorsun?"

"Başka bir yönetim şirketi aramaya başlamam gerekip gerekmediğini bilmem gerekiyor."

"O kadar zayıf olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence ihtimaller ona karşı yığılmış durumda."

Ezekiel'in çalkantılı düşüncelerimi fark etmemesi için yüz ifademi kontrol altında tutarak gözlüğümü burnumdan çıkarıp bir kenara koyuyorum. "Haklısın. Ona bu pozisyonu verirken referans eksikliğini görmezden geldim. Bu da Bayan Jones'un diğer çalışanlardan daha fazla kanıtlaması gereken şey olduğu anlamına geliyor. Ona büyük bir iş verdim ama Belle's Beauty'nin tüm mağazalarını yönetmek çok daha büyük bir görev. Bu baskıyı kaldıramayacak biriyle vakit kaybetmeden önce onu test etmem gerekiyor."

"Hepsi bu mu?" Gözleri bana kilitlendi. "Onu daha büyük bir iş için mi hazırlıyorsun?"

Bakışlarım onunkilerden uzaklaşıyor.

"Saf ama iyi kalpli biri. Onun ruhunun kırıldığını görmek istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "yumuşuyorsun, Ezekiel."

"Ve sen gittikçe soğuyorsun." Masadan bir yığın klasör alır ve gitmeye başlar.

Onu geri aradım. "Bayan Jones'un bu akşam geç saatlere kadar dönmesini beklemiyorum ama geldiğinde bana haber verin."

Başını sallar ve gider.

Belle'in Güzellik dosyalarındaki bir hesap çizelgesini açarak rakamlara göz atıyorum ve kayıtların sadece son iki yıla ait olduğunu fark edince kaşlarımı .

Benim hatam.

İşe aldığım yönetim şirketi çok uzun süre bağımsız çalıştı. Raporlarını bile okumadım. Claire'siz hayata alışırken onları görmezden gelmek daha kolaydı. O ilk birkaç ayda, bırakın şirketi yönetmeyi, Belle's Beauty logosuna bile bakamadım.

İlgisizliğim belli oluyor. Claire'in şirketi başarısız oluyor ve bunun sorumlusu benim. Onun hayal ettiği ihtişama geri getirmek için her şeyi yapacağım.

Detaylarla başlayalım.

O dosyalara ihtiyacım var. Tüm bilgilere sahip olursak kâr eğilimlerini daha iyi görebiliriz ve başarısız olan taktikleri tekrarlamadığımızdan emin olmak istiyorum.

Endişelerimle birlikte hesap çizelgesini Ezekiel'e iletmek üzereydim ki kapıyı çaldı.

Kaşlarım havaya kalktı.

"Evet?" "Bayan Jones döndü, efendim." "Bu kadar çabuk mu?"

"Evet, efendim."

Parmaklarımı kahve fincanının etrafına doluyorum ve bir yudum alıyorum. Hala sıcak. Ezekiel'in kahveyi bana getirmesinin ve Bayan Jones'un Yazmite'deki toplantı için üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti.

Bu kadar kısa ne başarmış olabilir?

Arkama yaslanıp duvarımdaki sanat eserine bakıyorum. Dev bir dalgaya çarpan bir gemi resmi. Yorgun ve cesur, fırtınaya rağmen ilerliyor. Umarım bu benim yolculuğumla eş anlamlıdır.

"Onu çağırmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum.

Küçük bir cıvıltı odayı dolduruyor. E-postam yeni bir mesaj için beni uyarıyor.

KİME? HOLLAND ALISTAIR

Gönderen: Kenya Jones

Konu Yazmite Proje Güncellemesi

BAY ALISTAIR,

İLK OLARAK, BU İŞE HEMEN BAŞLAMA FIRSATI BULDUĞUM İÇİN INANILMAZ MINNETTARIM. İş. Bana en zor mağazayı tahsis etme kararınız benim hakkımdaki düşüncelerinizi ortaya koyuyor. Lütfen emin olun. Bu zorluğun üstesinden geleceğim için mutluyum.

Okurken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Her kelime kibar ama yine de kafamın içinde onun ses tonunu duyabiliyorum, her cümleyi alaycılıkla ve sinsi, altı çizili bir meydan okumayla kaplıyor. Kullandığı üstünlük ifadeleri bile tavır kokuyor.

İkinci olarak, değerlendirmeniz için eklediğim raporu lütfen inceleyin. Girişim devam ediyor ve yöneticiler incelemem için her üç günde bir özet gönderecekler. Bu bilgileri aldığımda düzenleyip size ileteceğim.

İlginç bir strateji. Yöneticilerin ilgisini çekmek de kullanacağım bir taktik.

Talep ettiğiniz üzere, büyüme tahminlerimizi içeren bir elektronik tablo da ekledim. Büyük ölçüde önceki yönetim tarafından yapılan hesaplamalara dayandım, ancak marjları artırdım çünkü meydan okumayı severim.

Yüksek sesle gülüyorum.

Ayrıca mağaza içi promosyonlar ve numune şişelerin maliyeti için de bir bütçe talep ettim. Önümüzdeki haftalarda mağaza için bir etkinlik düzenleyeceğiz.

Herhangi bir endişeniz varsa, lütfen benimle iletişime geçmekten çekinmeyin.

SAYGILAR,

Kenya Jones

Belle'nin Güzellik Ekibi

E-POSTASININ SON SATIRINI TEKRAR TEKRAR OKUDUM. DİĞER HER KELİME dikkatle seçilmiştir.

Lütfen beni aramaktan çekinir misiniz?

Bir hata olabilir, ama neden kasıtlı olarak orada bırakıldığı hissine kapılıyorum?

Merakla ekteki rapora ve okudum. Beklediğimden çok daha edebi ve ilgi çekici. Kenya Jones'un edebiyat diplomasının kafasını düzyazısından çıkardığını görebiliyorum.

Gülümsemekten yanaklarım acıyor. Okumaya devam etmeden önce düşüncelerimi toparlamak için durmam gerekiyor.

ve nokta atışı bir özetten ziyade, dili renkli. Kendimi raporu bir hikaye gibi hızla okurken buluyorum ve sonra ilgili bilgilerin hiçbirini hatırlamadığımı fark ediyorum.

Sırıtmaktan kurtulmak için yüzümü ovuşturarak telefonumu elime alıyorum ve Ezeziel'i arıyorum. "Bayan Jones'u ofisime gönderin."

İki dakika sonra Bayan Jones kapımı çaldı. Güneş ışığı onu takip ediyor. Aslında, ona sarınmıştı. Hardal rengi ceket koyu kahverengi teninde enfes duruyor. Göz kamaştırıcı.

Saçları, tıpkı eğrelti otumu öldüresiye dövdüğü gün olduğu gibi arkaya doğru toplanmış. Tek fark, bugün yakasına kadar düşen sıkı bukleli kalın bir at kuyruğu var.

Yüzü sakın ama gözleri onu ele veriyor. Onları JavaScript gibi okuyabiliyorum ve hoşuma gidiyor. Etrafımdaki herkesin çok dikkatli olması sıkıcı.

Cesaretle odaya girdi. Etkileyici kahverengi gözleri üzerime düşüyor ve orada kalıyor. Bir meydan okuma.

Bakışlarına karşılık vermedim. Ona aval aval bakmakla meşgulüm. Tıpkı bu sabah onu gördüğümde yaptığım gibi.

Üzerine boyanmış gibi görünen bir etek giyiyor. Koyu renkli kumaş bacaklarını sarıyor ve yürüdükçe esneyerek gözleri cömert arka tarafına çekiyor.

Eteğinin dikişinden aşağı bir çizgi çizdiğimi ve kumaşın altındaki tenle alay ettiğimi hayal ederken göğsüm yeniden düzenleniyor.

Ellerimi masanın altına çekip sıkı yumruklar yapıyorum. Bunlar Yeni asistanım hakkında düşünmem gereken *şeyler değil*.

Özellikle de bu.

Rüyalarımındaki.

Erkek arkadaşı olan.

Yüzümü sert bir ifadeye büründürüyorum. Kenya'ya çok sert baktığımın farkındayım, ama bu ifadeyi değiştirmek düşüncelerimi

uzakta. Ve yeni alışanımn on ne kadar dokunmak istediğimi anlamasına izin veremem.

Ben kaşlarını daha sert atarken onun bakışları benimkilerden ayrılıyor. Bu küçük bir teslimiyet ama kontrolü kşeme geri yatırıyor. Ait olduğu yere.

Başımı salladım. "Neden Yazmitlerin bulunduğu yerde değilsin?" "Onlarla yapmam gereken işi bitirdim."

"Bu kadar kısa sürede mi?" Onaylamama sesimde ınılıyor.

"O dükkânı düzeltmek için birkaç saatten fazlasına gerek yok."

Kendine güveni soğukkanlılığıma saldırıyor. İfademi boş bir levhaya dönüştürmeden önce kaşım sıçrıyor.

Ukalalık yapıyor. Yazmite'in bulunduğu yer dev bir deliği olan bir kova gibi. Para o dükkana düşer ve bir daha asla görülmez.

İşe aldığım yönetim şirketlerinde de benzer bir kibir vardı. Bazı aylar taktikleri umut verici görünüyordu, ancak satışları sonunda düşüyordu. Kenya Jones'un bu sorunları birkaç saat içinde çözmesine imkan yoktu.

"Raporumu okumadın mı?" Sesi azarlayıcı.

"Okudum." Parmaklarımı birleştiriyorum. "Bu da başka bir sorun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Raporunuz ok..." Ellerimle işaret ediyorum. "iekli."

"iekli mi?"

"Sylemeniz gerekeni hızlıca söyleyin. Süslü bir dil kullanmadan. Kitap raporu yazmıyorsunuz."

Kahverengi dudakları içeri çekiliyor ve lmm hayal ettiğini anlayabiliyorum. Belki de sandalyemi pencereye çarpıp kırılmasını ve benim de bu sırada aşağıya düşüp lmemi hayal ediyordur. Ya da belki biraz daha kişisel bir şey? Boğazıma bir kalem.

Dudaklarımı glmsememek için eğitiyorum. Sesimi sert tutarak ona ders veriyorum. "Daha önce hiç düzgün bir rapor belli, ama ne kadar yaratıcı olabildiğin için puan alamazsın. Bir daha böyle saçma sapan bir şey görmek istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Burun delikleri iki kat büyürken dudakları ağzının içinde kaybolur.

Bir kaşımı kaldırıyorum.

Sıkı bir "Evet" dedi.

"Güzel. Şimdi mağazayla ilgili olarak, onları ister ofisten ister yerinde yönetin, sonuç bekliyorum. Eğer bir şeyler ters giderse, *bundan sizi* sorumlu tutarım."

Çenesini indiriyor.

"Erken dönmüş olmanız benim gözümde bir başarısızlıktır. Bu kadar kötü durumdaki bir mağazanın mikro yönetime ihtiyacı var-"

"İşte burada " Devam etmesini işaret ediyorum.

"Franchise'daki her mağazayı mikro yönetime tabi tutmak sakatlayıcıdır. Engelli bir personel ve çok az çalışan bir müdür istiyorsanız, bunu yapabiliriz. Ancak daha çok çalışmak yerine daha akıllıca çalışabileceğimize inanıyorum."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ellerimi karnımın üzerine koyuyorum. Onun kararlılığı şaşırtıcı. Hayranlığımın birkaç kademe atladığını fark ediyorum.

"Mağaza müdürlerinizin olmasının bir nedeni var. Bu liderlik pozisyonlarında ya yetkin insanlar vardır ya da yoktur. Onlara yetkinliklerini kanıtlamaları ya da ihtiyaç varsa geliştirmeleri için bir şans veriyorum."

"Öyle bile olsa, aceleci davranıyorsun." Ağzını açmaya başladı ve itirazını durdurmak için elimi kaldırdım. "Ama sonuca varmadan önce şüphelerimi destekleyecek verileri bekleyeceğim."

"Ne kadar ," diye mırıldanıyor.

Bunu açıkça duyuyorum ama üzerine gitmiyorum. "Madem yapacak bir şeye ihtiyacın var," diyerek masamdaki dosya yığınına ona doğru kaydırıyorum, "Başka bir görevim var."

Ona bakıyor. "Bu da ne?"

"Bunlar Belle'in Güzelliği ile ilgili fiziksel dosyalar. Ezeziel size geri kalan belgeleri bulacağınız dosya odasının anahtarını verecek."

Ondan ne yapmasını istediğimi anlamaya çalışırken kaşları birbirine çarpıyor.

Dosya yığınına dokunuyorum. "Belle's Beauty'nin ilk günlerinde kayıt tutmak bir öncelik değildi ve bu *sizin* düzelteceğiniz bir sorun."

Kara parmağını göğsüne saplıyor. "Ben mi?"

"Belle's Beauty'nin dosyaları karmakarışık. Gevşek sayfalar, makbuzlar, raporlar ve hatırlayamadığım başka şeyler var. Gece yarısına kadar hepsinin dijital ortama aktarılmasını istiyorum..."

Çenesi düştü. "Gece yarısı mı? Az önce *yıllarca* dosyalar olduğunu söyledin."

"Bitirmeme izin vermedin."

"Oh." Bir nefes veriyor.

"Gelecek hafta Cuma gece yarısına kadar." Gözleri büyüdü.

"On gün içinde mi?" "Bir sorunun mu var?"

Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Hayır." Ona el sallıyorum.

Sertçe dönüyor ve kapıya doğru yürüyor.

Gözlerim fincanıma takılıyor. Belki de biraz hınzırım, fincanı elime alıp, "Gitmeden önce," diyorum, "biraz kahve istiyorum."

Gözlerinde alevler canlanıyor ama dilini ısırtıyor.

Tabii, biraz zorluyor olabilirim. Sadece kahve konusunda değil, görevinin son teslim tarihi konusunda da. Zamanında yapmasına imkan yok.

Yine de beni şaşırtabilir. İnsanlar uçurumun kenarına itildiklerinde kendi kişisel rekorlarını kırarlar. Baskı uygulamak bir elması ortaya çıkarabilir.

Kenya Jones o gün Belle's Beauty HQ'da bana gösterdiği cesarete sahipse, o zaman bu zorluğun üstesinden gelecektir.

Yoksa kırılacak.

Ve ben de onun ofisteki dikkat dağıtıcı varlığından kurtulacağım.

Fincanı elimden kaptı. Hastalıklı ve tatlı bir sesle, "Sorun değil, Bay Alistair." diye mırıldandı.

O gidince Ezekeil'i arayıp dosyaları masamdan alıp depoya taşımasını söylüyorum. Yaptıklarım hakkında bir şey söylemiyor ama hoşnutsuz olduğunu biliyorum.

Çok kötü.

Harika vakit geçiriyorum.

Kenya tepside dumanı tüten bir fincan kahve ile ofisime döndü.

"Buyurun Bay Alistair," diyor, gözleri benden ne kadar nefret ettiğini ele veriyor.

Masaya başımı salladım. "İşte."

Fincanı hafifçe yere bırakıyor, sapı tam karşıya bakacak şekilde eğiyor ve geri adım atıyor. Yüzünde zoraki bir gülümseme var ama parmaklarına baktığımda tepsiyi karate stiliyle kafamda kırmak ister gibi kavradıklarını görüyorum.

"Ezekiel şimdi size depo odasını gösterecek."

"Tamam." Başını sallıyor ve geriye doğru ilerliyor.

O gidince kahveyi burnuma götürüp kokluyorum. Koku çok güçlü. Sıcak siyah sıvıdan buhar yükseliyor. Kahvemini eski halinin bir kabuğu olana kadar tatlandırılmasını tercih ederim, ama bunu ona söylemeye gerek duymuyorum.

Bu kahveyi içmemin imkanı yok.

Garip bir şekilde tatmin olmuş bir şekilde işime dalıyorum ve ancak Ezekiel kantinden bir tepsi getirip beni bir şeyler zorladığında ortaya çıkıyorum.

Fine Industries ve Belle's Beauty için toplantılar arasında gidip gelirken gün giderek daha da sıcaklaşıyor. Artık yönetim şirketlerinin işlerini üstlendiğime göre, yetişmem gereken çok şey var.

Saatler sonra ellerimi saçlarımdan arasından geçirip saate bakıyorum. Saatin bana dik dik baktığını görünce gözlerim açılıyor. Pencereye bir bakış güneşin battığını doğruluyor.

Gözlerim kararıyor ve çenemden bir esneme çıkınca ağzımı kapatıyorum. Bacaklarımı esnetmek için masadan kalkıp Bayan Hansley'i arıyorum.

Görüntülü aramamı açıyor ve telefonu Belle'e doğrultuyor.

"Baba!" Belle çığlık atıyor, yeşil ve kırmızı lekeli parmaklarını sallıyor. Gülümsüyorum. "Resim mi yapıyordun, Belle?"

"Mm-hm." Başını sallıyor. "Senin için resim yapıyorum!" "Görmek için sabırsızlanıyorum.

Bana gösterebilir misin?"

"Henüz değil."

"Ah." Genişçe sırtıyorum.

Bayan Hansley Belle'in saçlarını okşuyor. "Yine mi geç yattın, Alistair?" "Onu yatırmak için zamanında orada olacağımı sanmıyorum."

"Ben halledeceğim." Belle'i kendine çeker ve yanağından öper. "Ne düşünüyorsun, Belle? Makarna ve peynir yapalım mı?"

Akşam yemeği?"

Kızım kulağa sırtıyor. "Evet!"

Hafifçe gülüyorum. Belle'in yemekleri her gün hazırlanıyor, ama o mükemmel dengelenmiş tadını çıkarmaktansa haftada beş kase makarna ve peynir yer.

"Baban bu gece eve geç gelecek," diyorum telefonu kendimden uzak tutarak. "Ama döner dönmez gelip sana iyi geceler öpücüğö vereceğim."

"Tamam. Hoşça kal baba."

"Güle güle." Parmaklarını oynatışını izlerken kalbim eriyor.

Onunla daha fazla vakit geçirememek beni kahrediyor ama Claire kızımızın Belle'in güzelliğine doğuştan sahip olmasını istiyordu. Benim ilgisizliğim onun geride bırakmak istediği mirası heba ediyor.

Bu çılgınlık sonsuza dek sürmeyecek. Kısa bir süre için tüm enerjimi işi canlandırmaya harcayacağım. İşim bittiğinde, Belle bunun meyvelerini nesiller boyu toplayacak.

* * *

BEDENİMİ HAREKET ETTİRMEYİ UMARAK KAPIYI AÇIP DIŞARI ÇIKIYORUM.

Ofis sessiz ve koridor karanlık.

Çalışanlarımın çoğu evlerine gitti.

Ezekiel'in masasının kenarına vuruyorum, başını kaldırıp yumruklarını gözlerine sürdüğünde gülümsüyorum.

"Artık eve gidebilirsin."

"Sen gittiğinde ben de giderim."

"Yakın zamanda ayrılmayacağım. Son verileri gözden geçirmem gerekiyor."

Asıl işim mesai saatinden sonra başlıyor. Günümün büyük bir kısmını Belle's Beauty'ye ayırdığım için geceleri Fine Industries'e yetişmem gerekiyor.

Ezekiel bana endişeli bir bakış attı. "İki şirketi birden yönetmek seni çok yoruyor. Böyle devam edersen uyumak için ne zaman vaktin olacak?"

"Kimin uykuya ihtiyacı var ki?" Sırıttıyorum.

Başını sallıyor. "Peki ya kızın?"

"Bayan Hansley' kalmasını istedim. Bu gece onu yatıracak." Ezekiel yüksek sesle esniyor.

Çıkışlara doğru başımı salladım. " edin. Senden bir şey istersem not alırım."

"Pekâlâ." Ezekiel dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyor ve sulu gözleri fincanımın üzerine düşüyor. "Gitmeden önce sana kahve getirmemi ister misin?"

" değil. Onun yerine su içeceğim."

"Senin için getirebilirim." Bardağa uzandı.

Arkamdan çekiyorum. "Sorun değil. Ben alırım."

Ezekiel kaşlarını çatar ama pes eder ve eşyalarını toplamaya başlar. "Bu arada, kayınbiraderin yarın arayıp randevu almanı söyledi, yoksa ziyarete gelecekmiş."

"Daha binaya adımını atmadan onu dışarı attırabilirim." "Ama attırmayacaksın."

"Hayır, yapmayacağım." Darrel kariyer yolunu değiştirmiş ve nöropsikolog kimliğine bürünmüş olabilir ama hâlâ varlıklı ve nüfuzlu biri. O meraklı bir iyiliksever oldu diye bu köprüleri yakmayacağım.

Çenemi ovuyorum. Make It Marriage'dan Kayla ve kayınbiraderim arasında, etrafım bana bir sorunum olduğunu söyleyen insanlarla çevrili.

Ki bilmiyorum.

Her şey istediğim gibi gittiği sürece gayet iyiyim. Bu sağlıklı bir yaşam felsefesi, değil mi?

Ezekiel çenesini eğiyor. "Yarın görüşürüz, efendim."

Veda etmek için bir el kaldırıyorum ve diğer yöne doğru gidiyorum. Geceyi suyla geçirmemin imkânı yok, o yüzden kahvemi kendim hazırlamayı planlıyorum.

Genellikle Ezekiel'in demlemesini tercih ederim ama bu gece bir istisna yapmaya hazırım. Belle's Beauty'yi devraldığımdan beri çalışma saatlerim uzadı ve Ezekiel de gençleşmiyor. Onu da benimle birlikte aşırı yorgunluk yoluna sürüklemek istemiyorum. Birimizin akli başında ve mantıklı olması gerekiyor.

Yarı yolda için ve Mutfak, I duymak ne sesler
gibi a papağan öfkeyle ciyaklıyor.

Adımlarım durdu ve merakım arttı.

Neydi o?

Karanlığa doğru ilerliyorum.

İncelemem beni depo odasına götürdü.

Kapı hafifçe açık ve halının üzerine bir kare ışık düşüyor.

Yerde bir gölge dans ediyor.

"Baaabee! Baabee! Baabbee! Hayır! Seni seviyorumuuu! Gitme!"

Burnum kıvrılıyor ve avucumu kapıya bastırarak açıyorum. Şaşkınlıkla Kenya'yı yerde otururken buluyorum. Topuklu ayakkabılarını yana atmış ve eteği kalçalarına dolanmış, krem rengi kahverengi bacakları ortaya çıkmıştı.

Etrafına dev duvarlar gibi örülmüş kutular, Belle hasta olduğunda ve evde sıkıldığında onunla birlikte yaptığımız yastık kalesini .

Kulaklarına bir çift kulaklık takan Kenya, başını öne arkaya sallıyor ve mırıltılı bir sesle şarkı söylüyor - tabii bu iğrenç sese *şarkı* söylemek denebilirse.

Ürküyorum ve odaya giriyorum. Sırtı bana dönüktü, bu yüzden hala girdiğimin farkında değildi.

"Uh, uh, evet." Kenya homurdanıyor ve çılgınca dans ediyor. Oturuyor ve sadece vücudunun üst kısmı hareket halinde ama ritminden etkilendim.

Şarkı onun en sevdiği bölüme geçmiş olmalı çünkü ellerini göğsüne doğru kaldırıyor ve pompalamaya başlıyor. Sırtını dikleştiriyor ve başını bir daire şeklinde sallayarak şaşırtıcı bir tutkuyla şarkıya eşlik ediyor.

Kahkahamı bastırmak için ağzımı yumruğumla kapatıyorum ama ses onu varlığımdan haberdar ediyor.

Kıpırdamadan duruyor. "Kim var orada?" Hiçbir şey söylemiyorum.

Ağır çekimde etrafında dönüyor. Gözleri beni gördüğü anda öyle hızlı zıplıyor ki, elindeki belgeler yere dökülüp kayıyor.

"Bay Alistair." Elektrik çarpmış çizgi film kedileri gibi titriyor.

"Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim." "Burada ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum." Ona başımı salladım. "Sen neden hâlâ buradasın?" "Ben de çalışıyorum."

"Neden?"

"Ne demek 'neden'? Bunu herkesten iyi biliyor olmalısın." Bir kaşımı kaldırdım.

Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Özür dilerim. Yorgun olduğumda iğneleyici sözlerim ortaya çıkıyor."

"Bunu sana karşı kullanmayacağım." Yorgun görünüyor. Saçları bu sabah konuştuğumuzdan daha kıvrıcık ve ruju tamamen dökülmüş.

Yorgunluk bile ne kadar çekici olduğunu gizleyemiyor. Makyajsız yüzü daha da muhteşem.

Ağzını esneyerek açtığını gördüğümde pişmanlık duyuyorum. Belki de onu bu projede tek başına çalıştırarak işleri biraz fazla ileri götürdüm. Bu üç kişilik bir iş ve onun gereken ağır kutuları hesaba katmamıştım.

"Ben de bitiriyordum." Kenya dosyaları işaret etti.

Şok içinde göz kırpiyorum. "musun?"

"Mm-hm."

"İmkansız." Bütün bu kutuları karıştırmış olmasına imkan yok.

Kenya ayağa kalkıyor ve tam boyuna ulaştığında yüzünü buruşturuyor. Bacağına masaj yapmak için eğildiğinde, "İş gününün sonunda duracaktım ama o zamana o kadar derinlere dalmıştım ki yapamadım," diye açıklıyor.

Hâlâ benimle şaka yapıp anlamaya çalışıyorum.

Konuşmaya devam ediyor. "Hiç büyük bir dağınıklığın üstesinden gelmekten korktuğunuz ama yarısına geldiğinizde, her şey bitene kadar temizliği dürtüsüne kapıldığınız oldu mu? Bana olan da buydu. Eğer zorlarsam eve gitmeden önce her şeyi bitirebileceğimi biliyordum."

Saatimi kontrol ettim. Geç olmuştu. "Şimdiden nasıl bitirebildin?"

"Yardım aldım."

"Ezekiel?" Garip. Masasından ayrıldığını görmedim.

Yerdeki bir dizüstü bilgisayarı işaret ediyor. Daha önce fark etmemiştim çünkü bir yığın kutunun arkasına gizlenmişti. Dizüstü bilgisayar uzun, beyaz bir kabloyla telefonuna bağlı.

"Dizüstü bilgisayarını mı kullandın?"

"Oh, sadece dizüstü bilgisayar değil." Gülüyor ve yüzündeki gülümsemeyle ne kadar çarpıcı görüldüğüne inanamıyorum. "Metinden konuşmaya programım var."

"Peki ya basılı elektronik tablolar? O tabloların manuel olarak doldurulması gerekiyor."

"Doğru. Araştırdım ve Hoola Lens adında bir yazılım buldum. Temel olarak herhangi bir şeyin resmini çekiyorsunuz, kelimelerin, tabloların, müzik notalarının. Ne olursa olsun. O da tam olarak seçtiğiniz dijital formatta yeniden yazıyor. Böylece tablolar telefonumun tek bir hareketiyle bir elektronik tabloya dönüşüyor."

"Doğru mu?"

"Evet. Yani, bu bir teknoloji, bu yüzden mükemmel olmayacak. Fotoğrafları çektikten sonra bilgileri iki kez kontrol etmek için raporun üzerinden geçiyorum. Sıkıcı iş ama hepsini elle yazmaktan çok daha hızlı. *Birinin* benden istediği gibi."

Isı yanaklarımı kızartıyor. Kazma yere düştü ve savunacak bir şeyim kalmadı.

Dizüstü bilgisayarına geri dönmek için dosyaların üzerinden parmak uçlarında geçiyor. Çıplak ayaklarını görmek nedense samimi hissettiriyor. Sadece benim için yapılan bir dans gibi. Ve kendime onun patronu olduğumu hatırlatmak zorundayım. Ve bir erkek arkadaşı var. Ayrıca benden nefret ediyor.

"Teknolojiyle ilgilendiğini bilmiyordum."

"Ben düşünmüyorum. Ben sadece daha çok değil, daha akıllıca çalışabileceğimize inanıyorum. Bakmaya istekli olursanız her zaman bir çözüm vardır."

Bu çözümleri gerçekten kendi başına mı buldu? Buna inanamıyorum.

Dudaklarını sıkıyor. "Şok olman hakaret gibi gelmeye başladı. MBA yapmadığım için aptal olduğumu mu düşündün?"

"Aptal olduğunu düşünmüyorum."

"Hakkımda çok kötü şeyler düşünüyorsunuz Bay Alistair. Ama sorun değil. Bu sadece daha çok çalışmamı sağlıyor." Ayakkabılarından birini kendine doğru çeker ve ayağını içine sokar.

Oraya gidip elini topuklarından çekmek istiyorum. Elimi gezdirmek ve bacaklarını boynuma dolmasını istemek istiyorum. İnleyene kadar onunla alay ederek zekası için onu ödüllendirmek istiyorum.

Yasak bölge, Alistair.

Sertçe yutkunuyorum. Yavaşça geri çekilme zamanı. "Gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin. Şoförüm sizi eve bırakacak."

"Buna gerek yok."

"Geç oldu. Onunla taksi yakalamaya çalışmaktan daha güvende olursun." Kaşlarımı çattım. "İşin bitince bana haber ver."

Ses tonum sert ama bunun tek nedeni bu kadına karşı yumuşadığımı hissetmem. Zekâsı, kıvrımlı vücudu ve seksi ağzı kadar tahrik edici.

Ondan bir ısırık almak istiyorum ve bu dürtüye teslim olmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum.

Hızla dönerek ofisime geri dönüyorum. Karımı gömdüğümde büzüşüp öldüğünü sandığım bir parçam yeniden canlanıyor.

Çekiciliğimle savaşmak işe yaramayacak.

Kenya Jones'u aklımdan çıkaracak bir şeye ihtiyacım var. Ve buna dün ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 7

KİTAP YAĞIYOR

KENYA

Belgelerin sonuncusunu da kaldırdığımda ortaya çıkan toz bulutunu dağıtmak için elimi DALGALANDIRIYORUM.

Dosya odası yağmalanmış gibi görünüyor. Kutular üst üste yığılmış. Belgeler kuleler halinde yığılmış. Kâğıtlar klipsler, zimbalar ve işi görecektik kadar ağır olan her şeyle tutturulmuş.

Bir esneme çenemi çatlatmakla tehdit ediyor. Dirseğimin kıvrımıyla ağzımı kapatıyor, o gün ofisim olan odaya bakıyorum.

Monotonluğu kırmak için krem ve beyaz sıçramaları olan sıkıcı, gri bir alan. Bu renklerin hala eski 'sıkıcı' bloğun tonları olması çok kötü.

Dürüst olmak gerekirse, burası üzücü. Huysuz Alistair beni dosya odasına daha sık sürgün ederse, bu duvarlar için bir şeyler yapmam gerekecek. Belki şeker rengine boyarım. Vişne kırmızısı. Güneş patlaması turuncusu. Belki gözleri gibi açık kahverengiye.

Bunu düşünmüyorum.

Telefonum çaldı.

Sunny'nin numarasını gördüğümde yorgunca gülümsüyorum. "Hey, bebeğim."

"Neden hâlâ eve gelmedin?" Sözleri bir esnemeyele boğuklaşıyor. "Seni beklerken kanepede uyuyakalmışım ve sen hâlâ dönmedin."

"Şimdi dışarı çıkıyorum," diyorum, kan akışını artırmak için bacaklarımı yere vurarak.

"Nasıl geri döneceksin? Arabayla gelmemi ister misin?" "Hayır.

Orada kal. Ben bir taksi tutarım."

"Emin misin? Seni bir sakıncası yok."

"değil. Ayrıca, yarın sabah erkenden bir toplantın var." "Yani? Sen bir toplantıdan daha önemlisin."

Gülümsüyorum. Böyle konuşuyor çünkü uykudan sayıklıyor. Serbest çalışan olmak, her maaş çekinin -büyük ya da küçük-

Dışarıda yemek yemekle sokaklarda dilenmek arasındaki fark.

Sunny'nin bir işi geri çevirecek kadar esnekliği yok.

"Teşekkürler, ama ben iyiyim."

"Tamam. Bana taksinin plakasını mesaj at. Seni bekleyeceğim."

Telefona öpücük sesleri üflüyorum.

"Evet, evet." Telefonu kapattı.

Topallayarak çantama uzanıyorum ve onu Pisa Kulesi olmayı çok isteyen bir kâğıt yığınınından çekip alıyorum. Eğer bir gram enerjim kalsaydı, bunları kutularına geri koyardım.

Ama buna gücüm yok.

Ellerime kramp giriyor. Gözlerim kararıyor.

Şu anda her şey berbat gibi ama iyi anlamda, *imkansızı başardım*. Hollandalı Alistair'in hafifçe etkilenmiş görüldüğünü görmek güzellik uykumdan vazgeçmeme değdi.

Al , seni muhteşem pislik.

Bacaklarımda gezinen karıncalar yavaş yavaş kayboluyor. İyi yapılmış bir işin adrenalini hissetmeye başlıyorum ama şu anda maraton koşacak halim yok. Sunny'nin dairesine varır varmaz kesinlikle yatağa düşeceğim.

Kafamı dosya odasından çıkarıp sağa sola bakıyorum. Koridor boş ve karanlık. Tüm ofis hayalet bir kasaba gibi.

Ürkütücü.

Fayanslara bir adım atınca silah sesi gibi geliyor. *Klik. Klik. Klik. Klik. Klik.* Topuklu ayakkabılarım çok gürültülü. Koridorda parmak ucunda yürüebilmek için onları çıkarıyorum.

İçimdeki Scooby Doo'yu yönlendirmek zor değil. Karanlıkta canavarla karşılaşmadığım sürece.

Alistair beni eve bırakmayı teklif etti ama patronla aynı arabada olmak istemiyorum. Ne zaman yorgun olsam beyin-ağız süzgecim devre dışı kalıyor ve onun hakkında *gerçekten* ne düşündüğümü söyleme riskini göze alamıyorum.

İlk kez Alistair'e çene çalmam bana bir iş kazandırdı.

İkinci seferde, pozisyonumu kaybedebilirim. Bunun olmasına asla izin vermem. Belle'in üç yıllık güzellik dosyalarını daha yeni düzenledim. Emeğimin karşılığını almak için burada kalmak istiyorum.

Sola dönerek, ninja yürüyüşüyle lobiye gitmeden önce etrafın temiz olup olmadığını kontrol ediyorum.

Şimdiye kadar çok iyi.

Ezekiel'in masası boş. Zavallı şey. Alistair onu makul olandan çok daha uzun süre rehin tutmuş olmalı. Onun için üzülüyorum. Böyle bir patron deliğini hak edecek ne yaptı?

Alistair'in ofisinin ışıklarının kapalı olduğunu fark ediyorum ve biraz daha rahat nefes alıyorum. O gitmiş. Belki de beni eve götürme teklifini unutmıştır. Ya da belki kirli oyunlarından birini daha oynuyordur.

Parmaklarımı yumruk yapıp kapısına bir yumruk atacakmış gibi yapıyorum. "Zengin olduğun için kendini bir şey mi sanıyorsun?" Sözlerim sert bir fısıltıya dönüşüyor. "Ne kadar zengin olduğun umurunda değil. Benimle sahibimmişsin gibi konuşma, seni dev uçan hamamböceği. Bir dahaki sefere kahveni kendin al."

"Dev uçan hamamböceği mi?"

"Ah!" O kadar yükseğe zıplıyorum ki kafamın tavanı çatlatmamasına şaşırıyorum.

Holland Alistair gölgelerin arasından kendini gösterir. Takım elbisesinin ceketini sol kolunun üzerine düzgünce asılmıştır. Beyaz gömleği kırışmış, bir düğmesi açık ve kravatı gevşek.

Darmadağınık görünüyor.

Ellerimi dağınık saçlarında gezdirmek istiyorum. Sonra da tutup kafasını beton bir bloğa çarpmak.

Ağzım kurudu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sıradan bir hamamböceği olsaydı görmezden gelirdim." Boyuna göre düzeliyor ve bana doğru adım atıyor.

İçgüdüsel olarak geri adım atıyorum. Sanki vücudum bu durumda Alistair'in avcısı, benim de kesinlikle av olduğumu biliyor.

Yavaşça geri çekil, Kenya.

"Beni o aşağılık uçan türle kıyaslamak..." Başını sallıyor. "Çok kırıldım."

Hafifçe öksürüyorum. "Senden bahsetmiyordum." Gözlerim yana kaydı. "Başka birinden bahsediyordum."

"Kim gibi biri?" Başını öne eğiyor. Ay ışığı mükemmel çenesine düşüyor ve paramparça olup gümüş kırıklar halinde yere saçılıyor.

"Tanıdığın kimse yok." Bakışlarım tavana çarpıyor. Sırtım duvara çarpıyor.

Hollandalı Alistair yüzünü bana yaklaştırmak için eğildi. "Araba aşağıda bekliyor. Ben de tam seni almaya geliyordum."

"Oh. Ben de tam seni bulmaya geliyordum."

"Anlıyorum." Gözleri, dini bir muska gibi göğsümde tuttuğum ayakkabılara kayıyor.

"Uh..." Sinirle kıkırdıyorum ve topukluları yere bırakıyorum. Fayanslara çarpıyor, süslü ayakkabılarına çarpmadan önce biraz yuvarlanıyorlar.

Alistair bir an pompalarımı inceledi. Sonra çömeliyor ve parmaklarını ayakkabılarımın arkasına sokuyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Bay Alistair-"

"İşte." Ayakkabılarımı düzgünce koydu.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, bunun da onun numaralarından biri olup olmadığından emin değilim. Bu gece neden bu kadar iyi davranıyor? Raporum hakkında tam bir pislikti (bu arada harikaydı) ve yönetim stratejime çamur attı. İmkânsızı başarmak için beni dosya odasına kilitletiğinden bahsetmiyorum bile.

Ben de öyle yaptım.

Ama bu konumuzun dışında.

Bir bacağımı kaldırıyorum ve beceriksizce topuklarımın içine sokuyorum. Bu görev benim sahip olduğumdan daha fazla fiziksel çeviklik gerektiriyor. Kollarım sallanıyor, dik durmak için bükülmeden ilham alan, tek bacaklı küçük bir dans yapıyorum.

Alistair'in sıcak parmakları bileğime dolanıyor. Elimi kendinden emin bir şekilde omzuna indiriyor. "Bana tutun."

Şaşkın bir sessizlik içinde ayakkabılarımı giydim. İşim bittiğinde elimi geri çektim. "Teşekkürler."

Başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

Anlaşmasının ne olduğunu merak ederek onu takip ediyorum. Benim tanıdığım Alistair bana yardım etmektense beni yere iterdi.

Asansöre binerken gözlerim onun yüzüne kayıyor. Sanki orada olduğumu unutmaya çalışıyormuş gibi dümdüz önüne bakıyor.

Tuhaf.

Binadan çıkıyoruz ve güçlü bir esintiyle karşılaşıyorum. Kaldırım ıslak ve acaba ben içeride kilitli kaldığım sırada yağmur yağıyor muydu?

Dosya odası.

"Bay Alistair." Sıcak kahverengi gözlü ve kırlaşmış sakallı bir adam parlak bir cipin arka kapısını açmak için çabalıyor.

Alistair ona başını salladı ve .

Ben duruyorum.

Şoför bana gülümsüyor.

"Hanımefendi?" "Ben iyiyim."

Alistair gibi ela gözleriyle bana bakıyor. "Bin, Kenya."

Kelimeler, ses tonu, her şey beni rahatsız ediyor. Dişlerimin arasından tıslıyorum. "Seni söndürmek istemiyorum."

"Arabaya bin," diyor Alistair kuru bir sesle, "ya da yarın işe zahmetine girme."

Mantıksız flophead.

"Beni işimle mi tehdit ediyorsun?"

Sürücü öksürüyormuş gibi yaparak kahkahasını gizler.

Alistair telefonunu eline alır ve gelişigüzel kaydırır. "Seçim sizin."

O uçan bir hamamböceği. Kanatları olanlar yenilmez gibi davranırlar. Sanki uçabildikleri için kimse onlara dokunamazmış gibi.

Alistair'in bilmediği bir şey var, uçabildiğini öğrendiğim bir hamamböceğinin yaşamasına *asla* izin vermem. Havalandıkları an, savaş başlar. Ve sadece bir kişinin canlı çıkmasına izin verilir. Bilin bakalım kim hiç savaş kaybetmemiş?

Şoför kendini toparlıyor ve bana güven verici bir baş selamı veriyor. "Hanımefendi?"

Dudaklarımı büzerek arabaya daldım. Şoför kapıyı çarparak kapattı.

Alistair'den uzaklaşıyorum.

Araba soğuk. Pencereden şehre bakıyorum, ellerimi kollarıma hızlıca sürüyorum. Kucağıma bir ceket atılıyor. Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum ve Alistair'in hâlâ telefonuna baktığını görüyorum.

Gözlerim kısıldı.

Telefonu yere bırakıyor ve bakışlarımı sakın bir ifadeyle karşılıyor. "Nerede yaşıyorsun?"

Adresi çingırdatıyorum.

"Bernard," dedi Alistair bana aldırmadan, "önce Bayan Jones'u eve götür."

"Evet, efendim."

Arabanın ısısı artık seviyelerine dönerken titriyorum. Bu adamın nesi var böyle? Soğukkanlı bir sürüngen mi? Buz kutusunda seyahat etmeye gerek yok.

Gözlerim ceketine kaydı. Yeminli düşmanlar bile kriz anında sıcaklığı korumak için birbirlerine sarılırlar. Ayrıca, bu pahalı kumaş parçasının bana hiçbir zararı olmadı. Sırf kibirli bir efendiye hizmet ediyor diye reddedemem.

Ceketi kendime doğru çekerek ellerimi kollarına daldırıyorum ve üzerime örtüyorum. Kumaş beni yutuyor. Alistair gibi kokuyor. Baharatlı ve pahalı.

Araba sessizliğe gömülürken telefonum çaldı.

Açtım. "Hey, bebeğim."

Sunny'nin sesi kulağıma hücum ediyor. "Ofisten ayrıldın mı daha?"

Alistair konuşmamı duyduysa bile görsel bir ipucu vermiyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri kapalı oturuyor.

"Yoldayım," diye cevap veriyorum sessizce.

"Neden bana plakayı mesaj atmadın?" "Beni başka biri bıraktı."

"Kim gibi biri?"

"Patronum," diye fısıldadım. "Yakında evde olacağım." "Ama-"

Suçlayıcı bir şey söyleyemedim Sunny'nin yüzüne telefonu kapatıyorum. Evde Alistair'i tarif ederken kullandığım dil... renkli. Araba bu kadar sessizken ve Sunny'nin sesi bu kadar yüksekken, söyleyeceği her şey yüksek çözünlülükte yayınlanacak.

Alistair koltuğunda kayar. "Birileri senin için endişelenmiş olmalı." "Ah, evet." Telefonumu avucuma vuruyorum, onun bana bakmasına şaşıyorum.

konuşma yapmak.

Tekrar yer değiştiriyor. "Erkek arkadaş, değil mi?"

Erkek arkadaş mı? Daha çok bıçaklayan bir pislik gibi.

Bu da bana şunu hatırlattı. Bütün eşyalarım hâlâ Drake'in evinde. Sunny onları benim için almayı teklif etti ama korkarım elektrikli testereyle tam bir Deri Yüz olacak. Drake'in kanepesini parçalamasını, televizyonuna sopayla vurmasını ve kıyafetlerini ateşe vermesini görmeyi çok isterdim ama bunu göze alamayız.

o şeyleri geri alamam. Ve şu anda onu kefaletle hapisten kesinlikle gücüm yetmez.

Onu orada serbest bırakmamın imkanı yok.

Başımı salladım. "Hayır, erkek arkadaş yok."

"Oh." Alistair başını arkaya yatırır.

Işığın bir oyunu olabilir ama sanırım dudaklarının bir gülümsemeyle titrediğini görüyorum. İfade çabucak kayboluyor.

Gri bulutlar hafif bir yağmur bırakıyor. Camlar buğulanıyor ve ben gülümsüyorum. Parmağımı yüzeye bastırarak bir daire çiziyorum ve iki göz çıkarıyorum. Sıra gülümsemeyi çizmeye geldiğinde Alistair'e bakıyorum.

Beni dikkatle izliyor.

Arkamı döndüğümde, her zamanki gülen yüzümü iki boynuz ve diş için terk ediyorum. İşte. Bu Alistair'in kullandığı araba için daha uygun.

Ağzı yine o hızlı titreşimi yapıyor. "Güzel çizim."

"Tanıdığım birinden esinlendim."

"Sanırım bu arabada kimse yok." "Kesinlikle yok."

Başını başka yöne çeviriyor ama camın yansımasında gülümsediğini görebiliyorum.

Araba Sunny'nin evinin önünde yavaşladığında yağmur hâlâ devam ediyordu. Alistair sürücü koltuğunun altında bir şey arıyor ve bana uzatıyor.

Bu bir şemsiye.

"Sakin hastalanma," diyor. Neredeyse duygulanıyordum... ta ki "Bu gece geç saate kadar kalmak senin kararındı. Bir mendil kutusu taşımak zorunda kalsan bile yarın işe zamanında gelmeni bekliyorum."

Nabzım yükseliyor, ceketini kabaca çekip çıkarıyorum ve sandalyeye geri çarpıyorum. "Aptal şemsiyen sende kalsın," diye mırıldanıyorum.

Dışarı fırlamaya başladığımda, Alistair beni durdurdu. Elimi tutarak şemsiyeyi avucumun içine soktu. Gözleri karanlık ve yoğun.

Öfkeyle şemsiyeyi kapıp açıyorum ve Sunny'nin dairesine giriyorum. Yağmur sağanak halinde yağıyor, kalbimdeki fırtınayla eşleşiyor.

Holland Alistair çekilmez, insanlık dışı, gözü dönmüş bir deli.

Ve şimdi eminim ki beni sadece hayatımı cehenneme çevirmek için işe aldı.

ERTESİ GÜN İŞTE ALISTAIR'DEN UZAK DURDUM VE NEYSE Kİ Fine Industries için bir şeyler yapmaya gitti. Birkaç saatliğine onun muhteşem, çatık kaşlı yüzünü görmekten kurtuldum.

Ama kedinin uzakta olması, benim gibi küçük farelerin -Oynayabilir. Alistair gün sonuna kadar tamamlamam için uzun bir görev listesi bıraktı.

Tüm bunları Belle's Beauty mağaza müdürleriyle yaptığım toplantıların arasına sıkıştırmak zorundayım. Ve mağaza içi promosyon onayları için pazarlama ekibini rahatsız etmeye devam etmek zorundayım.

Öğle yemeği, gelen kutumdan gelen talimatlara göre satış raporlarını incelerken ve cilt bakımı pazar trendlerinin özetlerini çıkarırken ağızma tıktırılan ton balıklı bir sandviç.

Telefonum berbat bir ruh halindeyim.

Drake'in sesi hatta yankılandığında durum daha da kötüleşiyor. "Kenya."

Ağızım gerildi.

Tereddüt ediyor. Adımı tekrar söylüyor. "Kenya?"

Oh. Demek ihanet bir şeymiş. Derin ve kadifemsi. Nefesi hattın üzerinde titriyor. "Orada olduğunu biliyorum."

"Öyleyim." Sesim titriyor. değil.

Kalp kırıklığı, deriye saplanan binlerce keskin ok gibi hissettirir. Hardal ve ıslak ekmek gibi kokar. Sonsuzluk vaatlerini fısıldayan bir ses gibi geliyor.

Tatlı anılar tarafından saldırıya uğradım. Birlikte verdiğimiz ilk konserde Drake'in beni kollarıyla sarması. Kütüphane merdivenlerinde öpüşürken Drake'in çenemi tutması. Drake'in beni yanına taşınmaya davet etmesi.

"Ne istiyorsun?" Hırladım.

"Eşyaların bende," diyor. "Senin için topladım."

"Senden eşyalarımı dokunmanı istemedim, Drake. Eşyalarımı alabilmem için ne zaman gideceğini sordum."

"Kenya."

"Ne zaman gideceksin? Seni görmek istemiyorum."

Sessizlik esneyen bir uçuşum gibi uzuyor.

O karanlığın içinde suçluluk duygusu var mı? Pişmanlık? Bunu hak edecek ne yaptım bilmiyorum. Hangi işaretleri kaçırdım? Nasıl bu kadar kötü bir karakter yargıcı olabildim?

Yüksek standartlarım olduğumu sanıyordum. Beni sevecek bir adam seçtiğimi sanmıştım. Sadece beni. Küçük kız kardeşimin içine girmek için sabırsızlanan bir fareye aşık olduğumu bilmiyordum.

"Kenya, ben-"

"Bugün eşyalarımı aldığımda orada olmadığından emin ol, Drake. Yoksa yemin ederim, sana yapacaklarımdan sorumlu olmayacağım." O bir söyleyemedi telefon kapattım.

göre Drake ölümü seçmiş.

Çünkü ne zaman eve uğrasam orada oluyor. Bir zamanlar evim dediğim yere adımımı attığım anda onun kokusunu alıyorum.

Oturma odası, ucuzluk mağazalarından aldığımız girdaplı soyut sanat eserlerinin yanı sıra maviler ve pembeler gibi canlı renklerden oluşan aydınlık bir alan.

Mobilyalar toprak tonlarında. Sade. Sade. Renk düzeninin çılgınlığını ve her yüzeye yerleştirdiğim küçük bibloları dengelemek için. Onlar küçük hatıralar. Fotoğraflar. En mutlu anlarımızın anlık .

Şimdi aşkımızla alay ediyorlar.

Burayı sığınağım haline getirdim çünkü *Drake* benim sığınağımdı. Şimdi, boş bir kabuk gibi hissediyorum. Hala canlı. Hala genç. Ve yine de... çok boş.

İçeri girdiğimde Drake hiçbir şey söylemedi. Bana hüzünlü kahverengi gözlerle bakıyor ve yüz ifadesini anlamaya çalışmıyorum. Korkak. Benimle konuşmuyor. Zaten onun yalancı ağzından çıkacak tek bir kelimeyi bile dinleyecek değilim.

Taşınma kutularını yatak odasından dairenin dışındaki koridora sürüklüyorum. Bunlar hayatımın en zor adımları. Acı. Öfke. Pişmanlık. İçimde çalkalanıyorlar. Sırayla kalbimi söküyorlar.

Bu yaraların iyileşmesi için zamana ihtiyaç olduğumu biliyorum.

Ve biliyorum ki hissettiğim sadece öfke değil. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım. Birinin beni sonsuza dek seveceğine inanmak gibi bir hata yaptığım için hayal kırıklığına uğradım.

Hüzün.

Yazık.

Benim için değil. Kız kardeşim için. Yalan söylemekte çok iyi olan birini seçti.

Son kutuyu almak için eğildim. Diğerlerinden daha ağır. Onlar benim favori kitaplarım. E-okuyucumda binlercesi daha var, ama o sayfaları çevirmekle ilgili bir şey var...

Dizlerim büküldü ve Drake oradaydı.

"Sana yardım edeyim."

"Ben ."

Kollarını kutunun altına kaydırıyor. Parmaklarımız kısa bir süreliğine birbirine değiyor ve aramızda hâlâ bir kıvılcım olması beni rahatsız ediyor. Bedenim hâlâ soğuk bir gecede ona sarılışımı hatırlıyor. Yağmurda dudaklarımı onunkilere bastırışımı. Beni yatağın daha derinlerine iterken bacaklarımı beline dolayışımı.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına akıyor. Sanki bir parçam ölüyormuş gibi hissediyorum. Gençliğim. Naifliğim. Hâlâ peri masallarına inanan yanım.

Kutuyu ondan çekip aldım. "Bende söyledim!"

Drake yine de tutuyor.

Yüksek sesli bir *yırtılma* odada yankılanır. Kitaplar kutunun dibinden fırlayarak yere düşüyor. Kapaklar açılır, sayfalar ezilir ve geri dönüşü olmayan kırışıklıklar oluşur.

Göğsümde korku balonları. Bu değer veriyorum. Kulağımı bükerek bir sayfaya bile yer işareti koymadım. Dağınık kitaplar, kırılmış camlardan daha kötüdür. Ezilmiş sayfalar ölüm fermanıdır. Bu kitaplar asla düzgün kapanmayacak.

"Kenya, özür dilerim."

"Geri çekil!" Onu tersledim. Dizlerimin üzerine çökerek kitapları kıymetli çocuklar gibi kendime topluyorum. geldiğinde çok sayfayı düzelttikten sonra onları bir araya toplayıp oturma odasına doğru fırlıyorum.

Neyse ki elimde boş bir kutu daha var. Kitapları onun içine koyuyorum ve açık kapıdan içeri sürüklüyorum.

Drake hiç konuşmadan beni takip ediyor, sanki biri dilini kesmiş gibi bakıyor. Sessizliğinden memnunum. Ağzını açmaya cüret ederse delirebileceğimi düşünüyorum.

Kutuyu koridora ve merdivenlere sürüklüyorum. Her basamakta gümbürdüyorlar ama hiçbirisi tekrar düşmüyor.

Sunny'den ödünç aldığım kamyonete neredeyse varmışım ki birinin adımı seslendiğini duydum.

Bu Drake'in sesi değil.

Parmaklarım kutunun üzerinde sıkışıyor. Bu Sasha.

"Kenya." Sasha bana doğru koşuyor. Üzerinde bir şort ve çiçekli bir bluz var. Saçları koyu kahverengi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Bana doğru koşarken güneş ışığı bir spot ışığı gibi onu takip ediyor.

Karmakarışık duygularım bir ileri bir geri sallanıyor. Bir nefeste, kendini aşırı zorlamasından endişeleniyorum ve bir sonraki nefeste, bir kayaya takılıp kafatasını diliyorum.

Kaçmak bu sefer işe yaramayacak. Güzel.

Konuşuruz.

Kitap kutumu bırakıp yüzümü ona dönüyorum. Taşlar ve kurumuş dallar tükürerek durdu. Koşarken yüzüne bir kızarıklık yayıldı. Parlak, bronz tenine pembe bir çiy katıyor.

"Kenya." Sesi bastırılmış. "Buradasın." Evet, buradayım.

Ama belli ki bunu zaten biliyordu.

Drake ona eşyalarımı alacağımı söyledi mi? Ben geldikten hemen sonra ona mesaj attı mı? Üzüldüğü ve gerçekten yardım etmek istediği için değil de, o gelene kadar beklediği için mi etrafımda dolanıyordu?

"Ne istiyorsun?" Soğuk bir şekilde sordum.

Sasha'nın şişkin gözleri bana küçüklüğümüzü hatırlatıyor, yanlış bir şey yaptıktan sonra bana koşardı.

"Kenny! Kenny! Kenny! Yardıma ihtiyacım var."

Her zaman onunla birlikte suçu üstlenmek için orada olurdum. Onu savunmak için. Benden ne isterse o olurdum. Çünkü o benim küçük kardeşim. Benim halkımdan biri. Benim korumam altında. Benim olduğunu düşündüğüm herkes için mücadele ederim.

Beni hiç dikkate almamış olması üzücü.

"Lütfen," diye öne çıktı, "konuşabilir miyiz?"

Çenemi sallayarak sokağın karşısındaki parka bakıyorum.

Beni takip ediyor, sessizce yürüyor.

Mahalle canlı ve genç ailelerle dolu. Drake'in kucağına uzanır ve sahip olacağımız aileyi hayal ederdim. İki erkek ve bir kız. Güzel çikolata teni ve etkileyici boyuyla aşırı korumacı ağabeyler. Basketbol oyuncularını. İki de. Ya da sadece biri. Sadece babalarının mirasını devam ettirmek için.

Neden kız basketbolcu olamıyor? derdim. Drake de alnımdan öper ve bunun harika olacağını söylerdi. Kızımızın basket atabilen biri olmasını çok isterdi.

Kalbim o kadar ağırlaşıyor ki yürürken onu arkamda sürüklemek zorunda kalıyorum.

Her adım beni acının daha da derinliklerine itiyor.

Drake'i atlatabileceğimi biliyorum.

Kolay olmayacak. Muhtemelen eğlenceli de olmayacak. Ama yapabilirim. Beni rahatsız eden kısım Sasha'nın bu işe dahil olması.

Bunu bana neden yapsın ki? Neden mi?

"Şu anda benden nefret ediyor olmalısın," diyor Sasha. Onu düzeltmiyorum.

Parka giden küçük çimento köprüünün üzerinden geçiyoruz. Sakız pembesi banklar. Yayılan basketbol sahası. Büyüleyici seksek kaldırımları.

Güneş parlak ama ağaçlar bereketli. Yapraklarla ağırlaşmış dallar rüzgarda dans ederek bizi gölgede oturmaya çekiyor.

Oyun parkındaki çocuklardan uzakta bir bankta oturuyorum. Onların neşeli kahkahaları benim kalpsiz gerçekliğimden bir dünya uzakta gibi geliyor. Drake ve ben çocuklarımızı asla buraya getirmeyeceğiz. Ağlamak için daha fazla sebep istemiyorum.

"Kenya, yaptığının *korkunç* olduğunu biliyorum ama Drake ve ben birbirimizi seviyoruz."

Kalbim titriyor.

Duymak istediğim bu değil. Sadece bıçağı daha fazla itiyor.

"Açıklamak istiyorum," diyor Sasha. "İstiyorum-" "etmeyin." Çenem sabit. Ona bakmıyorum.

"Ama ilişkimizin bu şekilde dağılmasına izin veremem."

Deli gibi gülmek istiyorum. Başımı arkaya atıp kıkırdamak istiyorum. at ve gökyüzü gibi biri tamamenAklını kaçırmış. O

ilişkimiz hakkında endişeli miydi? Erkek arkadaşımın adını haykırırken ve onun çıplak sırtını tırmalarken kardeşliğimizle ilgili tüm bu endişe neredeydi?

Bu bir hataydı.

Ayağa fırladım. "Bu konuşmaya hazır olduğumu sanıyordum ama değilmişim."

"Kenya," Sasha parmaklarını çantasına soktu ve kucağına baktı, "lütfen beni dinle."

"Dinleyecek bir kulağa ihtiyacın olursa, anneni ara."

Sasha ayağa fırlar. "Kenya, seni kaybedemem."

Sessizlik acı ve ihanet uçurumunu dolduruyor. Tenime baskı yapana kadar büyüyor ve beni yağlı ve hırpalanmış hissettiriyor.

"Beni incittin, Sasha."

Hıçkıra hıçkıra

ağlıyor. "Biliyorum."

"Ama bu acının içinde senin için gerçek bir endişe var." Drake'in ağaçların arasından hâlâ görünen dairesini başımla işaret ediyorum. "O serserinin beni incittiği gibi seni de incitmesini istemiyorum."

"Yapmayacak," diye mırıldanıyor, gözlerinden yaşlar süzölüyor.

Tabii ki ona arka çıkıyor. En azından zaman geçirmek için sevişmediklerini biliyorum. Sasha ona aşık. Peki ya Drake? Ona aşık mı bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum.

"Sana ihtiyacım var Kenya," diye fısıldıyor Sasha. "Ve zamana ihtiyacım var."

Ağzını yumruğuyla kapatıyor. Maskara yüzünden aşağı akıyor ve yanaklarına siyah çizgiler çiziyor.

Çekip gidiyorum.

"Seni seviyorum Kenya," diyor Sasha sırtıma doğru.

Kelimeler omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderiyor. Bu aşk mı? Bu ıstırap o kelimeyi hak ediyor mu? Drake geçen hafta sonu atöllyeye gitmeden önce gözlerimin içine baktı ve beni sevdiğini söyledi. Ve şimdi, Sasha da bu kelimeyi ortaya atıyor.

Eğer aşk buysa - eğer bu acı ve ihanet benim için sakladığı şeyse - o zaman bunun bir parçası olmak istemiyorum.

BÖLÜM 8

İYİ KAHVE

HOLLANDA

"BAYAN JONES size... iyi görünüyor mu?"

Ezekiel olduğu yerde duruyor ve sanki kafamın yerini dev bir kertenkele almış gibi bana bakıyor.

Sakin bir şekilde dizüstü bilgisayarına bakıyorum, gözlüklerim burnumun kenarında duruyor ve parmaklarım klavyeyi tıkırdatıyor.

Çoklu görev benim becerilerim arasında değil. yazıyorum ama ekranda beliren kelimeler İngilizce değil. Belki de uzak bir galaksideki uzaylılar için en sürükleyici düzyazıyı kaleme alıyorum ama...

"Affedersiniz?"

"Karşılık vermeden kahvemi getirdi." "Ve?"

"Tek kelime etmeden, Ezekiel."

"Siz buna... *ilerleme* demez misiniz, efendim?"

"İlerleme mi?"

"BayanJones o alıştırma için onu pozisyon olarak senin ikinci asistan. Neden bu konuyu bir sorunmuş gibi tartışıyoruz?"

"Haklısın." Başımı salladım. "Söylediklerimi unut." Ezekiel bana uzun uzun bakıyor. "Başka bir şey var mı efendim?"

Ona salladım.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz ellerimi dizüstü bilgisayarımdan çekip Kenya'nın ofisime getirdiği kahve fincanını alıyorum.

Belki de fazla düşünüyorum, ama bugün mizacının bozuk olduğundan oldukça eminim. Beni terslemedi. Ters ters bakmadı. Kaşlarını çatmadı.

Ünlü bir abonelik şirketiyle potansiyel bir ortaklık sayesinde iş yüküne daha fazlasını eklemesine rağmen, gıkını bile çıkarmadı.

Görev listeme yanıt olarak gönderdiği e-postalar kısa ve özdü. Görünürde üstünlük yok. Altında yatan alaycılıktan eser yoktu.

Bu onun yapacağı bir şey değil.

Sorunun ne olabileceğini anlamaya çalışarak enseme ovuyorum. Eski erkek arkadaşı olabilir mi? Yoksa başka bir şey mi?

Ne düşünüyorsun, Holland? Neden onun özel işleriyle ilgileniyorsun?

Gözlüğümü yüzümden çıkarıp masanın üzerine fırlatıyorum. Arka arkaya toplantılarım var. Son derece talepkâr iki şirketle hokkabazlık yapıyorum. Başım ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum. İkinci asistanım ve onun ani ruh hali değişimleri hakkında endişelenecek zamanım yok.

Ezekiel kapıyı çalıyor. "Bay Alistair, bir ziyaretçiniz var."

"Beni böyle belli belirsiz anons etmene gerek yok, Ezekiel." Darrel'in sesi aralık olan kapıdan içeri giriyor. "Meşgul olsa da olmasa da beni görecek."

Kayınbiraderim ortaya çıkınca derin bir iç çektim. "Tehdidini yerine getirdin."

"Telefonlarıma cevap vermeyecek kadar kaba olduğun için." Darrel ofisime girdi ve masamın karşısındaki sandalyeye oturdu. Uzun boylu, iri yapılı, gür siyah saçları ve Claire'inkilere çok benzeyen yeşil gözleri var.

Darrel benden dört yaş büyük. Hiç askerlik yapmamış olsa da, uzun bir asker ailesinden geliyor. Yetiştirilme tarzının izleri her yerde. Omuzları dimdik. Sırtı metal bir borudan daha sert.

Gözleri kızgınlıkla parlıyor. "Seanslarından kaçmaya devam edemezsin."

"Beni yıllarca taciz edeceğini bilseydim, en seninle görüşmeyi kabul etmezdim."

"Ücretsiz terapi, ailemize katılmanın sağladığı pek çok avantajdan biri."

"Bu bir fayda mı?" Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Daha çok hapis cezası gibi hissettiriyor."

"Bu alaycılık. Yeni bir şey mi? Senin bu kadar esprili olduğunu hatırlamıyorum." Ona ters ters baktım.

O da ters bakıyor.

Önce ben pes ediyorum. "Nasıl hissettiğimi sorman gerekmiyor mu?"

"Bazen. Bazen de seni arkandan hızlıca tekmeleme cüretini gösteriyorum."

"Lisansını iptal ettireceğim."

"Denediğini görmek isterim."

Bir başka göz kamaştırıcı seans için duruyoruz. Kapı çalındı ve kısa kesildi.

Kenya içeri girer. Gözleri kısık ve parmaklarını önünde kavuşturmuş. Üzerinde sade beyaz bir düğme ve kısa bir kalem etek var. Saçları topuz yapılmış ve dudakları ince bir çizgiyle belirlenmiş.

"Oh." Darrel'i görünce kısa bir süre durdu. İşe geldiğinden beri gözlerinde gördüğüm ilk yaşam kıvılcımı bu. "Misafirin olduğunu bilmiyordum."

Darrel ona sert bir şekilde başını sallıyor ama bunun altında da bir şey var. Bir parça ilgi.

hoşuma gitmedi.

"Ezekiel nerede?" Havlıyorum.

"Emin değilim." Başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Masasında değil."

Darrel'a çay getiriyor olmalı. Hain. Kayınbiraderimi kovamayacağımı biliyor ve uzun bir konuşma yapmamız için hazırlık yapıyor.

"Bayan Jones," Darrel kolunu sandalyenin arkalığından geçirip vücudunu ona bakacak şekilde döndürdü, "tanıştığınızı sanmıyorum."

"Ve bunun için hiçbir nedenin yok,"

diye homurdanıyorum. Darrel beni görmezden geliyor. "Burada yeni misin?"

"Evet." Gözlerini bana dikti. "Ben Bay Alistair'in ikinci asistanıyım." Darrel başını çevirdi. "*İkinci* bir asistana mı ihtiyacınız var?" "O sadece Belle'in Güzelliği'ne yardım ediyor."

"Anlıyorum."

Bunu söylemesinden nefret ediyorum.

"Ne istiyorsunuz Bayan Jones?"

"Belle's Beauty'nin mağaza içi promosyonu için onayınız. Halkla ilişkiler ekibi imzanızı bekliyor."

"Henüz teklifi inceleme fırsatım olmadı."

Dudakları gerildi. Hoşnutsuzluğunun kesin bir işareti. "Peki. Zamanın olana kadar bekleyeceğim."

Duyduğum şey biraz kızgınlık mı? Gözlerindeki çeliği tekrar gördüğüm için rahatladım ama bana doğrultulmuş olması da bir o kadar sinirimi bozdu.

Bu kadın beni deli ediyor.

"Gidebilirsiniz, Bayan Jones."

Ayık bir şekilde başını sallayarak odadan çıkıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Darrel bana bir kez daha araştıran bir bakış attı. "Kim o?" "Hiç kimse."

"Neden başka bir asistan tuttunuz?"

"Çünkü yardıma ihtiyacım vardı."

"Belli ki."

"İyi bir sicili var. Aramayı ben yaptım." "O zaman neden bu kadar suçlu görünüyorsun?"

"Bir şeyler görüyorsun."

"Görüyor muyum?"

"Bunu neden şimdi tartışıyoruz?"

"Dahası da var. Hissedebiliyorum." Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Claire'in işleri konusunda ona güveniyorsun."

Duruyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Bana psikanaliz yapıyorsun." "Sohbet ediyoruz."

"Ben iyiyim."

"Sormadım."

"İstiyorsun"

"zaten bildiğim soruları sormam." "Bu senin muayenehanen değil, Darrel."

"Hastalarla orada buluşmaktan nefret ediyorum zaten. Sizinle kendi bölgenizde buluşmak daha iyi. Sizi şeylerle yüzleşmeye zorluyor."

"cehenneme."

Umursamaz bir tavırla sandalyesine gömüldü. "İnsan zihni karmaşıktır, bu yüzden onu incelemekten asla yorulmam. Senin zihnini bilmiyorum Holland. Ama iki şeyden eminim. İyi değilsin. Ve Bayan Jones'a sadece asistanınızmış gibi bakmıyorsunuz."

Yüzündeki kendini beğenmişliği yumruklamak istiyorum.

"Hâlâ kâbus görüyor musun?"

"Hayır."

"Yalancı."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Terapistlerin yumuşak ve nazik olması gerekir."

"Psikoterapi alanında yüksek lisans yaptığını bilmiyordum, Alistair."

"Meşgulüm."

"Ve sorumdan kaçıyorsun." Ayağa kalktı ve gömleğini fırçaladı. "Eğer konuşmazsanız, Bayan Jones'u aramak ve ona kendi başıma birkaç soru sormak zorunda kalacağım. Otorite konumundan ona zorbalık yapmadığınızdan emin olun."

"Ben zorba değilim."

"İnternetteki makaleleri okudunuz mu?"

"Magazin gazetelerine daha az, gerçek yardımınıza ihtiyaç duyan hastalara daha çok ilgi göstermeye ne dersiniz?"

"Yardıma en çok ihtiyacı insanlar genellikle bunu istemeyenlerdir." Bana eliyle işaret ediyor. "Eğer uyuyamıyorsan, reçete için uğrayabilirsin. Ama kâbuslarını durdurmaz. Sadece geçici bir çözüm."

"Darrel."

Kapı aralığında durdu.

Bir kenara bakıyorum. "Bu hafta sonu yemeğe gel. Belle seni özlüyor."

"Yapacağım." Soğukkanlı yüzünden bir duygu parıltısı geçer. Ve sonra kayboldu. Başka bir şey söylemeden, Darrel ofisini terk etti.

Ezekiel elinde bir tepsi ve iki fincanla içeri giriyor. "Onu bu kadar çabuk mu kovaladın?"

Kaşlarını çatıyorum. "Bayan Jones'a onu görmek istediğimi söyle." "Tamam." Arkasını döndü.

"Kahveyi bırak."

"İkisini de mi?"

"Evet."

Ezekiel bana şaşkın bir bakış atıyor, tepsiyi üzerine koyuyor ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor.

Ellerimi çenemin altında birleştirip bekliyorum. Darrel bırakın şaka yapmayı, nasıl gülümseyeceğini bile bilmez. O ima ettiği an

Kenya'yla konuşmak hakkında, bunun bir uyarı olduğunu biliyordum. Bunu engellemek için elimden geleni yapacağım. Kayınbiraderimin, Bayan Jones'un içimde uyandırdığı çelişkili duyguların kokusunu almasına ihtiyacım yok.

"Bay Alistair." Kenya odaya girdi. Bir sandalyeyi işaret ediyorum.

Kendini onun içine katlıyor ve kederli kahverengi gözlerle bana bakıyor. Bu beni rahatsız ediyor. Sıcaklık eksikliği. Güneş ışığı eksikliği. O yürüyen bir alevdi. Bunu herkes görebilirdi. Hissedebilirdi. Ama şimdi, sanki biri onu boğmuş gibi görünüyor.

Kahveyi ona doğru itiyorum. "Yazmite projesi iyi gidiyor."

"Satışlarda sadece üç günlük bir patlama var. Ben olsam henüz heyecanlanmazdım." Başımı eğdim. *Neden bu kadar suratlısınız Bayan Jones?*

"Hepsi bu mu?"

"Hayır." Kalemimi ona doğrultuyorum. "Bebek Kutusu toplantısında bana eşlik istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Kahve fincanımı kaldırıp içime çekiyorum. Koku çok zengin.

Yozlaşmış. Ezekiel, Darrel'a hep iyi şeyler verir.

"Bu o bizimönce işbirliği ile a şirket Dışarıda bizim demografimiz. Baby Box'ı duydunuz mu?"

"Hayır."

"Zenginler için üst düzey küratörlere benziyorlar. En iyi ürünleri içeren aylık bir abonelik kutusu. Güvenli ve çevre dostu markalara odaklanıyorlar. Fiyata önem vermeyen müşterileri hedefliyorlar. Belle's Beauty de buna uyuyor."

Başını sallıyor.

"Milyonlarca dolarlık bir sözleşme."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ama para sadece bir bonus. Baby Box ile ortaklık markamız için büyük bir destek olacaktır. Büyüyen bir pazarda varlık gösterebileceğiz. Daha önce pek şansımızın olmadığı bir demografik grup bu. Burada tutunmamız gerekiyor."

"Henüz bizim markamızla devam etmeye karar vermediler mi?" Öne doğru eğiliyor.

"Markamız" deyişine dikkat ediyorum. Göğsümün garip bir şekilde gerilmesine neden oluyor. "Hayır, hâlâ müzakere aşamasındayız. Halkla ilişkiler ekibi önümüzdeki hafta onlarla görüşecek. Anlaşmayı garantilemek için bir sunum hazırlıyoruz."

"Benden ne istiyorsun?" Burnu kırışıyor. Onu inceliyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Ben ayak işlerine bakan kız mıyım? Herkese kahve getireyim mi? Yemeğini mi alayım? Yazıcı ile çıkmaya geri mi döneyim?"

"?" "Yok bir şey."

"Önce şunu içmeni istiyorum."

Kahverengi gözleri kahveye düşüyor.

"Neden?" İki kaşımı da kaldırıyorum.

İç çekiyor, kahveyi alıyor ve içiyor. "Mutlu musun?"

"Sunum üzerinde çalışırken halkla ilişkiler ekibiyle irtibat kurmanı istiyorum. Tüm toplantılara katılacak ve bana sunumun bir özetini göndereceksin. Son sözü ben söylerim ama onların katkısı çok değerli. Şahsen senin için," parmaklarımı birbirine geçiriyorum, "Baby Box markası hakkında bilgi istiyorum. Onları neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyorum."

Parmakları kahve fincanının etrafında sıkışıyor. "Bunu yapabilirim." Bir yudum daha alıyor. Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve ağzı yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu çok iyi."

Gülümsemesi bulutların arasından sızan küçük bir güneş ışığı gibi. Ofisten çıkarken kullandığını gördüğüm ışık huzmesi gibi değil ama eskisinden daha iyi.

Gözleri açılıyor ve bakışları benimkileri yakalıyor. "Bence Baby Box ile ortak olmak gerçekten iyi bir hamle." Gözlerini kısarak fincanına bakıyor. "Ve bu kahve çok güzel."

"Öyle mi?"

"İnanılmaz bir şey." Daha coşkulu bir yudum alıyor. "Aman Tanrım. Bunun içinde ne var?"

"Ezekiel bana söylemiyor. Bilmememin daha iyi olacağını söylüyor."

"Şu anda gözlerim sulanıyor." Tekrar içiyor ve inliyor.

Alçak iniltisinin sesi hemen kafamı kirli görüntülerle dolduruyor. Bayan Jones yatağında. Bukleleri beyaz saçlarımın üzerine dökülüyor.

yastık kılıfları. Topuklarını enseme bastırırken ben- Hayır. Bu çılgınca uygunsuz fantezi kabul edilemez.

Ve .

Kahvesinin tadını çıkarıyor. Ve ben sapık bir patron değilim.

Düşüncelerimi daha evcil bir alana kaydırarak içkinin tadını çıkarmasını izliyorum. Bu kadar basit bir şey onun ruh halini değiştirebilir. Onun yüz ifadesinin aydınlandığını görmek ve benim dünyamın da biraz aydınlandığını hissetmek insanı rahatlatıyor.

"İşte bu kadar." Bakarken yakalanınca boğazımı temizliyorum. "İşine dönebilirsin."

Sandalyesinden sıçradı. "Bebek Kutusu raporlarına öncelik vereceğim." Başımı sallayıp gidişini izliyorum.

Bayan Jones kapıda durur. Birden dönüp masanın üstündeki kahveyi kapıyor. "Bunu ben alayım."

Gülmeyeceğim.

Lanet olsun.

Beni güldürmeyecek.

Kıkırdama yine de patlıyor. Yüzümde bir gülümsemeyle kahvemın kalanını yudumluyorum.

* * *

BABY BOX İLE TOPLANTI ONLARIN BİNASINDA YAPILDI. ÇOK ETKİLENDİM.

Lobideki anne-çocuk heykelleri. Markalarını ciddiye aldıkları çok açık.

Konferans salonuna erken giriyoruz. Dizüstü bilgisayarımı çantamdan hızlıca çıkarıyorum. Kenya arkamda koşuşturuyor, sunumu projektöre bağlıyor ve pazarlama materyallerini masanın her noktasına yerleştiriyor.

Çok verimli olduğunu söylemeliyim.

Kenya Jones'tan önce Ezekiel kadar yetenekli bir asistan bulabileceğimi hayal bile edemezdim. En son birini işe almaya çalıştığımda, gizli bir belgeyi yanlış adrese gönderdi ve bir kargaşaya neden oldu. Ortalığı ayağa kaldırdıktan sonra, pisliğini temizleme zahmetine bile girmeden işi bıraktı.

Kenya Jones azmiyle beni şaşırtıyor. Ona kolay davranmadım ama o tüm zorlukları aştı.

Tüm şirket dosyalarını bir hafta içinde tamamen düzenlemek zor olmalıydı. Her nasılsa, bir günde halletmeyi başardı. İlk kez... bilmiyorum... belki de Claire hayatta olduğundan beri, Belle's Beauty tamamen organize olmuş durumda. Her bilgi kırıntısı etiketlendi ve arama dostu bir veritabanında dijitalleştirildi.

Bakımlı bir kütüphanede durmak gibi. Ve Kenya Jones her erkeğin gizliden gizliye sahip olmak isteyeceği ateşli bir kütüphaneci.

Ne kadar güzel olursa olsun, onu sadece görünüşüyle sınırlamak hata olur. İşinde yetenekli olduğunu kanıtladı. Ve Belle'in güzelliğini tek başıma taşımaktan büyük bir kurtuluş oldu.

"Bay Alistair." Kenya bana bir şişe su uzattı. "Başlamadan önce bunu içmek ister misin?"

"Teşekkür ederim." Şişeyi ondan aldım.

Bana bir yumruk attı. "Bunu sen aldın."

Çenemi eğiyorum, teşvik için minnettarım. Belle's Beauty'yi menajerlik şirketlerine devretmemin nedenlerinden biri, ortaklık anlaşmaları için teklifte bulunmak ve yalvarmak bana göre değil.

Yalvarmaktan nefret ederim. Ve beni gitmem gereken yere götürmeleri için başkalarına güvenmekten nefret ederim. Ancak, bu kadar acımasız bir sektörde, tek başıma devam etmek bir seçenek değil.

Kapı açılıyor ve Bebek Kutusu temsilcileri içeri giriyor. Toplamda üç kişi var ama etkilemem gereken adam ortada. Stephen Sutherburg.

Saçsız bir kafası, kırmızı bir burnu ve onlarca yıl önce moda olan kalın favorileri olan kısa boylu bir adam.

Kenya geri çekiliyor ve duvara dayalı sandalyelerde oturan diğer ekip üyelerine katılıyor. Gözlerim onu takip ediyor. Bugün giydiği elbise daha çok onun tarzı. Parlak kırmızı ve vücudunu ofis için biraz fazla sıkı sarıyor. Kıyafetini uygun kılan tek şey ceket.

Lanet olsun. Kıvrımları dikkat dağıtıyor.

Göründüğü kadar yumuşak olup öğrenmeyi çok istiyorum.

Başını bana doğru çeviriyor ve beni bakarken yakalıyor. Yüzü düşüncelerini ele veriyor, tek bir kaş hareketinde eğlence ve şaşkınlığı ortaya çıkarıyor.

Dudaklarımı ince bir çizgi haline getirerek asistanım Sutherburg'a odaklanıyorum. Adam beklediğimden çok daha yaşlı. Ekibi de yaşlı erkeklerden oluşuyor. Maiyetinde tek bir kadın olmamasına şaşırıyorum. Anne ve bebek ürünleri satan bir şirket için hedef kitleyi temsil eden birini görmeyi beklerdim.

Ama bu benim yargılayabileceğim bir şey değil. Belle's Beauty orta yaşlı, sağlık konusunda bilinçli kadınları hedefliyor ve ben de sağlığım konusunda bilinçli olabilirim ama kesinlikle bir kadın değilim.

Sutherburg masanın diğer tarafına bakıyor. Gözleri benimkileri buluyor ve çenesini eğiyor.

Jeste karşılık veriyorum. "Bay Sutherburg. Sizi gördüğüme sevindim."

"Bay Alistair, bu sunumu dört gözle bekliyorum. Belle's Beauty hem ürün formülasyonunda hem de üretiminde saflık konusunda bir üne sahip. Harika şeyler duyduk."

"Bu ünü neden kazandığımızı kanıtlamak için sabırsızlanıyorum." Gülümsüyor ve ekibine işaret ediyor.

"Hadi başlayalım."

Kenya dizüstü bilgisayara doğru koşar ve bir düğmeye basar. Sunum açılır ekranda patlar.

"Öncelikle bu fırsat için minnettarlığımı paylaşmak isterim. Baby Box gibi müşteri odaklı bir markayla çalışmaktan onur duyarız." Kelimeler, çocukken annemin bana zorla içirdiği balık yağı gibi dilimden dökülüyor.

Sonuna kadar git, Alistair.

"Ben bir veri adamıyım. Bildiğiniz gibi Fine Industries, verilerin insan sezgisi kadar güvenilir olduğu inancı üzerine kurulmuştur. Hatta belki de daha fazla çünkü hataya daha az yer var." Kıkırdamalar başladı. Bu cümlelerin komik olmasını istememiştim. "Verilerle başlayalım, sonra Belle's Beauty ve Baby Box'ın neden mükemmel bir kombinasyon olduğunu açıklayacağım."

Sutherburg'un ekibi ben konuşurken notlar karalıyor, ancak bu bir ilgi işaretinden çok dikkat dağıtma yöntemi gibi geliyor. Sutherburg

sandalyesinden bir santim bile kıınıldamıyor. İfadesi sunumum boyunca aynı kaldı, hiçbir şey ele vermedi.

"Sonuç olarak," diye son slaytı gösteriyorum, "Baby Box ve Belle's Beauty cennette yapılmış bir eşleşme."

Işıklar yanıyor.

Kimse hareket

etmiyor.

Sutherburg, "Kulağa... ilginç geliyor," diyor.

Pörsümüş yüz hatlarını inceliyorum. Bunu yorumlamak zor. 'İlginc' iyi bir işaret mi yoksa bu atışta başarısız mı oldum?

Belle'i çok erken uyandırdığımda yaptığı gibi gözlerini ovuşturuyor.

O zaman iyiye işaret değil.

Hayatımın büyük bölümünde bilgisayarlarla iç içeydim. Bir kod girersiniz, ya sonuçları verir ya da vermez. Arada bir şey yoktur. Grinin tonu yok.

İnsanlar o kadar kolay hesaplanabilir değildir. Sutherburg'un sadece işlem mi yoksa gerçekten kopuk mu olduğunu anlayamıyorum.

Bir vuruş daha geçer.

Kafamda alarm zilleri çalıyor.

Azalan ilgiyi kurtarmak için çabalıyorum. "Veriler sayesinde, kültürel normlarda ve beklentilerde giderek daha fazla değişim görüyoruz. Her nesil ebeveynliğe kendine özgü bir iz bırakıyor. Veriler bu neslin daha geç yaşta çocuk sahibi olduğunu gösteriyor."

Sutherburg yere bakar ve gömleğindeki bir şeyi eliyle yoklar.

"Annelerin aile kurmak uğruna kişisel bakımlarını bir kenara ittikleri günler geride kaldı. Kültürel olarak kadınlar her şeye sahip olmaya kararlı. Yeni yürümeye başlayan çocuklarının arkasında koşarken güzel görünmek istiyorlar. Dünyaya bir insan getirme işini yapmışken neden kendilerinden vazgeçsinler ki?"

Sutherburg esniyor.

Lanet olsun. Sorun benim teslimatım mı? Veriler mi?

Neden sessizlik var? Neden sorular yok?

I ihtiyaçbedenler eğilerek ileri. I ihtiyaç gözler köpüklü Entrika ile.

Halkla ilişkiler ekibime bakıyorum. Sandalyelerinde kıvranıyorlar. Birinin bu durumu açıklayan bir rapor yazması gerekecek.

nerede yanlış yaptığımızı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Bir fikri gevşetmeye çalışıyorum. "Bu esnek bir konsept. Baby Box'a en iyi hizmet edecek açığa odaklanmak için sizinle birlikte çalışmaya hazırız."

Sutherburg ayağa kalkıyor ve ceketini ilikliyor. Yüzündeki gülümseme bana Belle'in kabız olduğu zamanları hatırlatıyor.

Ekibi de yükseliyor.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bay Alistair." Konuşan kişi masanın sonundaki asistanlardan biri. "Buraya geldiğiniz için teşekkür ederiz ve başka sorularımız olursa sizinle temasa geçeceğiz."

Lanet olsun.

Bu anlaşılmayı yapmam için bir algoritmanın bana kar topu kadar şansım olduğunu söylemesine ihtiyacım yok. Ama ilk engelde ellerimi havaya kaldırmak benim tarzım değil. Biri yüzüme kapıyı her çarptığında dursaydım, Fine Industries asla var olmazdı.

Kahretsin, Belle asla var olmazdı. Claire onunla konuşmayı denediğim ilk birkaç seferde bana zaman ayırmadı.

Bana sahada nerede yanlış yaptığımızı söylerlerse gidişatı değiştirebileceğimi biliyorum.

Halkla ilişkiler ekibim kendi aralarında mırıldanmaya başladı. Kenya çıldırmış gibi görünüyor.

Kapıya doğru ilerleyen Sutherburg'a doğru dönüyorum. "Mr. Sutherburg."

Durdu.

"Baby Box on yılı aşkın süredir köklü bir marka, ancak Belle's Beauty sadece altı yıldır faaliyet gösteriyor. Gitmeden önce düşüncelerinizi duymak isteriz."

"Düşüncelerim mi?" Koltuğuna geri döner.

Halkla ilişkiler ekibimin rahat bir nefes aldığını duyuyorum. Sutherburg dalga geçiyor olabilir ama en azından artık hareket halinde değil.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kısarak projeksiyonlara baktı. "Bay Alistair, teknoloji geçmişinizin farkındayım ve bunu sunumunuza uyguladığınızı görebiliyorum. Sunumunuz çok... teknikti. Verilerle doluydu. Ve çok sıkıldım."

Göğsüne bir hançer.

"Sıkıntıdan ölmek mi?" Mırıldanıyorum.

Halkla ilişkiler ekibi ölüm sessizliğinde. Eğer bu fırsatı cansız bir sunum yüzünden kaçıırırsak, sorumluluğu ben alacağım. Almam gerektiği gibi. Ama aynı zamanda halkla ilişkiler ekibinin de sorumluluk almasını bekleyeceğim.

Sutherburg, "Ne yazık ki, burada elimden geldiğince nazik olmaya çalışıyorum," diye iç geçiriyor, "burası kalpsiz. Burada hayat yok. Seyirciyle bir bağlantı hissi yok. Her şeyin para ve verilerle ilgili olduğunu biliyorum Bay Alistair, ama müşteri bunu bilmeyecek. Bu işe onları ön plana çıkaran bir açıdan yaklaşmalıyız."

Yüz ifadem değişmedi ama içim kan ağlıyor. Veri girdileri sunuma benim eklediklerimdi. Baby Box'ı işbirliğine ikna etmenin kesin bir yolu olduğunu düşündüm. İnsanlar duygularını inkar edebilirler ama gerçekleri inkar edemezler. Katı rakamlar ayakta kalan tek gerçektir.

Sutherburg dizlerimin üzerine çöküp bir şans daha vermeleri için yalvarmamı bekliyormuş gibi beni inceliyor. Bunu yapmayacağım.

Atışım çöptü. İyiydi.

Eleştirileri bir erkek gibi karşılayacağım ama sınırı çiziyorum. Başka bir çözüm olmalı. Sadece bir tane bulmak için biraz daha zamana ihtiyacım var.

Derin bir nefes alarak parmaklarımı pantolonuma vuruyorum. Çaresizlik insanları aptallaştırır. Paniklemek çöplük yangınına gaz atmak gibi bir şey olur. Bir B planına ihtiyacım var ve bunu hemen yapmalıyım.

Bir sandalyenin fayanslara sürtündüğünü duyduğumda beynim, Baby Box'ın neredeyse kesin olan reddini önlemek için savaşıyor. Bu ses tonunun yakınından bile geçmemesi gereken yumuşak bir ses odaya süzülüyor.

"Bence yanılıyorsun," diyor Kenya.

Halkla ilişkiler ekibinden toplu bir nefes alma sesi yükselir.

Sutherburg başını eğiyor, gözleri entrika ile parlıyor.

"Belle's Beauty, bir konsept ve bir şirket olarak kalpsizliğin tam tersidir."

Bakışlarım Kenya'yı delip geçiyor. Onu uçuruma doğru giden bu yoldan uzaklaştırmak için başımı hafifçe sallıyorum. Ne yazık ki, asistanım

bana bakmıyor bile. Dik ve kendinden emin duruyor. Sanki konuşmaya hakkı varmış gibi.

Delirdi mi? Halkla ilişkiler ekibi bile gemi batarken çenelerini kapatmanın en iyisi olduğunu bilir. Neden ikinci bir asistan isyan ediyor ve bu kadar önemli bir sunuma müdahale ediyor?

Sutherburg'un gözleri Kenya'da bir delik açıyor. Dudakları yukarı kalkıyor. "Devam edin, genç bayan." Dirseklerini masaya dayar ve öne doğru eğilir.

Onu yiyip bitirecek ve kemiklerini tükürecek. Ama en azından ilgileniyor. İstedğim bu olmasa bile, ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey bu.

"Bay Sutherburg," sanki planlamışız gibi yumuşak bir şekilde tanıstırıyorum, "bu Kenya Jones, Belle's Beauty ekibinin en yeni üyesi."

Kenya'ya sert bir bakış attım. Bu toplantı zaten hızla güneye doğru gidiyor. Eğer felakete doğru inişimizi hızlandırırsa.

Kenya ellerini önünde kavuşturuyor. "Belle'nin güzelliği, aileye her şeyden çok inanan bir kadın tarafından kuruldu."

Dünya bulanıklaşır.

Gözlerim açılıyor ve başımı çeviriyorum. Oraya gitmiyor.

Tabii ki hayır.

Claire'den bahsetmiyor.

"Ya onun hikayesini de tanıtım materyallerine dahil etseydik? Belle's Beauty'de biz de tıpkı tüm o güzel, hak eden annelerin o kutuları açtığı gibi kalbimizi açsak?"

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki bir şeylerin çatladığını duyuyorum.

"Belle's Beauty'nin ortaya çıkış hikayesini kapağa basabiliriz. Bu sadece şirketin arkasındaki insanlar hakkında farkındalığı artırmakla kalmayacak, aynı zamanda tüm Baby Box müşterilerinin kalplerine de dokunacaktır. Şirketi isimsiz bir şirketten sokakta karşılaşacakları bir kadına dönüştürebiliriz. Bir arkadaş. Bir anne."

"Anne?" Sutherburg kıllı çenesini ovuşturuyor. Gözleri heyecanla dans ederek bana dönüyor. "Claire'le senin bir kızınız yok muydu, Alistair?"

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Öfke, omurgamdan yukarıya ve enseme doğru bir yol açıyor.

"Kızım mı?" Kenya fısıldıyor, gözleri açılıyor. Bana şaşkın bir bakış fırlatıyor.

Bilmiyor muydu yani? Düşünmeden ailemi lanet bir iş anlaşmasının içine mi attı?

Sutherburg başını yavaşça sallıyor. Heyecan. Onaylama. Sunumun büyük bölümünde kayıtsız kalan gözlerin ardındaki ilgi yanıyor.

Tren raylardan daha hızlı çıkmadan önce buna bir son verdim. "Kızım," diye homurdanıyorum, "bir reklam değil. Onunla ilgili detaylar kamuoyu tarafından bilinmiyor ve bu benim tercihim. Onunla ilgili hiçbir şeyin yayınlanmasını istemiyorum."

Sutherburg parmağını bana doğru uzattı. "Bundan emin misin?"

"Kesinlikle eminim," diye hırlıyorum. Açık sözlü Bayan Jones da dahil olmak üzere herkese beni bu konuda denemeye cesaret ediyorum.

Sutherburg'un gözlerindeki ışık söner. "Anlıyorum."

O ve halkla ilişkiler ekibi eşyalarını toplayıp ayağa kalkıyor ve daha fazla yorum yapmadan yavaşça kapıya doğru yürüyorlar.

"Gerçek resimler kullanmak zorunda değiliz," diye ağzından geçiriyor Kenya. Ona sert bir bakış fırlatıyorum. *Kapa çeneni.*

Ya görmüyor ya da görmek istemiyor. Burada neyi kanıtlamaya çalışıyor?

"Bir model kiralayabiliriz. İşbirliğinin yüzü olacak birini. Ama yine de gerçek hikayeler kullanabiliriz. Sadece Belle'in Güzelliğinin kökeni hakkında değil, bir çocuk dünyalarını tükettikten sonra yavaş yavaş kendilerini yeniden seçmeyi öğrenen birçok cesur anne hakkında. Daha eşsiz olacak. Her kutuda aynı modelin resmi olacak ama farklı bir hikayesi olacak. Bir yarışma düzenleyebiliriz. Bu şekilde kampanyaya daha fazla farkındalık kazandırırız. Hatta insanları öne çıkarılmasını istedikleri hikayeleri oylamaya davet edebiliriz. Kazanan bir yıllık malzeme kazanabilir."

Şu anda kırmızı görüyorum ve kulaklarımdan buhar çıktığına eminim. Belki de Bayan Jones'a karşı çok yumuşak davrandım. Ya da belki İngilizce bilmiyorum. Onu işe aldığımda, işinin sunum yapmakla hiçbir ilgisi olmadığını belirttiğime emindim.

Böyle toplantılarda kaya gibi sessiz olmalı. Herkesten önce gelmeli, ikramları ve çıktıları sağlamalı ve herkes gittikten sonra ayrılmalıdır. Ağzını açmamalı ve maaş derecesini aşan şeylere müdahale etmemelidir.

Sutherburg uzun bir süre kapı aralığında duruyor. Kenya'ya duyduğum öfkeyle boğuşurken, bir yandan da onun geri döneceğine dair içimde yükselen umutla mücadele ediyorum.

Ama yapmıyor.

Veda etmek için elini kaldıran adam ve ekibi başka bir şey söylemeden oradan ayrılır.

Kapı kapandığında ekibimden kimse kıpırdamıyor. Sanki birer heykele dönüşmüş gibiydiler. Halkla ilişkiler ekibinin bana baktığını hissedebiliyorum, ne yapacağımı görmek için bekliyorlar. Nasıl tepki vereceğimi.

Derin bir nefes alarak ekibime döndüm. "Bunu ofiste tartışacağız. Şimdilik Belle's Beauty'ye geri dönün ve işinize devam edin." Gözlerim halkla ilişkiler ekip liderine takılıyor. "Bunun için bir açıklamaya ihtiyacım olacak."

"Evet, efendim." Sesi titriyor.

Ekip korku dolu mırıldanmalar arasında ayrılıyor. Belle's Beauty'nin geri kalanına tekrar edebilmek için az önce olanları kaydediyorlar. Haberler öğlene kadar Fine Industries'e ulaşmış olacak. Buna bahse girerim.

Kenya dizüstü bilgisayarımın fişini çekip çantaya yerleştiriyor. Yavaş, uyuşuk hareketlerle hareket ediyor. Gözleri yerde. Adımları sürükleniyor.

Sutherburg teklifinin üzerine atlamadığı için mi üzgün yoksa neye bulaştığını biliyor mu?

Kapıya doğru ilerliyor.

Sesim havada yankılanarak onu geri sürüklüyor. "Bayan Jones, sizinle konuşmam gerek."

Keskin bir dönüş yapar ve masaya döner.

"Oturun."

Çenesi sıkıştı. İçindeki mücadele düzene karşı isyan etmek istiyor. Sonunda sandalyelerden birine çöküyor.

Odaya sessizlik çöküyor, yoğun ve boğucu. Kelimeler kafamda uçuşuyor olamaz bırak gevşesin burada, içinde Bebek Kutu'nun

Karargâh. Belle's Beauty'ye dönene kadar düşüncelerimi saklamak daha güvenli olur.

Ama öfkemi o kadar uzun süre kontrol altında tutabileceğimi sanmıyorum.

Kenya Jones dudaklarını ağızına götürüyor. Bakışlarımdan kaçınma şekli, başının ne kadar büyük bir belada olduğunu farkında olduğunu gösteriyor.

"Bay Alistair, ben-"

Yumruklarımı masaya vurdum ve "Senin derdin ?" diye tısladım.

BÖLÜM 9

HAFİF İNTİKAM

KENYA

Dudaklarımı büzüyorum ve öfkeden köpüren patronuma bakıyorum. Hollandalı Alistair kıpırdamadan duruyor ama yine de teninden yükselen öfkeyi ısı dalgaları gibi *hissedebiliyorum*.

Midemi düğüm düğüm ediyor.

Kendimi savunmak istememe neden oluyor.

"Bu odada olanlar kabul edilemez." Parmakları sandalyenin arkalığını kavırıyor, sanki onu kaldırıp pencereye fırlatıp fırlatmamayı düşünüyormuş gibi. "Sen lanet olası asistanın asistanısın!"

İrkildim. Güzel hatırlatma.

"Ne için burada olduğunu unutuyorsun." Sesi o kadar alçak ki masanın üzerindeki cam bardakları sallıyor. "Sen halkla ilişkiler ekibinin bir parçası değilsin. Bu sunumdan sen sorumlu değilsin. Ve *benim* iznim olmadan konuşma yetkisine sahip değilsin."

Tedirginlikle dudaklarımı yalıyorum. "Nefes almak için de iznine ihtiyacım var mı?"

"Bayan Jones!" Bana kaşlarını çattı.

Devam ediyorum çünkü görünüşe göre kendi hayatıma değer vermiyorum. "Yersiz konuşmuş olabilirim ama sahayı kurtarmaya çalışıyordum. Sutherburg'un esnediğini gördün."

Baby Box temsilcisi, Alistair devam etseydi koltuğundan düşecekmiş gibi görünüyordu. Bu benim ilk kurumsal işbirliğimdi ve izlemesi acı vericiydi.

"Halkla İlişkiler ekibinin bir planı vardı-"

"Halkla İlişkiler Ekibi sizin veri takıntınıza ve insan unsuruna olan ilgisizliğinize hizmet ediyordu. Bunu siz de biliyordunuz. Sizi sahada yeterince ilgi çekici bir şey olmadığı konusunda uyardım ve siz de rakamların kendi adına konuşacağını söyleyerek beni geri çevirdiniz."

"Ben etkilendim, Bayan Jones." O Alkışlar. I

olabilir *duymak* Ellerin her vuruşunda alaycılık

vardı. "Yaptığın saçmalıklardan sonra

bana seslenecek cesaretin var mı? Fan-freaking-tastic!"

Burun delikleri açılıyor ve eğer kafasında iki boynuz olsaydı (en azından iki *görünür* boynuz), kazığa oturturlardı.

"Kabul etmeniz de etmeseniz de, yardım etmeye çalışıyordum!"

"Etmediniz, Bayan Jones. Azıcık bile değil."

"|-"

Sesi daha da sertleşiyor. "Bugün konuşmanızın ne kadar uygunsuz olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Size müşterilerime fikirlerinizi haykırmanız için para ödemiyorum. Sana iş tercihlerimi eleştirmen için para ödemiyorum. Sana dosyaları düzenlemen, notlar yazman ve lanet kahvemi getirmen için para ödüyorum!"

Ayağa fırladım çünkü ses tonu kesinlikle kabul edilemezdi. Bugün yaptığım şeyle ilgili bir sorunu olsa bile, ben de bir insanım. En azından saygıyı hak ediyorum.

Bir elimi kalçama vurdum. "?"

"Alınmış numarası yapmayın Bayan Jones. Toplantının ortasında çene çalacak kadar cesurdunuz ve notlarınızı görmezden geldiğim için beni azarlayacak kadar cesurdunuz, bu yüzden burada durup bunu kabul edecek kadar cesur olmalısınız."

"Kendimi *senin* bir el bombasının üzerine attım." O kadar ki patronumun aksine tonumu bozmuyorum. "Sutherburg uzun zaman önce çekip giderdi ve bu da Belle's Beauty ile gelecekteki tüm işbirliklerini mahvederdi."

Başını yana eğiyor. "Hâlâ neyi yanlış yaptığını anlamıyorsun, değil mi?"

"Ben ne yaptıysam şirkete yardım etmek ve sahayı kurtarmak için yaptım. Bunu görmeyi reddediyorsun. İyi o zaman. Teşekkür etmene ihtiyacım yok."

"Teşekkürler mi?" Sanki bu kelime onu şaşırtmış gibi gözlerini kırıştırıyor. Ya da belki de kavramdan. "Bayan Jones, siz lanet bir kahraman değilsiniz." Bana bir parmak sallıyor. "Siz 'takım için bir darbe almadınız'. Rütbe atlayarak şirket kurallarının yüzüne tükürdünüz ve emir komuta zincirini tamamen göz ardı ettiniz. Bu, bunu doğru nedenlerle yaptığını iddia ederek geçiştirebileceğin bir şey değil."

"Acil bir durumdu ve müdahale eden tek kişi bendim.

Yapmak zorundasın-"

"Benim bir şey yapmama *gerek* yok," diye hırlıyor. "Eğer treni raydan çıkarmasaydın, Sutherburg'a başka bir

ama bir anda atlayıp her şeyi havaya uçurmak *zorunda* kaldınız."

"Yepyeni bir fikir sunma şansımız olsaydı bile, bakış açınız tamamen yanlış olduğu için yine de onun tarafından reddedilirdi. Sutherburg'u duydun. Aradığı şey veriler değil."

Alistair'in gözleri yarıklara kadar kısılır.

Tıpkı onun gibi masanın üzerine eğildiğimde parmaklarım masaya iyice bastırıyor. Ağırlığımı ellerime vermekten ellerime kramp giriyor ama umurumda bile değil.

Dişlerim birbirine çarpıyor. "Müdahale etme kararımın arkasındayım." Bana ters ters bakıyor.

Ben de ters bakıyorum.

"Sutherburg teklifinizi kabul etseydi, şu anda farklı bir konuşma yapıyor olabilirdik. Ama kabul etmedi. Ve bu, Bayan Jones, sizin suçunuz." Derin bir nefes verir. "İlk sorunu tartıştığımıza göre... şimdi de ikincisini tartışalım."

"Eğer mesele Sutherburg'un kızınızdan bahsetmesi ise-"

"Suçu Sutherburg'a atmaya çalışma. Bu senin çizgiyi aşmanla ilgili." Boynundaki bir damar kabarıyor. Sesi saf zehir. "Ne *cüretle* ailemi sanki özel işimiz bir reklam gösterisiymiş gibi ringe atarsın?"

Sertçe yutkundum ve dudaklarımı . Karısının hikâyesini önermek, o anın sıcaklığıyla mahremiyet ihlali gibi gelmedi. Belle's Beauty'nin kurucusu hakkındaki bilgiler tüm dünyanın görmesi için internette.

Alistair'in eşi Belle's Beauty'yi kurdu. Bu şirket onun tüm dünyadaki kadınların hayatlarını değiştirme hayaliyle ilgili. Bu bilgiyi Sutherburg'burnunun dibinde sallandırmanın bir sorun yaratacağını düşünmemiştim.

Ama Alistair ve karısının bir çocuğu olduğunu bilmiyordum. Onun hakkında internette hiçbir makale yok. En azından Sunny'nin Alistair'in geçmişini araştırırken bulabildiği kadarıyla.

Patronum ateş püskürüyor. Gözleri lav parçacıkları ve cehennem ateşi titreşimleriyle yanıyor. Bu öfkeli canavar yeni bir tür canavara dönüşmek üzere. Odadaki ısının yoğunlaştığını şimdiden hissedebiliyorum.

"değildi." Kendimi açıklamaya çalışıyorum. "Ve *Sutherburg* kızınızdan bahseden oydu. Hiç niyetim yoktu-"

"Niyetinin ne olduğu umurumda bile değil!" diye bağırıyor. "Benim iznim olmadan oraya gitmeye hakkın yoktu."

Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Pardon?" Bir kahkaha attı. "Üzgün müsünüz? Yaptığınız şeyin kapsamını anladığınızı sanmıyorum Bayan Jones. Bu şirkete milyonlarca dolara mal olsa da umurumda *değil*, ailemle pazarlık *yapamazsınız*."

İrkildim. Alistair'le yüzleşmek, her yönden alevli okların fırladığı bir ateş çukurunun ortasında durmak gibi. Kendimi savunmak istiyorum. Ona ya da ailesine zarar vermek istemediğimi söylemek istiyorum. Ben öyle biri değilim.

Ama o dinlemiyor.

"Bu taşkınlık bize milyonlarca dolarlık bir sözleşmeye mal olabilir. Sorumluluk almaya hazır olun." Gözlerini kısarak bana yaklaştı. "Bu işte yeni olduğunuz için üzerinize fazla gitmeyeceğim Bayan Jones. Daha önce bir yönetim kurulu odasına adım atmamış olsanız bile, aşmamanız gereken bazı çizgiler vardır. Ve bugün çok ileri gittiniz."

Göğsüm patlayacak kadar şişiyor. her şeyi kaldırabilirim, ama bir pislik gibi görünmeye gerçekten dayanamıyorum.

"Kızınızdan gerçekten haberim yoktu," diye .

Yüzü buz kesiyor.

Ela gözlerine bakıyorum, insanlığa dair bir ipucu bekliyorum. Ama yok. O beni yutmaya çalışan , demirden bir canavar.

En kötüsü de, ailesini koruduğu için onu suçlayamam. Eğer biri halkıma saldırsaydı, azarlamakla yetinmezdim. Yumruklar havada uçuşurdu.

Alistair, "Bir daha hata yaparsan bu kadar nazik olmayacağım," diye tısladı.

Nazik mi? Onun naziklik anlayışı bu mu? Bu adamın bir sözlüğü var mı?

Alistair bana arkasını dönüyor ve sanki ayakta durmak için yardıma ihtiyacı varmış gibi bir sandalyeyi kavırıyor. Parmaklarıyla mindere vurarak, "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, Yazmite projesini denetleyecek, notlar alacak ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kahve alacaksın. Çok sert nefes alırsan kararımdan pişmanlık duymaya başlayabilirim."

Kalbim o kadar kötü yanıyor ki bluzumda yanık izleri olmamasına şaşıyorum. Her şeyi berbat ettim. Bunu kabul etmeye hazırım ama sözleri derimi tırmalayan pençeler gibi. Haksızlık gibi geliyor.

Yaptığım her şeyle gurur
duyuyorum. Denedim ve
başarısız oldum.

Bunun için bu kadar sert bir şekilde çağrılmak daha da berbat.
Dudaklarımda ıslak ve tuzlu bir şey hissediyorum. Sersemlemiş
bir halde dilimi dışarı çıkarıyorum ve ağladığımı fark ediyorum.
bir korku kapladı.

Alistair sözlerinin kanıma dokunduğunu görmeden önce hızla
dönerek, "Anlaşıldı," diye mırıldandım.

Beni kovmasını beklemiyorum. Bu zaten açık olan bir yaraya tuz
basmak olur. Konferans odasından dışarı fırlayarak kapıyı açtım ve
arkamdan çarpmasına izin verdim.

Ben yanlarından geçerken halkla ilişkiler ekibi dağıldı. Hepsinin
kulak misafiri olduğunu söylemek zor değil. *Neden şaşırmadım?*

Arkama bile bakmadan banyoya doğru yürüyorum ve kapıya
yaslanıyorum. Kalbim boğazıma tırmanmaya çalışıyor. Öfke tenimi
sarıyor, yaz sıcağında bir kürk manto gibi üzerime bastırıyor.

Lavaboya doğru ilerliyorum ve yüzüme su döküyorum. Makyajım
akıp gidiyor. Maskara izleri koyu yanaklarımdan aşağı akıyor.

Sorun yok. Ben iyiyim.

Yüzümü kurulamak beni biraz sakinleştiriyor. Düzelttiğimde
kendimi çok daha sakin hissediyorum.

Derin nefes al.

İçeri. Dışarı.

Dünyanın sonu gelmedi.

Elbette patronumdan azar işittim ve önemli bir hesabımı
kaybettim ama en azından kovulmadım. Bu şekilde kendi istifa
mektubumu yazıp Holland Alistair'in suratına fırlatabilirim.

Birkaç dakika tuvalette bekledim. Halkla ilişkiler ekibi şimdiye
kadar gitmiş olmalıydı, değil mi? İhtiyacım olan son şey onlarla
sohbet etmek. İster acıma ister küçümseme olsun, bir tur daha atacak
enerjim yok.

On beş dakika sonra banyonun dışına baktım. Etraf
temiz.

Asansöre doğru acele ederken, kapılar açılana kadar nefesimi
tutuyorum.

Etrafta tanıdığım kimse yok. Skor.

Lobiye vardığımda Bernard'ın ön kapının yanında durduğunu görünce şaşıyorum. Havasız bir takım elbise giydiği ve beyaz eldivenler taktığı için onu gözden kaçırmak zor.

Onu gördüğümde vücudumdaki her sinir geriliyor. Bernard buradaysa, Alistair hâlâ binada demektir. Ya yakınlardaysa?

Umutsuzca etrafıma bakıp arkasına saklanabileceğim bir bitki arıyorum. Çok geç kalmıştım. Bernard'ın keskin gözleri üzerime düşüyor ve sonra tanıyarak daralıyor. Geniş pantolonunun paçaları her adımda sallanarak bana doğru yaklaşıyor.

"Bayan Jones," diye usulca elime dokundu. "Henüz gitmediğinizi umuyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni ofise geri götüreceğim."

"Alistair beni mi arıyor?" "Hayır."

Eliyle kapıyı işaret ediyor. "Uh..."

Metroya yetişirim."

Başını sallar. "Talimatlarımı aldım." "Alistair'den mi?"

Başını sallıyor.

Yutkunuyorum. Ya bu bir tuzaksa? Ya Alistair, Bernard'ın beni çölün ortasında açlıktan ölmem için bırakmasını ayarladıysa?

Bu kadar dramatik olma, Kenya.

Hızla göz kırpmıyorum. "Alistair arabada mı bekliyor?"

"Hayır, değil." Bernard onu takip etmemi işaret etti.

Yine de bu işin hiçbir kısmına güvenmediğimden, şoförün arkasında temkinli bir şekilde yürüyorum. Lobi kalabalık. Herkes kendi dünyasında gibi görünüyor.

Ateş gibi gözleri olan, uzun boylu, muhteşem milyarder için gözümü dört açıyorum ama Alistair kalabalığın arasından çıkmıyor. Kapıdan girdiğimde orada değildi. Dışarı çıktığımda da yok. Ve arabada da yok.

Sonunda yalnız kalınca deri koltuğa uzanıp gözlerimi kapatıyorum. Sandalye yumuşak. Tereyağlı. Keşke arka koltukta kaybolabilseydim.

Kendimi bu kadar bitkin hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bernard boğazını temizliyor. "Bir sorun mu var Bayan Jones?"

"Pek sayılmaz," diye

mırıldanıyorum.

Sessizleşiyor.

"Aslında, evet. Bir var." Arabanın tavanını gösteriyorum. "Bu. Bunun nesi var?"

"Ne istiyorsun?"

"Bugün Bebek Kutusu toplantısında bazı şeyler oldu." "Ne tür şeyler?"

"Alistair ve ben toplantıyı iyi bir notla bitirmedik diyelim. Çok kızgındı."

"Hm." Bernard'ın ifadesi hiçbir şey ele vermiyor.

"Neden beni ofise geri götürmeyi ayarladı?"

"Onunla birlikte gelmedin mi?" Bernard bir kaşını kaldırdı. Dikiz aynasından görebiliyorum.

"Evet ama-"

"Mr. Alistair olabilir olmak a zor adam için Lütfen, ama o mantıksız değil. Emri altındakiler için sorumluluk alıyor."

"Ben onun sorumluluğunda mıyım?"

"onun asistanısın, değil mi?"

"İkinci asistan," diyorum, sanki komuta hattından uzaklığı gurur duyulacak bir şeymiş gibi.

"Halkına, onlardan talep ettiği kadar özen gösterir." Bernard bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Başka bir Alistair amigosu mu?" "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Soruna cevap verebildim mi?"

"Tatmin edici derecede değil." Derin bir iç çektim. "Ama yakın zamanda Alistair'i kötülemeyeceğine dair bir his var içimde, o yüzden daha fazla zorlamayacağım."

"Onun hakkında kötü konuşmak için bir nedenim yok. Bana karşı hep iyi oldu." İyi mi? Bu adamın vücudunda iyi bir kemik var mı?

"Karım kanser olduğunda bana yardım etti."

Tavrımı bırakıyorum. Sevdiğim biriyle bu deneyimi yaşamış biri olarak, anında bir bağlantı hissediyorum. "Bernard, hiçbir fikrim yoktu. Karın iyi mi?"

"O Şimdi harika. Kanseri yendi. Ama kanseri yenmek borcumuzu 6demekten daha kolaydı. İŞte o zaman Alistair devreye girdi. T6m tıbbi masraflarımızı 6dedi ve ona bakmak i6in işten izin almama izin verdi."

"İkiz kardeşi olmadığına emin misin?" Bernard g6l6yor.

İstemiyorum. Ben tamamen ciddiylim.

"O mayısg6r6n6r Huysuz, ama Bu sadece 66nk6 o odaklanmış.

Başladığı işi sonuna kadar g6t6r6r."

"Bak Bernard, karın iyi olduğu i6in *ger6ekten* 6ok mutluyum."

Başını salladı.

"Ama Şunu anlamalısınız ki bahsettiğiniz Hollandalı Alistair benim tanıştığım Alistair değil."

Bir kaşını kaldırıyor. "Belki de onun bu y6n6yle tanıştınız ve sadece g6remiyorsunuz."

Holland Alistair'i 6vme havasında değilim, bu y6zden Bernard'ın g6l6msemesine kendi g6l6msememle karşılık veriyorum ve hafif6e d6nerek uzaklaşıyorum.

Şehir bir renk bulanıklığı. Mavi g6ky6z6. Beyaz bulutlar. Gri binalar. D6nya 6ok b6y6k g6r6n6yor ama yine de onu acılarım ve hayal kırıklıklarım ile doldurabilirmişim gibi hissediyorum.

Yapmak istediğim son Şey ofise gidip Alistair'in g6l6n6 derecede yakışıklı y6z6n6 g6rmek. Ama bu hareket halindeki ara6tan atlamadığım s6rece başka se6eneğim yok.

Aslanın inine geri d6n6yorum.

* * *

OFİSE GİTTİĞİMDE HERKES SESSİZLEŞİYOR. BAKIŞLARI BENİ TAKİP EDİYOR.

odama. Arkamdan fısıltılar dalga dalga yayıldı.

Uzakta, Alistair koridorda hızla ilerliyor, Ezeziel de peşinden. Y6netici asistanı 6ılgına d6nm6Ő g6r6n6yor. O zavallı adamın Bebek Kutusu felaketinin tepkisini 6ektiğini biliyorum.

G6zlerim patrona kayıyor.

Alistair hala kızgın.

Anlayabiliyorum.

Güzel boynuna bir delik açtım. Eğer kalemimi tam hedefe doğrultursam... hedefi vurur muydu?

Bu adam beni bir katile dönüştürüyor.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum, kendimi toparlamak için savaşıyorum. Ne zaman eve gidebilirim? Bu berbat güne daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Sadece nefes al, Kenya.

Doğruldu ve bilgisayarımı açtım. Ekranımın arka planında Collin Firth var çünkü *Pride and Prejudice*'e kafayı takmış durumdayım. Monitörün alt kısmında sarı, pembe ve mavi yapışkan notlar var. 'et' ve 'denemeye devam et' hatırlatmaları.

"Hey!" Biri sandalyemin arkasına tekme atıyor.

Öne doğru sendeliyorum, karnım acıyla masaya çarpıyor. "Ow."

Odadaki konuşmalar durur.

Dönüyorum ve duran uzun mavi kazak elbiseli bir kadın görüyorum. Gözleri keskin ve ağzı kaşlarını çatmış.

"Gerçekten Alistair'in çocuğunu Bebek Kutusu teklifine mi sürükledin?" Ondan uzaklaşıyorum.

Sandalyemin etrafından dolaşıp benimle

yüzleşiyor. "Selam." "Havamda değilim, tamam mı?"

"Haberler ofisin her yerinde," diye tersliyor. "Bebek Kutusu anlaşmasını mahvettin."

"Bak, üzerime sıçmak istiyorsan, bir numara al ve sıraya gir. Bugün sıra sende değil."

Kılını bile kıpırdatmıyor. "Adın senin?" "Seni ilgilendirmez."

Hırlıyor ve etrafına bakıyor. Defterlerimin her tarafına renkli, çiçekli el yazısıyla ismimi karalamışım. Gözleri oraya takılıyor. "Kenya."

"Madem tanışıyoruz, neden bana kim olduğunu ?"

"Ben Heather."

Tabii ki öyle. Sıkıca gülümsüyorum. "Heather, sen toplantıda değildin, bu yüzden etrafta koşuşturup

Dedikodu. Baby Box'ta yaptığım şeyin seninle hiçbir ilgisi yok."

"Öyle sayılır," diyor pasif-agresif bir şekilde, *müdürü aramama izin vermiyor*. "Ne yaptığını duydum." Eğildi. "Ve bu bana hiç iyi gelmedi."

"Öyle mi?" İğnelemeyi duyduğundan şüpheliyim. Kendi sesinin tadını çıkarmakla çok meşgul.

"Bay Alistair kızı hakkında konuşmaz. Asla. Ne bize ne de müşterilerine. Haddini bilmelisin, ayakçı kız."

Ayakçı kız mı? Gülümsüyorum. "Teşekkürler, botokslu kız.

Bunu aklımda tutacağım." Odada nefesler dalgalanıyor.

Uzun, takma kirpikleri dalgalanıyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

Ona ters ters baktım. Kötü davrandığı için ağlayarak kaçmamı mı bekliyordu? Bunun ne olduğunu sanıyor? Lise mi? Bir saat önce Hollandalı Alistair beni çiğnedi ve ağzından tükürdü. Heather'ın söyleyebileceği her şey bunun yanında çocuk oyuncağı kalır.

Heather boğuluyor. "Sen aşığılıksın."

İyi. Arkadaş olmayacağız. Benden hoşlanmayacaksa, korksun bari.

Gülümsemem düzleşiyor. "Ben kibarca sorarken geri çekil."

Heather sinirli görünüyor. O kadar yaklaşıyor ki öğle yemeğinde ne yediğinin kokusunu alabiliyorum. Ton balığı. Kesinlikle. "Sana hemen söyleyeyim; burada işleri yapma şeklimiz farklı. Biri senden istemediği sürece bir ekip toplantısında ağzını açmazsın. Ve ölmek istemiyorsan başkalarının ailelerinden bahsetmezsin. Bana bulaşırsan sana kendi kulvarında kalmayanlara ne olduğunu gösteririm."

"Bu bir tehdit mi?"

"Sadece küçük bir tavsiye."

"Tüyo için teşekkürler." Ayağa kalktım ve kişisel alanına girdim. Geri çekiliyor, muzaffer sırtışı korkmuş küçük bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Ama Alistair bugün yaptığım şey için çoktan kıcıımı yırttı. O yüzden endişelenme. Küçük gözdağı verme numaranı sabrı olan birine saklayabilirsin." Elimi başının yanındaki bölmenin duvarına vurdum. "*Bana* bir daha bulaşırsan, üst dudağından kıcını görmenin ne demek olduğunu öğrenirsin."

"Ne?" Kaşları çatılır.

"Bu bir tehdittir. Anladın mı?"

Gözleri kısıldı.

Ona yumruk atar gibi yapıyorum.

Yüzünü siper ederek geri sıçradı. Sadece yumruk atıyormuşum gibi yaptığımı fark ettiğinde Heather kıpkırmızı oldu. "Sen bir haydutsun!"

"Bu doğru. Ben umursamaz bir aileden geliyorum. Ve bunu sakın unutma." Ondan uzaklaşıyorum ve beni gürültülü bir gıcırtyla karşılayan sandalyeme çöküyorum.

Ofiste ölüm sessizliği var.

Birkaç telefonun dışarıda olduğunu ve etkileşimimizin görüntülerini çektiğini fark ediyorum.

"Neye sen?" Heather çığlık atıyor. Boğuk kahkahalar onun ifadesini karşılıyor.

Heather oflaya puflaya ofisten çıktı, beni çok rahatlattı. Diğer kabinler normale dönmeye başladı. Kimse benimle konuşmuyor. İçlerine kapanık görünüyorlar. Bekliyorlar. Herkes Alistair'den gelecek bir patlamayı bekleyerek etrafta dolanıyor.

Ama asla gelmez.

"Bayan Jones." Ezeziel yemekten sonra beni aradı.

Yönetici asistanının beni çağırdığını fark ettim. Ayağa fırladığımda sandalyem geri kayıyor. "Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

Gülümsüyor. "Beni takip et." Onu mutfağa kadar takip ediyorum.

Ezeziel bir masayı işaret ediyor. "Neden oturmuyorsunuz? Alistair'e kahve yapıyorum ve iyi bir demlikten hoşlandığınızı söyledi."

"Bunu sana *o mu* söyledi? Bugün mü?"

"Bugün olmaz." Ezeziel'in boynu kızarıyor. "Bugün... farklı kelimeler kullandı."

"Hayal edebiliyorum." Çenemi avucumun içine bırakıyorum ve iç çekiyorum.

Ezeziel kahveyi hazırlarken, "Önemli bir şey değil," diyor. "Başka işbirlikleri de olacak."

"Bu çok büyük bir olay. Alistair beni oturttu ve Baby Box'ın ne kadar önemli olduğunu anlattı." Anlaşmanın kötüye gittiğini gördüğümde çaresiz hissetmemin nedenlerinden biri de buydu. "Belle's Beauty'nin o sözleşmeye ihtiyacı vardı."

Ezekiel siyah sıvıyı daha küçük bir bardağa döküyor. "Belle's Beauty'nin paraya ihtiyacı yok."

"Alistair'in vizyonu para değil. Miras."

Artık bir kızı olduğunu bildiğim için mantıklı geliyor. Hem Fine Industries'i hem de Belle's Beauty'yi ayakta tutmak için kendini yakıyor. Karısının şirketini kurmaya çalışıyor, kendisi için değil ama başka bir nesil için.

"Tüm sorunlar bir yana, bence çok cesurca bir şey yaptın." Kaşığı fincanın etrafında karıştırıyor ve kaşık hafif bir çınlama sesi çıkarıyor.

"Bu yalnızsın."

"Bunu asla kabul etmez ama Alistair başkalarıyla bağlantı kurmakta zorlanır. Bu da sunumlara katılmasını zorlaştırıyor."

"Patronun kusurları olduğunu söylemeye izniniz var mı?" Ben soruyorum. "Hepimizin onun yüzüğünü öpmemiz ve ne kadar mükemmel olduğundan bahsetmemiz gerekmiyor mu?"

Ezekiel güler. "Belki Alistair'in yanında daha nazik bir dil kullanırdım ama o benim düşüncelerimi biliyor. Kendi sınırlarını da biliyor." Kahve kokusu havayı dolduruyor ve boynumdaki düğümleri gevşetiyor. Ezekiel bana bakıyor. "Müdahale etmekle çok cesur davrandın."

"Ve benimle arkadaşlık ederken görüldüğünüz için çok cesursunuz." Büyük Kötü Patron'un koridorlarda tepinip durma ihtimaline karşı etrafıma bakıyorum.

"Kendimi dışlanmışlara çekilmiş buluyorum."

"Burada kimsenin benden hoşlanmadığını doğruladığın için teşekkürler." Yine gülümsüyor ama bunu inkar etmiyor.

"Önemli bir şirket kuralını çiğnediğimi bilmiyordum. Bir toplantıya takım olarak gitmenin takım olarak oynamak anlamına geldiğini sanıyordum. Patronun, gemi batarken herkesin manken gibi oturmasını beklediğini bilmiyordum." Haklı öfke sesimi lekeliyor. Ta ki Alistair'in kızından dolayı olarak bahsederek her şeyi berbat ettiğimi hatırlayana kadar. Sandalyeme gömülüyorum ve ceketimin etekleriyle oynuyorum. "Alistair'in bir çocuğu olduğunu gerçekten bilmiyordum, Ezekiel."

Yeni bir fincan alır ve ikinci bir fincan doldurur. "Toplantıdan sonra yaşadığınız anlaşmazlığı duydum."

Tabii ki yaptı. Fine Industries'deki dedikodu değirmeni benden daha çok çalışıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, hâlâ burada olmana şaşırdım,"
diye ekliyor Ezekiel. Gözlerim açılıyor. Burada mı demek
istiyor... binada.

Ya da... bu dünyada?

"Bay Alistair ile bu şekilde konuşup da görevinde kalan birini hiç duymadım."

"Bir hata yaptım. Özür diledim."

"Korkarım burada özür dilemek yeterli değil." "Hayır mı?"

Ezekiel bana acımasız bir bakış attı. "Pek çok kişi çok daha azı için işine son verildi."

"Bu haksızlık." Bu adam kendini tanrı mı sanıyor?

"Alistair herkesten olduğu gibi kendisinden de mükemmellik bekler. Muhtemelen bugünkü performansının onu bu kadar kötü bir ruh haline sokmasının nedeni de bu. En ufak bir hataya bile tahammülü yok."

"Bu tamamen saçmalık. Hepimiz mükemmel saçlara sahip yürüyen yapay zekalar değiliz," diye homurdanıyorum.

Gerçi biraz düşünürsem, Alistair bir robot olabilir. Muhteşem yüzünün arkasında kablolar ve hafıza çipleri olduğunu öğrenmek beni şaşırtmaz.

"Benim tavsiyem bir süre ortalıkta görünmemeniz. Ve Alistair'in söylediği hiçbir şeyi ciddiye almamaya çalışın. Özellikle de ileride."

"Yani daha fazlası mı var?" Konferans salonunda yaptığı onca bağırıştan sonra, şeytana pabucunu ters giydirdiğini düşünmüştüm. "Özür dilerim. Özür dilerim. Yardım etmeye çalışıyordum. Haddimi aşmak istememiştim."

Ezekiel bana endişeli bir bakış attı. "Hazırlıklı ol. Daha da kötüleşebilir."

"Ne süre için?"

Ağzını birbirine kenetliyor.

İnliyorum. "Beni sonsuza dek cezalandıracak mı? O kadar da pislik biri değil, değil mi?"

Kelimeler ağızımdan çıktığı anda cevabı biliyorum. Alistair'in koridordan geldiğini duyduklarında tüm ofis panik moduna geçiyor. Artık onun gazabına uğradığıma göre, bitti.

". Neden beni baltalamıyor?"

"Seni kovacak olsaydı, bunu anında yapardı." Ezekiel kahveyi bana doğru uzattı.

Üzerine yığılıyorum. Kokusu cezbedici ama şu anki sıkıntılarımdan beni bu deneyimden uzaklaştırmasını istemiyorum. Kahve bu kadar iyi

şımartılmayı hak ediyor.

"O zaman belki de bırakmalıyım."

"Yazmite projesinde gösterdiğin onca çabadan sonra, bu işin sonunu getirmeyecek misin?"

I düşünmek ve Soru. Potansiyel kariyer yerine getirme Alistair'in intikamına maruz kalmak mı? Zor bir soru.

"İyi iş Jones."

"Kimin umurunda? O benden nefret ediyor. Ve bu his karşılıklı."

"Bunun nefret olup olmadığını bilmiyorum." Kurnaz gözleri beni dikkatle süzüyor. "Sen farklısın. Ona meydan okuyorsun."

"Ben onun duygusal kum torbasıyım."

"Hiç karşılık veren bir kum torbası görmemiştim."

Gülüyorum.

"Söylemeye çalıştığım şey, Bayan Jones, pes etmeyin." Gülümsemesi sıcaktı.

Başımı sallıyorum, hâlâ nasıl bir yol izlemem gerektiğinden emin değilim. "Kahve teşekkürler Ezekiel."

"Sorun değil."

Mutfakta oyalanıyorum çünkü sessiz ve iş arkadaşlarım sanki odacıklarımız zımpara kağıdından daha ince değilmiş gibi benim hakkımda fısıldaşmıyor.

Ezekiel'in, Alistair'in bugün olanlar yüzünden başka birini kovmuş olabileceği yönündeki önerisi beni düşündürüyor.

Yanlış hatırlamıyorsam Belle's Beauty HQ'daki fiyaskodan sonra beni neden işe aldığını bana hiç söylemedi. Bugün Baby Box'ta da fena halde çuvalladım ama işten çıkarılmamla ilgili bir tartışma da olmadı.

Neden beni kovmuyor?

Prestijim ya da beynim yüzünden olamaz. Onun için çalışan sürü zeki insan var. Elbiseme bir göz attım. Dekolte değil ve dizlerime kadar iniyor, ama Alistair'in manzarayı beğenmiş gibi bana bir kez daha baktığını yakaladım.

Bu mudur yani? Beni sadece vücuduma bakmak için mi seviyor?

Tuhaf. Ondan sapık bir his almıyorum. Kadın personeline soğuk bir ilgisizlikle davranıyor. Çatık kaşları yüzünden hiç eksik olmuyor ve kaba ifadeleri her türlü flört ya da şakacı davranışı anında kesiyor.

Ne ki?

Düşüncelerimin tam ortasında telefonum çaldı.
Şirket e-postamdan bir uyarı.

KIME? KENYA JONES

Gönderen: Holland Alistair

Konu: Belle's Beauty Mağaza İçi Promosyonu

BAYAN JONES,

YAZMITE LOKASYONU İÇİN MAĞAZA İÇİ PROMOSYON ONAYLANMIŞTIR.

Ekteki hazırlık çalışmaları kontrol listesine ve ayrıntılı yönergelere bakın.

Öncelikle, gerekli numuneler ile afiş ve davetiye gibi promosyon malzemelerinden oluşan bir kontrol listesi oluşturun. Halkla ilişkiler departmanı ile çapraz kontrol yapın ve reklamların zamanında basılması için grafik departmanı ile irtibat kurun. Ayrıca, depoda bulunan tüm numunelerin bir listesini derleyin. Ürün numarasına göre yapılmasını istiyorum. Bu görevin yarın gece yarısına kadar tamamlanmasını bekliyorum.

Yarın, bu promosyonla ilgili olarak pazarlama departmanı ile bir toplantı yapılacaktır. Toplantıya yetişmesi için saat altıda kahve sipariş etmeniz gerekiyor. Kahve siparişi ile ilgili olarak doğrudan pazarlama ekibine sormanız gerekecek.

İçin, iki fincan krema ve yeterli miktarda şeker ile koyu kavrulmuş kahve istiyorum. Hayır, "yeterli"nin ne anlama geldiğini ölçemem. Evet, bunu sizin bulmanız gerekecek.

Şirket kredi kartını Ezekiel'den alabilirsiniz.

Ayrıca Belle's Beauty'nin tüm harcamalarının makbuzlar, fatura numaraları ve ödeme koçanları dahil olmak üzere kataloglanması gerektiğini unutmayın.

Herhangi bir hata yapmayın. Mazeretlere müsamaha gösterilmeyecektir.

SAYGILAR,
Holland Alistair
Belle's Beauty CEO'su

TELEFONUMU ÇÖPE ATMAYI DÜŞÜNÜYORUM. BELKİ O ZAMAN BİR YOLUNU BULURUM.
Holland Alistair'i de oraya atmak için.

Ne tür bir intikam bu? Bu kadar vahim bir şey mi yaptım? Kızını bu işe karıştırmak istemediğimi zaten açıklamıştım. Aslında, bir model tutmamızı ve bunun yerine gerçek hayat hikayelerini kullanmamızı önererek onu resmin tamamen dışına çıkardım.

Parmaklarımı alt dudağıma dokunduruyorum. Buna değer mi? Onun gibi bir canavarla çalışmak muhteşem maaş ve sosyal haklara değer mi?

Sinirli bir şekilde istifamı yazmaya başladım.
Bir e-posta daha .

KİME? KENYA JONES
Gönderen: Holland Alistair
Konu İstifa Mektupları

İSTİFA VEYA GEÇİCİ İZİN GİRİŞİMLERİNDEN LÜTFEN UZAK DURUN.

Baby Box Genel Merkezi'ndeki eylemlerinize dayanarak, şirkete girdiğinizde imzaladığınız çalışan sözleşmenizin dördüncü sayfasında belirtildiği üzere, iş engelleme ve sözleşme ihlali nedeniyle dava edilebilirsiniz.

Baby Box sözleşmesi hakkında resmi bir bildirim alana kadar karar verilmeyecektir. O zamana kadar, Belle's Beauty'nin tüm sipariş sayfalarını tarihe göre düzenleyin ve Yazmite lokasyonu için muhasebe tablolarını yeniden yükleyin.

SAYGILAR,
Holland Alistair
Belle's Beauty CEO'su

KORIDORDAN ALISTAIROFISINE DOĞRU TERS TERS BAKIYORUM. O DA
Parlak kırmızı dirgeniyle beni dürtüyor ve boyun eğmekten başka
çarem yok.

Pislik.

Belki daha önce intikam almaya ama bu artık sadece iş değil.

Bu kişisel bir his.

BÖLÜM 10

KAFASINDA

HOLLANDA

Bir ya da belki üç düğmeyi gevşetmek için yakamı çekiştirerek uzanıyorum. Gözlerim başlıyor. Saatin kaç olduğunu anlayamıyorum ama sanırım üç buçuk diyor.

Uyu. Yarınki toplantıdan önce birkaç saat uyumaya çalışmalıyım.

Hayır, yarın değil.

Bugün.

Bugün daha sonra.

Ayağa kalktığımda sırtımda bir ağrı oluyor. Yumruğumu omurgamın kıvrımına vurarak düğümlere masaj yapmaya çalışıyorum. Tökezleyerek masadan kalkıp koridorda ilerliyorum.

Pembe bir ışık üçgeni beni Belle'in odasına çağırıyor. Kapıyı yavaşça açıp küçük kızıma bakıyorum. Yatağının yanındaki duvara penses gece lambası takılı.

Yanına gidip yatağının yanında diz çöküyorum. Onun değerli yüzüne bakarken vücudumdaki ağrılar yağ gibi akıp gidiyor. uyuyor, kolları ve bacakları sanki rüyasında bir duvara tırmanıyormuş gibi yayılmış. İpeksi siyah saçları yüzüne dökülüyor ve ben onları yavaşça gözlerinden uzaklaştırıyorum.

Kıpırdanıyor ve ben onu susturuyorum, tekrar sakinleşene kadar sırtını ovuyorum. Nefes alış verişinin normale döndüğünü duyduğumda yataktan uzaklaşıyorum ve tökezleyerek yatak odama gidiyorum.

Hava soğuk. Hala.

Yalnız uyumaya alışmıştım ama bu gece boşluğu bir uçurum gibi hissediyorum.

Bugün omuzlarıma saplanan dev bir öğütücü oldu. Baby Box'taki karmaşa, neyi kaçırdığımı bulmaya çalışırken verilerimi incelememe neden oldu. *İnsan unsuru mu?* O da neydi öyle? Para başarının en iyi göstergesidir.

Bir saniye daha düşünemeyecek kadar bitkinim. Parçalanmış duygularım beni zayıf düşürüyor. Şu anda, gözlerimi zar zor tutabiliyorum

Açık.

Kendimi banyoya sürüklemek ve dişlerimi fırçalamak çaba gerektiriyor. Yatağa girdiğimde uyku haplarına uzanmama gerek kalmıyor. Uyku beni buluyor ve karanlığa sürüklüyor.

Claire yine orada. Rüyalarımda.

Tanıdık bir cehennem.

"Araba kullanma Holland. Geç oldu. Yarın uçağa yetişmeliyiz."

"Yapabilirim."

"Emin misin?"

Korku filminden bir sahne gibi izliyorum. Kaçamadığım, unutulmaz bir işkence. Ömür boyu hapis cezası.

Öfke ve acının içine batıyorum. Kendimi onun içinde yıkıyorum.

Pişmanlığın içinde.

Benim gibi canavarlar, eşlerini öldüren erkekler, huzuru hak etmiyor. Sevgiyi hak etmiyorlar. Belle'e sahip olmam yeterli. Bunu telafi etmeliyim. Ona her şeyi vermeliyim. Her şeyi.

"Araba kullanma Holland. Neredeyse hiç uyumadın."

"O toplantıyı kaçıramam."

"Haklısın."

Rüyamda, otelin kapısı gıcırtyla açılıyor.

Gölgelerdeki tüneğimden irkildim. Kapı neden açılıyor? Claire'in öldüğü gün böyle bir şey olmamıştı.

Koyu tenli ve kıvrıkcık saçlı bir kadın rüyama giriyor. Gözleri siyah bilyeler gibi, kızgınlıkla parlıyor. Ağzı kahverengi. Tonları. Alt kısmı üst kısmından daha koyu.

Bir elini kalçasına koyuyor. O gülünç derecede seksi dudaklarıyla tıslıyor, *"Ee?"*

Duvara yaslandığım yerden ona bakıyorum. Karanlığın içinde büzülmüşüm, kollarım iki yanımda gevşek, dizlerim soğuk zemine bastırılmış.

Kapıdan girdiğim için kendime bağırdığım zamanlar oluyor. Claire'i yanımda sürüklediğim için. Belle'in hayatını mahvettiğim için.

Ve bu gece olduğu gibi, rüyamın karanlık bir köşesine çöktüğüm ve sessiz bir ıstırapla izlediğim geceler var.

Ben ve Claire'in olduğu sahne grileşiyor. Kenya Jones anılarımın arasından hızla geçerken gözlerimi hızla kırıştırıyorum.

bir tartışmadan sonra ofisimde.

Üzerinde bugün Baby Box'ta giydiği elbise var. Kıvrımlarına yapışan dar kırmızı bir elbise. Kumaşın içine hapsolmuş cazibe. Küçük beli dikkatleri kalçalarının kıvrımlarına çekiyor. İnce ama tatlı.

Ayağa fırladım. "*Çık dışarı.*"

"*Ve böylece?*" Yerde süzölüyor, hareket halinde bir zarafet. Kaşları birbire çarpıyor.

Kenya tam önümde durdu. Kocaman ve parlak gözleriyle bana bakıyor. Onu, kıvrıcık kahverengi buklelerine ve bombeli burnundaki hafif şişliğe kadar şaşırtıcı ayrıntılarla hayal etmiştim.

Ona doğru bir adım attım.

Yüksek bir bip sesi beni sarsarak uyandırıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve şafağın yavaş yavaş söküşüyle karşılaşıyorum. Kalan gölgeler odamın köşelerine yapışmış, güneş ufukta süzölürken bir saniye daha yaşamak için savaşıyor.

Bir elimi göğsüme bastırıyorum ve kalbimin parmak uçlarıma çarptığını fark ediyorum. Kendimi bir saniye sürüyor.

Nefes alışım zorlaşıyor. Göğsüm hala yanıyor. Kenya

Jones yine rüyamdaydı.

Lanet olsun.

kamburlaştırarak yatağın kenarında oturma pozisyonuna geçiyorum. Parmaklarımla şilteye gömölüyor ve ayaklarımla soğuk zemine bastırarak kendimi gerçeğe döndürmeye çalışıyorum.

Dün, Baby Box konferans salonunda neredeyse bir damarımı patlatıyordum. Bayan Jones'un meydan okumasına inanamadım. İçten özürler dilemek yerine başını eğdi ve dudaklarını soğuk bir şekilde büktü. Buz gibi bakışlar ve keskin geri dönüşler vardı.

Belle'in Güzellik sunumunda bir delik açmıştı ve zerre kadar pişmanlık duymuyordu.

Yaptığı onca şeyden sonra, Belle'i otobüsün altına attıktan sonra, onu kovmak yapılacak en mantıklı şey olurdu.

Ama ben .

O çok çalışkan ve verimli...

Hepsi bu değil.

Öyle bile olsa, önemli olan tek şey bu.

Kenya Jones'la baş edebilirim. Tüm tavırlarıyla. Tüm iğneleyici sözleriyle. Her zaman kanımı kaynatan o iğneli dili. O 'dokunmayın' etiketli bir kutuda ve aklıma koyduğumda doldurabilirim.

Ama onu sürekli bilinçaltımda görmek bir sorun. Büyük bir sorun.

Eğer rüyalarımda bana geri dönmeye devam ederse, kendimi delirtebilirim.

Kafam karışık ve sersemlemiş bir halde banyoya doğru ilerliyorum. Duşa girdiğimde tereddüt ediyorum ve sonra soğuk musluğa yöneliyorum. Musluğu sonuna kadar açarak akıntının altında titriyorum. Su gözlerime, burnuma ve boynuma doğru akıyor. Parmaklarımı yumruk yapıp, bir erkek gibi suyun şiddetine katlanıyorum.

Şimdi ne yapacağım? Bir rahibe mi görüneyim? Şeytan çıkarıcı mı tutayım? Sinir bozucu asistanımı kafamdan nasıl çıkarabilirim?

Duştan çıktıktan sonra hala net bir yön bulamadım. Elimde kayınbiraderimin numarası var.

Güneş ışığı pencerelerden içeri girerken yatak odamı adımlıyorum. Dört yıl boyunca yardım istemeye direndim. Birinin incelemesi için kafamı açmak çok büyük bir emirdi.

Kenya Jones beni uçurumun kenarına mı itecek? Beni kıracak olan o mu?

Saatimi kontrol ediyorum. Bernard şimdiye kadar Bayan Jones'u almış olmalıydı. Eğer onu tanıyorsam, muhtemelen öfkeden kuduruyordur. Onu bu kadar erken kalkıp çalışmaya zorladığım için bana lanet okuyordur.

Çıplak ayaklarım zeminde kayıyor. Üzerime sardığım bornoz odanın içinde her dönüşte sallanıyor.

Lanet olsun.

Telefonumu elime alıp Darrel'i aradım. "Alo?"

"Seninle konuşmam gerek."

Zaman konusunda tereddüt etmiyor ya da bunu daha önce yapmadığım için beni azarlamıyor. "Ben çayı hazırlayayım."

Bayan Hansley'i arıyorum, yirmi dakika içinde geliyor.

"Hâlâ uyuyor," diyorum ona, takım elbise ceketimin içinde omuz silkerek. "Ona bir öpücük verdim bile ama uyandığında ona şunu söyle

Geç döneceğim."

Hansley dudaklarını birbirine kenetler. "Pekala."

Gitmek istiyorum ama tereddüt ettiğini fark edip duruyorum. "Bir sorun mu var?" Bayan Hansley Belle'e en yakın olan kişi. O üzgünse, ben de üzgünüm.

"Belle annesini sorup duruyor," diyor. Vücudum buz kesiyor.

Kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü.

"Dediğinizi yaptım ve ona annesinin cennette olduğunu söyledim ama ısrar etmeye devam etti. Oyun arkadaş çevresindeki anneleri fark edip etmediğinden emin ... Bilmen gerektiğini düşündüm."

Nabzım bir saniyeliğine durdu. "Ben hallederim." Başını salladı.

Oradan ayrılırken, büyük bir baş ağrısı başımı sarıyor. Kafatasımı patlamakla tehdit edene kadar sıkıyor.

En büyük korkum Belle'in ailemize ne yaptığını öğrenmesi. Şu anda anlayamayacak kadar küçük ama bir gün anlayacak yaşa gelecek. Bunu ona açıklayan ben olmak istedim. Günahlarımı itiraf eden ben olmak istedim.

Ama o günün yakın bir zamanda olmasını istemiyorum.

Kocaman bir iç çekişle merdivenlerden inip dairesel araba yoluna giriyorum. Araba orada, rölantide çalışıyor. Bernard beni görünce doğruldu. Her zamanki gibi ütülü siyah takım elbisesini ve beyaz eldivenlerini giymişti. Ona daha havalı bir şey giyebileceğini söyledim ama o her zaman üniformasında ısrar ediyor. Gün içinde vermesi gereken kararın daha az olduğunu söylüyor.

"Bernard." Başımı salladım.

Gülümsüyor ve kapıyı açıyor. "Normalden biraz daha geç taşıyorsun."

"Bayan Jones'un arabaya ihtiyacı vardı."

"Onunla işim bir saat önce bitti."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bir saat mi?"

"Evet. Dairesine erken geldim. Biliyorsun, trafik ihtimaline karşı oraya saatinden yirmi dakika önce gitmeyi tercih ederim."

Anlıyorum. Bu kadar iyi anlaşmamızın nedenlerinden biri de bu. İşini kusursuz bir şekilde yapar ve her şeyin ötesine geçer. Buna saygı duyuyorum.

"Oraya gittiğimde kaldırımdan aşağıya doğru koşuyordu. Daha fazla iş yapmak için ofise gideceğini söyledi." Kıkırdıyor. "Bayan Jones'un dün gece yarısı ofisten ayrıldığını hatırlatırım."

Pişmanlık soğuk ve uzak bir dosttur, ama beni bir kez daha ziyaret etti. Ona karşı daha yumuşak davranabilirdim. Bu seferki iş yükünün ona stres vereceği kesin.

Belki de çok kötüyüm.

Ama Bebek Kutusu olayından sonra öfkelendiğimde, meydan okumasını bastırmak için kolumu bükmek doğru bir hareket gibi gelmişti. Şimdi Bayan Jones rüyalarımın girmeye devam ettiği için Darrel'i görmek için çabalıyorum, kimin kimi dövdüğünü merak ediyorum.

Homurdanarak arabaya binmesini işaret ettim. "Hadi gidelim."

Bernard sabahın erken saatlerinde trafikte hızla ilerlerken ben de son verileri gözden geçiriyorum. Kafamı algoritmalara gömmek, bir bağımlının yeni bir uyuşturucu almasına benziyor. Ayrıntılarda, anlatmak zorunda oldukları hikayede kolayca kaybolabilirim.

İnsanlar genellikle kodlamanın bir sayı oyunu olduğunu varsayar. Ve öyledir de. Ama aynı zamanda başka bir dünyaya heyecan verici bir yolculuktur. Birler ve sıfırlardan oluşan perdeleri aralayıp olasılıklarla dolu bir evrenin kalbine ulaşmaktır. Elbette, bu kalpler doğası gereği yapaydır, ancak hikayeler daha az zorlayıcı değildir.

Bugün tablete bakıyorum ve hissizleşiyorum.

Baby Box'taki başarısızlık.

Teknolojim için lisanslama oyunu. Belle annesini soruyor.

Bayan Jones rüyalarımın hükmediyor.

Her şey kaosla sonuçlanıyor. Bir kasırga, genelde kontrolü elimde tuttuğum sıkı tutuşumu parçalıyor.

Şimdi dağılma zamanı değil.

I ihtiyaç için olsun kendim birlikte öncebenim Dünya tamamen patlar.

* * *

BERNARD ARABAYI DARREL'IN ÇİFTLİK EVİNİN ÖNÜNDE YAVAŞLATIR. BINA yayılan meşe ağaçları ve geniş, pitoresk bir bahçe ile çevrilidir.

Banka hesabı yetiştirmekte çan çiçeğinden daha iyi ama bahçe konusunda inatçı. Bir şeyler yetiştirme takıntısı, aniden yatırım bankacılığını bırakıp terapist olmaya karar verdiğinde başladı. Bu gizemli değişikliği kimseye, Claire'e bile tam olarak anlatmamış.

"Beklemeli miyim?" Bernard sorar.

"Uzun sürmez." Arabadan çıktım.

Darrel ön kapıyı açtı ve bana başıyla selam verdi. Sade bir Henley ve hakiler giymişti. Gündelik kıyafetine rağmen sırtı dimdik ve dudakları sert. İster inanın ister inanmayın, bu onun en misafirperver hali.

"Alistair."

"Darrel." Terapi seanslarının nasıl olması gerektiğini bilmiyorum. Ailem cenazeden sonra gitmem için baskı yaptığında bile hiç katılmadım.

Yardım istemek büyük bir günahdır. Özellikle de başıma gelenleri hak ettiğim zaman.

Ama Kenya Jones tek başıma halledebileceğim bir şey değil. Ne kadar garip da, işimi başkasına emanet edemem. Yanlış kişi bunu öğrenirse, öğlene kadar tüm gazetelerde olurum.

"Kahve bende." Mutfağı işaret ediyor. Çiftlik evinin dışı rustik olsa da, Darrel içini boşalttırmış ve tamamen yeniden yaptırmış.

Claire bu mutfakta çıldırırdı. Sıcak ahşap dolaplar, uzun bir ada tezgahı ve en yeni aletlerle kocaman ve geniş. Arka ocakta tüten bir çaydanlık var.

onaylıyorum. "Yemek yapmayı denedin mi?"

"Bir daha yapmayacağım bir hata." Gözleri sertliğini koruyor ama dudakları hafifçe seğiriyor. "Çay yeterli olacaktır."

"Ben iyiyim."

"İç şunu. Ellerine yapacak bir şey verir."

Onu masaya kadar takip edip oturuyorum ama gözlerim sürekli etrafta geziniyor. Darrel'in evi sıcak ve davetkâr. Tasarımcının uyguladığı küçük dokunuşlar, bir bekâr evini nasıl rahat bir sığınağa dönüştüreceğini bilen birinden bahsediyor.

Claire olsaydı... bu konudaki her şeye bayılırdı. "Bu senin ilk seferin, değil mi?"

"Evet."

"Bir şirkete ödeme yaptım. Onlara tasarımcının burada istediğini yapmasına izin vermelerini söyledim." Odaları işaret ediyor. "Ne bilen birini gönderdiler." Buharlı kupayı uzatıyor. Naneli bir kokusu var. Tatlı olmayacağını zaten biliyorum. "Bana neden burada olduğunu söyle, Alistair."

"Kahvenin tadını

çıkarmak için."

Gülmüyor.

Bunu gerçekten beklemiyordum.

Darrel derin nefes alıyor. "Bayan Jones'a bir şey mi yaptınız?"

"Bebek Kutusu toplantısını duydun mu?"

Omuz silkiyor.

Vay be. Dedikodu gerçekten . Şirket dışındaki insanlar felaketin rüzgarını yakalıyor.

"Ne duydunuz bilmiyorum ama ona karşı yumuşak davrandım."

"Bu senin yapacağın bir şey değil."

"Çekilmez biri olsa bile, işinde iyi." "Beni ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor."

"Beynimi analiz ettiğin kısım bu mu?" "Sadece dinliyorum."

"Belki de bu kötü bir fikirdi."

"Buraya kadar geldin, Alistair. Artık tükürsen iyi olur."

Bu konuda kendini beğenmiş gibi konuşmasından nefret ediyorum. "Psikiyatristlerin kendi aile üyeleri üzerinde çalışmaması gerektiğine dair bir kural yok mu?"

"Ben teknik olarak psikiyatrist değilim. Ben bir nöropsikoloğum." Açıklamasını el sallayarak geçiştirdim.

Fincanı bir çınlamayla yere bırakıyor. "Birine karşı bir çekim hissetmen normal. Claire kendini eve kapatıp mutsuz olmanı istemezdi."

"Onun ne isteyeceğini bilemezsin." Gözlerim parlıyor. "Çünkü o burada değil."

"Alistair-"

"Rüyalarım , " diye
geveliyorum. Kıpırdamadan
duruyor. "Claire mi?"

"Her zaman. Ama ben ondan bahsetmiyordum." Kalbim
kaburgalarımın çarpıyor. "Bayan Jones."

Gözleri biraz açılıyor. "Ne tür rüyalar?" Parmaklarını masaya
vuruyor. "Cinsel içerikli mi? Çıplak mı?"

"Kahretsin, Darrel. Karım yanımdayken başka bir kadını çıplak hayal
edemem."

"Ne demek 'tam orada'?" Sinirli bir
nefes üflüyorum.

Darrel geldiğinde kaskatı kesilir. "Kabus. Bayan Jones
kabusun *içinde* mi?"

"Otel odasına daldı. O anıya. Bana tavrı yapıyor ve beni şok ederek
uyandırıyor."

Normalde boş olan yüzünden şaşkınlık
geçiyor. "Onu dışarı çıkaramıyorum."

"O rüyalarda tam ne yapıyor?"

"İlk seferinde birden ortaya çıktı. Hayalet gibi. İkincisinde ise tam
Claire ile çıkarken kapıdan içeri daldı. Bana bağırdı."

Darrel düşünceli bir şekilde masaya bakar.

"Hm." "Hm?"

"Bu kabusa daha önce giren oldu mu?"

"Asla." Başımı sallıyorum. "Sadece o. Sadece onu işe aldığımdan
beri." Çenesini okşuyor. "Bu iyi bir şey."

"İyi mi?" Asistanım rüyalarımın geçit töreni yapıyor ve bunun iyi
olduğunu düşünüyor.

"Evet." Bir kolunu masanın üzerine koyarak geriye yaslanıyor.
"Claire öldüğünden beri bu kabus sürekli dönüp duruyor. Ama Belle'in
Güzelliği'yle tek başına başa çıkmaya karar verdiğinde daha da
kötüleşti."

"Daha kötüsü keyfi bir kelime."

"Bana uyku hapları için geldin." Gözleri keskin. "Yine de
işe yaramadı," diye belirtiyorum.

"Beyninizi gizemli bir teknoloji parçası gibi düşünün. Stres sizi etkilediğinde alevlenen basınç sensörlerine sahiptir. Zihniniz yıprandığını ve kötü muamele gördüğünü anlatmaya çalışıyor."

"Zihnim bilinçli bir varlık değil."

"Kontrol kulesi. Zihninizi, bedeninizi ve ruhunuzu oluşturan her şeyin merkezi. Ve yıkılıyor."

"Peki ya Bayan Jones?"

"Ne olmuş ona?"

"O artık rüyalarımın giriyor. Kafamı karıştırıyor. Onu... kovmalı mıyım?" Nefesimi tutuyorum.

Gözlerini gözlerime dikti. "İstediğin bu mu?"

Bakışlarımı kaçırıyorum.

"Hayatından isteseydin onu uzun zaman önce kovardın."

Parmaklarını bardağa vuruyor. "Ama yapmadın."

"Bu çok saçma."

"Bunu kabul etmek istemeyebilirsin, Alistair." Bir kaşını kaldırdı.

"Ama beynin seni ele veriyor."

"Sadece bir rüyaydı."

"Eğer bu sadece bir rüya olsaydı, burada olmazdın." Ses tonu sert. Sanırım Darrel'in da 'insan unsuru' konusunda bir derse ihtiyacı var.

"Rüyalar genellikle bilinçaltı düzeyde aklımızdan geçenleri açığa çıkarmada önemli bir rol oynar." Bir elini kaldırıyor. Işığa doğru kaldırıyor. "Bilinç düzeyimiz var. Düzenli olarak yaptığımız ya da söylediğimiz şeyler buradan gelir." Elini bir ayak altına indiriyor. "Bir de bilinçaltı seviyemiz var. Gerçek güç burada. Bu alana nüfuz etmek daha zordur ama bir kez nüfuz edince de kilitlenir."

"Bayan Jones'u bilinçaltıma hapsettiğimi mi söylüyorsunuz?" ", bu sadece bir önsezi, gizliden gizliye Bayan Jones'un Jones seni kurtaracak."

Eğer bu kadar şok olmasaydım, muhtemelen gülerdim. "Kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yok."

"Beynin aksini düşünüyor gibi görünüyor."

"Cenazeden beri beynim allak bullak oldu. O piçin söylediği hiçbir şeyi dinlememelisin."

"Alistair, sen o piçsin."

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Bayan Jones kabuslarınızda görünmeye devam ediyor. O gecenin anısının tekrar tekrar canlanmasını engelliyor. Vermek istemediğin kontrolü alıyor. Sizi pişmanlıktan uzaklaşmaya zorluyor. Soğuk, sert parmaklarını kendini yok etme düğmesinden çekip alıyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Duyduğum hiçbir şey gitmiyor."

"İnsanlar gerçeği duymaktan nadiren hoşlansalar da, uzun vadede bu, saçmalıklardan bir ev inşa etmekten çok daha az acı verir."

Telefonum çaldı, Darrel'i sert bir yorumdan kurtardım.

Arayan Ezekiel.

"Bir toplantıya geç kaldım," diyorum ve telefonu açmadan cebime atıyorum.

Ayağa kalktığımda sandalyem yere sürtünüyor. Çay masanın üzerinde dokunulmadan duruyor. Ezekiel'in demine yetişemeyeceğini anlamak için içmeme gerek yok.

"Alistair."

Arkamı döndüm.

Darrel iki metre boyundaki geniş gövdesini masadan kaldırıyor. Yeşil gözleriyle bana bakıyor. Claire'in gözleri. Onu düşünmeden doğrudan onlara bakmak hâlâ zor.

"Kimse seni kurtaramaz. Buradan çıkabilecek tek kişi sensin."

Göğsüm sıkışıyor. "Cuma günü Belle'i ziyaret ettiğinde orada olmaya çalışacağım ama hiçbir şeyi garanti edemem."

"Sorun değil. Bayan Hansley aslında beni de büyüttü. İyi bir ziyaret geçireceğiz."

Çiftlik evinden aceleyle çıktım. Bernard doğruldu ve kapımı açmak için etrafımda dolaştı. Kolu tutup o çekmeden ben çekiyorum.

Düşüncelerim vızıldıyor. Onları yeterince hızlı yakalayamıyorum. Kıpırdamadan sağlayamıyorum ki üzerlerinde düşünebileyim. Anlamlandıramıyorum.

Bernard, akıllıca, ofise giderken benimle konuşmuyor.

Ellerimi arka koltuğa bastırıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum. Darrel'in sinir bozucu analizi doğru olamaz. Bayan Jones'a özlem duymuyorum. Onun rüyalarımın girmesi beynimden gelen bir yardım çılgılığı değil. Ve Claire, kesinlikle, katilinin mutlu olmasını istemezdi.

"PEK İYİ GÖRÜNÜMÜYORSUN," DEDI EZEKIEL BANA.

ofis. "Dün gece ne kadar uyudun?" "Kahvem nerede?"

"İşte." Fincanı işaret ediyor.

Kapağı kaldırıyorum. Kokla. Tam kıvamında tarçın ve krema. Ona doğru iterek, "Önce sen iç." diye bağırdım.

"Pardon?"

"Ölmediğinden emin olmak için bekleyeceğim ve sonra onu alacağım." Ezekiel'in gözleri büyür. Sonra gülmeye başlar.

Ona ters ters baktım. "Bu kadar komik olan ne?" "Hiçbir şey, efendim."

Kaşlarım daha da çatıldı çünkü bana yalan söylüyor.

Ezekiel masamın üzerine yeni bir klasör yığını koydu. "Bayan Jones şirketin kredi kartını, düzenlenmiş fatura ve makbuzlarla birlikte iade etti. Onları dosyalamamı ister misiniz?"

"Hayır. Bırak o ."

"Ona haber veririm." Boğazını temizliyor. "Toplantı için hazır mısın?"

"Evet."

Sandalyemden fırladım ve kahveyi masamın kenarından aldım.

Alkollü ya da değil, o toplantıya biraz kahve içmeden giremeyecek kadar kötü durumdayım. Ezekiel federallere Kenya'nın kahvemden sorumlu olduğunu söyleyebilir, eğer daha sonra yere düşer ve ağızımdan köpükler çıkarsa.

Ezekiel koridorda beni takip ediyor.

Duruyorum ve kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ne yapıyorsun?" "Seninle birlikte pazarlama toplantısına katılacağım."

"Neden?" Öfkeli gözlerim koridorda geziniyor. "Kenya nerede?"

"Mağaza içi promosyonla ilgili işlerle ilgileniyor."

"O burada değil mi?"

Gözleri yana kayıyor.

Ona doğru bir adım attım. Sesim alçak ve tehditkâr. "Belle's Beauty ile ilgili tüm konularla ilgilenmek Bayan Jones'un sorumluluğundadır. Eğer , Bebek Kutusu sahasıyla ilgili zararlar için pazarlık yapmak üzere avukatımla temasa geçebileceğini kendisine bildirin."

"Efendim?"

"Kekeledim mi, Ezeziel?" Tıslıyorum.

Kaşları onaylamayan gözlerinin üzerine düşüyor. "Eğer seni üzüyorsa, Alistair, onun yerine toplantıya katılmakta bir sakınca görmüyorum."

"Fine Industries ile ilgilenmenizi istiyorum. Lisans sözleşmesiyle ilgili başka bir pürüz çıktı."

Ezeziel koridorda kalıyor, yerini koruyor.

Geri çekilip şakağımı ovuyorum. "Böyle davranman, benim kötü adam olduğuma inanıp inanmadığını merak etmeme neden oluyor."

"Bayan Jones bu şirkete şüphe altında girdi. Çalışanlar onun burada ne aradığını ve sizinle nasıl bir bağlantısı olduğunu sorguluyor."

"Bu bir sorun mu? Yani sınıfın favorisi değil. İşe arkadaş edinmek için gelmiyoruz."

"Belki de değil."

Yürümeye devam ediyorum. Sonra geri dönüyorum. "Sana şikâyet etti mi?"

"Bir kere bile. Ve bildiğim kadarıyla Bayan Jones tüm reddedilmeleri zarafetle karşıladı."

Onun hakkında konuşurken gözleri yumuşuyor. Görünüşe göre Bayan Jones, Ezeziel'in beğenisini kazanmış. Ama o hep sivri uçlu olanları severdi. Bu yüzden bana katlanıyor.

"Peki o zaman..."

"Dün farklıydı." Donup kaldım.

"Dün," diyor Ezeziel, "hayranlarınızdan biri tarafından açıkça karşısına dikildi."

"Hayranlarım mı?" Çenemi ovuyorum. Şirketteki kadınların fiziksel ilgisini görmezden gelmek için kendimi eğittim. Kenya bunun tek istisnası ama onu fark etmek *istediğimden* değil. Gözlerimi kendime saklamak için yaptığım en iyi girişimleri raydan çıkardı.

"Korkarım Bayan Jones daha fazla taciz edilecek."

"Hiçbir şey ona zarar veremezmiş gibi davranıyor. Neden birden endişelendin?"

"Gergin bir zamandayız, Alistair."

"Binanın tepesinde lanet olası bir uçan daire olsa bile, ne zaman gelmesi gerekiyorsa o zaman gelmesini ve kendisine verilen görevleri tamamlamasını bekliyorum."

Gözleri hafifçe kısılıyor ama çenesini eğiyor. "Onu bilgilendireceğim." "Ezekiel."

Dönüyor, çatık kaşları ve bıyıklı çenesi onaylamıyor. "Evet, efendim?"

"Kadını ne kadar kayırdığın umurumda değil. Beni bir daha sorgulama."

Gözleri kararıyor. "Evet, efendim."

Belle's Beauty Halkla İlişkiler ekibinin toplandığı toplantı odasına giriyorum. Bu, Baby Box'ın başarısızlığını tartışmak ve bir B planı oluşturmak için acil bir toplantı, bu yüzden onlardan erken gelmelerini istedim. Programım o kadar dolu ki onları günün başka bir saatine sığdırmam mümkün değil.

Korku dolu gözlerle yere bakıyorum. Yerime oturuyorum ve masanın başındaki pozisyonuma geçiyorum. Dizüstü bilgisayarımı çıkarmak için zaman ayırırken havayı hararetli bir sessizlik dolduruyor.

Bir an sonra kapı açılıyor ve Bayan Jones içeri giriyor. Onu gördüğümde vücudumdaki tüm sinirler gerildi. Güneş ışığına boğulmuş ipeksi, koyu ten. Arı gibi parlayan dudakları. Kıvrıkcık saçları alçak bir at kuyruğuyla geriye doğru kaymış.

Yükselen arzumu gürleyen bir ifadeyle gizliyorum. Bakışlarıma kendi soğuk bakışıyla karşılık veriyor. Sinmeyi reddederek odanın içinde ilerliyor ve yanımdaki sandalyeyi çekip alıyor.

Şaşkın bakışlar üzerimize doğru savruldu. Halkla ilişkiler ekibi dün yaşanan irade savaşına tanıklık etti. Böyle bir karmaşa yarattıktan sonra yanıma oturmanın neredeyse intihar olacağını biliyorlar.

Kenya Jones'a karanlık bir bakış attım. *Ölmek mi ?*

"Buraya oturamaz mıyım?" Bakışlarıma soğuk bir ifadeyle cevap veriyor. "Yoksa bu da başka bir şirket kuralı mı?"

Oraya oturamadığından değil ama kimse oturmuyor. Sağımdaki ve solumdaki koltuklar genellikle boştur çünkü kimse orada olmak istemez.

atış mesafesi.

Kenya dizüstü bilgisayarını ve not defterini masanın üzerine bırakıyor ve rahatlıyor.

Bu kadın ya deli ya da korkusuz. Her iki durumda da, şu anda nefes almayı zorlaştırıyor.

Parmaklarımı birbirine geçiriyorum ve dirseklerimi masaya dayıyorum. "Hepiniz neden burada olduğumuzu biliyorsunuz. Bebek Kutusu tam bir felaketti. Bayan Jones'un... zamansız müdahalesinden önce Sutherburg ısırmıyordu."

Kimse konuşmuyor.

değil.

Gemi batarken kimse kaptanla birlikte sorumluluk almak istemez. Nihayetinde bunun benim sorumluluğum olduğunu biliyorum ama benim sorumluluğum olduğu için bir daha asla yaşanmaması için bir şeyler ayarlayabilirim.

"Peşinden gidebileceğimiz başka anlaşmalarımız da var ama konumuz bu değil. Baby Box sahasını kaybetmek şirket değerimizi tehlikeye atar. Pazarlarımızı genişletmeye çalışırken şirketlerin bize ihtiyacımız var. Reddedilmek sürünün geri kalanını temkinli hale getirecektir." Gözlerim Kenya'ninkileri kesiyor. "Ve güvenilirmez görünmek için daha fazla nedene ihtiyacımız yok."

Ağzı kaşlarını çatacak şekilde kıvrılıyor.

"Peki," diye sırayla ekibime bakıyorum, "dünkü plandaki boşluklar nelerdi ve bunu kurtarmak için ne yapabiliriz?"

Halkla ilişkiler ekibinin analizler boyunca yaptığı konuşmaları dinliyorum. Düşüncelerimi söylerim, mazeretlerini dinlerim ve geri bildirimde bulunurum.

Toplantının sonuna doğru hepsini kovuyorum ve göz kapaklarımı ovuşturuyorum. Kahvemi tazelemem lazım.

"Kenya."

"Biliyorum." Ayağa kalkıyor ve dizüstü bilgisayarıyla not defterini kucaklıyor. "Süt, krema ve 'yeterince' şeker."

Başım ağrımıyor olsaydı ona teşekkür ederdim. Kayıtsızca ofisime dönüp sandalyeye çöküyorum ve başımı arkaya yatırıyorum.

Kapıya sertçe vurulunca Kenya'nın geldiğini anlıyorum. Masanın üzerine bir bardak su koyuyor ve açılmamış bir şişe baş ağrısı kesici hap atıyor.

Teklif bakıyorum. "Kahvem nerede?"

"Kahve durumu daha da kötüleştirecek." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve çenesini aşağı doğru sallıyor.

"Sana görevlerini sessizce yapmanı söylemedim mi?" Şişeyi açıyorum ve kırılan mührün çatırtısını dinliyorum. İki tableti avucumda sallayarak . "Bu sessizlik değil."

"Teşekkür etmenin daha güzel yolları var."

"Teşekkür etmedim." Hapları geri deviriyorum ve yutuyorum.

Gözlerini deviriyor. "Bu arada, toplantı sırasında söyleyeceğim bir şey vardı ama seni utandırmak istemedim."

Kaşlarım kalkıyor.

"Neden değerlendirmenin bir parçası olarak teslimatınızı gündeme getirmediğiniz?"

Bardağı masaya çarpıyorum. Su bardağın kenarından taşıyor.

"Her şeyde iyi olmak zorunda değilsiniz ama dün neyin yanlış gittiğini ortaya çıkaracaksanız, işe oradan başlayabilirdiniz."

"Sorun benim atışım değildi. Sorun sahanın içeriği idi."

"Baby Box ile sanki *onlara* bir iyilik yapıyormuşsunuz gibi konuştunuz. Bu bazı durumlarda işe yarayabilir ama birini sizden alışveriş yapmaya ikna etmeye çalışırken işe yaramaz."

Gözlerim yarıklara kadar daralıyor. "Dün kendimi açıkça ifade etmedim mi?" "Kendini çok ifade ettin." Çenesini yukarı kaldırıyor.

"Kalıyorum ve

"Ya her şeyi alırsın ya da beni dava edersin." Ben öyle demezdim ama böyle algılamasına sevindim.

Kenya tutuyor. "Kendinizi açıkça ifade ettiniz ve ben de bunu yapmak istiyorum. Burada olmak istediğim için buradayım. Çünkü bu, elli yaşında ve otuz yıllık tecrübeye sahip olsaydım bile almayı hayal edemeyeceğim türden maaş ve sosyal haklara sahip iyi bir iş."

Sabırsız bakışlarım onu caydırmıyor.

Masama doğru bir adım attı. "Ailenizi sahaya getirdiğim için tekrar özür dilerim. Bu doğru değildi ve bu kararın sonuçlarını kabul ediyorum." Fincanı masadan aldı ve hapları da çekti. "Ama tehdit edilmekten ve manipüle edilmekten hoşlanmıyorum. Ben senin malın değilim. Bir dahaki sefere beni bir şey yapmaya zorlamak istediğinde bunu aklında tut."

Kaşlarım kalktı. Onu köşeye sıkıştırmak daha da cesaretlendirdi. Gözleri saf ateş gibi. Bir şenlik ateşine rakip olacak alevler fışkırıyor. Cesaretine bu kadar hayran olmasaydım, sırf bu yüzden onu baltalardım.

Bana ders verebileceğini *varsayarak*.

Sabit hat çalışıyor.

Gitmek için döner.

Bir elimi kaldırdım. "Orada bekle."

Sırtı sertleşiyor ve kızgınlığının odada sivri uçlar gibi yayıldığını hissedebiliyorum.

Telefonu kaldırıyorum. "Alo?"

"Bay Alistair, efendim," diye bağırır lobideki resepsiyon görevlisi, "bir ziyaretçiniz var."

"Kim o?" Havlıyorum.

"Ben Baby Box'tan Bay Sutherburg."

Gözlerim açılıyor ve kısık sesle konuşuyorum. "Onu yukarı gönderin."

BÖLÜM 11

TARİHİ KAYDET

KENYA

Ya öldürecek ya da kovacak. Her iki durumda da ağzımı kapalı tutmayacağım.

Dün gece Sunny ile konuştuktan ve biraz vicdan muhasebesi yaptıktan sonra Holland Alistair konusunda beni *gerçekten* rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladım.

O bir pislik. *Benim için öyle.*

Ve o yapmamalı Sürpriz Ben beri o temelde a pislik ama bu beni çok üzüyor.

Muhteşem biri. Zekice. Kibirli. Tabii.

Yukarıdakilerin hepsi.

Ama insanlara tek kullanımlık patates çuvalı gibi davranmaya devam ediyor. Ne zaman bir odaya girse, kendimi istediği zaman itip kakabileceği bir satranç taşı gibi hissediyorum. Önceden sadece bir ipucuydu çünkü belli ki o benim patronum. Heather'ın dediği gibi, ben ayak işlerine bakan bir kızım. Alistair'in her hevesinin peşinden koşmak için para alıyorum.

Ama bundan daha fazlası var.

Zorbalığını geride bırakma hakkımı elimden aldı. Bu beni gerçekten sinirlendiriyor.

Yarı zamanlı işler bile bir hevesle bırakmama izin veriyor.

Bu şirkete girerken hayatımdan vazgeçtiğime dair bir imza atmadım. Burası bir krallık değil. Alistair benim kralım değil. İstersem ayrılma özgürlüğü istiyorum. Kapana kısılmış gibi hissetmek istemiyorum ve nefret ediyorum. Anahtarın onda olmasından.

Telefonu kapattı ve bana şaşkın bir bakış attı. "Sutherburg burada."

"Gerçekten mi?" Avuçlarım terlemeye başladı. "Bu normal mi?" Başını sallıyor.

Tuhaf.

Ama bu beni . Sutherburg buraya Alistair'e bağlamak için geldiyse, ona şans dilerim. Alistair onun kafasını kesip kemiklerini temizleyecektir. Kimse onun ölüm listesinin dışında değil gibi görünüyor. İş ortakları bile.

"Mağaza içi tanıtım için çalışmalarına devam edeceğim," diyorum ona. Artık söyleyeceğimi söylediğime göre, ayrılmak için sabırsızlanıyorum.

Dalgınca başını sallıyor. Sonra beni geri çağırıyor. "Bekle. Ezeziel şu anda dışarıda. İçecek bir şeyler getirmeni istiyorum." Gözleri bana odaklandı ve keskinleşti. "Bunu halledebilir misin?" Bu bir soru, ama arkasındaki öfke bana sadece bir doğru cevap olduğunu söylüyor.

"Evet."

Bakışları sertleşiyor.

Ne? Yine mi üzgün? Ona cevap verirken reverans yapmamı mı istiyor?

Alistair telefonunu çıkarır ve kaşlarını çatır. "Acele edin. Her an burada olabilirler."

Başka biri olsaydı, 'lütfen' diyene kadar hareket etmezdim. Sadece onlara hepimizin insan olduğunu ve görgü kurallarının modasının geçmediğini hatırlatmak için.

Ama söz konusu olan Alistair olduğu için ve o *birine* gibi davranana kadar muhtemelen yüzüm mosmor olacağı için, bu işin bırakmaya karar verdim.

Koridorda aceleyle ilerleyerek kahve demlemeye başladım. İş yarılamıştım ki telaşlı ayak sesleri bana doğru hücum etti.

"Bayan Jones!" Yeni stajyerimiz koşarak odaya girdi. Gözleri kocaman ve kırmızı lekeli dudakları ayırık. "Bayan Jones!"

"Ne oldu? Ne oldu?" "Bay

Alistair sizi arıyor."

"Ben mi?" Gözlerim kahveye kayıyor. "Ama ben-"

"Ben yaparım." Solgun kollarını uzatıyor ve beni kahve makinesinden uzaklaştırıyor. Nefesi ağır geliyor, sanki buraya kadar koşarak gelmiş gibi. Ayakkabılarına bir bakış ısıklık çalmama neden oluyor. Çılgınca bir saygı. Muhtemelen onlarla koşmaya çalışırken bacağımı kırırdım.

"Acele et," diyor. "Kulağa acil gibi geliyordu."

Göz açıp kapayıncaya kadar hareket halindeyim. Ne ki? Alistair baş ağrısı haplarına alerjik reaksiyon mu gösterdi? Beni suçlamayacak, değil mi? İlaçları kurcaladığım konusunda aptalca bir şey söylemesin diye bilerek ona yepyeni bir şişe aldım.

Ya ona Heimlich yapmamı isterse? Yapmalı mıyım?

Yoksa ne olur, Kenya? Onu ölüme mi terk edeceksin?

Ben korkunç bir insanım.

Ezekiel'in boş masasının yanından hızla geçerek kapıyı açıyor ve aceleyle patronun ofisine giriyorum. Gözlerim odada geziniyor, yangın, sel ya da kaos olmadığına dikkat ediyorum.

Onun yerine Bay Sutherburg'u görüyorum. Kısa boylu adam arkalıklı bir sandalyede oturuyor. Kulaklarının üzerinden süzülen kıpkırmızı kızarıklığa bakılırsa ya bir şey için heyecanlı ya da fena halde .

Çıkık karnı, gür kaşları ve hesapçı kahverengi gözleriyle Sutherburg bana cazibesini nasıl kullanacağını ya da havaya girdiğinde sizi bir yılan gibi ısırması bilen bir işadamı gibi geldi.

Kapının kapanmasına izin verdim.

Alistair homurdanıyor. "Buraya oturun, Bayan Jones."

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Beni yanına oturmaya mı davet ediyor? Halkla ilişkiler ekibiyle toplantı sırasında dirseğindeki sandalyeyi tuttuğumda, açık bir buzdolabının yanında oturduğumu sandım. Hayır, bundan daha kötüsü. Bir et dolabı. Korku filmlerinde seri katilin et parçalarının yanında dolaştığını göstermek için kullandıkları türden.

Ona temkinli yaklaşıyorum. "Kahveyi ben getirmedim."

"Kahve için vaktimiz yok." Sutherburg öyle diyor. Elleri o kadar hareketli hareket ediyor ki oturduğu yerden fırlayabilir. Kulaklarındaki kızarıklık yanaklarına ve boynuna yayılır.

"Anlıyorum," diye mırıldandım, hâlâ kafam karıştı.

Alistair yakınımı eğiliyor ve onun sarhoş edici baharat ve kuru nane kokusu üzerime siniyor. Omurgamdan aşağı bir heyecan iniyor.

Alistair kulağıma yaklaşarak, "Burada olman için ısrar etti," diye homurdanıyor.

Ve Tanrım. Bana havlamadığı ve homurdanmadığı zamanki sesi saf, çökmekte olan bir çikolata gibi.

Cazibenin tınısı alçalıyor.

Alistair benden uzaklaşıp ceketini düzeltirken kendimi hiç kıpırdamadan tutuyorum.

Sutherburg yanında oturan adamı işaret ediyor. Kendini taşıma şekliyle ilgili bir şey dikkatimi çekiyor. Bu bir kibir. Bir itibar işareti. Otoritenin.

Alistair'de de bu denge var, ancak huysuzluğu ve atan bir kalbi olan herkese karşı genel ilgisizliği onu bulandırıyor. Bu onu daha soğuk yapıyor. Klinik. Bana öyle incelikli biri gibi gelmiyor.

bir odaya girerdi. Kapıyı kırar ve bu işe yaramazsa her şeyi yakıp kül ederdi.

Ama bu adam hesapçı. Sinsi. Siyah saçları, siyah gözleri ve kalın siyah bir bıyığı var. Odadaki herkesi bir şahin gibi izliyor. Kimsenin bana onun yetkili olduğunu söylemesine gerek yok.

"Walsh, bu sana bahsettiğim genç bayan." Sutherburg bana eliyle işaret etti.

Gözlerim açıldı. Benim hakkımda mı konuşuyorlardı?

"Bu ziyaret tam olarak neyle ilgili?" Alistair zar zor kibar görünmeyi başarak sorar.

Sutherburg heyecanlı bir köpek yavrusu gibi havlıyor. "Bayan Jones'un teklifini düşünmeden edemedim. İlham vericiydi. Tüm Baby Box paketlerinin kapaklarına gerçek hikayeler basmak mı? Bu markalaşma. Kişisel. Alışılmışın dışında." Kocaman dişlerini göstererek kıkırdıyor. "Kelime oyunumu bağışlayın."

Alistair'in yüzü düşüncelerini ele vermiyor ama dizi küçük bir sıçrama yapıyor. Ona yakın oturduğum için yakalıyorum. Ve çünkü benim de sinirlerim zıplıyor.

"Toplantıda memnun olmadığınız izlenimi verdiniz."

"değil. Seni hemen işe alamadım çünkü Walsh ile konuşmam gerekiyordu." Sinsi yüzlü adamı işaret ediyor. "Bunun gibi büyük promosyonlardan en nihayetinde o sorumlu. Ve kutuların değiştirilmesi gerekeceği için onun onayına ihtiyacımız var. Bu tür bir değişiklik yapım ekibinin yanı sıra halkla ilişkiler de ilgilendirir."

Öne doğru eğildim. "Yani... fikrimi *beğendin* mi?"

"Bayıldım." Sutherburg ışınlanıyor. "Bence harikaydı."

Başımı çeviriyorum ve Alistair'e muzaffer bir bakış atıyorum.

Homurdanıyor. "Bizi telefonda bilgilendirebilirdin." Gözleri Walsh'a kayıyor. "Neden şahsen ziyaret ettiniz?"

"Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor." "Ne gibi şeyler?"

Walsh'un sesi ağır ve kültürlüdür. "Teklifi okumak istedim ama elimde yoktu. Bay Alistair, eşinizin hikayesinin basılmasıyla ilgili bir sorunuz olduğunu öğrendim. çok hassas olduğu için sizinle şahsen konuşmaya geldim."

Sandalyemin kenarına oturdum. "Hikayelerin hiçbirinde karısının yer almamasını tercih ederiz. Bu yüzden sıradan kadınları kullanma fikrini ortaya ."

Walsh'un gözleri üzerime dikiliyor ve olması gerekenden daha uzun süre kalıyor. Adamı yumruklamak için kontrol edilemez bir dürtü içime hücum ediyor. Kime baktığını sanıyor?

"Sorun," diyor Alistair, sesi sert ve yakıcı, "gösterilen bilgi miktarı. Claire'in hikayesinin daha fazla insana ulaşmasıyla ilgili bir sorunum yok. Sadece kızımızdan hiç bahsedilmemesini istiyorum."

Walsh bakışlarını Alistair'e çevirir. "Kutularımız anneler için olduğu için bu zor bir istek."

"Kararları veren siz olduğunuzda hiçbir şey zor değildir. Claire'in hikayesi, annelere çocuk sahibi olduklarında vazgeçtikleri hayalleriyle yeniden bağlantı kurmaları için ilham verebilir."

Walsh'un dudakları soğuk bir gülümsemeyle titrer. "İyi bir noktaya değindin, Alistair."

Adamlar bir bakışma yarışması düzenlerler.

Kafamın içinde bir alarm çalıyor. Çok yakında masaya atlayıp göğüslerini dövmeye başlayacaklar.

Kapı çalınır. Stajyer ayaklarını sürüyerek içeri girer.

Mağara adamı rutininden kurtulduğuma sevindim ve ona yardım etmek için ayağa fırladım.

"Şunu alayım," diyorum, tepsiyi kaparak.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor, yanakları kızarmış.

Onu takip etmenin daha ihtiyatlı olup olmayacağını düşünerek izliyorum. Arkamı döndüğümde Walsh'un kıcıma baktığını fark ediyorum. Gözleri hemen kalkıyor ve utanmadan gülümsüyor.

Sinir katsayım 10'a çıkıyor ama etmiyorum. Belle's Beauty'nin Baby Box ile ortaklık için bir şansı daha var. Bunu berbat etmemin imkanı yok.

"Her şeyin bir yeri ve zamanı vardır". Bunu bana babam öğretti. Bazen savaşçı zırhımı giymem gerekir. Bazen, nihai hedef uğruna sapık yaşlı adamlara katlanıyorum.

"Bay Alistair." Önce kahvesini uzattım. Patronum olduğu için değil. Çünkü Walsh sinirlerimi bozuyor, bu yüzden bir şekilde isyan etmem gerekiyor. "Bay Sutherburg." Sonra kahveyi ona uzatıyorum.

"Teşekkür , Bayan Jones." "Ve Bay..."

Solgun bir el fırlıyor ve ben kupayı yerine koyamadan bileğimi kavlıyor. Bu el Alistair'e ait ve beni sıkıca kavlıyor.

Şaşkınlıkla kafamı çevirdim. Ne yapıyor bu?

Alistair gözlerini Walsh'tan ayırmadan beni kanepeye geri götürüyor. Neredeyse tökezliyordum ama dengemi kaybetmeme fırsat vermedi. Göz açıp kapayınca kadar beni yanına, eskisinden daha yakınına çekti ve tepside kahveyi aldı.

"Al." Fincanı Walsh'a fırlattı. "Bana bırak."

Fincanın Walsh'un pahalı takım elbisesinin üzerine dökülmemesine şaşırdım. Kahve fincanın içinde kalıyor ve seramik masanın kenarına savrulmadan hemen önce duruyor.

Walsh'un dudaklarının kenarları kıvrılır. Kahveyi sapından tutuyor ve sakince yudumluyor.

Sutherburg boğazını temizler. "Bay Alistair, Baby Box'ın ilgili bir kitlesi olduğunu biliyorsunuz. Alıcılarımız beğendikleri ürünleri satın almaya devam edecekler. Bizi bir tavsiye sistemi gibi düşünebilirsiniz."

"Şirketinizin güçlü yönlerinin farkındayım Bay Sutherburg, ancak taviz vermeyeceğim bazı şeyler var." Gözleri Walsh'un üzerinde.

Patronuma ne oldu bilmiyorum ama Sutherburg burada ve onunla çalışmamız için bize *yalvarıyor*. Bu fırsatın elimizden izin veremeyiz. Bu benim kendimi affettirme ve bu şirket için bir değer olduğumu kanıtlama şansım.

"Bay Walsh, bunca yolu geldiniz." Tiksintimi içime atıyorum ve ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Sizin ve Bay Sutherburg'un fikrimi onaylamanızdan onur duydum ve bunun hayata geçtiğini görmek beni heyecanlandırıyor."

Alistair'in gözleri kafatasımda bir delik açtı. Ne oldu? Benim de burada konuşmamam mı gerekiyor? Toplantıya katılmamı söyleyen oydu.

Walsh, Alistair'e sert bir bakış atarak, "Henüz bir anlaşma yapılmadı," dedi.

O da karşılık veriyor.

Onu yanından dürtüyorum. "Bay

Alistair?" "Hayır."

"Hayır mı?" Sutherburg neredeyse sandalyesinden düşüyordu.

"Sanırım söylemek istediği şey, *kimsenin* onu bu muhteşem fırsattan alıkoyamayacağı." Dudaklarımdan gergin kahkahalar dökülüyor. "Öyle değil mi?"

Walsh bana başını salladı. "Bayan Jones, bence patronunuzun gerçek düşüncelerini yorumlama yeteneğiniz tam isabet."

"Teşekkür ." Boğazımı temizliyorum.

"Oldukça yeteneklisin. Genç ve..." gözleri vücudumda geziniyor, "cömert bir varlığın Alistair'in bakımı altında heba olduğunu görmek çok yazık."

"Gözümün önünde asistanımı mı kaçıırıyorsun, Walsh?" Alistair tükürür.

Walsh ayağa kalkar ve takım elbisesinin düğmelerini ilikler. "Duymam gerekenleri duydum ve Belle's Beauty ile Baby Box arasında bir ortaklığın doğru karar olduğunu düşünüyorum. Ayrıntıları halledebilirse, Alistair, sözleşmeyi göndereceğim."

Ben de ayağa fırladım. "Teşekkür ."

Alistair oturmaya devam ediyor.

"Walsh bana yaklaşarak bir kartvizit uzattı: "Alistair'in soğuk kupasından sıkılırsan beni ara. Şartlarımdan çok memnun kalacağınızı düşünüyorum."

Ağzıma kustum.

Alistair ayağa fırlıyor, yüzü fırtınalı. Bu bakışı tanıyorum ve hemen önüne geçip Walsh ve Sutherburg'un çıkış yapabilmeleri için yolunu kesiyorum.

Kapı kapandığında ona doğru döndüm. "Anlaşmayı sabote etmeye mi çalışıyordun?"

Yanıt yok.

"Alo?" Bir el sallıyorum.

Yontulmuş, kesinlikle muhteşem bir duvarla konuşmak gibi.

Birden elini kaldırıyor, avuç içi yukarı bakıyor.

Ona bakıyorum. "Ne istiyorsun?"

Bir kaşını kaldırıyor, hâlâ sinirli görünüyor.

Derin bir nefes aldım. bir patronu hak edecek kadar kimi gücendirmiştım? Cidden, geri dönüp dizlerimin üzerinde tövbe edeceğim.

"Ne? Ne?" Hayal kırıklığı içinde kollarımı sallıyorum.

Alistair, Walsh'un kartvizitini benden aldı. İki hızlı parmak hareketiyle kartvizit üç parçaya ayrıldı. İki kez daha çekince beş parça oldu.

Şok içinde göz kırpmıyorum. "Senin neyin var?"

Evet. O benim patronum.

Ve evet, muhtemelen bağırmamalıyım.

Ama edebin canı cehenneme. Bu sefer çizgiyi aşan o. "Teklifini kabul etmeyi planlıyor muydun?"

"Bunun seninle bir ilgisi yok."

Alistair hırslıyor. İyi giyimli bir psikopat. Ela gözleri hoşnutsuzluğunu şiddetle haykırıyor. Kahverengi ve altın ipliklerin arasında kayboluyorum. Öfke, değişen zümrüt ve çamura hapsoldü.

Tek kelime etmeden bana duruyor.

Öfke göğsümün içinde kayıyor, başka bir şey tarafından altı çiziliyor. Ateş ve elektrik içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Nefesim ağırlaşıyor. "Bunu sana kaç kere söylemem gerekiyor. Sen. Sen. Sahip değilsin. Bana."

"Sana kaç kere söylemem gerekiyor?" Kişisel alanıma girene kadar yaklaşıyor. "Ben izin vermedikçe bu toplantılarda konuşmayacaksın."

"cehenneme."

"Bunu tekrar söylemek ister misin?" Yüzü neredeyse benimkinin üstünde.

Nefesim hızlı ritimlerle havaya çarpıyor, çarpan kalbime eşlik ediyor. Çenesindeki bir tik gözümü oraya çekiyor. Yüzü keskin ve tehlikeli. Ağzı bir uyarı gibi. Kalın ve dolu. Zevk ve felaket vaat ediyor.

ısırmalı mıyım yoksa öpmeli miyim?

Farkındalık aramızdaki havayı yakıyor. Kalbimin ne kadar sert çarptığını duymaktan kendi düşüncelerimi duyamıyorum.

O senin patronun, Kenya.

Bu hatırlatma beni bir adım geri atmaya zorluyor. Aklımı başımda tutmak için ondan uzaklaşırken kaşlarımı çatıyorum. "Walsh bir pislik, ama pislikler her yerde var."

"O sadece bir pislik değil. Fine Industries'in ilk günlerinden beri ısrarcı bir düşman. Onun teknoloji şirketi battı. Benimki batmadı. Ve şu ana kadar bile benimle uğraştı."

"Seninle olan kişisel husumetinin bu anlaşmanın önüne geçmesine izin vermesi aptallık olur." Ona sert bir bakış attım. "Ayrıca, burası Fine Industries değil. Bu Belle's Beauty. Baby Box ile ortaklık yapmak iyi bir hamle. Bunu kendin söyledin ve ben de katılıyorum." Benim fikrim onun için önemli değil gibi görünüyor. "Kızınızın bilgilerini yayınlamamaları için onları ikna edebileceğimi biliyorum. Lafı dolandırmayalım ya da onlara ihtiyacımız yokmuş gibi davranmaya çalışmayalım. İhtiyacımız olduğunu biliyorsun."

Aniden dönüyor ve şakaklarını ovuşturuyor. Acaba baş ağrısı geri mi döndü? Bu sabah işe mikrodalgada pişmiş bir ceset gibi geldi. Bu adamın ne kadar çok çalıştığını *hayal* etmeme gerek yok. Muhteşem yüzünden okunuyor.

Ona baş ağrısı haplarını verdim çünkü nalları dikerse işimi kaybederim.

Ayrıca... onunla ilgilenen başka kimse yok gibi görünüyor. Ama bu onu *önemsediğim* için değil.

Bu sadece insani bir nezaket. Alistair'de olmayan bir şey.

"Bunu düşüneceğim," diyor sonunda.

Parlıyorum ve parmak uçlarımla onun önüne geçiyorum. "Bu Bebek Kutusu ile bir anlaşma yaptığımız anlamına mı geliyor?"

"Bu, işinizin iki katına çıkacağı anlamına geliyor. Bebek Kutusu anlaşması için her şeyi halletmenizi ve mağaza içi promosyona devam etmenizi bekliyorum."

Gözlerim kısıldı. "Baby Box ile anlaşma yaptığım için beni cezalandırıyor musun?"

O kadar yakınıma eğiliyor ki nefesimi tutuyorum. Dudaklarını bükerek, "Tebrikler, Bayan Jones." dedi.

Kalbim göğsümü dövüyor.

Bunu inkar edemem. Holland Alistair gerçekten benim en büyük düşmanım.

"YANI BABY BOX ILE ANLAŞMAYI KABUL EDİYOR MU?" SUNNY BANA SORUYOR.

Kendimi onun dairesine götürüp kanepeye

uzandım. "Evet."

"Ve senden mağaza içi promosyonu yönetmeni ve
Bebek Kutusu halledebilir misin?"

"Evet, doğru."

"Her şey mi?" Gözleri genişliyor.

Başımı kucağına koydum ve iç çektim. "Her şeyi."

"Bu çok saçma!" Dizini savurarak kafamı uçurdu.

. "mısın?"

"Yapamaz *mısın*?" Gözleri öfkeyle parlıyor. "Seni böyle ezip
geçmesine izin mi vereceksin?"

"Başka ne seçeneğim var ki?"

"Bütün haberlerde onun kışını patlatıyorsunuz! O bir milyarder.
Magazinciler bunu yiyip bitirecek."

"Beni zaten dava açmakla tehdit ediyor, sen de ona bana hakaret
davasını açması için yakıt mı vermek istiyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Yani... böyle söyleyince kulağa aptalca geliyor."

"Düşünceni takdir ediyorum."

"İsimsiz olarak gönderebiliriz."

"Buna değmez. Maaşla tuttuğu bir avukat ordusu var."
Kanepesini işaret ediyorum. "Ve ben en iyi arkadaşım ile kalıyorum
çünkü içinde uyuyacak bir arabam bile yok."

"Hey, araban olsa bile içinde uyumana izin vermezdim."

Bir kolumu gözlerime sardım. " yedim."

"Onun derdi ne ki? Bebek Kutusu anlaşmasını kurtardığın için seni
neden cezalandırıyor?"

"Sanırım kızının onurunu koruyor," diye mırıldanıyorum.

Kolumu çekiştirerek beni zorluyor. "Deli patronunun bir çocuğu mu
var? Şeytanın yumurtası gibi mi yoksa gerçek bir insan mı?"

"O bir insan. Küçük bir kız. Onu son nefesi gibi koruyor. Walsh'a nasıl karşı koyduğunu görmeliydiniz. Baby Box bize bir anlaşma teklif ediyordu ve onu korumak için teklifi geri çevirmek üzereydi."

"Vay be." Sunny arkasına yaslanmış, gözlerini tavana dikmiş. "Hiçbir fikrim yoktu. İnternette Alistair'in çocuğundan hiç bahsedilmiyor."

"Biliyorum." Bugünkü davranışları göz önüne alındığında, neden gündemden uzak olduğu anlaşılıyor. Onun hakkında bir haber yayınlayacak kadar aptal bir muhabir tanımıyorum.

"Baby Box sunumunda ondan bahsettiğin gün çılgına dönmesine şaşmamalı."

"Hey, ondan bahsetmedim."

Sunny elini umursamaz bir şekilde sallıyor.

"Ama haklısın. Omurgamda gerçek bir ürperti hissettim." Yastığı yüzüne içine doğru inliyorum. "Tavırları çok kötü ama ailesinden bahsetmemem gerektiğini de inkar edemem."

"Karısı birkaç yıl önce öldü, değil mi? Yani kızı daha yeni yürümeye başlamış olmalı."

"Bilmiyorum. Onun hakkında konuşmadık."

Sunny nefesini dışarı üflüyor. "Dostum, bu çok zor." Bana baktı. "Bu kadar işi kaldırabilir misin?"

"Öğünlerimi atlarsam ve onun gibi üç saat uyursam, belki."

"Ugh."

Çabucak kalktım. "Ya gecenin bir yarısı kaçarsam?" Gözlerim vahşi bir parıltıyla parlıyor. Bileklerini tutuyorum. "İsimlerimizi değiştirip Belize'de yaşayabiliriz. Bunu bir düşün." Resmi çizerken sesimi alçaltıyorum. "Karayip Denizi'nde yüzebiliriz. Sahilde dinlenebiliriz. Hamaklarda uyur ve dalgaların kıyıya vuruşunu dinleriz."

"Hamakta uyumayacağım, kızım."

"O zaman güzel bir yer kiralayabiliriz. Paran var mı?"

"Öğrenci kredim var. Bu sayılır mı?"

Omuzlarımı düşürdüm. "Bana kredilerimi hatırlatmayın."

"Neden patronunuzun kaçarsak bizi bulacak kadar çılgın olduğu hissine kapılıyorum?"

"Muhtemelen senin sezgilerin çok güçlü olduğu ve onun da öyle olduğu içindir. Muhtemelen beni dosya odasına kilitler ve her şeyi alfabetik sıraya koymamı isterdi."

"Onun gibi birine nasıl bulaştın?" "Hiçbir fikrim yok."

Omzuna doğru haykırdım.

Saçlarımı okşuyor, kafa derime masaj yapmak için kalın buklelerimi itiyor. "İşte, . Bu dünyanın sonu değil. İmkansızı başarabilirsin."

"Bundan şüpheliyim. Acı çektiğimden *emin* oluyor. Pazarlama ekibini dolaşıp kahve siparişlerini sormamı bile istiyor. Bu çok aşağılayıcı. İnsanların kahvelerini getirmek isteseydim, bir kafede çalışırdım."

Sunny telefonunu çıkarıp gezinirken, "Seni bir kafede kesinlikle görebilirim," diyor.

"Asla olmaz. Tüm stoklarımızı içerim ve muhtemelen kendimi o kadar kötü hissederim ki kalbim durur."

"Doğru..." Gözlerini kısar. "Evet, bunu görebiliyorum."

"Keşke o adamla hiç tanışmasaydım."

"Biraz ara ver ve onu unut." Sunny rahatça telefonunun ekranına dokunuyor. "Bu hafta sonu seni güzel bir restorana götüreceğim... oh kahretsin. *Gelmedi.*"

Kendimi yukarı itiyorum. "Ne oldu?"

Sunny telefonu benden saklamaya çalışıyor ama ben elinden kapıyorum.

"Kenya, hayır!" Geri almak için hamle yaptı.

Ekrana bakıyorum ve yüzümdeki tüm kan çekiliyor. Kız kardeşimin elini kameraya uzatmış bir fotoğrafı var. Alt yazıda 'Evet dedim' yazıyor. Drake arka planda, dizlerinin üzerinde. Ve Sasha'nın parmağında dev bir elmas yüzük var.

Dünya ayaklarımın altında sallanıyor.

"Onlar... evleniyorlar mı?"

Sunny dudağını ısıırıyor.

Kanım donuyor. Anılar gözlerimin önünden geçiyor.

"*Yemek yapmayı öğreneceğim.*"

"*Zahmet etme, bebeğim. Senin için yemek yaparım.*" "*Beni şımartıyorsun, Drake.*"

"Yapmayı sevdiğim şey bu."

"Şuna ne dersiniz? Bir kuralımız olacak. Sen yemek yap. Ben temizlerim."

"Anlaştık. Üzerinde 'aşçıyı öp' yazan bir önlük verirken olur."

"Karın olmak için sabırsızlanıyorum."

"Bir gün, bebeğim. Bir gün."

Kalbim tekliyor ve Sunny titreyen parmaklarımdan telefonu aldığımda fark etmiyorum bile.

Yastığın arkasına sıkıştırıyor ve homurdanıyor, "Bunun nesi var böyle? Hiç mi aklı yok? Cidden kız kardeşinin eski erkek arkadaşıyla mı evleniyor?"

"Sunny." Sertçe yutkunuyorum.

Elime atlıyor ve sıkıca tutuyor. "Bana ne yapmamı istediğini söyle. Bu gece hapse girmem anlamına gelse bile, onu geri alabiliriz. Aklına gelebilecek her türlü dehşeti hak ediyor."

"Yorgunum. Erken yatmamın bir sakıncası var mı?"

"Ne?" Gözleri gözlerimi arıyor ve sonra ağzı kaşlarını çatıyor. "Elbette. Bana sormak zorunda değilsin."

Tahta gibi kalktım ve oturma odasından uzaklaştım.

Damarlarımdan buz akıyor. Bir şeyler hissetmem gerektiğini biliyorum. Öfke. Acı. İhanet. Drake ve kız kardeşimi birlikte beri, bu duyguların hepsini yaşadım. O kadar derine indim ki köklerini buldum ve onları da inceledim.

Ama bu...

Uyuşmuş durumdayım. Her şeyi anlamlandıramayacak kadar uyuşmuşum.

Kıskançlık mı? Hiç sanmıyorum. Kışkırdığım zaman hissettiğim o yanma hissi yok.

Bu üzüntü ya da öfke değil.

Tökezleyerek banyoya gidiyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Kolum ağırlaşıyor. Diş fırçası bir kaya parçası gibi. Her şey çok daha fazla çaba gerektiriyor.

Evet dedim.

Sasha resimde ışıldıyordu. Sevgiyle parlıyordu. Drake'in yüzündeki gülümseme de büyük ve sıcaktı.

Ne zamandır birlikteler? Nasıl şimdiden evlenme teklif ediyor? Bana ayak diredi. Çok uzun zamandır beraberdik.

ve tek yaptığı evlilik hakkında konuşmaktı. Bir kez bile harekete geçmedi. Bu sadece bir sözdü. Bir sopanın ucunda sallanan bir havuç.

Yatağa kıvrılıyorum ve etrafımı saran karanlığa bakıyorum.

Telefonum çalıyor.

Ona uzanmak istemiyorum ama şarj olduğu komodinin üzerinden alıyorum. Parmaklarım soğuk kabuğa bastırıyor. Yüzüme götürdüğümde donuyor.

"Alo?"

"Cevap verdin," diyor Sasha.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen olduğunu bilseydim yapmazdım." Sessizlik hattı doldurdu.

, ama bu kelimeleri görmeye devam ediyorum.

Evet dedim.

Muhteşem bir yüzüktü. Kesinlikle bir mağazadan almadığı bir şeydi. Antika gibi görünüyordu. Pahalıydı ama arkasında bir hikaye vardı. Bir aile yadigârı. Büyükannesinden kalan mı?

Annesi bir keresinde bana anlatmıştı. Büyük büyükbabası savaşa gittiğinde büyük büyükbabası ve büyük büyükbabası ayrılmış. Yüzüğü kız arkadaşına bırakmış ve ona geri döneceğini söylemiş.

Soğuk geceler boyunca yüzüğü güvende tuttu. Mektupları gelmeyi kestiğinde. Ve hatta filosofun konuştuğu yerde bir bomba olduğunu duyduğunda bile.

Aylar sonra bir adam kapısını çaldı ve kadın kapıyı açtığında adam önünde diz çökmüştü.

Hayatımda duyduğum en romantik hikâyelerden biriydi.

O yüzük, büyük büyükbabasının efsanevi yüzüğü, küçük kız kardeşimin parmağında.

Ve şimdi onun sesi kulağımda.

Sabahları beni uyandıran, gitarıyla uydurduğu şarkıları söyleyen ses. Hastalandığında bana seslenen, onu bu dünyaya bağlamak için ebeveynlerimizin boğucu sevgisinden başka bir şeye ihtiyaç duyan sestti. Vücudu kemoterapiden yorulduğunda kırılan sestti.

O benim ailem.

Ve erkek arkadaşım evleniyor. "Gördün mü?" diye soruyor çekingen bir şekilde.

Cevap vermem biraz zaman alıyor. Gözlerim yanıyor ama kendime bir daha ağlamayacağımı söylüyorum.

"Sanırım yaptın," diye mırıldandı Sasha. "Seninle önce konuşabilmeyi umuyordum ama cesaret edemedim."

"Tebrik etmemi beklemeyin."

"Çok kötü bir durumda olduğumuzu biliyorum," diye sızlanıyor Sasha, "ama baş nedimem olursan çok sevinirim."

Vücudum şaşkınlıkla sarsılıyor. Telefon yüzümden kayıyor ve yastığa yaslanıyor.

Doğru mu duydum? Yoksa beynim bana oyun mu oynuyor?

"Kenya, sen benim en iyi arkadaşımsın. Hayatın yaşamaya değmediğini hissettiğimde, bana gücü verdin." Burnunu çekiyor. "Hastane yatağında yan yana uzandığımız zamanları hatırlıyor musun? Bir keresinde sana yıldızları görmeyi özlediğimi söylemiştim. Odamdaki pencereler küçüktü ve kendimi hapisanede gibi hissediyordum. Benim için bir projektör getirmiştin. Hastane odama yıldızları getirdin."

Kederle olan savaşımı kaybettim.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor, ardından bir tane daha. Yorgunum.

Kemiklerime kadar.

Kendim gibi hissetmiyorum. Normalde dünya güneşli ve sıcaktır. Her şeyin iyi tarafına odaklanıyorum çünkü kendimi en huzurlu hissettiğim yer orası.

Ama kişiliğimin bu yönüyle temasa geçmek gittikçe zorlaşıyor. Belki de sadece büyüyorum. Ya da belki iyimserliğim ihanet ve acı tarafından boğuluyor.

"Şu anda konuşmak istemiyorum."

"En azından bir düşün. Lütfen mi? Sensiz hiçbir şey aynı olmayacak."

O ağladığımı duymadan telefonu kapatıyorum. Gözümden düşen her bir damla yaştan nefret ediyorum. Tutkuyla nefret ediyorum.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Sunny içeri girdi. Odanın içinde hareket edişinden duyduğunu ve öfkelenildiğini . Ama Sasha'nın ne kadar bencil olduğunu söylemiyor. Yatağa tırmanıyor ve kollarını bana doluyor.

"Ağlaman sorun değil, Kenya."

"Ağlamıyorum," diye karşı .

"Her zaman Günişığı Güzeli olmak zorunda değilsiniz. Kimse senden tüm o acıyı içinde tutmanı beklemiyor. Hiç kimse." Saçımlı okşuyor ve beni yatıştırıyor. "Ağlaman sorun değil."

Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum, kalbim yeniden kırılıyor. Her seferinde bu kadar taze hissetmemeliydim. Yaralar eninde sonunda iyileşmez mi? Benimki ne zaman kuruyacak? Kalbim yırtılıyormuş gibi hissetmeyi ne zaman bırakacak?

"Bana sordu..." Zor nefes alıyorum, "Baş olmak için."

Sunny'nin kolları beni sıkıca sarıyor. "O bencil parça-"

"Bunu yapamam."

"Tabii ki yapamazsın. Senin buna evet diyeceğini düşünüyorsa ciddi bir sorunu var demektir."

"Artık ağlamak istemiyorum." Doğrulup gözyaşlarımı kurulamak için tişörtümün kolunu kullanıyorum. "Bu acınası bir durum."

"Ağlamak asla zavalıca bir şey değildir. Bu acınızı ifade etmenizdir. Eğer bunu içinde tutarsan, patlar. Ve bu sağlıklı değildir." Yanağımı okşadı.

Gülümsüyorum. "Senin gibi bir arkadaşı hak etmek için ne yaptım ben? Sen benden çok daha olgusun."

"Olgun mu?" Gözleri bir şeyle parlıyor. Utanç mı? Pişmanlık mı? "Ben öyle demezdim. Tek yaptığım hatalar yapmaktı ama bu bana birkaç şey öğretti."

Gülüyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Ne gibi hatalar yaptın? Sen her zaman Bayan Mükemmel değil miydin?" Ses tonum hafif. "Okuldaki herkes tavsiye ve yardım için sana gelirdi. Sen mazlumlara için bir sığınak gibiydin. Biz tanışmadan önce de böyle değil miydin?"

Sunny gülümsüyor ama arkasında gizli bir karanlık var. "Hayır, ben hep değildim. Hayatımda tıpkı Sasha gibi olduğum bir dönem vardı. Çizgiyi aşmış olsam bile yanlış yapmayacağımı düşünürdüm. Bu yüzden kız kardeşinin yaptığı şey beni çok rahatsız ediyor. Sana bilerek zorbalık yapmaya çalışıyor. Ona boyun eğemezsin."

Gözlerimi kaçırıyorum, kalbim kan ağlıyor. Sasha aileden biri. İstesem bile, ona daha önce hiç 'hayır' demedim Ve şimdi başlayabileceğimden de emin değilim.

BÖLÜM 12

ÖDÜL

HOLLANDA

Parmaklarımı Belle'in koltuk altlarının altına sokuyorum ve onu tezgahın üstüne çıkarıyorum. Kıkırdıyor, tatlı, küçük kız kokusu siniyor.

Hâlâ pijamalarını giyiyor. Kahverengi gözlerini ışıldatan kırmızı-siyah çizgili bir desen. Saçları özgürce omuzlarına dökülüyor ve aralık dişli gülümsemesi dünyamı daha parlak hale getiriyor.

"Benim özel krep yardımcım kim?" Mırıldanıyorum, spatulayı çeviriyorum çünkü sevdiğim insanlar için bir şovmenim.

"Ben! Ben!" Belle ayaklarını sallıyor.

Burnumu onunkine sürüyorum. "öyle, tatlım."

Belle zıplıyor. Gülüyor. Karışımı tavaya dökmemi izliyor. Krep hamuru cızırdıyor ve midemi guruldatıyor. Nadiren kahvaltı ama nedense bu sabah çok açım.

"Çevirmeye hazır mısın?"

Belle'e sordum. "Evet!"

"Ellerine dikkat et," diyorum, onu kollarıma çekiyorum ve spatulaya ulaşabilmesi için biraz çömeliyorum. Minik parmakları sapın etrafına dolanıyor ve çekiştiriyor.

Krep üç parçaya ayrılır. Belle gülüyor.

"Baba, bu çok çirkin."

"Asla olmaz." Elimi onunkinin üzerine koydum ve krebi ters çevirdim. "Bu dünyadaki en güzel krep. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü benim küçük güzel kızım başardı."

Yine gülüyor. Tatlı kıkırdaması melodik. Bu anı yakalayıp bir şişeye koymak istiyorum, böylece zaman içinde asla kaybolmayacak.

"Çok aptalsın, baba."

"Öyle miyim?" Komik bir yüz ifadesi takınıyorum, gözlerimi şaşı yapıyorum ve dilimi çıkarıyorum.

Bir kahkaha patlattı.

Yanağına bir öpücük konduruyorum ve onu sıkıca sarıyorum.

Bu sabahlar çok nadirdir. Çoğunlukla sürekli hareket halinde olduğum için. Dikkatimi çekmek için savaşan milyonlarca görev var ve Belle genellikle bir kenara itiliyor.

Ama bugün yataktan fırlayıp dolarların peşinden gidemedim. Aklımda çok fazla şey var ve dizginlenmesi gereken çok fazla dürtü var.

Baby Box, Belle's Beauty ile anlaşma yapmak istiyor. Onlara hayır demek istiyorum.

şartlar yüzünden değil. Para yüzünden değil.

Belle'i hikaye özelliğinden çıkarmak için pazarlık yapmam gerekeceğinden değil.

Ama Walsh, Kenya Jones'un giysilerini katman katman soymak istercesine ona bakıyordu.

Sapık.

Adamı yere sermemiş olmamı mucize sayıyorum. Bebek Kutusu anlaşmasını siktir et. Bunu hak ederdi.

alışanlarıma özen ve bu haklı öfkenin başka biri olsaydı da aynı şiddetle yanacağını düşünmek istiyorum. Ama ben yalan söylemem. Ne başkalarına ne de kendime.

Görünüşe , Bayan Jones'tan istediğim kadar uzak değilim. Ve çatışan çıkarlara sahip olmak herkes için tehlikelidir.

Hayatım Belle'in etrafında dönüyor. Bütün gece çalışıyorum, iki şirketi yönetiyorum ve bir lisans anlaşmasını değerlendiriyorum; hepsi küçük kızım için. Kenya'nın dağıtmasına izin veremem. Onu Walsh'tan uzak tutabildiğim sürece, Bebek Kutusu anlaşmasını iptal etmeme gerek yok.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum.

Belle kafamın içindeki karmaşadan tamamen habersiz, "Baba, krepler," diyor.

Kıkırdıyorum, yanağını tekrar öpüyorum ve kahvaltı hazırlamayı bitiriyorum.

"Harika bir şey kokuyor!" Bayan Hansley cıvıldayarak ön kapıdan içeri adım atıyor.

"Günaydın." Başımı salladım.

"Günaydın!" Belle el sallıyor. Elleri yapış yapış ve yanaklarına şurup bulaşmış.

"Sana krep yaptık." Tabağı ona doğru eğiyorum.

Bayan Hansley gülümsüyor. "Ne güzel, değil mi?"

"Belle'in kahvaltıdan sonra iyi bir banyoya ihtiyacı olacak." Kızımın yanına gidip yapış yapış ellerini bir peçeteyle siliyorum. İşe yaramadı, ben de ıslak mendil paketini aldım.

Ben onu silerken dans ediyor, bu da görevi yerine getirmemi zorlaştırıyor.

"Kıpırdama Belle," diyorum
sertçe. Dans etmeye devam
ediyor.

Onu yine azarlardım ama kadar sevimli.

Bayan Hansley bana sırtıttı. "Seni küçük parmağında oynatıyor, Alistair."

"İnkâr edilemez." Belle'i temizlemeyi bitiriyorum ve peçeteleri çöpe atıyorum.

"Olay nedir?"

"Çok etkili bir abonelik tabanlı hizmetle anlaşma yapıyoruz. Kazandıklarımı kutlayabilmek için çok çalışıyorum." Belle'e başımı salladım. "Ben de böyle kutlamayı tercih ediyorum."

"Tebrikler. Claire, Belle'in Güzelliği ile yaptıklarınızdan gurur duyardı. O kızın büyük hayalleri vardı."

Kalbim sıkışıyor.

Suçluluk duygusu göğsüme batıyor.

Claire asistanım hakkında saplantılı düşüncelerim olduğunu öğrense rahatsız olur muydu?

Bayan Hansley omuzlarımı sıkıyor. "Bana her zaman seni mutlu görmenin onu da mutlu ettiğini söylerdi. Bu bana yapıştı. Hiçbir şey ailesinden daha önemli değildi." Bayan Hansley'nin gözleri Belle'e kaydı. Çenesini kızıma doğru uzattı. "Belle sordu mu..."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Benimle olmaz. Henüz değil."

Bayan Hansley gülümser ve geri çekilir. "Bernard'ı aşağıda beklerken gördüm. Burada işiniz bittiyse, temizlenip Belle'i banyoya götüreceğim."

Çabucak hazırlanıyorum, Belle'i alnından öpüyorum ve kendimi garip bir şekilde hissederek aşağı iniyorum. Bernard ruh halimi seziyor ve ofise giderken hiç konuşmuyor.

Kapıdan içeri adımımı attığımda Ezekiel beni karşılıyor. Tuzlu ve biberli saçları her zamanki gibi yüzünden uzakta taranmış ve

saç spreyi ile birlikte. Takım elbisesi kusursuz bir şekilde temiz ve görünürde tek bir toz zerresi bile yok. Koyu renk gözleri bana dönüyor ve yumuşuyor.

"Siz sormadan söyleyeyim, dün gece iyi uyudum. Gece yarısı. Kişisel bir rekor."

"Senin için fena değil." Elime bir fincan kahve tutuşturuyor. Yudumladım. Şekerli bir mükemmellik.

"Baby Box ile görüşmeler devam ediyor. Notlarınızı avukatlarımıza ilettim. Sizin onayınızı aldıktan sonra Baby Box sözleşmesinde gerekli değişiklikleri yapacaklar."

"Güzel."

Ezekiel beni asansöre kadar takip etti.

"Günaydın, Bay Alistair."

"Günaydın."

"Merhaba, efendim."

Yüzümü asmadan çalışanlarıma başımı sallıyorum.

Asansör yavaşça kapanıyor.

Uzakta, koyu kahverengi tenli ve kıvrırcık bukleli bir kadının lobide koştuğunu görüyorum.

Kalbim beklentiyle çarpıyor. Daha ne yapacağımı düşünmeden kolumu dışarı fırlatarak asansörün tamamen kapanmasını engelliyorum.

Düşen sessizlik içgüdüselidir.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Bayan Jones ayaklarını sürüyerek asansöre yöneldi ve beni görünce aniden durdu.

Kahverengi gözleri şok içinde açılıyor. Güneş ışığında çok güzeller. Saf oniks. Hiçbir şeker ve kremanın hafifletemeyeceği koyu kahve gibi.

"Bay Alistair," diyor nefes nefese. Şoktan mı yoksa lobide çılgınca koşmaktan mı nefes darlığı çektiğinden emin değilim.

Herkesin bana baktığını fark edince ellerimi indirip kabaca bağırlıyorum, "Bin hadi. Herkes bekliyor."

"Özür dilerim." Başını eğiyor, asansördeki insanlara mahcup bir gülümseme fırlatıyor ve sonra bana kaşlarını çatıyor. *"Pislik."*

Kelimeyi nefesinin altında boğuk bir şekilde söylüyor ama ben net bir şekilde duyuyorum. Ezekiel bana meraklı bir bakış attı.

Onu görmezden geliyorum ve sanki geleceğime dair bir hayal kapılara gömülmüş gibi dümdüz önüme bakıyorum.

Asansör durur.

Çalışanlar yanımdan geçip gitmeden önce Bayan Jones'a merakla bakıyorlar.

Kenya kendini sert bir şekilde tutuyor, omuzları dimdik. Sırtı bana dönük ama yine de kızgınlığını okuyabiliyorum. Çenesi sıkılı. Yumrukları iki yanında. Ağır bir sessizlik.

Asansör tekrar durur.

Daha fazla insan iner.

O telaşla biri Kenya'ya çarpıyor ve Kenya sendeleyerek geriye düşüyor. İçgüdüsel olarak tepki veriyorum, onu kolundan tutup ayağa kaldırıyorum.

Bana baktı. Ağızı açık. İri kahverengi gözleri nefes almamı zorlaştırıyor. Teşekkür etmek yerine beni silkeleyip uzaklaşıyor.

Gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum. Saatimi kontrol ettim. Yukarı baktım. Rakamlar yavaşça değişiyor.

Birisi ayağını yere vuruyor. Kenya.

Biraz kayıyor, kalçası yana doğru eğiliyor. Vücudunu değerlendiriyorum ve damarlarımda bir heyecan dolaşıyor. Bugün pantolon giymiş ve en az dar maksî etekleri kadar seksi. Bluzu fırfırlı ve boyundan pilili abartılı bir parça. Yeni olmalı. Daha önce böyle bir şey giydiğini hiç görmemiştim.

Bütün gün görünerek dikkatimi dağıtacak.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıp bakışlarımı ileriye doğru zorluyorum. Katımızdan önce son bir durak.

Asansörden başka çalışanlar da çıkıyor. Çoğuna başımla selam veriyorum.

Kenya kalabalık ona çarpmadan önce geri adım atıyor ama bu hareket onu bana yaklaştırıyor. Arka tarafı pantolonumun önünü okşuyor.

Alevler omurgamda dans ediyor.

Vay be. Düşündüğümde daha yumuşakmış.

Kokusu burnuma doluyor. Büyük bir nefes çekiyorum çünkü görünüşe göre konu bu kadın olduğunda delinin tekiyim. Koku tellerimi harekete geçiriyor ve bir kez daha içime çekmek için öne doğru eğilmemi sağlıyor.

Bu da ne? Enfes. Yumuşak, kadınsı kokuların çökmekte olan bir karışımı - yabani elma, tarçın, gül.

Omzunun üzerinden bakıyor.

Doğruluyorum ve çenemi çalıştırıyorum, kalbim kaburgalarımı kırbaçlıyor. Karanlık bir sesle, "Kıyafetlerinde tiftik var" diye bağıyorum.

"Öyle mi?"

"Şu andan itibaren dış görünüşüne daha çok dikkat etmelisin."

Kaşları birbirine çarpıyor. Görünmez tüyleri bulmak için omzunu karıştırıyor. "Bu kıyafeti daha yeni aldım. Şimdiden nasıl tiftiklendi?"

Ezekiel ayaklarını sürüyerek geliyor. Onunla yüzleşmek için arkamı dönmeye zahmet etmiyorum.

Sonunda asansör en üst kata ulaştı. Lobiden geçip doğruca ofisime doğru ilerliyorum. Topuklu ayakkabıların ritmik tıkırtısı beni takip ediyor ve o muhteşem koku da öyle.

Etrafımda dönüyorum. "Yardımcı olabilir miyim, Bayan Jones?" "Yardım istedim mi Bay Alistair?"

Çok fazla tavır. Zihnim o sivri ağzı ehlileştirirken yollarını arıyor.

"Beni takip ediyorsun."

Burnunu kıvırıyor ve sol tarafı işaret ediyor. "Ben odama gidiyorum."

Göğsüm . "Oh."

Gözlerini bana dikti.

"Tanıtım materyalleri henüz dağıtılmadı mı?"

"Evet. Dün postalandılar. Etkinlik için daha fazla örnek üretmek üzere prodüksiyon ekibiyle birlikte çalışıyoruz. Önümüzdeki haftaya hazır olur."

"Gelecek hafta mı? Terfi bir ay sonra."

"Asla çok hazırlıklı olamazsın." Bir el sallıyor. "Bana güvenin. Böyle etkinliklerde bir şeylerin ters gitmesi *gerekir*. En iyisi önceden hazırlıklı olmaktır. Bu şekilde, sadece küçük, öngörülemeyen sorunlar ortaya çıkabilir ve bunları anında halledebiliriz."

Kan güneye akıyor. Dar pantolon giyen Kenya Jones'tan daha seksi olan tek Şey, Kenya Jones'un etkinliği ve zekasıdır.

Bir kaşını kaldırıyor. "Başka bir Şeye ihtiyacınız var mı?"

Dudaklarının Şeklini yeni bir takdirle zihinsel olarak izliyorum. Gözlerindeki kararlılık benimkilerde de vahşi ve tutkulu bir ışıltı yaratıyor.

"Hayır."

Bir an için bakışlarımı tutuyor, tüm görkemli meydan okumasıyla. Göğsümde garip bir his belirliyor. Sanki sıcak ve tehlikeli bir Şey, karımı g md Ğ mde onu dinlenmeye bıraktığım yerden uyandırılıyor.

Topukları tıkırıyor. Bana yaklaşıyor.

Geriye yaslandım. "Ne?"

"Henüz doğru düzgün bir teşekkür almadığımı fark ettim."

"Teşekkür m ?"

"Baby Box'ın fikrini değiştirmesini sağlayan benim. Benim fikrim sayesinde yetkili adam bizimle pazarlık yapmak için buraya kadar geldi." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak dikkatimi tekrar vücuduna çekiyor. "TeŐekk r m nerede?"

Nefes almamaya çalışıyorum çünkü o kokuyu biraz daha içime  ekersem ne yapacağımı bilmiyorum.

Başını  ne eğiyor. "Eee?"

"Parf m n," diye bağırıyorum.

Kıpırdamadan duruyor.

"Bu da mı yeni?"

"Parf m m m ?" Bileğini kokluyor. "Yeni olduğunu nereden anladın?"

Aniden döndüm. "Bebek Kutusu anlaşması henüz bitmedi. İŞleri etmek için hâlâ vaktin var."

"Affedersiniz?" Sesi öfkeyle kükrüyor.

"Yapacak çok işiniz var Bayan Jones. Size  nerim

o.

"*Uçan hamamböceği*," diye tıslıyor nefesinin altından.

Yanaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Kıkırdamamı saklamaya  alıŐmıyorum.

Ezekiel beni ofisime kadar takip ediyor ve kapıyı itiyor. Dudakları bilmiş bir sırtıŐla dönüyor.

Ona bir parmak kaldırdım. "Yorum yok."

"Daha çok bir soru gibi." Masama doğru ilerliyor. "Bayan Jones haklı. Belle's Beauty'ye ve dolayısıyla Fine Industries'e yaptığı katkıların yeterince takdir edildiğini sanmıyorum."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Yine onu mu savunuyorsun?"

"Hayır, ben *sizin* koyduğunuz kurallara uyuyorum. Şirket tüzüğüne göre, bunun gibi birikmiş bir başarısı olan her çalışan bir ödülü hak eder."

"Onun ödülü onu kovmamış olmam," diye mırıldanarak dizüstü bilgisayarımın kapağını açıyorum. Çift monitörüne bağlı. Fareyi salladığımda her iki ekran da aydınlanıyor.

"Bu girişimleri başlatan sendin, Alistair. Doğru hatırlıyorsam, insanların diplomalarına veya sosyal bağlantılarına göre değil, becerilerine göre yükseldiği bir iş kurmak istiyordun."

O haklı. "Ben kendi kurallarımı bilirim, Ezekiel."

"Ne gibi düzenlemeler yapmamı istersiniz?"

Sandalyemi sallıyorum ve ılık güne bakıyorum. Bulutlar görevdeki köpek yavruları gibi pencerenin önünden geçip gidiyor. İşlek otoyolun üzerinde mavi bir gökyüzü uzanıyor. Reklam panoları, güneşe rakip olacak kadar parlak eylem çağrılarıyla aydınlanıyor.

"Bunu düşünmen için sana biraz daha zaman vermemi ister misin?" Bir elimi kaldırıyorum. "Her zamanki gibi yap."

"Her şey nedir, efendim?"

Sandalyeyi döndürüp ona bakıyorum. Beni kışkırtıyor. "Takım yemeği. Yalnız bir ofis."

"Hepsi bu mu?"

Gözlerimi kısıyorum.

"Baby Box anlaşması sırasında Bayan Jones'u düşüncesizliği nedeniyle alenen eleştirdiniz. Şimdi, bu eylemler şirketler arasında bir ilişkiyi teşvik etti ve yine de çok sessiz kaldınız."

Ona ters ters baktım. "İtiraf et. Kenya için çalışmayı tercih ederdin, değil mi?"

Gülümsemesi dingin.

Parmaklarımı teker teker birbirine vurarak çadır kuruyorum. Kenya kan basıncımın yanlış nedenlerle yükselmesine neden oluyor. Etrafta dolaşıp onu onayladığımı söylemeyi göze alamam. Personelin önünde gösteriş yapmak zorunda kalırsam sevgimi nasıl saklayabilirim?

"Güzel bir restoran ayarlayacağım. Herhangi bir tercihiniz var mı?" "Sadece onun sevdiği bir şey bul."

"Ona soracağım ve yanıtlarını sana iletacağım," diyor Ezekiel. Ona dik dik bakıyorum. "Neden bilmem gerekiyor?"

"İçimde bu bilgiyi almak isteyeceğinize dair bir his var." Başını eğdi ve dışarı çıktı. "Bununla ilgileneceğim."

Meraklı adam.

O günkü işime başlıyorum, kapım açılana kadar tamamen elimdeki işe odaklanıyorum. İlk tepkim kızgınlık oldu. Ofisime girmesine izin verilen tek kişi Ezekiel'dir ve o da asla böyle kaba bir şey yapmaz.

Gözlüklerimi çıkarıp ağzımı açarak araya girene saldırıyorum. Bayan Jones'un kapı aralığında dikildiğini, göğsünün kabardığını ve gözlerinin benimkilere yapıştığını gördüğümde kızgınlığım duman gibi uçup gidiyor.

Ezekiel onun arkasından koşuyor, yüz ifadesi aynı derecede paniklemiş. Dik oturup ikisini de gözlemliyorum. "Sorun nedir?"

"Bir sorunumuz var." Yerin her santimetresine sahipmiş gibi masama doğru ilerleyen Kenya, üzerimde geziniyor. Telefonunu yüzümün altına soktuğunda kolu benimkine sürtünüyor.

Kendimi onun yakınlığına alıştırmam bir saniye sürüyor.

"Alistair, şuna bak." Telefonu sallıyor.

Dikkatimi ekrana veriyorum. Belle's Beauty'nin mağaza içi promosyonu için bir grafik. Logomuz ortada belirgin bir şekilde yer alıyor. Tarih, saat ve çekiliş duyurusu da belirtilmiş.

"Ben bir sorun görmüyorum," diye mırıldanıyorum, ona bakarak. Koyu teninde boncuk boncuk terler var. Dudakları kıstırılmış. Yanlış bir şeyler var.

"İşte." Bana yorum bölümünü gösteriyor. Kelimeler gözlüklerim olmadan seçemeyeceğim kadar küçük.

Gözlerimi kısıyorum.

"Bu tarihin ne anlama geldiği konusunda kafa karışıklığı var."

Rakamları işaret .

O açıklamadan önce sorunu görüyorum. Gözlerim açılıyor. "Ekim'in on biri ya da Kasım'ın on biri olabilir."

"İnsanlar mesajı yanlış anladı. Bugün olduğunu düşünüyorlar."

"Sen-"

"Evet, halkla ilişkiler ekibinden el ilanlarını indirmelerini ve -"

"Ve-"

"Hayır," diye cevap ben daha sözümü bitirmeden, "biz popüler blogcuları işe aldık. Haberi çoktan yaydılar. Yanlış broşür viral oluyor."

Ezekiel'in telefonu masasından çalar.

Gözleri kocaman, bir el sallıyor. "Siz devam edin. Ben bakarım."

"Kenya, sosyal medya yöneticimizle iletişime geç ve ona güçlendirilmiş bir gönderi göndermesini söyle. Ne kadara mal olacağı umurumda değil. Mümkün olduğunca çok müşteriye açıklama yapmalıyız."

Başını aceleyle sallıyor.

Ezekiel'in ayak sesleri odaya çarpıyor. Gözleri benimle Kenya arasında gidip gelerek durdu. "Arayan Yazmite lokasyonundaki müdürdü. Bir sorunları varmış."

"Bir sorun mu var?" Kenya alt dudağını ağzına doğru çeker.

"Müşteriler döküyor içinde özellikle için katılmak içinde promosyon."

Parmaklarımı masaya vurarak sakın kalmaya çalışıyorum. Panik yaparak hiçbir çözüm bulunamaz.

Kenya'nın göğsü hızlı bir şekilde şişip daralıyor. "Örnekler henüz hazır değil. Üretim ekibinden istesem bile, bunu bugün yapmamın imkanı yok."

"Mağaza müdürü müşterilerin taşkınlık yapacağından korkuyor." Ezekiel kaşlarını çatıyor. "Bazıları zaten biraz fazla agresif."

Kaşlarımı çattım. "Halkımıza saldırıyorlar mı?"

"Hayır. Sadece kendilerine vaat edilenleri alana kadar ayrılmayı reddediyorlar. Ortalık karışmış gibi görünüyor."

Kenya ellerini sıkıyor. "Eğer bu ortaya çıkarsa, Baby Box bizi ölü bir sıçan gibi bırakır. Ve diğer tüm işbirlikleri mahvolur."

Burnumun kenarını ovuyorum. Bu kadar küçük bir detayın gözümünden nasıl izin verebildim? Daha fazla dikkat etmeliydim.

Kenya yüksek sesle nefes verir. "Ben gidip kalabalığı sakinleştirmeye çalışacağım." "Hayır," diye çıkıştım. "Bir plan yapmamız gerek."

"Bunun için zamanımız yok. Yöneticileri duydunuz. Kalabalık onları bunaltıyor. Müşteriler şikayet ediyor. *Hemen* harekete geçmeliyiz."

"Şimdi *yanlış* bir adım atmak işleri daha da kötüleştirecek," diye bağırdım.

Gözleri ateşle parlıyor. "Siz acil bir toplantı düzenleyip uygun bir strateji belirleyene kadar Belle'in Güzelliği internette trend olacak. Ve bunun iyi bir nedeni olmayacak."

"Bayan Jones!"

"Alistair," dedi Ezeziel öne çıkarak, "haklı olduğu bir nokta var. Hemen harekete geçmeliyiz. Bayan Jones öfkeli müşterileri sakinleştirip bize zaman kazandırabilirse işe yarayabilir. Mantıklı olan tek strateji bu."

Kalbim yanıyor. Belle's Beauty'nin internetteki trollerle başının derde girmesinden endişe etmiyorum. Kendimizi toparlayabiliriz.

Ama Kenya.

Kısa bedenine bakıyorum. Ufak tefek. On metre boyundaymış gibi davransa da kırılğan. Ya müşterilerden biri fiziksel müdahalede bulunursa? Ya yaralanırsa?

"Yapabilirim patron," diyor, çenesi geriliyor. "Yapabileceğimi biliyorum." Ezeziel bana yalvaran bir bakış atıyor.

Kalbimde bir savaş patlak veriyor. Sanki biri göğsümden aşağı eski, kirli pamuk parçaları dolduruyormuş gibi hissediyorum.

Bakışlarımı başka yöne çevirip kelimeleri itiyorum. "Tamam." "Evet." Yumruğunu sıkıyor.

Ezeziel onu onaylarcasına başını sallar.

Sandalyemden fırladım ve parmağımla onu işaret ettim. "Dikkatli ol. Aptalca bir şey yapmayın. Ve eğer biri saldırganlaşmaya başlarsa, hemen polisi arayın."

"Yapacağım." Gözlerime bakıyor ve bir güneş ışığı gibi gülümsüyor. O kadar büyüleyici ki nefes bile alamıyorum.

Kenya kalın, kıvrıkcık saçlarını savurarak döner ve aceleyle odadan çıkar.

Göğsümdeki baskı daha da artıyor. Bir elimi oraya bastırıyorum. "Ezeziel!"

"Evet, efendim."

"Bernard'ı ara. Bayan Jones'a mekana kadar eşlik etmesini ve onu içeride takip etmesini söyle. Kimsenin ona el kaldırmasını istemiyorum."

"Evet, efendim."

Ceketimi sandalyenin arkasından çıkarıp ofisimden dışarı fırlıyorum. "Belle's Beauty'deki pazarlama ekibinin toplanmasını ve önümüzdeki beş dakika içinde çözümler üretmesini istiyorum. Vasatın altında bir fikri olan herkes bu ayki son maaş çekini alacak."

Başını sallıyor.

Yirmi dakika sonra konferans salonunda bir aşağı bir yukarı volta atıyorum. Pazarlama ekibi bir hafta içinde gazabımı tatmak için ikinci kez bir araya geliyor.

Bugün her zamankinden az sabırlıyım. Kenya mağazada yalnız. Her geçen saniye pişman olduğum bir karar bu. Daha büyük bir güvenlik ekibi göndermeliydim. Kalabalık aşırı kabadayı olursa Bernard tek başına başa çıkamaz.

Gözlerim saatime kaydı.

Yirmi beş dakika geçti. Ezeziel'i öneriyorum.

Oraya doğru koşuyor. "Bayan Jones'tan henüz bir haber alamadım."

"Onu aradın mı?"

"Hat çalışıyor ama açılmıyor." "Peki ya Bernard?"

Ezeziel başını sallıyor.

Beddua ediyorum. Kenya uzun zamandır haber vermeden dükkandaydı.

Burada oturup onun için endişelenmek beni delirtiyor.

Ezeziel'in gözleri benimkileri arıyor. "Ne yapmak istiyorsun?" "Bir taksi çağır. Oraya kendim gidiyorum."

Başını sallıyor.

Pazarlama ekibine dönüyorum. "Planı tamamlayın ve üretim ekibinden numuneleri alın. Bir saat içinde *herkesi* Yazmite lokasyonunda istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Korku içinde başlarını sallıyorlar.

Belle's Beauty'den çıkarken ayaklarım fayanslara çarpıyor. Taksinin gelmesi çok uzun sürdü. Kenya'yı tekrar aramayı denedim, ama o hala

Dilimin ucunda küfürler köpürüyor. Onları serbest bırakmak istiyorum ama ağzımı açamayacak kadar endişeliyim. Bu kadın neden telefonuna cevap vermiyor? Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyor?

Sonunda taksi durdu. Kapıyı çekerek açtım ve içeri girdim. Ezeziel ön koltuğa oturdu.

Alışveriş merkezine varana kadar Kenya'nın numarasını aramaya devam ediyorum. Araç park yerinde yavaşlar yavaşlamaz yerimden fırlayıp aceleyle binaya giriyorum.

Ezeziel taksi parasını halledecek. Aklımdaki tek endişe Kenya ve o lanet telefona neden cevap vermediği.

Yürüyen merdivene doğru koşuyorum, merdivenleri çıkıyorum ve yolumdan çekilecek kadar iyi tanımadığım insanların yanından hızla geçiyorum.

Belle's Beauty'ye yaklaştığımda, bangır bangır müzik sesi duyuyorum. Tanıdık bir şarkı kulaklarımı tırmalıyor. "*Baaabee! Baabee! Baabee! Hayır! Seni seviyorumuuu! Gitme!*"

Bu melodiyi Kenya'nın Belle's Beauty dosyalarını düzenlediği gece söylediği şarkı olarak hatırlıyorum. Yüzlerinde heyecanlı gülümsemelerle bir müşteri kalabalığı dükkâna .

Bu da ne...?

Yaklaşıyorum. Müzik, şaşırtıcı bir şekilde, mağazanın içinde alışveriş merkezinde olduğundan daha sessiz. Yaklaşıyorum. Daha yakına. Müşterilerden bir baş ve omuz daha uzunum, bu yüzden odanın içini görebiliyorum. Umutsuzca Kenya'yı arıyorum.

Gözlerim rekor bir sürede ona kilitlendi. Gülümsüyor ve bir müşteriye küçük bir kağıt parçası uzatıyor. Kadının kucaklamasını kabul ederken gözleri kırışıyor ve yanakları şişiyor.

Olup anlamaya çalışırken olduğum yerde durdum. Korkunç hayal gücümde Kenya'nın öfkeli bir kalabalığın altında ezildiğini gördüm. Karanlık elinin yukarı uzandığını, birinin onu kurtarması için yalvardığını gördüm.

"İyi vakit geçiriyor musunuz?" diye bağılıyor kalabalığa, en sevdiği şarkıda zıplayarak.

Müşterilerden cevap niteliğinde bir "vuuu!" yükselir.

"Efendim?"

Yan tarafa bakıyorum ve yanımda duran Ezeziel'i fark ediyorum. Gözleri yemek tabakları kadar geniş ve buruşuk yüzünün büyük bir kısmını kaplıyor. Huşu içinde odanın etrafına bakıyor.

Satış görevlileri kalabalığın arasından geçerek etiketleri dağıtıyor ve müşterilerden sıraya girmelerini istiyor. Yöneticiler oflayıp pufluyor, tezgâh ile Kenya'nın dizüstü bilgisayarına notlar aldığı stand arasında mekik dokuyor.

Bernard'ın gözleri benimkilere kayıyor ve el sallıyor. Parmaklarımı kaldırıp bana doğru gelmesini işaret ediyorum.

Konuştugu müşteriden izin alıp bize katıldı.

"Bay Alistair!" diye bağılıyor müziğin sesini duyurabilmek için. " oluyor?" Ben de ona bağılıyorum.

"Bayan Jones promosyon ön sipariş partisi veriyor!" Gururla patlıyor. "İnanılmaz, değil mi?"

Ezeziel ve ben birbirimize şaşkın şaşkın bakıyoruz.

Bernard rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Başını ritme göre sallıyor. Profesyonel şoförümü ilk kez bu kadar neşeli görüyorum.

Şaşkınlıkla ona doğru eğildim. "Promosyon ön sipariş partisi de ne demek?"

Bir kolunu uzatıyor. "Tezgahın arkasına bakarsan

-" İşaret ettiği yöne kaşlarımı çatıyorum ve kafasını bir monitöre yaklaştırmış bir tezgâhtar fark ediyorum- "hangi müşterilerin önce geldiğini belirlemek için güvenlik kayıtlarına bakıyor." Bernard kalabalığın arasına dalıp çıkan çalışanları işaret ediyor. "Müşterilerin Bayan Jones'a sırayla yaklaşabilmeleri için numaralandırılmış biletler dağıtırlar."

"Ona ne için yaklaşacaksın?"

"Promosyon ön siparişı için." Bağırıldığı için, *ilk seferinde beni anlamadın* mı tonu vurgulanıyor.

"Yaklaşalım mı efendim?" Ezeziel soruyor.

Başımı sallıyorum ve onu Kenya'nın müşterilerle tek tek görüştüğü podyuma kadar takip ediyorum.

"Sıradaki?" Kenya bir kadını öne doğru çağırıyor, parıldayan gözleri büyük bir sıcaklık yayıyor. Coşkusu dinamik. Tutkusu. Gerçek ilgisi. İzlemesi neredeyse kör edici.

Çalıştaydaki yorumlar birden anlam kazandı. Kenya 'güneşli bir mizacın' tanımı. Karizma ondan gama ışınları gibi fışkırıyor.

" nedir?" Duymak için yaklaşıyor ve müşterinin her kelimesine kilitleniyor. "Belle's Beauty ürünlerini ne zamandır kullanıyorsunuz?" Yine durur ve tüm vücuduyla dinler. "Vay be. Belli oluyor! Çok iyi görünüyorsun!"

Müşterinin yüzü kızarır. Saçları ağarmış ve kocaman camlı gözlükleri olan yaşlı bir kadın. Gülümsemesi yüzünü değiştiriyor ve Kenya'nın iltifatlarını takdir ettiğini söyleyebilirim.

"Ön sipariş promosyonuna katıldığınız için çok teşekkür ederiz. Örnek paketinizin hazır olduğunu bildiren özel bir e-posta alacaksınız. Sadece bugün geldiğiniz için özel bir hediye çantası olacak."

"Çok heyecanlıyım," diye haykırıyor kadın.

Kenya ona kalp durduran bir gülümseme daha veriyor.

O anda gözleri kalkıyor ve benimkilerle buluşuyor. Hoşgeldin dercesine parlıyorlar. O garip, sıkılaştırıcı hissin geri döndüğünü hissediyorum. Göğsümü yeniden düzenliyor ve kaburgalarımda Kenya büyüklüğünde bir delik açıyor.

Yöneticilerden birine işaret eden Kenya, diğer kadının yerini almasını bekliyor ve sonra bana yaklaşıyor.

Teni parlıyor ve gülümsemesi siyah gözlerini dans ettiriyor. Gömleği bana bir kuşuyu hatırlatıyor. Uzun zarif bir boyun. Beyaz fırfırlar. Şiir gibi hareket ediyor.

Nefes alamıyorum.

"Hey, buradasın." Gözleri arkama kayıyor. "Pazarlama ekibi de öyle."

Döndüğümde Belle's Beauty yetkililerinin de odayı ilk gördüğümde benim gibi şaşkın baktıklarını fark ediyorum. Hepsi bana bakıyor, gözlerinde kocaman bir soru işareti var.

Kenya'nın elinden tutarak onu gürültülü dükkândan uzaklaştırıp arka odaya götürüyorum. O da beni takip ediyor, ayağı takılıyor ve bana meraklı bakışlar fırlatıyor.

Yalnız kaldığımızda duruyorum. "İyi misin?"

"Bunu neden soruyorsun?" Kaşlarının arasında ikiz kırıksıklıklar oluşuyor.

"Telefonuna cevap vermiyordun," diye ısırdım. "Bir şey oldu sandım."

"Herkesi bir düzene sokmaya çalışmakla meşguldüm. Sonra planımı yöneticiler ve çalışanlarla paylaşmak zorunda kaldım. Telefonum..." Etrafına bir göz atıyor. "Bir yerde. Çantamda bırakmıştım."

"Yaralanmadın, değil mi?"

"Hayır." Bana şüpheyi bakıyor.

Kalabalığı sakinleştirmeye çalışırken zarar duyduğuma sevinerek nefes veriyorum.

"Tamam..." Huzursuzca geçip gidiyor. "Bu kadar meşgulken neden bu konuşmayı yaptığımızdan emin değilim ama geri dönmeliyim."

Gitmesine izin verdim.

Yalnız kaldığımda alnımı ovuşturuyor ve endişelerimi bir köşeye sıkıştırmaya çalışıyorum. Kenya iyi. Kendim gördüm. Her şey kontrol altında. Öyleyse neden istemiyorum?

Ezekiel beni odada buldu. "İşte " Telefonunu çevirip bana gösteriyor. "Baby Box, Claire'in hikâyesini Belle'den bahsetmeden paylaşmayı kabul etti. İmzalamamız için sözleşmeleri de gönderiyorlar."

"Gerçekten mi?"

Gülümsemesini bastırarak başını sallıyor.

Duvara yaslandım ve sersemlemiş bir nefes verdim. "Sert oynayacaklarını düşünmüştüm. Walsh'un bana karşı sevgisi yok."

"İşle kişisel meseleleri birbirinden ayırmanın ne kadar önemli olduğunu en iyi sizin bilmeniz gerekir. Walsh'un sizinle ne sorunu olursa olsun, Belle's Beauty'nin iyi bir şirket olduğunu ve Kenya'nın fikrinin de iyi bir fikir olduğunu biliyor."

"İnanılmaz biri, değil mi?" Kapıdaki aralıktan Kenya'nın podyumdaki yerini geri aldığını ve müşterileri uzun zamandır görmediği arkadaşlarıymış gibi selamladığını fark ediyorum.

Ezekiel, "Bence o şirketin başına gelen en iyi şeylerden biri," diyor.

Ben daha ileri götürürdüm.

Kenya Jones'un *başıma* gelen en iyi şeylerden biri olduğunu düşünüyorum.

BÖLÜM 13

ÇALINTI KALPLER

KENYA

Biz onları aşığı çekerken metal kepenkler kükrüyor. Dükkân, üzerine spreyc boyayla Belle's Beauty logosu çizilmiş şık beyaz bir örtünün ardında gözden kayboluyor.

Mağaza müdürü kolumu sıkarak, "Bugün iyi iş çıkardın," diyor. Kesinlikle bitkin görünüyor. Saçları topuzundan dışarı taşmış, tombul yanakları lekeli ve gözlerinin altında koyu renkli torbalar var.

Eminim ben de aynı şekilde zombi gibi görünüyordum. "Sen de." Mırıldanıyorum.

Bana içten bir gülücük attı. Bu işe ilk başladığımda her iki taraf da kızgındı. Ama bugün, aramızda bir yoldaşlık duygusu var.

Savaş insanlara bunu yapabilir. Önyargıları ve varsayımları içlerinden söküp atar. Hayatta kalmak birlikte çalışmayı gerektirir. Ve hiçbir şey insanları ortak travma kadar birbirine bağlayamaz.

Belki de abartıyorum. Bugün Belle's Beauty'nin bulunduğu yerdeki kaos, cephede savaşan gerçek askerlerle kıyaslanamaz ama kesinlikle bir savaş alanı gibi hissettirdi. Yüzlerce insan aynı anda içeri giriyor. Cep telefonları vızıldıyor. Öfke havayı yakıyordu.

Anarşiydi.

Personelin çaresiz bakışlarını gördüm ve duramadım. Beynim bana her türlü çılgın fikri sundu. Birini seçtim ve hemen ekiple birlikte mücadeleye atıldım.

"Bugün yaptığınız şey harikaydı," diyor müdür. Kahverengi gözlerini kısarak bana bakıyor. "Seninle ilk tanıştığımda, ilerlemek için her şeyi yapabilecek hırslı takım elbiselilerden biri olduğunu düşünmüştüm."

"Teşekkürler." Sesim cızırtılı.

Gülüyor. "Artık sana çok saygı duyuyorum."

Ayaklarımın üzerinde ölmemiş olsaydım sözleri çok daha anlamlı olurdu.

"Biraz uyu." Müdür boğazını işaret ediyor. "Ve sesini dinlendir. Ses kutunu ovmuşsun gibi geliyor."

Aynı fikirdeyim. Bütün gün müşterilerle konuştum. Bu iyi bir şey, gerçekten. 'Ön sipariş promosyonu' haberimiz çok geniş bir alana yayıldı. Hasar kontrolü olması şey, herkesin beklediğinden daha büyük bir vızıltıya dönüştü.

Son müşteri Belle's Beauty'den ayrıldığında, sesimin de beni terk ettiğini fark ettim. Şimdi, *Küçük Denizkızı*'ndaki Ariel'i canlandırıyorum. Saçımın etrafında döndürebileceğim çatalların olmaması çok kötü.

Uzakta sinsice dolaşan uzun bir figür fark ettim.

Bu Alistair. Beyaz bir gömlek üzerine siyah bir palto ve gri, dar bir pantolon giyiyor. Adımları o kadar güçlü ki paltosu görünmez bir rüzgarla süzülüyor.

Kalbim kırılmaya başladı. Grump-Vader'ın gördüğüm en çekici adam olmadığını iddia edemeyecek kadar yorgunum.

Denizkızı canlandırmamda, Alistair kötü deniz büyücüsü mü yoksa yakışıklı prens mi olacak?

Mağaza müdürü olduğu yerde durur, gözleri Alistair'e dikilmiştir. "Bu..."

"Evet," diye mırıldanıyorum.

Ezekiel koşarak ilerliyor, sıcak gülümsemesi beni aydınlatıyor. Başımı sallıyorum.

O da jeste karşılık veriyor ve arkamızda duran tezgâhtarlara yaklaşıyor.

"Bay Alistair çay gönderdi," diyor Ezekiel, onlara bir fincan uzatarak, "bir ikramiye," sonra zarfları uzatıyor, "ve önümüzdeki ay planlanabilecek ekstra, *ücretli* bir tatil günü."

"Evet!" Satış görevlileri beşlik çakıyor.

Sırıtiyorum, onlar adına gerçekten mutlu oluyorum. Eskiden yarı zamanlı işlerde çalışırken, işverenlerin tatil günü vermektense derilerini yüzmeyi tercih ettiklerini fark ettim. Özellikle bir cadaloz, bana ayrılan izni kullandığım için beni azarlardı.

Gözlerim onaylarcasına Alistair'e kayıyor. O beni görmezden geliyor.

Peki o zaman.

"Bu senin için Kenya." Ezekiel ellerimden birini tutuyor ve bardağın etrafına sarıyor. "Sesini kaybettiğini duyduk."

"mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Ezekiel geri çekilir ve Alistair'e eliyle işaret eder. "Bugün hepiniz harika iş çıkardınız. Belle's Beauty ailesinin bir parçası olduğunuz için minnettarız ve bugünkü çabalarınızın fark edilmediğinden emin olmanızı isteriz."

"Teşekkür ederim." Mağaza müdürü Alistair'e doğru gergin bir bakış fırlatır.

Soğukkanlılıkla başını sallıyor, tek kelime etmiyor.

Ne? Ezekiel onun sözcüsü mü? Sadece bir kez 'teşekkürler' derse komaya mı girecek?

Gözlerimi deviriyorum ve kahveden bir yudum alıyorum. Dilimi yakıyor. Daha da kötüsü, bu kahve değil.

"Ah."

Ben gözümü kırpmadan Alistair bitiverdi. "Neyin var?"

"Bu çay." Burnumu kıvırıyorum ve uzattığı mendili kabul ediyorum.

"Bu iğrenç bir şey."

Kaşları fırtınalı bir ifadeyle birbirine yaklaşıyor. "Çayın nesi var?"

"Tadı eski bulaşık suyu gibi."

Ezekiel homurdanıyor.

Gözlerim ona kaydı. "Ben ciddiylim. Kahve istiyorum."

"Kahve almayacaksın," diye tersliyor Alistair. Sanki sebzelerini nasıl yiyeceğini bilmeyen huysuz bir çocukmuşum gibi. "Çay sesin için daha iyi." Gerçek bir çay züppesi gibi fincanı işaret ediyor. "Limonlu ve ballı yeşil çay."

"Bu bulaşık suyu." Dilimi çıkarıp o iğrenç maddeyi çıkarmaya çalışıyorum.

Alistair bana ters ters baktı. "Ben arabada olacağım." Ezekiel afallamış görünüyor.

Bay Büyük Kötü Kurt sertçe döner ve kendi fırtına bulutlarını ve şimşeklerini yaratarak uzaklaşır.

Mağaza müdürü geri çekiliyor. "Kızgın mı?"

"O her zaman ." Alistair gözden kaybolurken onu görmezden geliyorum.

Bayanlar şok olmuş görünüyor. Ve Alistair'in davranışlarının, onun kötülüğüne maruz kalmamış insanlar için gerçekten şaşırtıcı *olduğunu* fark ediyorum. Onunla o kadar uzun süredir çalışıyorum ki, artık alıştım.

Ezekiel havayı değiştirmek için alkışlar. "Tekrar teşekkürler hanımlar. Bu gece iyi dinlenin." Bir elini kaldırır. "Cuma günü hepiniz Belle's Beauty'nin kutlama yemeğine davetlisiniz. Personelin gevşemesi için küçük bir toplantı olacak. Süslü bir şey olmayacak. İsterseniz siz de gelebilirsiniz. Bay Alistair yiyecekleri, içecekleri, her şeyi karşılayacak."

"Harika!"

"Harika!"

Memurlar etkilenmiş görünüyor.

Kuşkuyla gözlerimi kısıyorum. "Bu senin fikrin miydi?"

"şirket politikası. Kazandıklarımızı kutlarız." Göz kırıyor. "Ve senin sayende Baby Box ile büyük bir zafer kazandık."

"İmzaladılar mı?"

Sadece sırtıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. Ezekiel'i bodrum katındaki otoparka kadar takip ediyorum. Alistair'in BMW'si kapının önünde rölantide çalışıyordu. Bernard parlak siyah arabanın yanında. Beni görünce doğruldu. Gülümsemesinden sıcaklık fışkırıyor ve bir parça enerji geri dönüyor.

"Bayan Jones." Bana ince bir başparmak işareti yaptı. "Bugün sizi iş başında görmek bir onurdu."

İltifatını elimin tersiyle itiyorum. "Yardımlarınız için teşekkür ederim. O kadar az personelimiz vardı ki seni konfor alanının dışına ittik."

"Siz hanımların nelere katlanmak zorunda kaldığınızı görmek, yaptığınız her şey için yeni bir takdir kazanmamı sağladı." Benim için arabanın kapısını açtı.

Yerimde kalıyorum.

Ezekiel yanıma dürtüyor. "İçeri girebilirsin, Kenya."

"Bu... beni mi bekliyordun?"

Başını sallıyor.

Gözlerim bozuluyor. Alistair beni neden eve götürüyor? Kendi aracının mahremiyetinde bana bağırarak mı istiyor?

Neredeyse yüksek sesle inleyecektim. Onunla dişe diş mücadele edecek havada değilim. Enerjim tükendi ve sosyal rezervlerim azaldı. İnsanların arasında olmayı ne kadar sevsem de, dışa dönük pillerim sonuna kadar tükendi. Alistair bana hırlamaya başlarsa, patlayabilirim.

"Bayan Jones." Alistair'in sert sesi arabadan dışarı fırladı. Bir füze gibi üzerime düştü. "Atla."

Tartışmak istiyorum ama hem Bernard hem de Ezekiel beklentiyle beni izliyorlar. Beni Alistair'den ilham alan bir ölüme götürmeyeceklerine inanmayı seçiyorum. En azından yaşadığım günden sonra. Kimse o kadar zalim olamaz, değil mi?

İç çekerek arka koltuğa tırmandım. Bernard kapıyı arkamdan kapattı. Ezekiel bindiğinde, araba hareket ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum, sessizliğin tadını çıkarıyorum. "Öhöm," diye mırıldanıyor Alistair.

İnatla gözlerimi kapalı tutuyorum.

"*Ahem.*"

"Ne?"

"Birlikte çalıştığımız bir marka olan Rubifier bugün bana bunu verdi."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Alistair'in kucağında üzerinde dev bir nemlendirici resmi olan bir kutu görüyorum.

"Kolum yorulmaya başladı," diye homurdanıyor Alistair.

Kutuyu ondan alıyorum ve neredeyse yere düşüyor. "Bunu bana neden veriyorsun?"

"Bende zaten bir tane var," diyor gözlerini önüne dikerek. "Onu atmak israf olur"

Kaşlarım birbirine çarpıyor.

Bakışları benimkilerden uzaklaşıyor. Aşağıya işaret ederek, "Bunu da aldım." diye mırıldandı.

"Ayakkabı mı?" Ucuz sarı parmak arası terlikleri gördüğümde içimi bir sevinç kaplıyor. Nemlendiriciyi hevesle atıyorum.

Alistair homurdanarak yakalıyor.

Coşkuyla topuklularımı tekmeliyorum ve özgürlüğün tadını çıkarıyorum. *Geber, seni kötü ayakkabı!* Mağazada yardım ederken saatlerce topuklu ayakkabılarımı giymek zorunda kaldım. Ayaklarım öyle bir zonkluyor ki, sanki kendi kalp atışları varmış gibi.

Ayak parmaklarımı oynatıyorum, onları özgür ve kısıtlanmamış görmekten mutluyum. "Sen de bir ayakkabı markasıyla mı çalışıyorsun?"

Alistair sessiz kalır.

Kafamı kaldırdığımda pencereden dışarı baktığını fark ettim. "Peki." Omuz silkiyorum. "Bana söyleme."

"Konuşmayı kes. Sesin için daha iyi."

"Bana konuşmamamı söylemen daha çok konuşmak istememe neden oluyor."

"Bu iyi bir tavsiye."

"Bu *senin*
tavsiyen."

"Kendi zararına olacak şekilde bana itaatsizlik mi edeceksin?"
Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılıyor. Bu bir sırıtışın gölgesi. Ve yüzünde muhteşem bir ifade var.

"İtaatsizlik bir otorite olduğunu ima eder. Şu anda benim patronum değilsin."

"Neyim ben?"

Esniyorum. "Bunu yüksek sesle söylersem muhtemelen beni kovarsınız."

Yüzüme bakıyor. Gözleri gölgeli ela havuzları gibi. "Sesinizi dinlendirin, Bayan Jones."

"Bunu düşüneceğim."

Gözleri eğlenceyle parlıyor.

Benimki kapanmaya başladı. Klima mükemmel sıcaklıkta ve yol uzun ve karanlık.

Sessizlik arabayı dolduruyor.

Kesinlikle bitkinim ve yumuşak yolculuk beni uyutuyor.

Hayır, uyku zayıflar içindir.

Gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum.

Görünüşe göre, bu savaşta başarısız oldum. Gözlerimi açtığımda araba hareket etmeyi bırakmış ve başımı sert bir yaslamıştım. Kaya olabilir mi? Belki granit?

Gözlerim kararmış bir halde kayaya sokuluyorum ve neden bu kadar rahatsız bir yastık seçtiğimi merak ediyorum. Alistair'in zengin olduğunu sanıyordum. Araba koltuklarına daha fazla yastık koyamaz mı?

"Bayan Jones," diye gürledi Alistair, sesi düşündüğümünden daha yakın geliyordu, "evdesiniz."

Dehşet bir şimşek çakması gibi içimi kaplıyor. Kötü patronumun üzerinde uyuyakaldığımı fark ettiğimde bir elimi dudaklarımın kenarına götürerek doğruluyorum.

Ezekiel ve Bernard önde, manken gibi hareketsiz oturuyorlar.

Bernard ufku izliyor.

Ezekiel telefonuna dalmış gibi davranıyor. İki adam da bizi yalnız bırakıyormuş gibi davranıyor.

Utanç içinde, çabucak uzaklaşıyorum. "Çok özür dilerim," diyorum Alistair'e, panik ciğerlerimdeki oksijeni emiyor. "Uyuyakaldığımı fark etmemiştim."

Çene kasları ip atlar gibi çalışıyor.

Gözlerimi ona dikeyorum. Sesim suçlayıcı bir şekilde yükseliyor.

"Neden kafamı ?"

"Hadi gidelim." Kapıyı iterek açtı, nemlendiriciyi aldı ve dışarı çıktı.

Arabadan fırladım ve onu kaldırımında durdurdum. "Vay, nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Senin yerine."

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Bu çok ağır." Kollarındaki kutuyu kaldırıyor. Sesi kuru. Sanki Bariz olanı görmesi gereken sinir bozucu kişi benim.

" değil." Kutuyu ondan almak için kolumu dolamaya çalışıyorum.

İnatla dayanıyor. "Alistair."

"Jones." Bana ters ters bakıyor.

Ben çekmeye çalışıyorum ama Alistair geri çekiyor. Bir vücut geliştiricinin kaslarına sahip, 1.80'in üzerinde biri olduğu için dengesini kaybeden ben oluyorum.

Bedenim onunkine çarpıyor, sadece kutu ve birkaç kat giysi ayırıyor. Gözleri benimkilere dikilmiş, altın bir büyü dokuyor. Güneş ışığı. O karanlık, ama gözleri güneş. Ve bana öyle sıcak bir bakışla bakıyor ki güneş yanığı olabilirim.

O biliyor mu? Bunu bilerek mi yapıyor? Yoksa uykusuz zihnim bir şeyler mi uyduruyor?

"Sizinle her şey kavga etmek zorunda mı Bayan Jones?" diye homurdanıyor. Ama altında yatan bir nota var. Neredeyse şefkat gibi bir şey.

Bu doğru olamaz.

Benden nefret ediyor.

Ondan nefret ediyorum.

Bu bizim patron-çalışan .

Yutkunuyorum, o yakınımaya eğilirken uzaklaşamıyorum. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve bedenim beklentiyle çılgına dönüyor. İçimde çılgınca bir enerji dolaşıyor.

Dilim alt dudağımın üzerinde kaymak için dışarı

fırılıyor. Gözleri keskinleşiyor. Bir avcı gibi.

"Sadece dirençle karşılaştığımda daha kararlı hale bilmelisiniz."

"Oh." İ ekiř benden kaçıyor, aramızdaki boşlukta birikiyor. Bedenimi onunkinden ayıran koca bir kutu var. O nemlendiriciyi yere dūřürmek ve kendimi onun üzerine sıvamak için ani bir dūrtū duyuyorum.

Ama bu iyi değil.

Bunların hiçbiri iyi değil.

Dūrtūlerime yenik dūřmeden önce geri çekiliyorum.

"Uh..." Boynuma dokunuyorum. Bileğime. antama. Bakışlarım kaldırımında kayıyor. Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Bu ."

Onunla tartışmak anlamsız. Sunny'nin dairesine ne kadar çabuk gidersem, Alistair de o kadar çabuk gider. Ve kafa karıştırıcı varlığını benden uzaklaştıracak.

Merdivenleri sessizce ıkıyoruz. Nemli halıları ve dar koridorları gözlemleyerek ağırbaşlı bir şekilde bizi takip ediyor.

Sunny'nin dairesi ileride.

Önünde duran bir kadın var. Bronz tenli. Dūz saçları çenesine kadar kesilmiř. Uzun, turkuaz bir elbise giyiyor. iekli ve bohem. Tam Felice'in tarzı.

Kadın dönüyor ve ben durmak için yalpalıyorum. "Felice?"

"Kenya." Üvey annem bana doğru süzölüyor. Eteğinin hareketi ayağındaki deri sandaletleri ortaya çıkartıyor. Dünyevi tarzına rağmen, ayak parmaklarında ve ellerinde zarif Fransız manikürleri var.

"Burada ne yapıyorsun?" O kadar şaşırmıştım ki ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Seninle konuşmak için buradayım." Dudakları gergin. Kaşları atıldı.

Bu hoş bir konuşma olmayacak. "Eğer konu Sasha ise-"

"Sasha hakkında." Kaşlarını attı. Ses tonu. Hiç hoşuma gitmedi.

"Geldim-" Gözleri yukarı fırlıyor ve Alistair'in varlığını ilk kez fark ediyor gibi görünüyor. "Kimsiniz?"

"Hiç kimse."

"Holland Alistair, hanımefendi," diyor aynı anda. Ona kaşlarımı atıyorum.

"Alistair?" Felice bu kelimenin tadını pahalı bir dondurmamış gibi dilinde hissediyor. "Bunu daha önce nerede duymuştum?"

"Önemli değil." Dikkatini ondan uzaklaştırıyorum. "Daha sonra Google'da aratırsın."

"Google mı? Oh, evet! O derginin kapağındaydınız. Babasının okumayı sevdiği teknoloji dergilerinden biri."

Alistair büyüleyici bir gülümseme takınır.

O. Lanet olsun. *Gülümsüyor mu?* Onun robot modelinin bu özelliğe sahip olmadığını sanıyordum.

"Siz Bayan Jones'un kız kardeşi olmalısınız."

Çenem yüzümden ayrılıyor ve yere yuvarlanıyor. Kadınlara nasıl iltifat edileceğini biliyor mu? Ne zamandan beri? Ve neden Felice'ye karşı tatlı davranıyor?

"Abla mı?" Felice sanki bir milyon dolar kazanmış gibi kızarır. Parmakları buruşuk yüzünde dans ederken kıkırdıyor. "Kenya'nın yaşından çok uzağım."

"Buna inanmıyorum." Başını sallıyor.

Felice güler ve bir saray kadını gibi eliyle ağzını kapatır.

Gözlerimi deviriyorum.

"Bana tanıdığım birini hatırlatıyorsun," diye açıklıyor Alistair. "O da çok güzel. Ve oldukça özgür ruhlu."

"Oh, neden teşekkür ."

Felice'in egosunu daha fazla okşamasına fırsat vermeden Alistair'in önüne geçiyorum. "benim patronum ve uzun süre kalmayacak." Saçlarımı sol omzumdan sağ omzuma doğru çekiyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse, çok yorgunum. O yüzden seni görmek güzel ama buluşmak için başka bir zaman bulmamız gerekecek."

"Peki ya yarın?" "Yarın mı?"

"Sasha ve Drake nişan kahvaltısı yapacaklar. Henüz gerçek bir nişan partisi değil. Sadece küçük bir aile toplantısı."

Midem o kadar şiddetli kasılıyor ki tırnaklarımı pantolonuma geçiriyorum. Beni Sasha ve iğrenç eski erkek arkadaşımın brunch'a mı davet ediyor? *Misafir* olarak mı?

"Felice, ilgilenmiyorum."

"Neden olmasın?" onaylamayan bir ifadeye bürünür.

Acı bir kahkaha attım. Aklını kaçırmış olmalı.

Felice çenesini kaldırır. "Senin ve Sasha'nın şu anda sorunlarınız olduğunu biliyorum ama-"

"Sorunlar mı? Evet, sorunlarımız var Felice."

"Kenya."

"Arkamdan erkek arkadaşımla yattı ve iki hafta sonra evleneceklerini öğrendim!"

Felice'nin gözleri Alistair'e kaydı. Kirli aile çamaşırlarımızı ortaya dökmekten son derece rahatsız olmuş görünüyor. Sanırım yabancılara gerçeği söylemek, kız kardeşimin yatılı erkek arkadaşımın çıplak kalmasından daha skandal bir durum.

"Kenya," sesi tıslamaya dönüşüyor, "kız kardeşinin ne kadar kırılğan olduğunu biliyorsun. Senin büyük insan olamaman onun sağlığı ve mutluluğu için ciddi bir tehdit. Şimdi, belli ki bazı yanlış anlaşılmalardan olmuş ama bu bir aile olarak üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil."

Midem bulanıyor.

Cidden hasta olacağım.

"Ortada bir yanlış anlaşılma yok Felice. Onları birlikte kendi gözlerimle gördüm. Görünüşe göre Sasha üstte olmayı seviyor."

"Kenya!" Yüzündeki kan çekiliyor. Alistair'e bir kez daha gergin bir bakış fırlattı. "Belli ki medeni bir konuşma yapmaya hazır değilsin. Belki de brunch'ı es geçmen senin için daha iyi olur. Yakında tekrar konuşuruz." Elinden geldiğince ağırbaşlı görünmeye çalışarak gülümsemeye zorluyor. En azından, geriye ne kaldıysa. "Sizinle tanışmak güzeldi Bay Alistair. Umarım tekrar görüşebiliriz. Kocamın sizinle sohbet etmeyi çok isteyeceğini biliyorum. Emekli oldu ve boş zamanlarında bilgisayarlarla arası çok iyiymiş gibi davranmayı seviyor."

Alistair o alışılmadık sıcak tonuyla, "Benim için bir zevk olur," diyor.

Felice kaçarken, sessizliğin etrafına yerleşmesine izin veriyorum. Ayaklarımın üzerinde duramıyorum, başım beni öldürüyor ve şimdi de kız kardeşimin eski erkek arkadaşımın yaklaşan evliliğini düşünmeden edemiyorum.

Daha da kötüsü, patronum artık her şeyi biliyor. İçimi

çektim ve elimi uzattım. "Kutuyu bana ver."

"Hayır."

"İngilizce konuşamadım mı?"

"Gayet iyi konuşuyorsun."

"Sen görevini yaptın. Beni eve bıraktın. Neden etrafta dolanıyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor ve sadece beni inceliyor.

Dudaklarım birbirine yapışıyor ve kulaklarımdan alevler fışkırıyor.

"Neden?"

Hayatımı zorlaştırmaya neden bu kadar kararlısın?"

"Kenya."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. İlk defa adımı söylediğini duyuyorum. Tanrım, çok yumuşak. Çok sevgi dolu. Bu kadar hassas olmamalıydı. Gözlerimi yaşartmamalı.

Yorgunum ve duygusal olarak aşırı yıprandım. Beni böyle göremez.

Ben böyle biri değilim.

Alistair kutuyu yere koydu. Sonra bir , güçlü kolları beni sarmış. Şok içinde kaskatı kesildim.

" yok," diyor, saçlarımı yatıştırarak.

Yanlış ama çok rahatlatıcı bir his. Başımı omzuna koyuyorum. Parmaklarım onun takım elbisesini almak için çaballıyor ve ne yaptığımı gerçekten bilmeden ona doğru kıvrılıyorum.

"Sorun yok Kenya," diyor tekrar.

Yüzümü yukarı eğiyorum.

Gözlerinde anlayışla bana bakıyor.

Ona tutunmak ve her şeyi unutmak istemem yanlış mı? Felice'nin ziyareti. Babamın sessizliği. Sasha'nın beklentileri. Eski erkek arkadaşımın ihaneti.

Evet, bu yanlış.

Ama ben burada kalmak istiyorum. Onun kollarında. Hem çok.

Geri adım attı ve ben ona ulaşmak istedim. Onun kucağındaki sıcaklığı bulmak istiyorum.

Neyse ki ellerimi kendime saklayacak kadar sağduyuluyum.

Gariplik derimin altına sızıyor. O da neydi öyle?

Bir açıklama bulmakta zorlanıyorum. Patronum az önce bir uzaylı tarafından ele geçirildi. Gerçekten önemseyen bir şey yaptı. Hangi

taş gibi soğuk, çığlık atan girdap ruhlu kişiliğine tamamen aykırıdır.

"Biraz uyu. Başka bir şey düşünme," diye fısıldıyor. Ben de deniyorum.

Sunny'yle birlikte nemlendiriciyi oturma odasına taşıdıktan ve en iyi arkadaşımın yanına yattıktan sonra uyumak için elimden geleni yapıyorum.

Ama bir şey olmadı.

Sasha, Drake ya da Felice'i düşündüğüm için değil.

Ama patronumun kollarının beni sardığını hayal ediyorum. Dudaklarıma sıcak, kavurucu bir öpücük konduruyor. Üzerimde tişört olmadan. Ya da pantolonsuz.

Ve ne kadar dönüp dursam da o kirli görüntüleri kafamdan atamıyorum.

* * *

ÖNGÖRÜLEBİLİR BİR GELECEK İÇİN 'ALISTAIR'DEN KAÇINMA' MODUNDAYIM. BU BİR GÖREV.

Beni pazarlama ekibine emanet edip Belle's Beauty'nin mağaza içi promosyonunda serbest bıraktığında bu başarılabilir hale geldi.

Benden kaçıyor yoksa sonunda yeteneklerimin farkına mı varıyor emin değilim. Her iki durumda da, onu görmek zorunda olmadığım için mutluyum.

Sarılma hiç olmamış gibi davranmaya karar verdim. Bu sonuca ancak saatlerce saçımı çekiştirdikten sonra vardım. Başından beri niyetinin bu olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı. Kafamı karıştırmak. Sorularla beni duvara yapıştırmak.

Bununla ne demek istedi? Neden onun önünde kendimi kırdım? Ya onunla flört etmeye çalıştığımı düşünüyorsa?

Bu son korku beni çıldırıyor. Alistair *seksi*. Ve o da bunu biliyor. Beni de onun için çıldıran diğer kızların arasına katacağı düşüncesi beni hasta ediyor.

Parmaklarımı masama vuruyor ve acele düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"O *geliyor*." Odanın içinde fısıltılar dolaşıyor. İş arkadaşlarım birbirlerine çılğınca bakıyor ve hemen harekete geçiyorlar. Monitörlerini temizliyorlar,

Çöpleri süpürüyor ve sandalyelerini masalarına çekiyorlar. Parmaklar klavyeye vuruyor. Sayfalar titizlikle çevriliyor.

Kötülüğün yükselen kokusunu alıyorum. Alistair yolda.

Yeni bir belge açıyorum, aşırı heyecanlanmamak için kendimi zor tutuyorum. Beni rahatsız etme ihtimali sıfıra yakın. Beni günlerdir yalnız bıraktı.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Gürültülü bir ayak sesi beni dualarımdan kopardı. Başımı kaldırdığımda Patron Delikleri Prensi'nden başkasının yaklaşmadığını görüyorum.

Ben görünmezim. Beni göremezsin.

"Bayan Jones." Alistair masamın önünde durdu. Gölgesi kara bir bulut gibi üzerime düşüyor.

"Bay Alistair."

Bana doğru işaret ediyor. "Beni takip edin."

Herkes bize bakıyor. Alistair tarafından dışlanmak asla iyi bir şey değildir. Asla.

Kovulacak mıyım?

Alistair başka bir şey söylemeden dönüp koridorda yürümeye başladı. Cep telefonumu kapıp sendeleyerek gidiyorum.

Ezekiel'e çılgınca bir bakış atarak, "*Neler oluyor?*" diye soruyorum. yönetici asistanı bana boş bir bakışla karşılık veriyor.

Harika. Konu her neyse, Ezekiel kesin olarak Alistair'in tarafında görünüyor.

"Bu taraftan," diyor Alistair, ofisine giden koridoru işaret ederek.

Arkasından yürüyorum ve o durunca ben de duruyorum. Bana sert bir bakış atıyor ve hayallerimin yanlış olduğunu anlıyorum. Alistair kibarlık yapabilecek biri değil. Belki de bilinçaltım yanlış bir fikre kapılmıştı çünkü o sarılma çok şefkatliydi.

Ama şu anda, gerçek hayatta, *gerçek* Holland Alistair hakkında acil bir tazeleme kursu alıyorum. Muhteşem yüzü saf kibirden ibaret. O acımasız bir buz kralı. Muhteşem ve aynı zamanda kesinlikle ölümcül.

Ezekiel telaşlı el hareketleriyle bir kapıyı işaret ediyor. "Bayan Jones, yeni ofisinize hoş geldiniz."

"Bu çok komik, Ezekiel." Alistair'e döndüm. "Bak, kaybedecek zamanım yok. Bebek Kutusu'nun pazarlama materyalleriyle uğraşıyorum. Ve *biri* sağ olsun, Belle's Beauty için hâlâ yapmam gereken bir sürü düzenleme var." Bir elimi kalçama vuruyorum. "Lütfen zamanımı boşa harcama."

Ezekiel sersemlemiş görünüyor.

Alistair gözlerini kısar. "Kimse vaktinizi boşa harcamaya çalışmıyor Bayan Jones."

Ben de ona ters ters bakıyorum. Bu gerçekten de o gece bana sıkıca sarılan adam mı? Her neyse. Alistair bana işkence etmek için yeni ve alışılmadık yollar bulmaya devam edebilir. Başka bir gün. Şu anda gerçekten zamanım yok.

"Bu oda senin," diyor çenesini ofise doğru uzatarak. Sözleri yavaşça aklıma kazınıyor.

Ezekiel arkasından bir isim levhası çıkarır ve kapıya takılı beşiğe yerleştirir.

Adım altınla basılmış.

'Kenya Jones. Belle's Beauty satış müdürü'.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve tekrar kırıştırıyorum, uykusuzluğun sonunda beni yakaladığından eminim. Belki de hâlâ en iyi arkadaşımın kanepesindeyimdir, kollarımı açmış yastığa salyalarımı akıtıyorumdur.

"Benimle kafa buluyorsun," diye fısıldıyorum.

Alistair'in ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. Gülümsemesini bastırmak için çok uğraşıyor, ama gülümsemesi parlıyor.

"Hayır, değiliz," diyor Ezekiel. "Bay Alistair son birkaç haftadır nasıl bir performans göstereceğini görmek için seni yakından izliyordu. Önünüze çıkardığı tüm zorluklar sizi bu pozisyona hazırlamak için yapılan testlerdi."

Gözlerim ofise kayıyor. "olmaz." Dönüyorum ve ona bir parmağımı kıvırıyorum. "ne var?"

"Yakalamak yok."

"Bunu yapabilecek kapasitede değilsin." Ezekiel'in gözleri titrer.

Düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimi fark ettim. Patronuma.

Alistair gücenmiş gibi görünmüyor. Eğlenmiş görünüyor. "Teşekkür etmek konusunda bana sürekli ders veren sen değil miydin?"

"Hâlâ yapmadığın bir şey."

Eğildi. "Bu jestin seni biraz daha az huysuz yapacağını düşündüm."

"Eğer hedefiniz buysa, çok daha fazla çaba göstermeniz gerekecek."

"Ne kadar sert?"

"Eğretilti otlarını daha fazla dövmek istemeyene kadar."

Sırıtarak beni izliyor. "İşteki tavrın bir yana, nasıl satış yapılacağını biliyorsun. Ve ben şirketi ileriye götürenleri ödüllendiririm. Bu ofis daha fazla sorumluluk ve daha yüksek bir maaş getiriyor. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Meydan okumayı sevdiğimi biliyorsun."

"Seviyorum." Gözleri söylenmemiş bir sözle parlıyor.

Ezekiel boğazını temizler. "Ona bir tur attırayım mı?"

"Evet." Alistair devam etmemizi işaret ediyor. "Bir konferans görüşmesinde olacağım. Bir süre sürecek." Gözlerini bana dikti. "Bu akşamki toplantıya seni ister misin?"

Alevler yakıyor. "Uh..."

"Belki de bunun yerine Bayan Jones'a bir taksi çağırmam daha akıllıca olur," diyor Ezekiel kibarca.

Alistair ona sert bir bakış atıyor.

Ezekiel irkilmiyor.

Alistair pes etmeden önce sessiz bir mesaj alışverişi yapıyor gibiler.

"Tamam. Ofisimde olacağım."

Dışarı çıkarken onu dikkatle izliyorum.

Bana mı geliyor yoksa Alistair somurtuyor gibi mi görünüyor? Ezekiel kapıyı göstererek, "Önden buyurun," diyor.

Onu ofise kadar takip ediyorum ve neredeyse ciyak ciyak bağıriyorum. Güzel bir büyüklükte ve muhteşem bir şehir manzarası var. Boş kitap rafları, bir dosya dolabı ve üzerinde fiyonk olan bir eğretili otu var.

Bir kahkaha patlattım. "Hayır."

"Gerçek olduğunu söylüyor," diyor Ezekiel. "Ve eğer ölürse senden para alacakmış."

Kahkahalarım odanın içinde yankılanıyor.

Ezekiel memnun görünüyor.

Sakinleştiğimde ona döndüm. "Bunu neden yapıyor?"

"Alistair adına konuşamam," diyor Ezekiel. "Ama onu uzun zamandır tanıyorum, bu yüzden onu istediğinden daha iyi anlıyorum. Acımasızlığıyla ün saldı çünkü kim olduğunuz, kimlerle bağlantınız olduğu ya da cebinizde kaç derece olduğu umurunda değil. O sadece tek bir şeye değer verir." Ezekiel boğumlu bir parmağını kaldırıyor. "Sonuçlar. Şimdiye kadar, Bayan Jones, çalışmalarınız kusursuz."

"Buna minnettarım," diye mırıldandım.

Ağzını açıyor. Kapattı. Sanki bir şey söylemeye çabalıyormuş gibi beni inceliyor.

"Devam et." Ona işaret ediyorum. "Ne istediğinize dair bir fikrim var zaten."

"Eminim biliyorsundur. Sen çok zeki bir kadınsın." Duraksıyor.

"Ama?" Sırıtiyorum. "Bir 'ama' geliyor, değil mi?"

"Dikkatli olmanızı tavsiye ederim. Özellikle de şimdi."

"Neye dikkat edeyim? Uygunsuz bir şey yapmadım, değil mi?"

"Sanki bundan çok da uzak değilmişiz gibi geliyor."

Yanaklarım yanıyor. Rüyaları biliyor mu? Çıplak patronumun üzerinde süründüğüm rüyaları?

"Dürüst olacağım Bayan Jones, Alistair'in hiçbir çalışanına size davrandığı gibi davrandığını görmedim. Aslında, karısından beri onu böyle görmemiştim..." Ezekiel bir kenara bakıyor. "Senden hoşlanıyor. Ve bunu şimdi öncekinden daha belirgin hale getiriyor."

"Benden hoşlanıyor musun?" "Düşkün" ne demek? Benden etkileniyor mu? Benimle birlikte olmak mı istiyor? Sadece beni yatağa atmak mı istiyor?

"Onun saygısını kazandın. Bu çok etkileyici." Yüzümü işaret ediyor. "Ama her zorluğu yenmek sana zarar veriyor. Ayak uydurmak için günde daha fazla fincan kahve içiyorsun. Gözlerinin altında torbalar var. Yavaş yavaş parçalanıyormuşsun gibi görünüyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum. O kadar berbat mı görünüyorum? Belki de Sunny'nin yüz maskesi teklifini kabul etmeliyim.

"Ezekiel, keşke tüm suçu Alistair'e atabilseydim ama bazı kişisel meseleler ."

"Dikkatli olmak için bir sebep daha." Omzumu sıktı. "Sizdeki potansiyeli görüyorum Bayan Jones. Çok ileri gidebilirsiniz. Böyle bir fırsatla, aklınıza koyduğunuz her şeye sahip olabilirsiniz." Sesi uyarıcı bir şekilde düşüyor. "Ama zirveye çıkmak demek

seni dibe çekmek isteyen daha çok insan var. Korkarım ki Alistair'in size karşı yumuşaması, hak ettiğiniz ödüllerle birleşince bir soruna yol açacak."

"İnsanların beni becerdiği için ödüllendirildiğimi düşüneceğini sanıyorsun. Bu mudur yani?"

Yüzü kızarıyor. "Ben o dili kullanmazdım."

"Meselenin özünü bir dil." Masaya yaslanıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Ne hayal ediyorsun bilmiyorum ama neredeyse gittiğimiz her yerde Alistair ve benimle birliktesin. hiçbir uygunsuz davranış olmadı."

En azından kafamın dışında.

"Kişisel ve iş arasındaki çizgiyi nasıl çizeceğimi biliyorum. Belki yeteneklerimle Alistair'i etkiliyorum ama sizi temin ederim ki kimse onun kalbini çalamaz çünkü onun bir kalbi yok."

Ezekiel başını yavaşça sallar. "Mesele de bu, Bayan Jones. Öyle." Yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "Ve korkarım o zaten sizin elinizde."

BÖLÜM 14

YASAK MEYVE

HOLLANDA

BELLE'S BEAUTY iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyor ve cilt bakım şirketiyle ilgili tüm konular önceliğe göre sıralanıyor, böylece hiçbir şey gözden kaçmıyor.

Bayan Jones'un gelen kutusuna gönderilen her e-posta, soru veya şikayet, bir miktar şımarıklık ve bir sürü çözümle geri dönüyor. Cesaretini sınıdığımda, idam mangasındaki bir asker gibi arka arkaya e-posta gönderdiğimde bile sinmiyor.

Raporlarını bile dört gözle bekliyorum. Edebiyatçı köklerinden kaçamıyor. Kelime seçimleri edebi ve her cümlesinden keyif alıyorum.

Artık onun içnelemelerinden bile zevk alıyorum. Dikenli yorumlar kulağıma bir şakanın can alıcı noktaları gibi geliyor.

Elbette, benimle dalga geçiyorlar ama daha az eğlenceli değil.

Zehirli kelimelerin mükemmel bir ağızdan çıkmasına yardımcı oluyor. Uzun maksi elbiselerin, ağır iş ceketlerinin, dikkatimi çeken arı gibi dudakların, tüketilemeyecek kadar tehlikeli kıvrımların ve tabii ki o perçinleyici akik gözlerin altında süzülen, zevk için yaratılmış bir vücut.

Her gece rüyalarım giriyorlar. Her zaman otel odasından çıkmadan hemen önce giriyorlar. Tam da acının beni en çok vurduğu anda.

Uyandığımda suçluluk ve kayıp arasında gidip geliyorum. Kendime duyduğum nefretin ve tenimi terle kaplayan bir arzunun içinde boğuluyorum.

Kaybediyorum.

Ve bu onun hatası.

Birkaç hafta içinde Kenya Jones dünyama girdi ve her şeye damgasını .

Ailesiyle neler yaşadığını bilmiyorum ama koridorda duyduğum kadarıyla kendisi de bazı zorluklar yaşamış. Kişisel sorunlarına rağmen, işinde son derece güvenilir ve yavaşlamaya dair hiçbir ipucu yoktu.

Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

Ve sadece iş verimliliğini değil, ruh sağlığını da umursuyor olmam bile kötüye işaret.

Odaklanmakta zorlanarak e-postalarımı geçiyorum. Ezeziel normalde gelen kutumu filtreler. Reklam teklifleri, dolandırıcılar, yeni müşteri talepleri ve asla kabul etmeyeceğim röportajlar için bastıran muhabirler arasında dolaşacak sabrım yok.

Sürpriz bir şekilde Bayan Jones'tan yeni bir mesaj geldiğini fark ediyorum. Kalbimin daha hızlı atmaya başladığını inkar edemem.

Hevesle öne doğru eğildim. İlk kez ondan beklenmedik bir mesaj alıyorum. Her zamanki etkileşimlerimiz, benim ondan zaman alıcı şeyler yapmasını istemem ve onun da en kibar şekilde 'canın cehenneme' demesiyle sınırlı.

KİME? HOLLAND ALISTAIR

Gönderen: Kenya Jones

Konu: Jestiniz Bir Teşekkür Değildir

BAY ALISTAIR,

OFİS ÇOK GÜZEL VE ŞAŞIRTICI DÜŞÜNCELİ BİR YÜKSELTME, BEN

Tahminimce, teklif için ikna edilmeniz gerekiyordu. Ancak bu, iki kelimelik bir teşekkürün yerini tutmaz ve bunu siz de biliyorsunuz.

Belki de sınırların dışına çıkıyorum ve eğer öyleyse, bunu kanıtlayacak belgeleriniz var. Şansımı deniyorum çünkü siz verici bir ruh halinde görünüyorsunuz ve ben de şansımı zorlamayı seven bir kadıyım. Yoksa hayat sıkıcı.

Ayrı bir not olarak, bu alanın şartları nelerdir? Değiştirmeme izin var mı? Elbette kendi kaynaklarımı kullanarak? Arkadaşım Sunny bir iç mimar ve portföyüne bir Fine Industries ofisi eklemek istiyor.

Sizin için uygunsa lütfen bana bildirin. Cevabınızı dört gözle bekliyorum.

KENYA JONES

Belle's Güzellik Satış Müdürü

BAŞIMI SALLIYORUM, CESARETİNE GÜLÜYORUM. YANI SADECE KENDİNE AIT BİR OFİS. ve maaş zammı onun için yeterli değil mi? Teşekkür etmediğim için beni azarlamak için işini riske mi atıyor?

hayranlık mı duymalıyım yoksa azarlamalı mıyım bilemiyorum. "Bu kadar komik olan ne?"

"Gah!" Başım bilgisayardan kalktı.

Ezekiel bana bakıyor, yüzü bomboş ve gözleri benimkilere dikilmiş.

Boğazımı temizliyorum ve masamdaki kalemle oynuyorum.

"Normalde kapıyı çalarsın."

"aldım. Birkaç kez. Hatta sana seslendim. Beni duymuyor gibiydin."

"Oh."

Bilgisayarıma bakıyor.

Kenya'nın e-postasına tıklıyorum. "Sorun nedir?"

"Bayan Jones'un ofisine yerleştiğini bildirmek için geldim."

"Teşekkürler."

Beni izliyor. "Bugün dikkatin dağınık."

Öyleyim. Ve bunun koridorun sonundaki ofisteki kadınla ilgisi var.

"İyi bir şey mi oldu?" Eliyle bilgisayarı işaret ediyor. "Bir e-posta aldım."

Dudaklarını büzüyor. "Bir e-posta yüzünden mi gülümsedin? Kimden?"

"Hiç kimse," diye .

"O zaman Bayan Jones olmalı. Madem bu kadar savunmacısınız." Cevabı zaten bildiği için ona lanet olsun.

"Bana gerçekten ne sylemek istediğini anlatacağın kısmı atla, Ezekiel. Yakında bir konferans grüşmem var."

Başını sallıyor, dudakları düz bir çizgi halinde. "Bayan Jones'a karşı niyetiniz nedir?"

Kaskatı kesildim. Yüzümdeki sırtış kayboldu. Vay canına.

Ezekiel, geri çekilmesi için yaptığım tüm havlamalara ve hırlamalara rağmen Kenya'yı savunmaya devam ediyor.

"Burada geçirdiği kısa sürede ne kadar çok şey başardığını siz benden daha iyi biliyorsunuz. Bu şirket onu kaybetmeyi göze alamaz."

"İş yükünden memnuniyetsizliğini dile getirdi mi?"

"Alistair," dedi Ezekiel'in gözleri parlayarak, "hayatını düzene sokmam için bana para ödüyorsun ve ben bunu yıllardır memnuniyetle yapıyorum."

Başımı sallıyorum. Bu yüzden fikirlerini bu kadar çok paylaşabiliyor. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Dikkatli ol. Söylemek istediğim tek şey bu."

Yalan söylüyor. Hezekiel'in söylemek istediği tek şey bu *değil*, ama o her zaman savaşlarını seçen bir adam olmuştur. Bir uyarıda bulunuyor. Dostça ya da değil.

İçimden bir ses bu ihtiyata isyan ediyor. "Bayan Jones mükemmel bir çalışan. Bu inkar edilemez. Ve bana aidatını almadığını hatırlatan da sizdiniz. Bunların hepsi göre."

Çenesini kaldırıyor. Kaşları bana inanmadığını söylüyor.

"Aptalca bir şey yapmayacağım. Belle'in Güzelliği için ne yaptığının çok iyi farkındayım." Masanın üzerine eğildim. Bu şirket kişisel. Belle için. Ezekiel bunu biliyor. "Vizyonumuzu hiçbir şey için tehlikeye atmayacağım."

Uzun bir süre beni inceliyor ve sonra başını eğiyor. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet."

Kapıya doğru .

Ezekiel kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkar. O gözden kaybolduktan uzun süre sonra uyarısı odada çınlar.

BENİM KADAR ÇOK KAFEİN TÜKETTİĞİNİZDE TUVALET MOLALARI BİR ZORUNLULUKTUR.

yap. O günün ilerleyen saatlerinde, tuvaletten dönerken Kenya'nın adının fısıldanarak konuşulduğunu duyuyorum.

"Bu hiç adil değil. Alistair ona bir ofis verdi ve o ne zamandır burada? Birkaç haftadır mı? Nasıl olur da ikinci asistanlıktan müdürlüğe atlarsın?"

Birisi *"Bu şaibeli,"* diye cevap verir. *"İğrenç."*

"Onun böyle bir kadın olduğunu ilk günden beri biliyordum. Her zaman giydiği elbiseleri görüyor musun?"

"Çok sıkı. Her şeyini gösteriyor."

Adımlarım yavaş ve kızgınlık damarlarımda yanıyor. Bir avuç kıskanç köylü.

Kenya'nın elbiseleri son derece mütevazı ve her zaman uygun iş kıyafetleri kapsamında olmuştur. Cömert kıvrımları sınırları zorluyor, ancak vücudunun bu kadar çekici olması onun suçu değil.

"Daha önce sadece bir tezgâhtar değil miydi?"

"Onun gibi insanlar kadın olmaktan utanmama neden oluyor. Geri kalanımız çok çalışmak zorundayken vücudunu besin zincirinde yükselmek için kullanıyor."

"Kendinizi kötü hissetmeyin. Bazılarımızın ahlakı var. Başına geleni çekecek."

Ayak sesleri beni birinin yaklaştığına dair uyarıyor. Kafamı kaldırıyorum ve Kenya'nın mutfağa doğru yürüdüğünü görüyorum.

Beni görünce gözleri büyüdü. "Ali Bey-"

Arkamdan yüksek sesli kahkahalar yükseliyor. Dedikoducular mola odasını terk ediyor, hâlâ Kenya hakkında fısıldaşıyorlar.

Bir anlığına elini tutup bir dolaba saklanmayı düşündüm. Kulaklarını kapatıp kurşunlar geçip gidene kadar beklemeyi, tenine isabet etmemesi için kendimi ona siper etmeyi düşünüyorum.

Onun yerine, yerimde duruyorum. Neden kaçsın ki? Neden kaçsın ki?

becerisi ve yetkinliğiyle diğerlerini yendiği için utanmalı mı?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve koridorun tam ortasında kalıyorum.

Kadınlar koridora çıktılar. Sessizleşiyorlar ve koridorda beni ve Kenya'yı fark ettiklerini biliyorum.

"Bayan Jones," sesimin yükselmesine izin verdim, "Yazmite lokasyonunun son beş yıldaki en büyük satış artışını gerçekleştirdiğinin farkında mısınız?"

"Uh..." Bana meraklı bir bakış attı.

"Ön sipariş tanıtımına katılan müşterilerimiz arkadaşlarına ve ailelerine anlattılar. Ürün satışlarında ve online trafikte bir artış gördük. Bu ivme yavaşlayacak gibi görünmüyor."

"Biliyorum. Sana raporu göndermiştim, hatırladın mı?" "Bu fikir nereden aklına geldi?"

"Panik ve dua." Başını öne eğiyor. "Neden soruyorsun?" Yavaşça dönerek kadınlara başımı sallıyorum. "Hanımlar."

"Bay Alistair, kahve mi alacaktınız?" Puantiyeli elbise giymiş bir kadın endişeyle dudaklarını yalıyor. "Sizin için hazırlayabilirim."

"Adın ne senin?"

"Ben mi?" Göğsünü işaret ediyor. Başımı sallıyorum.

"Heather." Adını bilmediğim için gücenmiş gibi görünmüyor. Aksine, heyecanlı görünüyor. "İdari bölümde çalışıyorum."

"Heather." Yavaşça ona doğru adım atıyorum. Sesim tehditkâr bir fısıltıya dönüşüyor. "Fine Industries'de sonuçlara her şeyden çok değer veririz." Duruyorum, gözlerim soğuk. "Neredeyse her şeyden. Ama bakın, biri şirket için ne kadar para kazanırsa kazansın, bu kötü karakterin kokusunu gizleyemez. Böyle insanlar genellikle uzun süre buralarda kalmazlar."

Kirpikleri titriyor. "Efendim?"

"Görünüşe göre hepinizin çok fazla zamanı var." Geri çekiliyorum. Kadınların her birine bakarken yüzümde soğuk bir gülümseme belirliyor. "Amirinize size karşı çok yumuşak davrandığını söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Korkudan titriyorlar.

Çenemi koridora doğru uzatıyorum ve Heather arkasından dumanlar çıkararak hızla uzaklaşıyor. Dedikoducu arkadaşlar da onu takip ediyor.

"O da neydi?" Kenya bir kolunu kaybolan kadınlara doğru sallıyor. "Çok mu sıkıldın da rastgele insanlara sataşıyorsun?"

Benimle bu şekilde konuşmaya cesaret eden ve bu konuda özür dilemeyen tek kişi o

Homurdanarak geçip gidiyorum.

yaklaşıyor. "E-postamı aldın mı?" "Aldım."

"Ve?"

Durdum ve onunla yüzleştirdim. "Ve ne?"

"Cevabın ne?"

"Ofis senin. Arkadaşın ne isterse yapabilir. Yeter hafta sonu kimsenin işine karışılmasın."

Kocaman gülümsüyor. Çenesinde daha önce hiç fark etmediğim küçük bir gamze var. Ne yazık ki, artık radarıma girdiğine göre, muhtemelen bu gece rüyamda onu göreceğim.

Sinirli bir yutuyorum.

"İşinizin başına dönün, Bayan Jones."

"Bekle." İnatla beni takip ediyor. "Peki ya diğer şey?" "Ne olmuş ona?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Minnettarlık sunmaya alerjin mi var?"

"Unuttuysan hafızanı tazeleyeyim." Göğsümü gösteriyorum. "Ben senin patronunum." Ona başımı sallıyorum. "Sen benim çalışanımsın. Her ay maaşını ödeyerek sana teşekkür ediyorum. Anlaşıldı mı?"

Dudakları birbirine sıkıca bastırıyor. Sinirlendiğinde kesinlikle muhteşem oluyor. Kanımın derimin altında kaynamasına neden oluyor. Pantolonumu özlemle sıkıyor.

"Adil olmakla övünen biri olarak, kime iyi davranacağınızı çok iyi seçiyorsunuz."

"Affedersiniz?"

"Felice." Gözlerini kısar. "Çekici bilmiyordum, Alistair. Neydi o iyi adam rutini?"

Sırıtiyorum. Bu ters bir iltifat ama iltifata en yakın şey.

"Bana gerçekten tanıdığım birini hatırlatıyor. Make It Marriage'dan birini."

"Her neyse." Bir elini kaldırdı. "Söylediklerimi unut."

Kenya hışımla uzaklaşırken ben de arkasından bağıriyorum.

"Brunch'a gittin mi?"

Kısa kesiyor.

Elimi cebime atıp onun önüne geçiyorum. Soru iş için uygunsuz. *Hem de hiç uygun değil.* Onun özel hayatının benimle hiçbir ilgisi yok ve bu alana girmek kapalı tutmam gereken kapıları açıyor.

Ama onu eve götürdüğümünden beri aklımı kemiriyor. Felice yeterince iyi birine benziyordu. Hâlâ çok acı verdiği belli olan bir düşünüy, bir ayrılığı desteklemesi için Kenya'yı neden zorladığını anlamıyorum.

Gözlerini yere dikti. "Hayır." "Peki ya düşün?"

"Neden umursuyorsun ki?" Çenesi kalktı. Gözleri benimkilerle çarpışıyor. "Ailem çok kötü durumda olduğu için bana acıyor musun? Acım seni eğlendiriyor mu?"

Benim bir canavar olduğuma gerçekten inanıyor olmalı.

Araştırmak istemediğim nedenlerden dolayı sinirlenerek çenemi sıkıyorum. "Ne istersen düşün."

Dudaklarını ağızına doğru çekiyor. Burun delikleri açılıyor.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar gözlerindeki sert ifade kayboluyor. Bitkin görünüyor. İşinin mi yoksa özel hayatının mı baskısı onu aşağı çekiyor bilmiyorum ama birdenbire tüm sorunlarını ortadan kaldırmak istiyorum.

"var?" Ona yaklaşarak soruyorum.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen uzun bir iç geçiriyor. "Yok bir şey. Ben iyiyim. Her şey harika." Başını kaldırdığında, gözleri ıstıbabını ele veriyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa, Bay Alistair-"

"Bilmiyorum." Ben istiyorum. Onu kollarımda istiyorum. Onu kucağımda istiyorum. Kimsenin görmesine izin vermediği tüm sırlarını, dikenlerini, yaralarını dökene kadar onu öperken ellerimin yüzünü çerçevelemesini istiyorum.

Ama bu çok saçma.

Bayan Jones benden uzaklaşırken, kendimi çırılçıplak hissediyorum. Kısa kes. Ezekiel'e Belle's Beauty için vizyonumu tehlikeye atmayacağımı söyledim ama Kenya hedefime odaklanmamı giderek zorlaştırıyor.

* * *

YEMEĞE KATILACAK HAVADA DEĞİLİM, AMA SÖZ VERDİM VE

Herkes beni bekliyor. Geç saatlere kadar dışarıda olacağımdan, akşamı Belle ile geçirmek için işten erken çıktım.

Pekâlâ, belki de işten ayrılmamın bir nedeni de Kenya'yla karşılaşmamaktır. O şeyin uzun zaman önce atmayı bıraktığını düşündüğümde kalbimi çekiştirmeye devam ediyor.

Akıllı bir adam ne zaman geri çekileceğini bilir ve şu anda aptalca bir şey yapmadan önce kendimi toparlamam gerekiyor.

Parmaklarımı yumuşak kahverengi teninde gezdirmek ve ağzımı onunkine yerleştirmek gibi.

Bu bir cinsel saldırı davası. Ve ben o tür bir adam değilim.

Belle, "Baba, uyumaya hazır değilim," diye sızlanarak düşüncelerimi Kenya'dan uzaklaştırıyor.

Elimi saçlarında gezdiriyorum. "Baban seni istiyor prenses. mi? Lütfen?"

Belle burnunu kıvırıyor.

Gülüyorum. "Tamam. İki tane masal okumama ne dersin?" "Üç tane." Gündük parmaklarını kaldırıyor.

Kızım doğal bir arabulucu. Gurur duyuyorum. "Anlaştık."

Hikâyelerden sonra Belle'in kirpikleri ağırlaşıyor. Tombul yanaklarına bir öpücük konduruyorum, kalbim kıpır kıpır oluyor.

O benim tüm dünyam. Fine Industries lisans anlaşmasının imzalanması için sabırsızlanıyorum. Artık Belle's Beauty konusunda bana yardım edecek Kenya kadar yetenekli birini bulduğuma göre, nihayet intihar saatlerini azaltabilir ve kızımın daha fazla vakit geçirebilirim.

"Baba," diye mırıldanıyor Belle, yarı uykulu bir halde. "Evet, prenses?"

"Annem ne zaman dönecek?"

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Korkuyla ona bakıyorum. "O geri gelmeyecek, Belle."

Nefes alış veriş ağırlaşıyor.

Ben suçluluk duygumla boğuşurken etrafımıza sessizlik çöküyor. "Baba," diye Belle.

"Evet?"

"Ne zaman yeni bir annem olacak?"

Çenem düştü.

Derin bir uykuya dalan kızıma bakıyorum, göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyor.

Yeni bir anne mi?

Kapıyı aralık bırakarak karanlık odasından tökezleyerek çıktım.

Bayan Hansley mutfakta. Yemek tabaklarını kuruluyor ve tezgahı siliyor. Yüzüm solgun, bar taburelerinden birine çöküyorum.

Bana kaşlarını çattı. "Alistair, pek iyi görünmüyorsun."

"Belle az önce annesini sordu."

"Ne bilmek istiyordu?"

"Claire geri döndüğünde. Ona gelmeyeceğini söyledim."

"O iyi mi?" Bayan Hansley yüzünü buruşturdu.

"Evet, ..." Şaşkın bir nefes verdim. "Bir şekilde kabul etti."

"Çocuklar bazen böyledir. Ölüm kavramını tam olarak kavrayamıyor."

Lanet olsun, ben bir yetişkinim ve hala bu acı gerçekle mücadele ediyorum. "Hepsi bu mu?"

Bir kez göz kırpmıyorum. İki kere.

Bayan Hansley bir bez alıp ellerini kuruluyor ve beni dikkatle izliyor.

"Belle yeni bir anne almak istedi."

"Oh." Bez Bayan Hansley'nin elinden düşer. Kıkırdar ve için eğilir. "Bu beklediğim son şeydi."

Sandalyeden atlayıp diz çöküyorum ve onun için bezi alıyorum.

Bayan Hansley lavaboda duruluyor. "Bunun olma ihtimali var mı?"

Aklıma hemen Kenya'nın yüzü geliyor.

Başımı salladım. "Şu anda kimseyle çıkmıyorum."

"Ama bu sonsuza kadar doğru olmayacak." Tezgâhın etrafında dönüyor ve omzumu sıkıyor. "Claire'le olanlar yüzünden pişmanlık duyduğunu biliyorum ama aradan dört yıl geçti Alistair. Kendini suçlamaya devam edemezsin-"

"Evet, yapabilirim. Ben bir karar verdim ve Claire bu karar uğruna hayatını kaybetti."

Bayan Hansley şaşırmış görünüyor. "Kendini daha ne kadar cezalandıracaksın?"

Yere bir göz attım. "Gitmeliyim. Toplantı şimdiye kadar başlamış olmalı. Herkes beni bekliyordur."

"Alistair."

Kapının yarısında durdum.

"Sen Claire ile evliydin ama ben onun izledim. Bazı açılardan onu senden daha iyi tanıyorum." Sesi kısıldı. "Bundan hoşlanmazdı. Sevdiği insanların acı çekmesini istemezdi."

Kimse bundan emin değil çünkü Claire kendini savunmak için burada değil.

Gitmiş.

Ve onu öldüren benim.

Çenemi sıkarak evden çıkıyorum ve asansörde soluklanıyorum. Zihnim kaosla dolup taşıyor. Suçluluk duygusu. Çok fazla suçluluk duygusu var.

Derimi yüzecekmişim gibi hissediyorum. Ellerim titriyor, kendimi delirtmeden önce Darrel'i arıyorum.

İlk zil sesinde cevap veriyor. "Alistair."

"Haklısınız. Bayan Jones'a karşı bir şeyler hissediyorum."

O sessiz. dikkatle uzaklara baktığını, kaşlarının gerildiğini ve dudaklarının düzleştiğini hayal ediyorum.

"Bunun yanlış olduğunu biliyorum."

"Neden yanlış olsun ki?" Darrel karşılık verir. "Artık evli değilsin."

"Claire öldü." İrkildim.

"Aynen öyle. Kız kardeşim öldü, Alistair. Bu senin hatan değildi."

Herkes Claire'i benden daha iyi tanıyormuş gibi bunu söyleyip duruyor.

Ya

p. "Onu düşünmeyi nasıl bırakacağımı söyle." "Claire mi?"

"Kenya."

Darrel iç çeker. "Bunu yapamam."

Hayal kırıklığı Çıban içinde Ben. I sap
kapalı ve Asansör. "Sen a

Terapist. Beni hipnotize et. Hafıza kaybı yarat. Bir şeyler yap."

"Beyin bu şekilde çalışmaz, Alistair. Ve sen de bunu biliyorsun. Gerçekten istediğin şeyden kaçmak için Çırpınmayı bırak."

Serin bir gece. Bulutsuz gökyüzünde yıldızlar parlamaya başlıyor. Araba park yerinde.

Adımlarımı yavaşlatıyorum. "Hayatıma devam etmeyi hak etmiyorum."

"Bayan Jones'u bırakabilseydin şimdiye kadar bırakmış olurdun. Bunun yerine, daha da derine dşyorsun." Sesi alçak, düşünceli bir mırıltıya dönüşüyor. "Ne zaman onun yanında olsan suçluluk duygunun yok olduğunu fark etmiyor musun?"

Dudaklarımı içeri çekiyorum. "Suçluluk duygum ortadan kalkmıyor. Farklı bir türe dönüşüyor."

"Claire gittiğinde mutlu hissettiğin için suçluluk mu duyuyorsun?" "Evet."

"Bu suçluluk duygusu seni aşktan alıkoyuyor, Alistair. Eğer onu gerçekten seviyorsan, kalbini ona teslim ettiğin anda suçluluk duygusundan kurtulmalısın. Hem aşkı hem de suçluluğu aynı anda srdremezsın, yoksa seni kemirir."

Titreyen bir nefes bırakıyorum.

"Sevginizi Kenya'ya verdiğinizde, sizi karınıza bağlayan bağ koparacaksınız."

"Yapamam."

"O zaman Kenya'yı unutabilir misin?"

Dudaklarımı kapatıyorum. Bernard şimdi arabadan inmiş, beklentiyle bana bakıyor.

"Claire'i bırakmak istemediğin için bu rüyaları görmeye devam ediyorsun. Bundan vazgetiğin anda kbusların da yavaş yavaş yok olacak. Kalbin iyileşmek istiyor, Alistair. Beynin sana bunu bildiriyor. Buna izin verip vermemek sana kalmış."

Dişlerimi sıkarak aramayı aniden sonlandırıyorum.

"Bay Alistair?" Bernard bana endişeli bir bakış atarak soruyor. "Hadi gidelim."

Gece bana ağır geliyor. Yapmak istediğim son şey sosyalleşmek ama verdiğim sözleri tutmamak gibi bir alışkanlığım yok.

Bernard yolda sessiz kaldı. Dikiz aynasından endişeli bakışlar attığını görüyorum. Bu kadar açık bir şekilde göre korkunç görünüyor olmalıyım.

Neyse ki soru sormuyor.

Bernard kamyonu restoranın önüne çekti. Ona baktım. "İçeri gelmek ister misiniz?"

"Gerek yok. Karım evde yemek hazırlıyor." Kıkırdıyor ve başını eğiyor. "Alınma ama muhtemelen oradaki her şeyden daha güzel olacak."

Küçük bir gülümseme .

"Yine de aradığınız anda burada olacağım. Trafikte on beş dakikadan fazla sürmez."

"Benim için endişelenme Bernard. Geceyi karınla geçir. Eve kendim döneceğim." "Bay

Alistair..."

" değil." Yorgun hissederek salladım. "Onunla ne kadar zaman geçireceğini asla bilemezsin. Birlikte geçirebildiğiniz zamanın kıymetini bilmelisiniz."

Gözleri açılıyor. Endişesi neredeyse derisinden sızıyor.

Duygusal görüldüğümü biliyorum ama bu öyle bir gece. Ve eğer bebeğimin ona yeni bir anne bulmamı istediği gün kendimi biraz keyifsiz hissedemezsem, doğru zamanın ne zaman geleceğini bilmeyorum.

Sertçe yutkunuyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin. Telefonum hazırda bekliyor olacak."

"Aramayacağım." Onu kovuyorum.

"Git." Oyalanıyor.

"İyi geceler Bernard." Binanın merdivenlerini ona arkadan bir el sallıyorum.

Dikkatim restorana yöneldi. Mekânı Belle's Beauty ekibinin seçmesine izin verdim çünkü bu *teknik olarak* onların galibiyeti. Ancak Fine Industries ekibi de davetliydi. Kredi kartım açık ve önlerindeyken, biraz daha şık bir yer seçeceklerini düşündüm.

Et lokantasının ana salonu sanki başka bir yüzyılda kalmış gibi görünüyor. Trend gibi görünen şık ve modern barlara hiç benzemiyor. Tavandan sarkan büyük turuncu ışıklar, kalın ahşap masaları ve vinil kabinleri aydınlatıyor.

Solda bir dans pisti ve sağda uzun bir bar var. İnsanlar zaten her ikisini de dolduruyor - bazıları karanlıkta dans ediyor

Diğerleri ise tezgâhın üzerine çömelmiş, içkilerini yudumluyor. Diğer herkes ana odaya doluşmuş, kabinleri dolduruyor.

Ezekiel beni hemen buldu. Bitkin görünüyor. Benim gibi o da sosyalleşmektense dosya kuleleri arasında gezinmeyi tercih ediyor.

"Buradasın. Sonunda." İç çekiyor. "Artık bu genç delikanlılara ayak uyduramıyorum."

"Çok yaşlı sayılmazsın, Ezekiel."

"Hava çok soğuduğunda eklemlerimde hissediyorum. O yaşa geldiğimi söyleyebilirim." Bir masaya başıyla işaret ediyor. "Gel şuraya otur."

Kenya'yı kabinin etrafında otururken gördüğümde afalladım. Ezekiel'in beni ondan olabildiğince uzak tutmaya çalışacağını düşünmüştüm.

Ben Kenya'nın yanına geçerken diğerleri sessizliğe gömülüyor. Vücudunu kıvrımları için yapılmış gibi saran küçük siyah bir elbise giyiyor. Etek ucu bir çeşit değerli taşla parıldıyor ve üst kısmı derin bir V şeklinde kesiliyor.

anasını.

O bir hayal. Arzum kabarıyor, kontrol edilemez bir susuzlukla kükrüyor ve geceyi ona bu kadar yakın oturarak nasıl geçireceğime dair hiçbir fikrim yok.

"Alistair," diyor halkla ilişkiler ekibimin başı bana özensiz bir gülümseme göndererek, "geç kaldın."

"Ve görünüşe göre iyi şarabı çoktan açmışsın." Başımla şişeyi işaret ediyorum.

Bana arsızca sırıtıyor.

Bu toplantılara gelmekten nefret etmemin bir başka nedeni mi? Çalışanlarım benim yanımda çok rahat olduklarında her zaman sarhoş ve aptalca hatalar yapıyorlar. Dilleri çözüldüğünde tüm gizli suikast planlarını duyuyorum. Görünüşe göre, çalışanlarımın çoğu ölmemi istiyor. Her zaman bir ego artışı.

İç çekiyorum ve parmaklarımı bacağıma vuruyorum.

Masada şenlik havası var ama kaşları çatık olan tek kişi Bayan Jones.

Cevap olarak kaşlarımı çattım. *Senin ne?*

Gözlerini deviriyor.

Harika. Daha yeni geldim ve onu şimdiden gücendirdim.

"Bir içki alın Bay Alistair." bir bira belirdi. Elimi kaldırıyorum. "Hayır, teşekkürler."

Masadan iniltieler yükseliyor.

Halkla ilişkiler müdürü sırtıyor. "Eğer içmeyecekseniz, en azından kadeh kaldırın. Baby Box, Belle's Beauty için büyük bir kazanım oldu." Etrafına muzipçe bakar ve ellerini havaya kaldırır. "Konuşma! Konuşma! Konuşma! Konuşma!"

Odadakilerin dikkatini çekiyor ve bu duygu bir yangın gibi yayılıyor.

Ezekiel bana sırtıyor.

Bundan zevk alıyor.

Hain.

Bu tür şeylere katılmasının tek nedeni bu. Takımların sıvı cesaretlerini bulduklarında ne kadar aşırı olacaklarını görmek için.

Kenya ayağa fırlar. "Bir içki daha alacağım."

Gözlerim odanın içinde yürürken onu takip ediyor. Siyah eteği bacaklarının etrafında dalgalanıyor. Bukleleri gevşek ve yüzünün etrafında serbest.

Bu kadar çarpıcı olması haksızlık.

Şimdiden birkaç gözün onu içine almak için döndüğünü görüyorum. O sadece görüş alanımın merkezinde değil. Odadaki en ateşli kadın. Kırmızı kanlı bir erkeğin onun güzel görünen birini görmezden gelmesi zor .

Sarhoş bir eziğin ona asıldığını düşünmek bile masayı yumruklamak istememe neden oluyor. Yarım saat içinde buradan ayrıldığımda onu buradan uzaklaştırma ihtimalim nedir?

Ezekiel'i bana bakarken

yakaladım. Ateş et.

Bayan Jones'un mükemmel kışına bakmıyorum.

Bana inanmadığını söylemek istercesine kaşlarını kaldırıyor.

Dikkatini başka yöne çekmek için ayağa kalkıyorum. Yeni bir şeye odaklanmasını sağlamak için. "Peki. Birkaç kelime söyleyeceğim."

Bir kükrete yükselir.

Elime bir içki tutuşturdular.

Sıkıca kavriyorum. Fincan avucumda soğuk duruyor. "Belle's Beauty yıllar içinde pek çok değişiklik gördü. Bunların çoğu benim hatam."

Bir kıkırdama yükselir.

Odanın diğerk ucundan 'Evet, doğru' sesleri yükseliyor. Söyleyenlere keskin bir bakış attım.

Sessizliğe gömülürler.

"Vizyonu başlatan kişi artık burada olmadığı için kapıları kapatmanın daha iyi olup olmayacağını düşündüğüm zamanlar oldu."

Her masada düşünceli bir sessizlik hakim. Bazıları Claire oradayken Belle's Beauty'de çalışıyordu. Sıkışmış yüzlerinden ve ciddi ifadelerinden bunu anlayabiliyorum. Benden çok daha iyi bir patrondur. Eminim bir sürü güzel anıları vardır.

"Belle's Beauty'nin topallayarak ilerlemeye devam etmesi sizin oldu. Tüm değişikliklere rağmen sıkı çalışmanız, adanmışlığınız ve ısrarcılığınız sayesinde."

Kenya bardan uzaklaşıp beni izliyor.

Kalbim boğazıma kadar tırmanıyor. Derin bir nefes aldım. "Yakın zamanda Baby Box ile bir anlaşma yaptık..."

Alkışlar .

"... Ama halkla ilişkiler ekibi size bunun neredeyse suya düşen bir anlaşma olduğunu söyleyebilir." Gergin kıkırdamalar ifademi karşılıyor. Dikkatle Kenya'ya bakıyorum. "Eğer biri çıkıp risk almasaydı, muhtemelen bu kutlama yapacak bir nedenimiz olmayacaktı."

Hep birlikte, tüm kalabalık dönüp Kenya'ya bakar. Farlara yakalanmış bir geyik gibi donakalır. Gözleri kocaman, koyu çikolatadan iki derin havuzu ortaya çıkarıyor. Kahverengi teni parlıyor ve endişeyle dudaklarını yalıyor.

"Bayan Jones," fincanımı kaldırıyorum, "teşekkür ."

Ezekiel ellerini birleştirir. Alkışlar yavaşça odayı kaplıyor ve kükreyen bir şelale gibi Kenya'ya doğru akıyor.

Hızla göz kırpmıyor, ağzı açık.

Derin bir nefes alarak birayı geriye yatırıyorum ve içindikileri boşaltıyorum. Ezekiel içkiyi elimden kapacakmış gibi öne atılıyor ama ben masaya çarpıyorum. Boştu. Sonra halkla ilişkiler müdürüne dönüyorum. "Bu gecenin tadını çıkarın."

"Şimdiden gidiyor musun?" Cevap vermeye zahmet etmedim.

Müzik yeniden çalmaya başlar ve şenlik havası geri döner. Nasıl olsa bensiz daha çok eğlenecekler. Kalmak için bir neden göremiyorum.

Ezekiel benimle birlikte hareket ediyor. "Alistair, sana bir taksi çağırayım mı?"

"Hayır, önce yürüyeceğim. Belle diye eve alkol kokarak gitmek istemiyorum."

Bana Bernard'ın baktığı gibi bakıyor. Sanki kendimi en yakın uçurumdan aşağı atacağımdan korkuyormuş gibi.

Lanet olsun.

Bu acıma ne zaman bitecek? Hepsi sanki tekrar bir araya getirilmesi gereken kırık bir şeymişim gibi davranıyor. Ama değilim. Ben kefaretni ödeyen bir adamım. Günahlarımı telafi etmek zorundayım. Ve beni kurtarmaya çalışırlarsa bunu huzur içinde yapamam.

Ezekiel ve ben bakışlarımızı birbirimize kilitlemişken restoranın kapıları açıldı. Kenya Jones tıpkı rüyamda olduğu gibi görüş alanıma daldı.

Gözleri iki sıcak kömür gibi ve dudakları sert bir çizgi halinde. Onu itmek ve kendime olabildiğince yaklaştırmak istiyorum. Bu sinir bozucu. Kafa karıştırıcı.

Başım gibi hissediyorum. "Alistair," diye bağılıyor bana.

Nefes nefese, ondan ve Ezekiel'den uzaklaşıyorum. Kenya beni takip ediyor, topukları kaldırımda tıkırdıyor.

"İçeri girin Bayan Jones."

"Bu ne biçim bir boğaydı böyle?" Kelimeleri ok gibi fırlatıyor. "Herkesin önünde şov yapmak istediğimi mi sanıyorsun? Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"aldın."

"Bir gösterim var. Herkesin önünde takdir edilmek umurumda bile değil."

"Sana tam olarak istediğini verdikten sonra seçici davranıyorsun. Şimdi kim mantıksız davranıyor?"

"Mantıksız olan sensin." Gözlerini yarıklara kadar daraltıyor. "Beni kıskırtıyorsun, beni tahrik ediyorsun, benimle alay ediyorsun ve sonra dönüp tüm takımın önünde bana övgüler yağıdırıyorsun? Ne oluyor?"

"Unuttuysan diye söylüyorum," burun deliklerim alevlenerek etrafımda dönüyorum, "*benim* için çalışıyorsun. Tamam mı?"

"Unuttuysan diye söylüyorum," parmağını göğsüme soktu, "bana sahip değilsin. Bana ne kadar para saçtığın umurumda değil, kontrolü kimseye bırakmayacağım. Özellikle de sana."

Ona yanıldığını göstermek çok tatlı olurdu. Elbisesini teninden sıyırdığımı ve parmaklarımın kalçalarında kaymasına izin verdiğimi hayal ediyorum-

Kıllarımı kıpırdatarak bu düşünceleri sağduyumu alıp gitmeden önce durduruyorum. "Bayan Jones, harika bir iş çıkardığınız için fikrinizi söylemenize izin verdim, ama bunu zorlamayın. Şimdi size içeri girmenizi ve gecenizin geri kalanını benden uzakta geçirmenizi öneririm."

"Yoksa ne olur?"

Yumuşak bir nefes veriyorum. "Ya da beni takip edersen ve sonunda ikimizin de pişman olacağı bir şey yaparız."

"Ne gibi bir şey?" Meydan okumak için çenesini yukarı kaldırıyor.

Ona bakıyorum, göğsüm genişliyor. Karşı konulmaz biri. Elbisesi, sıcaklığı, kokusu... Hepsi kendimi tutmamı kadar yakıcı. O bana öyle bakarken *düşünemiyorum*.

Ona sıkı ve uyarıcı bir gülümseme sunuyorum. "Benimle gel ve ."

Gece serin. Rüzgâr sıcak tenime doğru esiyor. Ağaçlar kaldırırma yakın duruyor, güneş çoktan gitmiş olsa da gölge sunuyor.

Bir için kaldırırmda sadece benim adımlarım var.

Sonra arkamda Kenya'nın topuk duyuyorum.

Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılıyor.

Hayat benimki gibi mide bulandırıcı derecede karmaşık , küçük fantezimin beni karanlıkta takip etmesine sırtmak yapmam gereken en son şey.

Ama değil.

Yasak meyvenin tadı en çok karanlıkta çıkar ve bu gece ne kadar tatlı olduğunu öğreneceğime dair bir his var içimde.

BÖLÜM 15

YILDIZLI TANIK

KENYA

Onu takip ediyorum çünkü ben bir aptalım. Besbelli. Ve çünkü alkol bir engelleme katilidir. Bu da şu anda içgüdülerimle hareket ettiğim anlamına geliyor.

Bu çok tehlikeli.

Dürtülerim giderek daha fazla patronuma karşı cinsel arzulara yöneliyor. Bana havladığında yeterince kötü. Karanlık ve düşünceli olduğunda ve kederini koluna taktığında daha da sinir bozucu oluyor.

Belli ki bir şeye çok üzölmüş ve kendi duygusal iniş çıkışlarını yaşayan biri olarak bunu bir mil öteden görebiliyorum. Tedirginliği. Yüzeye yakın titreyen acıyı. Onu bir şeyle bastırmak için duyduğu kabarma ihtiyacı. Herhangi bir şeyle.

Kendimi kurban olarak mı sunuyorum? Bilmiyorum.

Ben sadece bunun ne olamayacağını biliyorum. Bir ilişki.

O benim patronum, bir çocuğı ve hala sevdiği belli olan ölü bir karısı var. Ve benim de... öğrenci kredilerim ve erkek arkadaşımın evlenmek isteyen bir kız kardeşim var.

Doğru ya. Eski erkek arkadaş.

Ve eski... kız kardeş? Böyle bir şey var mı?

Yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum ve geçit töreni yapan yıldızları izliyorum. Normalde yukarı baktığımda dünya çok büyük gelir ama şu anda sanki küçölüyormuşum gibi geliyor. Sanki durmazsa yok olacaktım gibi.

Kollarımı kendime dolayarak yere basmaya çalışıyorum. Alistair bu hareketi yanlış yorumluyor ve ceketini silkiyor.

"Ben iyiyim," ısııyorum.

Beni tamamen görmezden gelerek kabaca omuzlarıma tutturdu. Her zamanki gibi. Pislik.

Ceketi üzerimden itiyorum. Durdu ve tekrar giydirdi. Bu sefer kollarımı tutup içine sokuyor. Yüzü

Taş gibi sert ama dokunuşu nazik. Tıpkı o gece Sunny'nin evinin önünde bana sarıldığı zamanki kadar nazik.

Şu anda neler oluyor?

"Nazik" kelimesinin anlamını biliyormuş gibi görünen bir adam değil. O geceye kadar nabzının attığını bile düşünmüyordum. Eğer biri bana Alistair'in kan emen bir vampir olduğunu söyleseydi, buna kesinlikle inanırdım.

"İşte," diyor sessizce. "Bir daha çıkarırsan bir dahaki sefere bu kadar olmam."

Benim tanıdığım Alistair bu. Otoriter, kaba, kibirli.

Şefkatli olduğunda, iyi bir yakın bir şey olduğunda, bu çok çılgınca. Nefes almayı zorlaştırıyor.

Ona ters ters baktım. "Nereye gidiyoruz?" "Bilmiyorum. Sadece yürüyorum."

"Sen mi? *Yedek Planı* Olması *Gereken* Adam hedefsiz mi hareket ediyor?"

Kaşlarını çatıyor.

Ben de kaşlarımı çatıyorum. "Neden herkesin önünde bana teşekkür ettin?"

"Seni herkesin önünde azarladım." Eliyle sert bir hareket yaptı. "Seni herkesin önünde ödüllendirmek de adil."

"İnsanlar konuşacak."

"Ne hakkında? Bu gece söylediğim hiçbir şey yalan değildi." Gözleri beni yakıyor.

İçlerinde vahşi bir şey var. Tahmin edilemez bir şey. Bu beni korkutuyor. Bana zarar vereceğinden korktuğum için değil. Benim de o vahşi, öngörülemez yanımı bulup çekip çıkarmasından korkuyorum.

Bunun olmasını göze alamam.

Çenemi kaldırarak bir elektrik direğinin altındaki bankın yanında duruyorum. "Belle's Beauty'deki pozisyonum hakkında herkesin ne kadar şüpheli olduğunu biliyorsun. Ayrıca ne kadar takdir edilmek istediğimi de biliyorsun. yüzden bana istediğimi, beni inciteceğinden emin olduğun bir şekilde verdin."

"Komplo teorilerine inandığınızı bilmiyordum, Bayan Jones."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Bu kadar kötü niyetli bir şey düşünecek kadar şeytansın."

"Anlıyorum." Yakışıklı yüzünü bir ifade kaplıyor.

Nefesim kesiliyor.

"Madem o kadar kötü biriyim," diye bana doğru bir adım attı, "o zaman neden," diye bir adım daha attı, "beni buraya kadar takip ettin?"

Geri çekiliyorum ama kalçalarım sıraya çarpıyor. Yerçekimi benden nefret ettiğine karar veriyor ve beni sandalyeye itiyor. Alistair bana yardım etmek yerine bankın üzerine eğildi ve iki eliyle beni kafesledi.

"Bir ayıyı dürtüyorsun ve sonra pençelendiğinde bağıryorsun. Söyleyin bana Bayan Jones," gözleri bedenimi okşuyor, "bu nasıl adil olabilir?"

Karnımda bir ağrı başlıyor ve doğruca uyluklarımın arasına gidiyor. Yemin ederim, sanki ikinci bir nabzım varmış gibi.

"Seni takip etmem için bana meydan okudun," diye fısıldadım, sesim hararetti. "Ve meydan okumayı sevdiğimi biliyorsun."

"Sana meydan okuduğum her şeyi yapar mısın?" Nefesi yüzüme karşı sıcak. Parmakları bankın arkasını kazıyor, bana dokunmuyor ama yine de her yerime dokunuyor.

Acı veren bir kafa karışıklığı ve çatışan duygulardan oluşan bir su birikintisiyim. Biz eşit değiliz. Beni eşit görüyormuş gibi davranmaya bile çalışmıyor. Ben sadece onunla oynamak için en uygun kişiyim çünkü onun saçmalıklarına kanacak kadar aptalım.

Kendime kızgın bir şekilde, şaşkın bakışlarımı bir kenara bırakıp onu geri itiyorum. Sanki bir şey anlatmış gibi gururlu bir sırıtışla rahatlıyor. O nokta neydi? Hiçbir fikrim yok çünkü zaten hareket halindeyim.

Kravatından tutup onu aşağıya çektim. Bu hareket normalde işe yaramazdı çünkü benim iki katım büyüklüğünde ve saf kaslıydı ama onu hazırlıksız yakaladım.

Alistair bankın üzerine düşer, avuç içleri dümdüz olur. Tahta sandalye titrer ama devrilmez. Yere düzgün bir şekilde cıvatalanmış.

Gözleri şok içinde açıldı. Güzel. Ben onun beceriksiz ikinci asistanı değilim. Ofiste değiliz. Ve *bu* her neyse, benim şartlarımda da olmalı.

Ellerimi sıranın iki yanına vuruyorum, kelimelerim alçak ve kesik. Aramızdaki boy farkı nedeniyle başı benimkiyle aynı hizada. Muhtemelen ben ona onun bana görüldüğü kadar korkutucu görünmüyorum.

Her neyse. Demek istediğimi anladım.

"Benimle uğraşma, Alistair." Sesim bir tehdit gibi. "Eğer bir çizgiyi aşacaksak, bunu birlikte yaparız. Beni sürükleyemezsin. Beni kandıramazsın. Bana patronluk taslama." Kravatı bıraktım ve göğsünden aşağıya doğru düzelttim. "Doğruluk mu cesaret mi, sen de oyna."

Gözleri ilkel bir parıltıyla parlıyor. Bizi eşit seviyeye getirmesi gereken şey, beni onun pençelerinin daha da derinlerine çekti.

Dudakları kıvrıldığında omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Parmakları kürek kemiğimden dirseğime doğru bir çizgi çiziyor. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Aldığım votka shotları sağduyumu köreltiyor olmalı çünkü bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini gerçekten görmek istiyorum.

Gözleri ağızma kayıyor.

Nefesimin kalınlaştığını duyabiliyorum.

Mesafemi korumak acı veriyor ama dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırma ve hayatımı cehenneme çevirdiği için onu geri alma dürtüsüne direniyorum.

Güzel bir dürtü ama ceza gibi hissettirmeyecek. En onun için.

"Ciddi ?" Fısıldıyorum.

Elleri belime dolanıyor. Büyüktüler. Sıcak. Alaycı. "Ne demek istiyorsun?"

Dizlerimin bağı çözüldü. Sıraya biraz daha yaslanıyorum. Bu da benim ona daha fazla yaslanmama neden oluyor. Göğsüm neredeyse yüzüne doğru sarkıyor ama hakkını yemeyelim, gözlerime odaklanmaya devam ediyor.

"Bu gece söylediğin şey." Kaşlarımı çatıyorum. İkinci nabzım kükreyen, zonklayan bir cehenneme *Neden kelimeler var? Çılgılık atıyor. Neden üzerimde hâlâ kıyafetler var?*

Parmaklarımı tahta sıraya geçiriyorum.

Alistair bana sertçe bakıyor. "Baby Box anlaşmasını sen kurtardın" derken samimiyetini görebiliyorum. Gerçek bu. Ve... sana bağırırmamalıydım. Haddini aşmış *olsan* bile."

Gerçekten 'üzgünüm' kelimesini kullanmadan özür dilediği o aşırı erkeksi şeyi yapıyor.

Ona baskı yapıyorum. "Bu gerçek, canlı bir özür mü Bay Alistair?" "Düşündüğünüzün sadece yarısı kadar piçim, Bayan Jones." "Bu benim için hala çok fazla piç."

Başparmağı kalçamda bir daire çiziyor. "Bu ağzın başını ne kadar belaya sokacağını tahmin bile edemezsin."

"Sanırım beni aydınlatacaksın?"

Gözlerimiz birbirini tutuyor ve oyalanıyor.

Onunki kavurucu. İkinci derece yanıklar.

İhtiyaç göğsümde pençelerini gezdiriyor. Yolda çok fazla kumaş var. Onun ceketi. Elbisem. İç çamaşırım. Tenimle onunki arasında çok fazla engel var.

Yanağımı okşuyor. "Teşekkür ."

"Sonunda," diye nefes veriyorum, elimi banktan omzuna götürüyorum. "Gerçi bu sözleri senden duyduğuma göre, üzerinde çalışacak başka bir şey bulmam gerekiyor-"

Cümlemi tamamlayamadan iri elleri belimde kenetleniyor ve beni öne doğru çekiyor. Bu hızlı ve kararlı bir hareket. Bir dakika önce onun üzerine eğilmişken, bir dakika sonra vücuduna katlanıyorum.

Ağzım onunla çarpışırken avuçlarım bankın arkasına düz bir şekilde iniyor. Şok içinde kaskatı kesildim. Beynim öpücüğü anlamlandırmakta zorlanıyor.

Sonra Alistair başını eğip açığı ayarlıyor.

Birdenbire hiçbir şeyi anlamlandırmak umurumda olmamaya başladı. Mantıklı olmanın canı cehenneme.

Bunun bizi yarın nereye götüreceği konusunda endişelenmeyi boş ver.

Onu itiyorum, ellerimin ensesinde ve yumuşak saçlarında gezinmesine izin veriyorum. Parmak uçlarım ipek gibi hissettiriyor.

Buna alışık değilim.

Sahip olduğum her erkek arkadaşım siyahtı. Siyah saç farklıdır. Parmaklarımı içeri soktuğumda, benimki gibi sarmallarla karşılaşırım. Güzel, kaba ve sert. Kalınlığa ve dirence alışkınım.

Bana çelme takacak onca şey varken, Alistair'in saçları en son beklediğim şeydi. Parmaklarımın arasından kayıyor. Tutmak için yeterince uzun. Çekiştirmek için.

Ve yapıyorum, cevap olarak inlediğinde zevk alıyorum.

Hoşuna gitti mi?

Başını eğip öpücüğü derinleştirerek beni ödüllendiriyor. Tadını çıkarmıyorum.

Beni yiyip bitiriyorlar.

Ağzımın tadına bakıyor, dudağımın içini keşfediyor ve benden kaçan her havadar nefesi içine çekiyor.

Yıldızlı gökyüzü şahidim olurken, bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli öpücüktü.

Acaba burada mı öleceğim?

Oh, ama gitmek için ne yol ama.

Ağırlığımı onun üzerine veriyorum. Bana karşı zorlanan sıcaklığın üzerine.

Acı verici.

Mükemmel

işkence.

Ve böyle hissetmeye edersem onu öpmeye bağımlı olacağımı biliyorum.

Kolları kaya gibi sert. Yontulmuş kaslar.

Bacaklarımı hissedemiyorum.

İçimden bir inilti kayıyor, vücuduna sertçe bastırıyorum.

Boynumun arkasını sıkıca kavırıyor ve ben onun ne kadar harika hissettirdiği dışında her şeyi unutarak iç çekiyorum. Beni duyduğunda öpücüğü değişiyor. Hareketleri, yoğunluğu. Bir şalter gibi, öfkeli halden nazik hale geçiyor. Sözlerle dolu. Tutamayacağı her türlü yeminle.

Bu adam beni yok edecek ve ben de bu ayrıcalığa gülümseyerek sessizce sonuma gideceğim.

Yavaşça arkasına yaslanıyor. Gözlerim kapanıyor çünkü ikimizi de yakan ateşten geriye kalanları görmek istemiyorum. Küllerin içinde nadiren güzel bir şey vardır. Kaç tane fal kurabiyesinin aksini iddia ettiği umurumda değil.

Alistair alnını benimkine yaslıyor. Öpücüğün sıcaklığı aramızda kalan boşlukta çağlayarak devam ediyor.

Başparmağı alt dudağımda geziniyor.

Ağzım açılıyor ve gözlerim onunkilerle buluşuyor. Bakışlarımız birleştiğinde etrafımızı bir enerji sarıyor. Hepsi beklenti ve özlem. Nefesimi kesecek kadar güçlü bir özlem.

Bu, alkolle beslenen bir öpüşme seansı gibi hissettirmiyor. Sanki çok uzun zamandır bunu, beni düşünüyormuş gibi.

Ama bu hiç mantıklı değil.

Öpücük beynimi eritmiş olmalı.

nefret ediyoruz... birbirimizin kıyafetlerini yırtmak isterken

Ka

pal Ama nefret... bu kısmı basit tutarsak daha iyi olur.

1. Nefesimi tutmaya çalışıyorum, kısa aralıklarla nefes alıp verirken vücut hala sıvı ısıdır.

Lanet

olsun

. "I-"

"Yapma." Bana bakıyor ve buklelerimden birine saygıyla dokunuyor. "Herkes yalan söyleyebilirsin ama bana söyleyemezsin. Ve ben sana yalan söylemek istemiyorum. Artık istemiyorum."

Kirpiklerim titriyor. Bir şey söyleyemiyorum.

Parmakları elimi sarıyor. Ağzına götürüyor. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama bir hata olmadığını biliyorum. Suçu içkiye atmayacağım. Hormonlarımızı otobüsün altına atmayacağım. Senden menfaat karşılığı arkadaş olmanı ya da bugünlerde çocuklar buna ne diyorsa onu yapmanı istemeyeceğim."

"Ne?"

"Bu çizgiyi birlikte geçeceğimizi söylemiştin. Güzel. Çizgi artık kaldı. İkimizin de yemeyeceği aptalca bahanelerle geri dönmek için artık çok geç."

Başımı salladım. ". "Neyi yapamayız?"

Ona ters ters baktım. "Sen bilirsin."

"Hayır, Kenya. Açıkça söyle."

Sesi yine sert. Talepkar.

"Bu," diye tükürdüm. "Bunu yapamayız."

"Bir saniye önce şikayet etmiyordun."

"Diliniz birinin boğazına yapışmışken şikayet etmek zor."

Göz kırıyor. Ve sonra güldü.

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Çok tatlısın."

"Yüzünü ısıracağım."

"Lütfen yap." Başını bana doğru eğdi. İtalyan kıyafeti giymiş bir mağara adamı. Homurtular, hırıltılar ve sert eller.

"Daha fazlasını teklif etmiyorum..."

"Daha mı?"

Başka tarafa bakıyorum.

"Niyetin benimle takılmak ve sonra hiçbir şey olmamış gibi yarın bana kahve getirmek miydi?"

"Yarın cumartesi."

"İşten başka nerede olabilirim ki?" Dudakları kıvrılıyor. "Ve konuyu değiştirmek için güzel bir girişim."

"Bu işe mantık karıştırmaman gerekiyor." Kızgınlık sırtımda santim santim ilerliyor. Alkol yeterince güçlü değil. Ya da belki de Alistair'in karizması çok yoğun. İçki bile ona karşı kazanamaz.

"O zaman nasıl istersin?"

"Bu konuyu bir daha asla konuşmuyoruz. Hiçbir şey olmamış gibi birlikte çalışmaya devam ediyoruz."

Başını eğiyor, elleri belimden hiç ayrılmıyor. "Beni öyle öpüyorsun ve hiç olmamış gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"I-"

"Benim bir kızım var, Bayan Jones." Sesi sert ama gözleri... içlerinde saklı cevapları bulmam için bana yalvarıyor"Yürütmem gereken iki işim var. Geçmişimdeki bazı şeyleri telafi etmem gerekiyor. Daha da kötüsü, sen benim çalışanımsın. Bunun sonuçları seninle bir gece yatmanın çok ötesinde. Ya da iki. Senin aksine," elleri belimden aşağı kayıyor ve bir şefkat belirtisi var, "saf dürtülerle hareket etmiyorum."

Kafam karıştı. Sanki o... sanki bu sadece... Sıcaklık boğazımı yakıyor. "Ne diyorsun sen?"

"Seni düşünmeden duramıyorum."

Kalbim kıpırdamıyor.

Mümkün değil.

Bay Kötülüğün Vücut Bulmuş Hali - benim muhteşem, işkence uzmanı patronum - bana itiraf etmiyor.

"Bu sözleri söylememem için tüm nedenleri çok iyi biliyorum. Ve bu ilişki yokuş aşağı giderse neler olacağını da anlıyorum. Her şeyi biliyorum ama yine de seni aklımdan çıkaramıyorum."

İçim sıkıştı ve kalbim boğazıma doğru fırladı.

Dudakları hınzır bir sırtışıla yukarı kalkıyor. "Esprili cevaplarınız yok mu Bayan Jones? Şimdi bir tanesini araya sıkıştırmak için mükemmel bir zaman."

Alay etmek, aklımı başıma toplamak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Omuzlarını itiyorum, ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum çünkü hâlâ üzerindeyim. Ve burası pek de iyi bir yer sayılmaz. Duygularını itiraf edip aklımı başımdan almışken olmaz.

Ama Alistair beni kucağına çekti ve kollarını bana doladı. Kapana kısıldım.

"Ne yapıyorsun?"

"Sorumu görmezden gelme. Bu çok kaba."

"Kaba olan sensin." Parmaklarını çekmeye çalışıyorum.

Sıkı duruyor. "Beni takip etmenin pişman olacağın bir şeyle sonuçlanabileceği konusunda seni uyarmıştım." Hâlâ o sinir bozucu öğretmen sesini kullanarak boynuma doğru iç çekiyor. "Ama her zamanki gibi zor olmak zorundaydın. Eğer bu kadar inatçı olmasaydın, Kenya, ikimiz de bu durumda olmazdık."

"Yani bir şekilde hissettiğin için mi beni suçluyorsun?"

"*Bir çeşit yol.* Bu hoşuma gitti. Ama korkarım ki sadece duyguların ötesine geçtik. Benim niyetim farklı Bayan Jones."

"Saçma sapan konuşuyorsun."

"Bunun neresi saçmalık? Hadi ama. Bundan daha iyi bir şey bulabileceğini biliyorum."

"Sen aşağılıksın."

"Benimle edepsizce konuşmaya devam et. Bakalım seni burada, bu bankta almayacak mıyım?"

Çenem düştü.

Burnunu yanağıma dayıyor. "Nefret et benden. Devam et. benden nefret et. Ama ben hazır olana kadar gitmene izin vermeyeceğim." Ela gözleri elektrikleniyor. "Belki kaçırmışsındır diye söylüyorum, seni kollarımdan bırakmaktan daha fazlasını kastediyorum."

Bunların hiçbiri mantıklı değil. Cinsel gerilim olduğunu biliyordum. Elbette. Bunu keşfetmeye istekliydim. Beni bir otel odasına sürükleyeceğini düşünmüştüm. Düello . Birkaç lambayı kırarız. Birkaç perdeyi menteşelerinden koparırdık. Her zaman gözlerini oymayı hayal ettiğim gibi tırnaklarımı sırtına geçirirdim.

Ve sonra temizlenip, sistemimizdeki karışıklıkları geride bıraktık. Holland Alistair'in resminin olduğu dart tahtama geri dönerdim. O da huysuz biri gibi bana emir yağdırmaya devam ederdi.

Bu o değil.

Parmaklarını benimkilere doladı. "O uçurumdan atladığıma göre, şimdi gidip bir otel odasını darmadağın edelim mi?"

Onu ittim. "Hiç komik değilsin."

"Dört yıldır ilk kez şaka yapmaya çalıştım. Bana biraz merhamet edin."

Belirli yıl sayısı bana karısını hatırlatıyor. Yüz ifadem değişti.

Onun da ayılması.

Boğazımı temizliyorum.

Bacağımı sıkıyor. "Bana sorabilirsin."

"Hiçbir sorum yok." Eğer Kral Huysuz'un sert kabuğunun altını kurcalamaya başlarsam, kemikleriyle ilgili olmayan gerçek duyguları ortaya çıkarmaya başlayabilirim. Ve bu herkes için bir felaket olmaz mı?

Alistair iç çeker ve ağzını açar ama o anda bir araba şeritten aşağı döner. Farları parlaktır. Ağırdı. Spot ışıkları üzerimde. Gecenin bir yarısı patronumun kucağında otururken kendimi savunmasız hissediyorum.

Restoran o kadar uzakta değil. İş arkadaşlarımdan herhangi biri beni görebilir. Heather beni Holland Alistair'in yüzüne göğsümü dayarken yakalarsa koparacağı kıyameti düşünmek bile istemiyorum.

Ellerimi onun omuzlarına koyarak üzerinden atlıyorum ve iki adım ötesine iniyorum. Alistair bana garip bir bakış atıyor ama dikkatini yanımızda yavaşlayarak duran süslü araba çekiyor.

Ezekiel'in araçtan koşar adımlarla yanıma geldiğini görünce hızla göz kırpiyorum.

"buradasın," diyor endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak.

"Burada ne işin var senin?" Alistair kaşlarını çatır. "Bernard mı o?" "Onu ben çağırdım."

"Neden? Ona bu gece izin verdim."

"Yıllardır elini sürmediğin alkolü içtin. Sonra da dağılacakmış gibi fırlayıp gittin."

ve..." Gözleri bana takılıyor ve ağzını kapatıyor. "Bayan Jones."

"Ezekiel." Çenemi eğiyorum ve deli gibi dudaklarımın nerede olduğunu anlamamasını umuyorum.

Alistair hiç utanmadan küstahça ayağa kalkıyor. Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek dikkatimi oraya çekiyor. Ağzının üzerindeki kırmızı parlaklığı görünce gözlerim doluyor.

Bu benim rujum.

Yaltaklanıyorum.

Ve vakfım.

Peçete renginde bir adamla öpüşmekle ilgili fark etmediğim bir şey daha. Makyaj transfer oluyor. Ve benimki koyu bordo kahverengi olduğu için, Alistair'in yüzü mükemmel bir beyaz tuval.

Ezekiel tüm kanıtları not eder ve yüzünü ifadesiz bir maskeye dönüştürür. "İyi olduğunuzu doğruladığım göre Bernard'ı geri göndereceğim."

"Gerek yok." Alistair elimi tuttu.

Gözlerim bozuldu. Parmaklarımı sıkıp çıkarmaya çalışıyorum.

Sabit duruyor. "Önce Bayan Jones'u eve bırakacağız."

O bir deli. Kibrin vücut bulmuş hali ve şimdi de tüm o patlamaya hazır milyarder egosunu bana yöneltiyor.

Hollandalı Alistair'in yanımda olmasına karşı değilim. Onu

tekrar öpmek istiyorum.

Elbiselerini istiyorum.

Çarpıştığımızda inlemesini duymak istiyorum. O sıcaklığın beni tüketmesini istiyorum.

Ama bu adamın içinde kaybolmak istemiyorum. Ayrıca, insanlar yanlış anlayacak. Kimsenin pozisyonumu nasıl elde ettiğimi sorgulamasına izin veremem. Saygı, kazanmak için kıcıımı yırttığım bir şeydir. Küçük bir dedikodu her şeyi mahveder.

"Kendi aracımı bulabilirim," diye tısladım.

Bana karanlık bir bakış attı. "Geç oldu. Ve bu yolculuk

bedava." "Hayatta hiçbir şey bedava değildir."

Sırıttıyor. "Haklısın. Senden nasıl tahsilat yapacağıma dair bazı fikirlerim var."

Gözlerim açıldı.

Sırıtırıyor, korkumdan zevk aldığı belli.

Bu hiç komik değil. Alistair beni giriş seviyesindeki işimden alıp büyük liglere ittiği için pozisyonuma hızla yükseldim. Zorluklara rağmen, yetenekli olduğumu kanıtladım.

Ben.

Bunu kendim yaptım.

Ama hepsini benden koparabilir.

Holland Alistair'in umurunda değil.

Beni araca doğru çekti ve kapıyı açtı. "Bin arabaya." "Sen gerçek bir . Bundan bahsetmiş miydin?"

"Öyle." Alanıma doğru eğiliyor, gözleri daralıyor. "Ve buna izin vereceğim çünkü beni terslemen gerçekten çok ateşli." Kaşlarını çatıyor. "Ama bunu ofiste çok sık yapma yoksa kendimi kontrol edebileceğime söz veremem."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Ezekiel boğazını temizliyor ve beceriksizce ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Alistair?"

"Endişeni kendine sakla, Ezekiel." Bana eliyle işaret ediyor. "Bayan Jones henüz hiçbir şeyi kabul etmedi ama üzerinde çalışıyorum. Başarılı olduğumda sizi bilgilendireceğim."

Yanakları kızarıyor.

Benimkiler morarıyor.

Umarım yerde bir delik açılır ve onu bütün olarak yutar.

"Zaten Ezekiel'den hiçbir şey saklayamayacağız," diye açıklıyor Alistair. "Bu bilgi bu çemberin dışına çıkmayacak."

"Seni öldüreceğim."

"Tamam. Ama önce seni eve bırakayım." Ben hâlâ ona lazer gözlerle bakarken Alistair beni araca . O da arkamdan bindi.

Ezekiel ön koltuğa oturur. Bernard sürmeye başlamadan önce Bernard'la bakışırlar.

Bir saniye sonra telefonum çalıyor.

Ezekiel: Seni onunla beş dakika yalnız bıraktım.

Yönetici asistanına öfkeli bakışlar fırlatıyorum. Bunun için de beni mi suçluyor? Alistair olmasaydı bu gece derli toplu, küçük bir tek gecelik ilişki olacaktı. Ama şimdi işler karıştı çünkü muhteşem patronum istediğini özür dilemeden alan bir pislik.

Kenya: Göründüğü gibi değil.

Alistair gözlerini kapatıyor ve mırıldanıyor: "Benim hakkımda mesaj atacaksan, yüksek sesle de konuşabilirsin."

Ezekiel boğazını temizler.

Bernard parmaklarını sıkıyor. Arabaya garip bir sessizlik çöküyor.

Alistair alçak sesle konuşur. "Bu benimle Bayan Jones arasında olduğu için ikinize de bir açıklama borçlu değilim." Ezekiel'e kaşlarını çatıyor. "Ama onu sorgudan kurtarmak istediğim için, gerçek şu ki onu istiyorum ve o da bana direnmek için elinden geleni yapıyor."

Çenem düştü.

"Alabileceğinin en fazlası bu." Gözlerini Ezekiel'e dikti. "Bayan Jones gidene kadar lütfen yorum yapmaktan kaçının."

Alistair'e bakıyorum, beyninin nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Geçen ışıklar keskin çenesi ve sert profili üzerinde dans ediyor. Hayata gelmiş efsanevi bir prens gibi görünüyor. Yüzündeki yakışıklılığı tokatlamak istiyorum.

Ne yazık ki arabada çok fazla adamı var. Ezekiel aynı fikirde olmasa bile onun tarafını tutacak. Ve Bernard, Alistair'in karısı için yaptıkları yüzünden hayatını köleliğe adadı.

Eğer ona asılırsam, beni geri çekerler.

Öfkemi kontrol etmek çaba gerektiriyor. Araba Sunny'nin dairesinin önünde yavaşlayana kadar ağzımı kapalı tutmayı başarıyorum.

Ne yazık ki, temiz bir kaçış kartlarda yok. Alistair arabadan atladı ve kaldırımında bana katıldı. Bana kolayca yetişiyor ve kaçışımı engellemek için kolunu uzatıyor.

Ona bakmak için boynumu eğiyorum. Gülümsemiyor. Gerçekten gülümsemiyor. Ama gözlerinde hâlâ o şefkat parıltısı var. Nereden geldiği ya da ne zaman oraya ulaştığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Yarın Baby Box ile abonelik kutusu ürünlerine son şeklini vermek için toplanıyoruz. Sabah erkenden orada olmanı istiyorum."

"Bugün hafta sonu."

"Size hiç hafta sonu izni verdim mi Bayan Jones?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Sen insan , değil mi?"

"Seni özel bir yere götürsem ve sen de öğrensen nasıl olur?" diye fısıldıyor yüzüme doğru eğilerek.

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Beni kışkırttı ve ben de buna kandım, ama o çok... çekilmez biri.

"İyi geceler, Kenya." Ellerini omuzlarıma bırakıyor ve alnıma bir öpücük kondurmak için beni kendine çekiyor. "Seni yarın alırım."

"Hayır, teşekkürler."

"Ben sormadım."

"Sabahın erken saatlerinde yüzünü görmek işkence gibi geliyor."

"Yine de bu gece beni tatmak için her şeyi riske atmaya hazırdın. Benimle birlikte olmayı ve ben uyanmadan ortadan kaybolmayı mı planlıyordun?" Başını sallıyor. "Hayal kırıklığına uğradım. En azından bana kahvaltı ısmarlamalıydın."

Gözlerimi deviriyorum. Çok sert.

O hala aynı pislik Alistair. Sadece... benimle flört ediyor.

"İyi geceler," diye Alistair.

Arkamı döndüm ve onun sırtıttığını fark ettim.

Suratını yumruklayacağım. En azından bir kere.

İçeri girSunny kapıda beni bekliyordu. Omuzlarımdan tutup beni oturma odasına sürükledi.

"Bir güncellemeye ihtiyacım var ve bunu hemen istiyorum." Koyu renk gözleri eski mücevherler gibi parlıyor. "Her şeyi gözetleme deliğinden gördüm. Patronun neden sana öyle bakıyordu? Ve neden alnından öptü?" Bana şöyle bir baktı ve sonra nefesi kesildi. "Bekle, bu gece elbisemi bu yüzden mi ödünç aldın? Onu görmeye gittiğin için mi?"

"Hayır." Dudaklarımı uzatıyorum.

"Evet, öyle yaptın!" Sunny kendini sandalyeye atıyor ve tüm vücuduyla gülüyor. Ellerini birbirine vurarak ve ayağını vurarak uluyor. "Gittin ve kötü patronuna aşık oldun!"

"Ben ," diye tısladım.

"O zaman neden seni mezuniyet balosundaki kavalyenmiş gibi eve bıraktı?"

"Oynamayı bırak. Beni daha önce de eve bırakmıştı."

"Bu hâlâ elbiseyi açıklamıyor," Sunny.

Tamam, belki de Alistair'in beni bu kıyafetle görmesini *umuyordum*.
Bu ofis kıyafetleri şık olsa da benim kişisel moda tarzımı yansıtmıyor.
Onun dikkatini çekmek istedim.

Sadece gerçekten almayı beklemiyordum.

"İkiniz ne kadar uzağa gittiniz?" Sunny bana bakıyor.

"İstediğim kadar değil." Kaşlarımı çattım. "Beni düşünmeden duramadığını söyledi."

"Whoa." Ayağa fırlar ve volta atmaya başlar. "Whoa, whoa, whoa."

"Benimle dalga geçiyor olmalı, değil mi? Bunların hepsi eğrelti otunu yok ettiğim için beni geri almak için yaptığı çarpık planın bir parçası."

"Hayır, bence daha fazlası var. Geriye dönüp bakarsanız, işaretlerin başından beri orada olduğunu görürsünüz."

"Ne işareti?"

"Baby Box'tan sonra seni kovmadı."

"Hey, Bebek Kutusu anlaşmasını *kurtardım*. Ben üzerine su atana kadar alevler içindeydi."

"Onun çocuğunu otobüsün altına

attın!" "Kasıtlı *olarak değil*."

"Peki ondan sonra ne yaptı? Seni o Bebek Kutusu sürüngeinden korudu."

"Walsh."

"Doğru, Walsh." Başını sallıyor. "Terfi tarihindeki karışıklıktan sonra seni eve bıraktı, çay getirdi ve hatta sana bir nemlendirici aldı."

"Bunu bedavaya aldığını söyledi,"

diye itiraz ediyorum. Bana *gerçekçi*
bir bakış fırlattı.

Ben huff.

"Hepsi birbiriyle bağlantılı." Gözleri kocaman ve tek eksiği folyodan yapılmış bir teneke şapka.

Başımı salladım. "Hiç yoktan olayı büyütüyorsun. Tek yaptığımız öpüşmekti ve sonra saçma sapan konuşmaya başladı-"

"Onu *öptün* mü?"

Yaltaklanıyorum.

Bana doğru uçuyor. "İyi miydi peki?"

Kirpiklerim titriyor.

Göğsüme ısı doluyor.

Alistair beni bir kasırga gibi öptü.

Beni anlamsızca öptü.

Sonra bana daha fazla

olduğunu söyledi. Daha fazlası

mı?

Daha ne olsun?

"Kadın, bana *hiçbir* şey söylemek zorunda değilsin." Sunny başını sallar. "Çok kıskandım. Biriyle çıkmayalı yıllar oldu. Bir milyonere bile ihtiyacım yok. Sadece hoş bir gülümsemesi ve rahat bir kişiliği olan sıradan bir adam."

" bir şey değil."

"Nasıl bir şey o zaman? Sen de ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" "I..." Dudaklarımı yalıyorum.

Beni inceliyor. "Onu öpmek istiyorsun ama ona karşı bir şeyler hissettiğini kabul etmiyorsun, öyle mi?"

"Mesele o değil. Ona karşı bir şeyler hissediyorum." "Tamam, o zaman ne-"

"Ama *üç yıl* boyunca Drake'le birlikteydim." Sertçe yüzümü buruşturdum. "Birlikte yaşamaya başladık. evlilikten bahsediyorduk. Yanımda o olmadan bir gelecek hayal etmedim. Ve bakın ne oldu."

"Bencil kız kardeşin onu çaldı."

Bir yastığı göğsüme doğru kıvrıyorum. "Alistair için hissettiklerim... tutkulu. Anlıyor musun? Bir tür nefret ve şehvet karışımı. Ama bu tür bir ateş sıcak ve hızlı yanar ve sonra aynı hızla söner."

"Bunu bilmiyorsun," diye mırıldanarak sırtımı okşuyor.

"O zengin."

"Yani?"

"Ve düşünmesi gereken bir kızı var."

Sunny dudaklarını içeri çeker.

"Kalbimin peşinden gelirse, onu alır. O adam istediği her şeyi alır. Bunu gerçekleştirmek için dünyayı yıkmak zorunda kalsa bile." Sunny sırtımı ovmaya devam ediyor ve anlayışla başını sallıyor. "Bu aşama geçtikten sonra, onun için

ama zaten bir kez incindim. Tekrar ezilmek istemiyorum."

"Oh, tatlım."

"Geçen sefer, Drake'le, gafil avlandım. Bu sefer, fırtınaya isteyerek girersem, acıyı hak edeceğim."

"O zaman bunu ona söyle. Tek istediğinin bir kaçamak olup olmadığını öğren ve bunu çabucak bitir."

Aşağı bakıyorum.

"sürecek." Kaşlarını çatıyor. "Tabii iş oraya varacaksa, gizliden gizliye kalbini kırmasını istemiyorsan."

Sessiz kalıyorum.

"Tam olarak ne istiyorsun, Kenya?"

Hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim Alistair'in sınırların dışında olması gerektiği ama aldığım her nefeste hâlâ öpücüğünün tadını alabiliyorum.

BÖLÜM 16

RUNAWAY KALPLER

HOLLANDA

KENYA KÜÇÜK, telli bir deftere notlar alıyor. Kaşlarının arasında çalışkan bir kırısklık oluşuyor.

Birden çarpıcılığa kadar bir ölçekte, dikkat dağıtmak için mükemmel bir on. Özellikle de çalışma modundayken.

Ekrandaki sunum değişiyor. Bunu biliyorum çünkü Kenya'nın yüzündeki renkler kırmızıdan maviye kayıyor. Kahverengi teninin bu tonu emiş şekli ağzımın kurummasına neden oluyor.

Bu sabah muhteşem bir şekilde toparlanmış. Boynuna kadar düğmeli gömleği ve uzun siyah kalem eteği kasıtlı olmalı. Kılık değiştirme çabası büyük bir başarısızlık. Bu kadın doğal bir güzellik. Makyaj. Süslü kıyafetler. Bunların hiçbirine ihtiyacı yok.

Aslında, üzerinde hiç kıyafet olmamasını tercih ederdim.

Parmaklarım karıncalanıyor. Buklelerini o sıkı topuzdan kurtarmak ve güneşe değene kadar genişlemesini izlemek istiyorum. Yüzümü göğsüne gömmek ve onu öpmek istiyorum-

Ezekiel sefil bir hazırlık okulu müdürü gibi dirseğime vuruyor.

Ona sinirli bir bakış attım ve o da kaşlarını çatarak bana karşılık verdi.

Dün gece Kenya'yı eve bıraktıktan sonra, yönetici asistanım yolculuğun geri kalanında karamsar bir şekilde sessiz kaldı. Ben aldırmadım. Ezekiel'in vereceği bir öğüt harika bir geceyi mahvedebilirdi.

Ama sessizliğin eyleme yol açacağını bilmeliydim.

Ezekiel, varlığı gerekli olmamasına rağmen Belle's Beauty toplantısına katılıyor. Bana attığı azarlayıcı bakışa bakılırsa, beni kontrol altında tutmak için burada.

Sanki biri Bayan Jones'a olan şiddetli arzumu dizginleyebilirmiş gibi. Denedim ve başarısız oldum.

Ezekiel'in zerre kadar şansı yok.

"Bay Alistair?" Pazarlama müdürü bana bakıyor. "Bu seçimlere katılıyor musunuz?"

Dosyamı tokatlayarak kapatıyorum ve Kenya'ya bakıyorum.

"Evet. Gördüğüm şey hoşuma gitti. "

Kenya bana meraklı bir bakış attı.

Odanın geri kalanı karışıyor.

Pazarlama müdürü kekeleyerek, "Özür dilerim Bay Alistair. Siz... aslında... beğendiğinizi mi söylediniz?"

"Evet." Ses tonum düşüyor. "Çok hoşuma gitti."

Kenya sonunda ne demek istediğimi anladı. Gözleri farkına vararak genişledi. Aynı hızla, kızgınlıkla daralıyorlar.

Lanet olsun. Onun ateşinden hiç

bıkmayacak mıyım? Çabucak

bakışlarını kaçırıyor.

"Bununla devam edeceğiz." Ayağa kalkıyorum. Sandalye bu hareketten dolayı geri kayıyor. Bir elimle takım elbisemin düğmelerini iliklerken, diğer elimle Kenya'ya işaret ediyorum. "Baby Box'a seçimimizi bildir ve prodüksiyon ekibi numuneler üzerinde çalışmaya başlasın. Yeni yıl sayısına hazır olmamız gerekecek."

Başını sallıyor. "Anlaşıldı."

"Toplantı sona erdi." Ekip üyelerinin her birine tek tek bakıyorum. "Hepiniz ne yapacağınızı biliyorsunuz. Bu sipariş verilene kadar kimse evine gitmeyecek."

Nefeslerinin altında homurdanıyorlar. Bazıları gülümsemeye çalışıyor.

Diğerleri yüzlerini buruşturmayı bile zor başarıyor.

Onları cumartesi günü çalıştırıyorum. göre ben bir numaralı halk düşmanıyım. Ancak Bebek Kutusu anlaşması Belle's Beauty için gerekli bir hızlandırıcı. Projeyi, düzenli yılsonu promosyonlarımız ve ürün lansmanlarımızın arasına sığdırmak zorundayız.

"Herkes iyi çalışmalar," diyorum.

On iki çift korkmuş göz bana dönüyor. Kimse kıpırdamıyor.

Kaşlarım geriliyor, ben de donuyorum.

Pazarlama müdürü titriyor. "Efendim?"

"İyi iş dedim." Sinirden omuriliğimin arkası kılanıyor.

Neden herkes bu kadar şaşırmış gibi davranıyor?

Yönetmenin yüzünde kocaman, ışıltılı bir gülümseme beliriyor.

"Teşekkür ederim." Hızla göz kırptıyor. "Teşekkür ederim."

Arkama yaslandım, kafam karıştı.

Ekip canlanmaya başlar. Hayal kırıklığına uğramış gülümsemeler içtenliğe dönüşür ve herkes hevesle kapıya yönelir. Kenya kalabalığın en önünde.

"Siz değil, Bayan Jones," diye bağıyorum.

Topukları halının üzerinde o kadar hızlı kayıyor ki bir duman bulutu görüyorum. "Konuşmamız gerek," diye mırıldanıyorum.

Etrafında dönüyor, gözleri keskinleşiyor. "Ne diyorsun?"

Yaklaşmasını işaret ediyorum.

Ezekiel tekrar boğazını temizliyor. "Alistair, sana yazılım lisans anlaşmasıyla ilgili bir konferans görüşmen olduğunu hatırlatabilir miyim?"

"Orada olacağım, Ezekiel." Ona sallıyorum. Gözleri onaylamaz bir şekilde kararıyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Nefesinin altında hırlayarak Kenya'nın omzunu sıktıktan sonra sinsice uzaklaşıyor. Onun tiyatrosuna gözlerimi deviriyorum. Yeni sadakatini çok belli ediyor. Bunun için maaşını kesmeliyim.

Kenya, "Binadaki en iyi kahveyi yapan adamı kızdırmamalısınız," diye uyarıyor.

Masaya yaslanıyorum. "Aşırı korumacı davranıyor."

"Sana karşı mı?"

"Hayır." Çenemi ona doğru uzattım.

Gülüyor. "Ezekiel çaresine bakabileceğimi biliyor."

"Ama o da biliyor," elini tutup kendime doğru çekiyorum, "ne kadar ısrarcı. Özellikle de dirençle karşılaştığımda."

Muhteşem yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bunu bastırıyor ve yerine kaşlarını çatıyor. "Böyle olmamalısın."

"Ne gibi?" Onu bacaklarımın arasında durmaya sürükleyerek mırıldanıyorum.

Bedenim onun yakınlığını selamlıyor. Burnumu onun pürüzsüz boynuna dayıyorum ve çılgınca sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum. Yine o parfümü kullanıyor. Bunu not etmeli ve ona bir yıllık almalıyım.

"Alistair," diye nefes alıyor.

İçimde bir elektrik çarpması oldu. "Bu benim adım değil."

Hızla göz kırpmıyor. "Yapacak işlerim var."

"Adımı söyle ve gitmene izin vereyim."

Dudaklarını büzüyor.

Ne demek istediğimi kanıtlamak için ellerimi beline doluyorum ve vücudunu kendime yapııştırıyorum. Dokunmak için sıcak. Her kadının olmaya hakkı olduğundan daha yumuşak.

Hayatımın sonuna kadar onu burada, karşımda tutmak istiyorum. Kıvranıyor. "Ya biri görürse?"

"Ezekiel muhtemelen kapıyı koruyor," diye fısıldıyorum. Çırpınmayı bırakıyor ve yüzünü yukarı kaldırıyor.

Yanağına saygıyla dokunuyorum. "Yarın ne yapıyorsun?" "Bu sabah babam aradı. Benimle öğle yemeği yemek istiyormuş."

"Sence düşün hakkında mı konuşmak istiyor?"

"Bilmiyorum." Omuzları çöktü. "Tüm bu olanlar hakkında garip bir şekilde sessiz kaldı."

"Siz normalde haftalarca konuşmadan durur musunuz?"

"Bazen." Dolgun dudaklarından bir iç çekiş süzülüyor. "Felice ile bu konuyu konuştuklarını biliyorum. Sasha'nın da onlarla iletişim halinde olduğu belli, yani hikâyeyi onun tarafından dinlemiş. Tüm bunlar olurken, bana ulaşıp beni kontrol edeceğini düşündüm. Anlarsın ya? Onun biyolojik kızı olduğum için."

Kaşlarımı çattım. "Sen ve aldatan kişi üvey kardeş misiniz?"

"Onu üvey kardeş olarak görmüyorum." Kenya bunu belirtmekte biraz aceleci davranıyor. "Biz gerçekten yakınız."

"Yaptığı şeyi bu yüzden mi yaptı?"

Dudakları ağzının içinde kaybolur.

Tekrar ortaya çıkana kadar çenesine dokunuyorum. "Babanı gördüğünde ona ne söyleyeceksin?"

Bu sefer iç çekerken yorgun görünüyor.

"Kız kardeşin hatalıydı. Ailedeki herkesin ona karşı olması gerekirdi. Sana söyleyeceklerinden neden korkuyorsun?"

"Bu doğru ya da yanlışla ilgili değil. Bu onun sağlığıyla ilgili." Kenya bakışlarını başka yöne çevirdi. "Sasha biz gençken... hastaydı. Kanserin geri gelme ihtimali her zaman var. Kimse bunu görmek istemez."

"Yani senin görevin onun iyiliği için acılarını ve üzüntülerini yutmak mı?"

Bu çok saçma!"

"Şimdi Sunny gibi konuştun." Dudakları seğiriyor.

"Bana ne istediğini söyle. Nasıl bir intikam istiyorsan, onu yapacağım. Sessizce."

"Kız kardeşime suikast düzenlemeyeceğim, Alistair."

"Holland."

Burnu kırışıyor.

"Özgür olmak istiyorsan adımı söylemelisin." "Ew."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştıyorum. "Az önce

'iğrenç' mi dedin?" "Sana *öyle* demiyorum.

Çok garip."

"Neden?"

"Çünkü bu senin ilk adın."

"Ailemin benim için özenle seçtiği isimden tiksindiğinizi ifade ettiğiniz gerçeğini görmezden geleceğim. Ayrıca Hollanda'da yaşayan tüm insanları dolaylı olarak aşağıladığınız gerçeğini de görmezden geleceğim."

"Bu başka bir şey. Bir ülkenin adı." Kıkırdıyorum.

"Kenya da bir ülke adı."

"Doğru." Gülümsüyor ve bu o kadar büyüleyici ki neredeyse nefesim kesiliyor. "Haklı olmayı , değil mi?"

"Sevdiğimden değil. Sadece nadiren yanılıyorum." "Alçakgönüllülük bir erdemdir, Alistair."

Telefonum çalmaya başladı.

"Doğru olduğunda palavra değildir." Burnumu boynuna gömüyorum ve ileri geri sallanıyorum.

Beni itiyor. "Muhtemelen Ezekiel'dir." "Boş ver onu."

"Yapacak işlerimiz var." Ses tonunda kahkaha var. Bundan zevk alıyorum.

Bir iniltiyle kollarımın ondan uzaklaşmasına izin verdim. "Sen kazandın. *Bu*

zaman."

"Yenilgiyi kabullenmeye alış." Göz kırıyor.

Dışarı çıkmadan önce elini tutuyorum. "Hey." Durdu.

Omzunun üzerinden baktı.

"Aile durumunuz hakkında dürüst olmanızı takdir ediyorum. Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Nefesi kesiliyor.

Parmaklarını dudaklarıma götürüyorum ve avucunu öpüyorum. "Şimdi seni bırakma fikrimi değiştirmeden önce git buradan."

Bir saniye bile kaybetmez. Topuklarını tekmeleyerek, Bayan Jones konferans odasından kaçıyor.

Onun ürkekliğine kıkırdıyorum. Bu kadının meydan okumayı ne kadar sevdiğim hakkında hiçbir fikri yok. Bana karşı olan hisleriyle savaşıyor ve ben de onu kızdırmakta bir sakınca görmüyorum.

Sırtarak konferans odasından çıktım.

Ezekiel bana katılıyor, yüzü telaşlı ve gözleri kısılmış. "Bunu alışkanlık haline getirecek misin?"

"Ne?"

"Bayan Jones ile gizlice kaçmak mı?" ayaklarını sürüyerek geliyor. "Planlıyorum."

"Alistair."

"Ofisim için panjur almamız gerekebilir. O buzlu cam artık işe yaramayacak."

"Deli misin sen?" diye tıslıyor.

Omzunu okşadım. "Konferans olduğunu söylememiş miydin?"

Telefonum tekrar çaldı.

Ben Darrel.

Ben . "Meşgulüm."

"Bana değerli programınızdan bir dilim verin."

"Soruyor musun, söylüyor musun?"

Havlıyorum.

Sesi yumuşar. "Özür dilerim. Sadece sordum."

"İyi misin?" Bu kadar gergin olması onun yapacağı bir şey değil. Az konuşan ve daha da az yüz ifadesi olan bir adamdır. Zahmete girmeyen birinin suratına sahip olmasına rağmen, nadiren insanları tersler.

"Telefona cevap vermeyen bir müşterim var. Kliniğimde tedavi görüyordu ve iki çocuğu var..."

Kaşlarımı çattım. "Bernard'ı göndermemi ister misin? O her neyse yardımcı olabilir."

"Hayır, ben hallederim. Sadece endişeliyim. Umarım çocuklar iyidir." "Neden? Onlara zarar vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Bunu seninle tartışamam, Alistair." İç çekiyor.

"Ama konuyu sen açtın."

"Belki de fazla düşünüyorum. Son iki seansı kaçırdı.
Bir şeyler doğru gelmiyor."

"Umarım bir yolunu , Darrel."

"Teşekkürler." Boğazını temizliyor. "İşinin başına dön. Yarın boş olduğunda seni görmeye gelirim."

"Ben de yarın çalışıyorum."

Sesi şaşırması gibi geliyor. "Ne zaman uyuyorsun?" "İşim bittiğinde."

Ezekiel benimle dalga geçiyor. Zamanımız azalıyor.

"Yarın Belle's Beauty'de olacağım. Yola çıkmadan önce bana mesaj at." "Mesaj atarım."

Hezekiel wrings onun eller. "Var mı senin kayınbıraderim biliyorum..." Gözlerini etrafta gezdiren Ezekiel, "Kim olduğunu biliyor musun?" diye fısıldar.

"Öyle."

"Ve o da onaylıyor mu?" "Evet."

Ezekiel sersemlemiş görünüyor.

"Darrel başka birine aşık olmanın bana yardımcı olacağına inanıyor-"

"Demek istediğim, masum bir kadın üzerinde serbest bırakılmanı onaylıyor mu?"

Ona kaşlarını çatıyorum. "Eğer istifanı bu şekilde sunuyorsan, bunu kabul etmeyeceğim. Bana mahkumsun."

"Darrel genellikle daha objektiftir."

"Beyin-bilim-kumbaya teorileri söz konusu olduğunda değil."

"Hmph."

Ofisimin kapısını açtım. "Ah, Ezekiel, bir fincan kahve yapar mısın..."

"Tabii ki."

"... Ve Bayan Jones'a göndereyim mi? Demlemenize bayılıyor."

Bir elini alnına vuruyor ve inliyor. "Ben bu hale mi geldim? Gizli aşk ilişkinizin ayakçısı mı?"

"Unutma, o da benim kadar tatlı seviyor." "O zaman acı seviyor olmalı."

Kaşlarını çatıttım. "Söyleyecek bir şeyin mi var Ezekiel?" "Hiç de değil." Başını sallıyor.

"Tükür onu."

"Nasıl olsa dinlemeyeceksin."

"Haklısın. Ama en azından birlikte oynayabilirsiniz. Böylesi daha eğlenceli."

"Görünüşe göre Bayan Jones kahve konusunda yüksek bir zevke sahip." Ezeziel bana baktı. "Ve erkeklerde de hayal kırıklığı yaratan bir zevki var."

Ona kaşlarımı çatıyorum.

Bir elini kaldırdı, duruşu bozulmamıştı. "Kahveyi hemen ona getireceğim."

"Son zamanlarda çok çabuk sinirleniyorsun."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, Alistair."

"Hey!"

Beni görmezden geliyor.

"Kimin..." kapı çarparak kapandı, "maaş çeklerinizi kimin imzaladığını unutmayın." Yalnızım.

Dudaklarımı büzüyorum ve sonra kıkırdıyorum.

Hala... Saatimi kontrol ediyorum... Aramaya birkaç dakika var. E-postamı açtım ve yazmaya başladım.

KİME? KENYA JONES

Gönderen: Holland Alistair

Konu Kahve Talimatı

SEVGİLİ BAYAN JONES,

EZEKIEL, GÖZLEMLEMENİZ İÇİN BİR KAHVE İLE UĞRAYACAK VE

Analiz edin. İleride kahvemi tedarik ettiğinizde benzer bir deneyim beklediğimden, lezzet dilinize çarptığında beni düşünmenizi istiyorum.

Eminim kafeinin işimi yürütmek için ne kadar önemli olduğunun farkındasınızdır ve şu anda ana java tedarikçim olduğunuz için bu görevin öneminin altını çizmek istiyorum.

Eğer sızlanırsanız, bunu duymak isterim.

Dudaklarını yalarsan, görmek isterim.

Evet, bu kez yüz yüze bir rapor talep ediyorum çünkü böyle bir deneyim, mükemmel hikaye anlatma becerilerinize rağmen okunamaz.

Bu rapor bu gece yarısına kadar bekleniyor, burada ağzınızın zevk alabileceği tüm yollar hakkında sizi kişisel olarak sorgulayacağım. Geribildiriminiz için sabırsızlanıyorum.

O zamana kadar, saygılar.

HOLLAND ALISTAIR

Fine Industries CEO'su

YANIT ALIP ALMAMAM UMURUMDA DEĞİL. SADECE ONUN TEPKİSİNİ DÜŞÜNÜYORUM.
beni kadar dolduruyor.

Ne yazık ki, gelen kutumu kontrol edebilmek için randevumun bitmesini beklemem gerekecek.

* * *

İKİ SAAT SONRA SIRTIMI KAMBURLAŞTIRDIM VE MASADAN UZAKLAŞTIM. BU
Fine Industries için lisans anlaşması iyi gidiyor. İlk başta ellerimi direksiyondan çekmek istemedim, ancak lisans oyunu konusunda kendimi daha iyi hissediyorum.

Belle çok hızlı büyüyor. Onunla vakit geçirmek yerine acil bir işle uğraşmak zorunda kaldığım her an içim yanıyor.

Fine Industries yükü paylaşmaya başlar başlamaz, ayağımı gazdan çekmeye başlayabilirim. Sonunda onu pikniğe ve hayvanat bahçesine götürecek zamanım olacak. Hatta onun için mikrop dolu top çukurları olan o son derece sevimsiz kapalı oyun alanlarını bile göze alacağım.

Belki Kenya'yı da davet ederim. Onu Belle ile tanıştırayım. Bakalım nasıl anlaşacaklar.

Ve belki de.

Telefonumdan gelen bir ping sesi beni hayallerimden kopardı. E-postamdan gelen bir uyarı.

KIME? HOLLAND ALISTAIR

Gönderen: Kenya Jones

Konu: Dikkatli Olun Yoksa Boğulabilirsiniz

SEVGİLİ BAY ALISTAIR,

*I ALINDI VE KAHVE İTİBAREN EZEKIEL.AS BAŞINA
SENİN TALİMAT, I*

inceleyin ve zevkinize ve tercihinize göre notlar alın.

Ne yazık ki, kahvenin son derece sıcak olduğunu ve gelecekte çok hassas bir yerinize sıçrayıp onu yakabileceğini hayal edebildiğim için bir tehlike oluşturabileceğini fark ettim.

Ayrıca, demlemenin tatlılığı aşırıya kaçmanıza neden olabilir. Çok hızlı hareket etmeye çalıştığınız için kendinizi boğulurken ya da yere yığılırken bulabilirsiniz.

Lütfen şahsen bir raporun gerekli olmadığını unutmayın. Fabrikayı üretim programlarında bize yer açmaya ikna etmek için üretim ekibinin geri kalanıyla birlikte ofis dışında olacağım. Baby Box lansmanımızı karşılamakla ilgilenmedikleri için bu görev oldukça zorlu.

Bu arada, bunun için teşekkür ederim. Cumartesi günümü bundan daha iyi . Böyle bir patronum olduğu için gerçekten minnettarım.

SAYGILAR,

KENYA JONES

Baby Box için Satış Müdürü

O KADAR ÇOK GÜLÜYORUM KI EZEKIEL ODAYA DALIYOR.

Sadece e-postamı işaret ettiğimi görünce gözlerini deviriyor ve geri çekiliyor.

E-postayı tekrar okudum.

Kenya Jones tam bir zevk abidesi. Beni daha önce kimsenin yapmadığı şekilde heyecanlandırıyor.

Bu mesajdan uzaklaşmak istemiyorum ama kendimi işe geri dönmeye zorluyorum. Kendini açıkça ifade etti ve sanırım bugün peşinden gitmeye devam edersem onu zorlamış olacağım.

Kapının çalınması konsantrasyonumu bozdu.

Bu Ezekiel.

"Baby Box'tan Sutherburg aradı. Ne zaman uygun olacağını öğrenmek istiyor."

"En büyük müşterimiz için mi?" Saatimi kontrol ediyorum. "İsterse şimdi de gelebilir."

"Ona haber vereyim mi?"

Başımı sallıyorum. Baby Box, Belle's Beauty'nin aradığı mükemmelliğe giden basamak. Şimdiden sayıda ortaklık teklifi alıyoruz. Baby Box gibi prestijli bir markayla başlamak doğru bir hamleydi.

Gözlerimi ovuyorum ve sırtıma masaj yapıyorum. İtiraf etmek utanç verici ama belki de şu ortopedik ofis koltuklarından birine yatırım yapmam gerekecek. Yaşlılar için olan aletleri kullanmak, sırtımı mahvetmekten ve zamanından önce bir yaşlı gibi *görünmekten* daha iyidir.

Kapı üç kez çalınır.

Şaşkınlıkla yukarı baktım. "İçeri gel."

"Bay Alistair." Sutherburg sanki yıllık Noel yemeğinde buluşan uzun süredir kayıp kuzenlermişiz gibi odaya dalıyor. "Nasılsınız?"

Onun coşkusuna kaşlarımı çatıyorum. "Sutherburg."

Sesim soğuk, ama bu onun parlak gülümsemesini azaltmıyor gibi görünüyor. Boynundaki kırmızı eşarbi çekiştiriyor ve sanki bir misafirhaneymiş gibi koltuğuma yerleşiyor.

Sıkıntı omurgama yayılıyor, ama derin bir nefes alarak onu bırakıyorum. Müşteri hizmetleri sadece satış görevlilerimiz ve idari departmanımız için değildir. Belle'in Güzellik müttefiklerini mutlu etmek de benim işim.

Bir elimi ceketimin üzerinde yumuşatarak yüz ifademi daha az sert bir kaş çatmaya ikna ediyorum ve karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

"Bu kadar çabuk geleceğini tahmin etmemiştim."

"Buralardaydım ve bir uğrayayım dedim." Sırıttıyor. "Bayan Jones buralarda mı?"

"Bunu neden bilmek istiyorsun ki?" Sesimin bir sınırı var.

"Sebebi yok. Sebebi yok." Kelimeleri zararsız sivrisineklermiş gibi elinin tersiyle itiyor. "Ocak ayı aboneliği için yıldız oyuncumuzu kontrol ediyorum."

"geldiğinde hızlı bir şekilde hazırlanıyoruz."

"Söyleyeceğim. Asistanınız bana Cumartesi günü ofiste söylediğinde çok şaşırdım."

"Sen de resmi bir iş için buradasın," diye belirtiyorum. Gözlerini dört bir yana çevirişinde doğru gelmeyen bir şeyler var. Neşeli bir adam ama bulunduğu konuma nazik davranarak gelmedi. "Bu ziyaret tam olarak neyle ilgili?"

"Sadede gel, ha?" Dizini tokatlıyor. "Bu yönünü seviyorum, Alistair. Tam bir iş adamısın."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Yağcılık benim üzerimde işe yaramayacak.

Kravatını çekiştiriyor ve öyle sert yutkunuyor ki adam elması neredeyse suratıma çarpacak. "Mesele şu ki Alistair, Baby Box Bayan Jones'un işinden ve itibarından gerçekten etkilendi. Ön sipariş etkinliği sırasında hızlı düşünebildiğini duyduk ve satış geçmişinden de haberdarız."

"Bayan Jones'un güçlü farkındayım. Bu yüzden ona bu görevi verdim."

"Evet. Evet. Baby Box ve Belle's Beauty arasındaki işbirliğini devam ettirmek istiyoruz."

"Peki bunun Bayan Jones ile ne ilgisi var?" Tıslıyorum. Konunun etrafında dans ediyor ve bu sinir bozucu.

"Biz... Yani onun Baby Box için bir değer olacağını ve yeteneklerinin organizasyonumuzda daha uygun bir şekilde kullanılacağını düşünüyorum."

Dudaklarım acımasız bir gülümsemeyle kasılıyor. "Çalışanımı benden çalmaya mı çalışıyorsunuz, Bay Sutherburg?"

"Oh, hayır. Hayır. Hayır. Amacımız çalmak olsaydı, bir yetenek avcısı kullanır ve ona bu şekilde ulaşırdık."

O sırada Ezeziel odaya giriyor, budaklı ellerinde bir tepsi var. Tepsiyi masaya koyup kahveyi paylaşıyor ve bana öfkemi kontrol altına almam için zaman veriyor.

Sutherburg ellerini birbirine sürter. Fincan önünde belirttiğinde Ezeziel'e gergin bir şekilde başını sallar. Uzanarak kalın parmaklarını sapına doluyor ve dudaklarına götürüyor.

Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve dirseğimi sandalyenin koluna dayıyorum. "Eğer çalışanımla gizlice çalışsaydın, peşinden silahlarla gelirdim." Başımı sola doğru eğiyorum. "Ama sen bunu biliyordun."

Ezeziel'in gözleri büyür.

Ona başımı salladım. *Ben* .

Bakışıma başını sallayarak karşılık veriyor ve sessizce ayrılıyor.

Kahveyi dudaklarıma götürüyorum ve içiyorum. Masaya geri koyarken etmeden bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum. "Bay Sutherburg, neden Bayan Jones'u kaçırmaman ve bu konuda yüzüstü davranmanın sizin fikriniz olmadığı hissine kapılıyorum?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Sakince kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Seni Walsh göndermiş olmalı."

"Bayan Jones'un yeteneklerinden oldukça etkilenmiş." Sutherburg yakasını boynundan çekip çıkarıyor. Kumaşın altından yayılan bir kızarıklık fark ediyorum. "İkimiz de onun yeteneklerinin Baby Box'ta daha iyi bir pozisyon için mükemmel olacağı konusunda hemfikiriz."

"Bay Sutherburg, tüm bu konuşmanın ne kadar aşağılayıcı olduğunu görmelisiniz."

"Hakaret mi? Alistair, hayır. Bizler akranız. Aynı amaç için savaşan yoldaşlarız. Çalışanlarda küçük bir değişim nedir ki? Bayan Jones gibi başka bir satış müdürü bulabileceğinize eminim."

"O zaman neden benim adamlarımı almaya çalışmak yerine Bayan Jones gibi başka bir satış müdürü bulmuyorsunuz?"

Tekrar yutkunuyor. Kızarıklık şimdi yanaklarına doğru ilerliyor. "Bay Alistair, buraya sizden izin istemeye gelmedim. Bu sadece bir

iş ilişkimiz göz önüne alındığında nezaket. Baby Box, Belle's Beauty ile uzun ve başarılı bir işbirliği yapmak istiyor. Hiçbir şeyin bunu tehlikeye atmasını istemeyiz."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz, Bay Sutherburg?" Bacaklarımı açıyorum ve ayaklarımı yere basıyorum. Dirseklerimi kalçalarımaya yaslayarak kara bir sırtıyla yukarı bakıyorum. "Bunu yapmak istemezsiniz."

"Hayır. Hayır. Tabii ki hayır. Burada tehdit yok. Hayal bile edemeyiz _."

"Bayan Jones benim." Bakışlarım daralıyor. "Geri dönebilir ve Walsh. Ve eğer halkımın peşinden gelmekte ısrar ederse, aşırı önlemler almak zorunda kalacağım. *İşte bu* bir tehdittir." Fincanı yere bıraktım. "Ama işin o noktaya gelmeyeceğinden eminim çünkü ikimiz de sorun çıkmasını istemiyoruz. Dediğiniz gibi, Baby Box ve Belle's Beauty'nin uzun ve başarılı bir ortaklığı olmalı."

Sutherburg yutkunur.

Çenemi kapağıya doğru uzattım. "Sakıncası yoksa Bay Sutherburg, bugün çok yoğun bir gün geçireceğim."

Ayağa kalkmak için bağılıyor. "Mesajınızı doğru bir şekilde iletceğim, Bay.

Alistair."

"Teşekkür ." Ona salladım.

O kaybolur ve birkaç saniye sonra Ezekiel içeri girer. "Sutherburg sıçmış gibi görünüyordu. Sen ne yaptın? ona ne diyeceksin?"

"Duymaya ihtiyacı olan şey."

"Baby Box'ın desteğini her an çekebileceğini biliyorsunuz. Peki bu bizi nereye götürecek? Zaten para akıtıyoruz ve prodüksiyona baskı yapıyoruz-"

"Walsh Kenya'yı istiyor."

Ezekiel'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Onu istiyor..." Parmaklarım geriliyor ve sonra yumruk oluyor. "Bir kadın olarak. Bunu biliyordum. Ama şimdi onu bir iş oyunu olarak da istiyor."

"Bir ünü olduğunu biliyordum ama bu kadar keyifsiz olduğunu düşünmemiştim.

Ne yapacaksın?"

Çenemi ovuyorum. "Bernard'a Kenya'yı fabrikaya kadar takip etmesini söyle. Bu hafta sonu nereye gitmesi gerekiyorsa ona eşlik etsin."

"Peki ya sen? Sen araba kullanamazsın."

Titreyen bir nefes bırakıyorum. "Bir şoför kiralayın."

"Bayan Jones için bunu yapabilirim."

"Kenya'nın yanında her zaman güvenebileceğim birini istiyorum."

"Walsh'un aşırı bir şey yapacağını , değil mi?" "Hayır, o aptal değil. Sadece onu Kenya'ya yakın bir yerde istemiyorum."

Teklifini kabul ederse diye."

Ezekiel arkasına yaslanır. "Baby Box için çalışmaya başlasa çok mu kötü olur?"

Ona sert bir bakış fırlattım.

"Onu Walsh ile karanlık odalara koymaktan bahsetmiyorum." Kaşlarını çatıyor. "Ama... eğer bu meşru bir teklifse, fena bir anlaşma değil. Artık sizin çalışanınız olmazsa ikiniz için de daha kolay olur."

"Hayır."

"Yakalanma riski ortadan kalktı. Hatta isterseniz ilişkinizi yayınlayabilirsiniz."

"Bunu şimdi yayınlayabilirim. O kadına kapıldığım için utanmıyorum."

"Evet, ama onun için durum farklı, Alistair. Hayatım boyunca ofislerde çalıştım. Bu tür skandallarda kadınlar daha az pay alır. Ve Kenya Jones gibi yetenekli bir kadın için bu çok zararlı olur. Çok çalıştı ve insanlar bunu yeni yeni fark etmeye başladı."

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Onu dedikodulardan koruyamazsın. Özellikle de bu şekilde hareket ederken."

Sinirli bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Ezekiel bana yaklaştı. "Şeye sahip olamazsın, Alistair. Bir noktada, bir seçim yapmak zorunda kalacaksın. Bu işi ne kadar uzatırsan, o kadar çok insan zarar görecektir."

"Ondan vazgeçmeyeceğim."

"O halde Baby Box anlaşmasının suya düşmesi ihtimaline karşı sağlam bir planınız olsa iyi olur. Çünkü Bayan Jones'u seçmek şirketin sonu anlamına gelebilir."

EVE DÖNDÜĞÜMDE, BELLE'NİN BANA YÜKLEDİĞİ AĞIRLIĞI ÜZERİMDEN ATMAYA ÇALIŞIYORUM.

fark etmez. Ben içeri girdiğimde Bayan Hansley ile boyama yapıyordu.

Bakıcıdan görevi devralıyorum ve kendimi kızımın yanına bırakıyorum. Ellerime kramp girene ve ona başka bir aktivite için yalvarana kadar birlikte boyuyoruz.

Beni iki tur prenses filmiyle cezalandırıyor ve son müzikalden önce kucağımda uyuyakaldığımda rahatlıyorum.

Bu olay örgüsünü asla anlayamayacağım. Neden karakterler rastgele anlarda şarkı söylemeye başlıyor? Bu şimdiye kadarki en gerçekçi olmayan şey. Kim kötü bir trol tarafından kaçırılmışken şarkı söylemek ister ki?

Belle'i yatırdıktan sonra cep telefonumu aldım ve Kenya'ya mesaj attım.

Holland: Eve iyi döndün mü?

Bir yandan telefonuma sürekli bakarken bir yandan da tabletimdeki son veri çekimlerini inceliyorum.

Sonunda bir bildirim görüyorum.

Kenya'da: Evet. Bernard kahve ve sandviç getirdi. Senin fikrin miydi? Hollanda: Aç olabileceğini düşündüm.

Kenya: Teşekkürler.

Gülümsüyorum. Beni küçük parmağında oynatıyor. Korkutucu olmalı, ama acayip heyecan verici.

Hollanda'ya: Yarın babanla iyi vakit geçir.

Cep telefonunu bir kenara koydum ve veri çekmeye devam ettim.

Ne zaman uykuya daldığımdan emin değilim ama yüksek bir ses beni uyandırdı. Serselemiş bir şekilde yataktan kalkıp mutfığa giriyorum.

Belle kalkmış, gözleri ıslık ıslık parlıyor. Uzun kahverengi saçları gevşek tutamlar halinde omuzlarına dökülüyor ve ayak parmaklarının ucunda zıplıyor. "Babacığım."

"Bebeğim," diye ona doğru ilerliyorum, "o ses de neydi?"

Yere bırakılmış bir kitabı işaret ediyor. Düğün albümümüzü fark ettiğimde kalbim duracak gibi oluyor.

"Bunu nereden buldun?"

Gözleri büyür ve yuvarlaklaşır. "Bayan Hansley onu dolaptaki kıyafetlerinin altına sakladı."

Sertçe yutkundum. Dadı Claire'i anımsıyor olmalıydı, özellikle de Belle'in annesinin nereye gittiğine dair sürekli sorularına bakılırsa.

"Al, tatlım." Onu kucağıma çekiyorum ve fotoğraf albümünü önümüzde yere yerleştiriyorum.

"Bu annem mi?" Belle küçük parmağıyla işaret ediyor. . "Evet. Bu senin annen."

Fotoğrafta Claire ışıltı ışıltı parlıyor. Gözleri zümrüt mücevherlerden daha parlak ve dudakları yukarı kıvrılmış. Hayat dolu. Umut dolu.

"Ve o cennette mi?"

Boğuk bir evet sesi çıkardım.

Belle sayfaları karıştırıyor. "Onu görebilir miyim?"

Gözlerim doluyor ama ağlamayı reddediyorum. "Bugün olmaz, tatlım." "Ama onu görmek istiyorum," diye sızlanıyor Belle.

"Yapamazsın, bebeğim." Claire'in kalıntılarının gömülü olduğu mezar taşını düşünüyorum.

"İstiyorum! İstiyorum!" Bacaklarını tekmeliyor ve kollarını sallıyor.

"Belle."

"Onu görmek istiyorum!" Çığlık atıyor. "Onu görmek istiyorum!" "Kes şunu," diye kükrüyorum.

Belle sessizleşiyor.

Biraz fazla bağırığımı fark ediyorum ve kalbim parçalara ayrılıyor. "Belle, özür dilerim. Bağırarak istememiştim."

Küçük dudakları titreyerek benden uzaklaşıyor ve odasına koşuyor.

"Belle..."

Ön kapı açılır ve Bayan Hansley'nin neşeli sesi duyulur. "Alistair?"

"Buraya." Yorgun bir şekilde ona doğru yürüdüm.

Beni görünce gözleri büyüdü. "Ne oldu?"

"Belle üzgün." Derin bir nefes alıyorum. "Şimdi ofise gitmem gerekiyor."

"Şimdi mi? Bugün Pazar."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Lisans anlaşmasını ne kadar çabuk halledebilirsem, Belle ile o kadar çok olur."

İç çekiyor, cevabımdan hoşlanmadığı belli.

Tek kelime etmeden arkamı dönüp hazırlanıyorum. İşim bittiğinde Belle'in odasının önünden geçiyorum. "Belle, tatlım?" Parmaklarımı kapıya vuruyorum. "Baban gidiyor, tamam mı? Ama döneceğim ve sonra belki dondurma yemeye . Ne dersin?"

Hala cevap yok.

Yenilmiş bir şekilde oturma odasına yığıldım. Bayan Hansley kanepenin üzerinde Belle'in kıyafetlerini katlıyordu.

"Onu biraz yürüyüşe çıkaracağım. Belki biraz temiz hava aldıktan sonra kendini daha iyi hisseder."

Ciddiyetle başımı sallıyorum.

"O iyi olacak, Alistair."

Onun sözüne güvenip Bernard'la aşağıda buluştum.

Şirkete giderken aklım Belle'in öfke nöbeti etrafında dönüp duruyordu. Ona yaptığım şeyi nasıl açıklayacağım?

Boğazıma bir yumru oturdu. Kızımın yüzüne bakabilmemin tek yolu Belle's Beauty'yi hayata geçirmek. Kızımıza sağlıklı, gelişen bir şirket sunabilirsem, Claire'in mirasını onurlandırmış olurum. Bu benim kefaretim. Kefaret için tek şansım.

İçeri girdiğimde şirket bomboştu.

Kenya'nın ofisinin önünden geçiyorum ve günün yorgunluğuna rağmen dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Şu anda babasıyla görüşüyor olmalı. Umarım bu konuşma beklediğinden daha iyi sonuçlanır.

Baba olmak zordur. Belle'in büyüdüğünü ve sorunları için bana gelemeyeceğini düşündüğünü hayal edemiyorum.

Düşüncelerimin oturması uzun zaman alıyor ama sonunda işe odaklanabiliyorum.

Dakikalar sonra telefonum çaldı. Arayan Bayan Hansley'di.

Telefonu açtım. "Alo?"

"Alistair!" Sesi telaşlı bir şekilde çınlıyor. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Vücudum anında alarma geçti. "Onu kaybettim."

"Ne?" Sandalyemden fırladım.

"Çok özür dilerim, Alistair. Bir saniyeliğine arkamı döndüm ve..."

"Nerede o? Kızım nerede?" Homurdanıyorum.

"Bilmiyorum," diye sızlandı Bayan Hansley. "Ortadan kayboldu."

Kalbim boğazımda, ofisimden uçarak çıkıyorum ve merdivenlerden aşağıya doğru bir yol açıyorum.

BÖLÜM 17

PRENSES SAATLERİ

KENYA

"HEY, BABA." Gözlerim Felice'ye kayıyor. "İkinizin de geleceğini bilmiyordum."

"Baban neden bensiz brunch yapsın ki?" Felice, güneş gözlüklerini saçlarının tepesine doğru kaydırarak rahatça söylüyor.

Yemin ederim, bu züppe ses tonunu ilk kez ondan duyuyorum. Felice bana karşı hep nazik olmuştur. Burada Sindirella üvey anne yok. İlk mezuniyetimde beni nasıl süslediğini hâlâ hatırlıyorum.

O yıl kimse beni dansa davet etmemişti. Ağlıyordum çünkü bütün arkadaşlarım güller alırken hiçbir erkek benimle konuşmak istemiyormuş gibi hissediyordum.

Felice beni banyoda ağlarken buldu ve kollarını bana doladı.

"Çok esmer olduğum için mi? Yoksa sivilcelerim yüzünden mi?"

"Kesinlikle olmaz. O çocuklar aptal. Sadece senin ne kadar çarpıcı olduğunu henüz görmediler."

O gece Felice makyaj setini çıkardı ve saçımla ilgilenmesi için siyah bir kuaför tuttu. Benim iyilik perim oldu ve beni baloya gönderdi.

O hep . Hayatımda hiçbir zaman annemin yerini almaya çalışmadı ama her zaman bir anne figürü oldu. Benimle kan bağı olmadığını neredeyse hiç hatırlamıyorum.

Ama bugün, bunun şiddetle farkındayım.

Kahverengi gözlerinde onaylamama parılıyor ve ben babama sarıldığımda kendini sertçe tutuyor. Ben de kollarımı ona dolamadan önce tereddüt ediyorum.

Sırtımı sıvazlıyor ve sonra uzaklaşıyor. "Hadi . Dünden beri bir şey yemedim."

"İkinizin hâlâ şehirde olmasına şaşırdım." Bir menü aldım ve o.

"Evet, düğünle ilgili yapılacak çok şey var ve Sasha bunların hepsini tek başına halledemez."

Menüyü kabaca yerleştirdim.

Babam onun elini okşar. "Felice, bunu henüz tartışmayalım."

"Neden?" Felice'nin sesi kırılgan bir çığlığa dönüşür. "Artık Sasha'nın düğününden bahsedemez miyim? Kızımın hayatının en mutlu anlarından biri ve benden bunu halının altına süpürmem mi bekleniyor?"

Parmaklarımı lamine sayfaya daldırıyorum, ta ki çatırdayana kadar. Babam boğazını temizliyor. "Bunu yemekten sonra konuşalım."

"Ne hakkında konuşacağız?" . "Tam olarak ne hakkında konuşmak için buradasın baba?"

Aşağı bakıyor.

Felice öne doğru eğilir. "Sasha'nın pek arkadaşı yok."

"Vay be? Neden acaba? Belki o da onların erkek arkadaşlarıyla yatmıştır." Felice'nin çenesi düşer. "Az önce ne dedin sen?"

"Felice." Babam onun kolundan çekiştirmeye çalışır.

Dirseğini geri çeker. "Neden bunun peşini bırakamıyorsun, Kenya? Bu çok uzun zaman önce oldu!"

"Bırakayım mı?" Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Böyle bir şeyin üstesinden gelmemi nasıl beklersin?"

"Sasha her gece uyuyana kadar ağlıyor. Ona bu şekilde davranmanız onu çok üzüyor. Neşeli ve heyecanlı olması gerekiyordu. Bunun yerine senin için endişelenmek zorunda." Felice parmağını yüzüme doğru sallıyor. "Ne kadar bencil olabilirsin? Kız kardeşin için hiçbir şey hissetmiyor musun?"

İçim yeniden düzenleniyor.

Bencilce mi?

Sasha'nın ağlamasından ve üzgün olmasından nefret ediyorum. Ben onun koruyucusuyum. Onu üzen bir şey olduğunda onunla saatlerce konuşan bendim. Aklını başında tutmak için bir kavgaya atıldım. Onu gülümsetecekse kiminle ya da neyle yüzleşmek zorunda kaldığımın bir önemi yoktu.

O kız kardeş tarafım hâlâ hayatta ve tekmeliyor.

Ama bana ihanet ettiği gerçeğinin üstesinden gelemiyorum.

"Bu kadar çabuk affedilmeyi beklemek benim için adil değil," diye sıkılmış dişlerimin arasından konuşuyorum. Hâlâ duygularım üzerinde çalışıyorum. Sadece birkaç hafta oldu."

"Ve düğünü dört ay sonra."

Gözlerim ona kayıyor. "Neden bu kadar erken?"

Crimson'ın yanakları kızarır. "Mesele şu ki, Sasha gerçekten senin de bunun bir parçası olmanı istiyor. Kız kardeşinin iyiliği için, her ne sorunun varsa aşmalı ve onun yanında olmalısın." Gözleri çılgınca parlıyor. "Aile böyle yapar."

Bir şey istiyorum. Onun benim ailem olmadığı gerçeğiyle ilgili bir şey. O benim annem değil.

Ama dilim ağır.

Kelimeleri

bulamıyorum.

Kendimi güvensiz ve yalnız hissettiğim bir anda Felice hayatıma girdi. O ve Sasha benim adamlarımdı. Babama karşı bir kız takımı oluşturduk, aile gecelerinde en kız filmlerini seçebilmek ya da aile gezilerinde sevimsiz pop şarkılarını patlatabilmek için sürekli ona karşı çete kurduk.

Gözlerim masaya kaydı. "Baba?"

Sanki bu konuşmanın kendisini de içermesini beklemiyormuş gibi zıplar.

"Sen de mi böyle düşünüyorsun? Sasha'nın bana ihanet etmesini, bana yalan söylemesini ve beni incitmesini unutmam gerektiğini mi? Benim de bencil olduğumu mu düşünüyorsun?"

Babam sessiz kalır.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yaşlılık alnında derin kırışıklıklar oluşturmuş. Yanakları artık daha büyük ve gözlerine doğru bastırıyor. Ezilmiş yaban mersini rengindeki koyu teni, şişman vücudu ve bira göbeği üzerinde uzanıyor.

O benim babam. Gözlerimi ondan almışım. Okuma sevgimi. Çok çalışma ve ne yaparsam yapayım başarılı olma kararlılığımı.

Sesim çatlıyor. "Öyle mi baba?"

"Bence Sasha'nın şu anda sana ihtiyacı var," diyor. "Ailemizin bölünmesi için uygun bir zaman değil."

Kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor. Yere çarpan cam gibi kırıldığını duyabiliyorum.

Felice ona onaylayan bir bakış atıyor ve ben bu iki insana duyduğum saygının yerle bir oluşunu izliyorum.

Ben Felice'in küçük kızı

değilim. Bunu

anlıyorum.

Bazen kanın sudan daha kalın olduğunu anlıyorum. Ama babamın durumunda bu doğru değil gibi görünüyor.

Sasha'yı seçti.

Küçük kızı.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, gözyaşlarımın oluştuğunu hissediyorum ama onları serbest bırakmayı reddediyorum. Sonunda gerçekte yüz yüze geldiğiniz için ağlamaktan daha acınası bir şey var mı?

Avuçlarımı masanın üzerine koyuyorum ve olabildiğince asil bir şekilde ayağa kalkıyorum. "Artık aç değilim. Ama siz ikiniz keyfinize bakın."

"Kenya," diye babam. Onu

görmezden geliyorum.

Felice "Elbise provasında olacak mısınız?" diye

bağırıyor. Hayal görüyor.

Parlak güneş ışığına doğru yürüyorum. Pazar öğleden sonrası olmasına rağmen kaldırım, gezintiye çıkan ya da restoranlara giden insanlarla dolu.

Kalbim o kadar ağrıyor ki sanki dikenli bir kapıya sürtünüyormuş gibi hissediyorum. Yanağımdan aşağı düşen gözyaşını fırçalıyorum. Onu bir başkası takip ediyor ve onu da siliyorum.

Ağlamak yok.

Hiçbir şeyi değiştiremedikten sonra kaderimden yakınmanın bir faydası yok.

Ailem kesinlikle kız kardeşimin tarafını tutuyor ve Sasha'nın her istediğine boyun eğmediğim için zorba olan benim.

Güzel.

Sanırım tek başıma kalacağım.

Ama gözyaşlarım akmaya devam ediyor. Kollarımı sıkıyorum ve topuklarıma yapışan acıdan uzaklaşmaya çalışarak başka bir sokakta koşuyorum.

Yavaşladığımda bacaklarımın yandığını fark ediyorum.

Güneş sanki bana bir ders vermeye çalışıyormuş gibi başımın tepesine vuruyor.

Oturup soluklanabileceğim bir bank bulmak için etrafıma bakınırken, tek başına oturan küçük bir kız fark ediyorum. Ufak tefek ve sevimli bir kız çocuğu, ucuna sarı kurdele bağlanmış iki atkuyruğu var. Üzerindeki elbise kabarık, neredeyse bir tütü gibi.

Gözyaşları parlak kırmızı yanaklarından aşağı yuvarlanıyor - ya güneş yanığından ya da ağlamaktan. Etrafa bakındım. Ailesi nerede?

Kimse çocuğa ilgi göstermiyor gibi görüldüğünde, ona yaklaşıyorum. Kalçalarımın üzerine çökerek yumuşak bir sesle konuşuyorum. "Merhaba tatlım. Neden ağlıyorsun? Annen nerede?"

"Bilmiyorum," diye haykırıyor. Sonra ağzı tekrar açılıyor ve daha yüksek sesle ağlamaya başlıyor.

Biri yanımdan geçiyor ve bana tuhaf tuhaf bakıyor. İki elimi kaldırıp çocuğu benim ağlatmadığımı söylemek istiyorum ama bu dürtüye direniyorum.

Tekrar bebeğe doğru eğilerek, "Sorun yok tatlım. Onu bulabiliriz."

"Hayır, yapamayız." Çocuk burnunu çekiyor. Gözleri tanıdık geliyor.

Daha önce nerede gördüğümü bulmaya çalışarak onlara bakıyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü annem cennette."

Kalbim yeniden düzenleniyor. *Oh, seni zavallı şey.*

Ona rahatlatıcı bir gülümseme veriyorum. "Benim annem de cennette." Gözlerini kırıştırıyor ve sonunda ağlamayı kesiyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Başımı salladım.

"Sence annelerimiz cennette birlikte mi?"

"Kesinlikle. Bence annelerimiz çok iyi arkadaşlar. Muhtemelen her öğleden sonra birlikte kahve içiyorlardır. Ve kitap okuyorlardır. Ve oyun oynuyorlardır."

Meraklanmış görünüyor. Gözleri hala yaşlarla parlıyor olsa da, artık yüzünden aşağı düşmüyorlar.

"Ben Kenya." Ona elimi uzattım.

Ona bakıyor ve tombul elini karnına götürüyor. "Babam yabancılarla konuşmamam gerektiğini söylüyor."

"Baban mı?"

Başını sallıyor.

Gülümsüyorum. Yani bir ebeveyni var. Sadece onlarla iletişime geçmenin bir yolunu bulmalıyım. Ya da belki polisi aramalıyım ki babasını daha çabuk bulabilsinler.

"Tatlım, babanın numarasını biliyor musun acaba?"

Aşk tanrısının yay dudaklarını açıyor ve bir şarkı söylemeye başlıyor. Bir telefon numarası okuduğunu fark ettim. Babası ona bir şarkıda nasıl ezberleyeceğini öğretmiş olmalı. *Akıllı adammış. Keşke daha sorumluluk sahibi olsaydı. Çocuğunun izini nasıl kaybetti?*

"Bekle, bebeğim." Heyecanla telefonumu açıp arama düğmesine dokunuyorum. "Devam et?"

Tekrar söylüyor.

İlk beş numarayı yazıyorum ve kaşlarım kalkmaya başlıyor.

Neden telefonum bana bu numarayı tanıdığımı söylüyor?

Titreyen numarayı yazmaya devam ediyorum ve çenem düşüyor.

Kötü Patron

Başımı kaldırıyorum.

Bu Alistair'in numarası.

Değerli küçük kıza yeni gözlerle bakıyorum.

Bu Alistair'in kızı Belle olmalı.

* * *

"BELLE, BENİ ÇOK KORKUTTUN." ALISTAIR KIZINI

ve onu göğsüne bastırıyor. İlk defa çıldırmış gibi görünüyor. Sanki dikişlerinden ayrılacakmış gibi.

Belle'in yanağını öper ve ona daha da sıkı sarılır. "Bayan Hansley'nin elini neden bıraktın? Ha?"

"Annemi arıyordum," diyor, tüm masumiyeti ve büyük kahverengi gözleriyle. Bu kadar tanıdık gelmesine şaşmamalı. Yüzü Alistair'inkinin karbon kopyası gibi. Belle'in de annesinin özelliklerini taşıdığına eminim. Sadece henüz göremiyorum.

"Ve onu buldum," diyor Belle heyecanla. Alistair'in gözleri yukarı fırlıyor ve bana dikiliyor. Şok içinde kaskatı kesildim.

"O ile Bayan Kenya'nın Anneciğim." Belleverir onu Baba parlak bir gülümseme. "Kahve içiyorlar."

Alistair gözlerini kırptırır ve .

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Saçları ağarmış, gözleri yaşlı, zayıf ve yaşlı bir kadın, kimse kıpırdayamadan Belle'in üzerine atılır.

Ağlamaya başladı. "Seni tatlı kız. Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun. Bunu bir daha asla yapma, duydun mu? Asla."

"Özür dilerim." Belle, sanki yetişkin olan kendisiymiş gibi yaşlı kadının sırtını sıvazlar.

"Kızımı bulduğun için teşekkür ederim," diyor Alistair bana, gözleri gün batımı gibi parlayarak.

"Tabii ki."

Alistair'in arabasının yanına bir araba daha yanaşır. Uzun boylu, yakışıklı bir adam tökezleyerek dışarı çıkar. Üzerinde sade bir tişört ve ütülenmiş bir pantolon ama askeri teçhizat da giymiş olabilir.

Adımları keskin ve kararlı. Sırtı dimdik.

Belle ve yaşlı kadının yanına koşar. "Tanrıya şükür. İyi misin, Belle?"

"Darrel Amca."

"O iyi mi?" Darrel Amca Alistair'e sorar. O da başını sallar. "Kenya onu buldu."

Onun sözleri üzerine üç yetişkin de dönüp bana bakıyor. Darrel Amca'nın yüzüne saf bir rahatlama yayıldı.

Yaşlı kadın sanki bana altın giydirmek istiyormuş gibi bakıyor. Alt dudağı titriyor ve Belle'i sıkıca kavlıyor, sanki beni yakalayıp yanaklarımdan öpmesini engelleyen tek şey küçük kızmış gibi.

Kıvranıyorum. Bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getiriyorlar. Tek yaptığım ağlayarak bu yöne doğru koşmaktı. Ben bir kahraman değilim.

"Teşekkür ," diyor Darrel Amca.

"Çoğunlukla bir tesadüftü."

Belle, "Annem ve Bayan Kenya'nın annesi cennette kitap okuyorlar," diye duyurdu. "Bayan Kenya söyledi."

İrkildim. Çok sevimli bir kız. Ama normalde etrafta dolaşıp annemi kaybettiğimi söylemem.

Alistair kızını kucağına alıyor ve bana doğru yürüyor. Belle başını babasının omzuna yaslıyor. Alistair'in onu çok sevdiği açık, ama belli ki bu iki taraf için de geçerli.

"Bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum ama söz veriyorum telafi ."

"Alistair gerçekten," diye başımı sallıyorum, "konuşmaya değecek bir şey değildi. Beni *onun* bulduğunu bile söyleyebilirsin. O son derece zeki bir kız." Belle'e gülümsüyorum, o da bana utangaç bir sırıtışla karşılık veriyor. "Babasının numarasını hatırladı ve unutmadan hepsini bana verdi. O bir kahraman."

Alistair'in gülümsemesi yumuşak. O muhteşem yüzünde hiç görmediğim kadar yumuşak.

Benim saptırmamı yemiyor.

"Baba," der Belle alt dudağını iterek, "çişim geldi." "Tamam, prenses. Eve gittiğimizde-"

"Hayır, şimdi," diye tıslıyor.

Yaşlı kadınla çaresiz bir bakış paylaşıyor. "Onu alabilirim," diyor kadın.

"Ben de seninle geleceğim." Kızına daha sıkı sarılır. Kızının kaybolduğunu duymak kalbini yerinden sökmüş olmalı. Hâlâ sarsılmış görünüyor. Ela gözlerini bana çeviren Alistair, "Buralarda bir tuvalet bulacağım. Hemen döneceğiz."

"Elbette."

"Kalacaksın, değil mi?"

Çenem düştü. Hollandalı Alistair'in onu tanıdığımdan beri benden bir şey *istediğini* duyduğumu sanmıyorum.

Bana hırlamak mı? Evet.

Kendi yolunu mu talep ediyor? Kesinlikle.

Ama sor ki *evet demezsen nefes alamayacağım*.

Nasıl?

Asla.

O ve yaşlı kadın uzaklaşırken, Darrel Amca'nın... yani *Darrel'in* - amcam olmak için çok genç ve çok seksi - bana baktığını fark ediyorum.

Onu daha önce görmüş olmama rağmen, resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum. Kendimi tanıtmaya karar verdim. "Merhaba, ben-"

"Kenya Jones." Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor ama yine de memnun olduğunu söyleyebilirim. "Hakkınızda çok şey duydum."

"Oh? Alistair'den mi?"

Gülümsemesi gizemli. Günlerce işkence etseler bile kimsenin bu adamdan bilgi alamayacağı hissine kapılıyorum.

Parmaklarımı koluma vuruyorum. "Sen Alistair'in kardeşi misin?"
"Kayınbiraderim." Yeşil gözleri sanki her bir mikro ifademi not ediyormuş gibi yüzümü inceliyor. "Claire'in kardeşi."

şok içinde göz kırpiyorum.

Sandalyeye doğru başını sallıyor. "Oturmak ister misiniz?" "Uh..."

Bankı işaret ediyor ve ben de onu takip ediyorum. Konuşmak istediğim için değil, bacaklarım etmek üzere olduğu için. Belle'le tanışmanın heyecanı beni yorgunluğumdan uzaklaştırdı ama tekrar zorlanmaya başlıyorum.

Birlikte bankın üzerine düşünöyoruz. Darrel etrafımızdaki binalara bakıyor, sırtı bir oktan daha dik.

"Asker miydin?" Merakıma engel olamayarak soruyorum. "Hayır. Babam askerdi. Bu bana ve Claire'e de bulaştı."

"Anlıyorum." Eğildim ve düğümleri çözmek için yumruklarımı kalçama . "Sıfırdan başarılı bir şirket kurmasına şaşmamalı. Disiplin gerektiriyor."

"İnanılmazdı."

Başka tarafa bakıyorum. "Alistair onun hakkında hiç konuşmaz."

"Kendini suçluyor." Darrel güneş ışığında gözlerini kısıyor. "Kızın öldüğü gece arabadaydı. Aslında arabayı o kullanıyordu. O günden sonra bir daha asla direksiyon başına geçmedi."

Gözlerim açılıyor. Godzilla'nın patron kostümünün arkasındaki adamın içine bakıyormuşum gibi hissediyorum.

"Yani hiç araba kullanmıyor mu? Hiç mi?"

Darrel başını sallar. "Claire'den sonra kendini tamamen eve kapattı. Fazla konuşmadı. Gülmedi. Zar zor yedi ve içti. Belle'in yanında olabilmek için onu hayata tutunmaya ikna etmek zorunda kaldık. Ancak o zaman duş aldı, tıraş oldu ve tekrar yemek yemeye başladı. Belle onu kurtardı."

"Ona tapıyor."

"Karşılıklı." Çenesini eğiyor. "Kız onun soluduğu hava. Belle'in Güzelliğı için kendini paralıyor ve kârını artırmaya çalışıyor, yaptığı her şeyi ona verebilmek için yapıyor."

"Bu yüzden Belle'in Güzelliği'ne şahsen dahil olmak için can atıyor," diye mırıldanıyorum.

"İlk başta bu onun vizyonu değildi. Claire öldükten sonra o şirketi düşünmekte zorlandı ama aynı zamanda peşini de bırakmadı." Darrel'in yeşil gözleri bana dikildi. "Yakın zamanda daha fazla elini taşın altına koymaya karar verdi ve seni de o zaman buldu."

Sorgulayıcı bakışları altında kayıyorum. "Ne duydun bilmiyorum ama yanlış anladın. Şirkette o kadar da önemli biri değilim."

"Hayır mı?"

"Ben yeni terfi etmiş bir ikinci asistanım."

"Haydi, Bayan Jones." Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Kesinlikle büyüleyici biri ve eğer kalbim şaşırtıcı derecede yumuşak bir tarafı olan canavar patronuma kapılmamış olsaydı, muhtemelen ona yaltaklanırdım. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Gözlerim ondan uzaklaşıyor.

Darrel bana doğru kayıyor. "Alistair uzun ve zorlu bir yoldan geçti. Dürüst olmak gerekirse, asla yeni bir yön bulamayacağını düşünüyordum. Ama o bunu sende buldu. Siz onun tünelin sonundaki ışığısınız, Bayan Jones."

Kalbim küt atıyor.

Tam o sırada Belle, Alistair ve yaşlı kadının döndüğünü fark ediyorum.

Belle babasının boynuna sarılırken gülümsüyor.

Beni görünce kafasını kaldırdı. "Bayan Kenya!"

Gülümsüyorum ve ayağa fırlıyorum. "Evet, tatlım?"

"Annelerimiz gibi kahve içebilir miyiz?"

Darrel ona sevgiyle bakarak, "Bence kahve için biraz gençsin Belle," diyor.

Belle alt dudağını dışarı itiyor. Çok sevimli.

Kalbim eriyor. "Yani... çay içebiliriz." "Çaydan nefret ettiğini sanıyordum?" Alistair öyle diyor.

Ona sert bir bakış fırlattım. "Benimkine şeker koyacağım. Yapay tatlandırıcılar eklendiğinde o kadar da kötü olamaz."

Eğlenmiş görünüyor.

"Baba, baba, Bayan Jones benimle çay içebilir mi?"

"Bilmiyorum." Çenesini sıvazlıyor. "Bu, bir daha asla tek başına kaçmayacağına dair bana söz verip veremeyeceğine bağlı."

"Söz veriyorum," diyor coşkuyla.

Yaşlı kadın ellerini göğsünde kavuşturuyor ve iç çekiyor. "Ne kadar değerli."

Aynen, bayan. Aynı.

Alistair düşünür gibi yapar ve sonra başını sallar. "Benim için sorun yok." Bir kaşını bana doğru kaldırıyor ve bana ateşli bir bakış atıyor. "Bayan Jones, bizimle öğle yemeği yemek ister misiniz?"

Nefesimi tutamıyorum. Gür saçlarına vuran güneş ışığı ve kızına sımsıkı sarılmış kollarıyla sanki *benim* çocuklarımin babası olabilirmiş gibi görünüyor.

Ki bu çok saçma.

Yutkunuyorum. "Emin misin?"

"Bir ziyafet hazırlayacağım," diyor yaşlı kadın. "Bugünün kahramanına layık bir şey."

"Lütfen bana kahraman deme. Gerçekten. Ben hiçbir şey yapmadım."

Alistair yanıma gelip kolunu belime doluyor. "O zaman sana ne demeliyim?"

"Ona Bayan Kenya deyin," diyor Belle.

Gülüyorum, kesinlikle büyülendim. "Çok tatlı."

"O benim kızım. Tabii ki çok tatlı," diyor. "Bana ait olan tüm insanlar her yönden mükemmeldir."

Hızla göz kırpıyorum.

Alistair geri çekiliyor ve elimi tutuyor. "Bernard bekliyor. Bayan Hansley, hadi eve dönelim." Omzunun üzerinden baktı. "Darrel, geliyor musun?"

"Bunu atlayacağım. Sen Belle hakkında aramadan önce bir görevdeydim."

Alistair durur ve ona inceleyen bir bakış atar. "Çocukları olan müşteri mi?"

Yavaşça başını sallıyor.

"Anneleri bulundu mu?"

Darrel başını sallıyor, dudakları gergin.

Orada bir hikâye var ama sormıyorum çünkü Alistair beni süslü arabasına bindirip götürüyor.

BÜTÜN GÜN BELLE İLE OYNADIKTAN SONRA, BAYAN HANSLEY-BELLE'İN DADISI-beni akşam yemeğine davet etti. Bayan Hansley öğle yemeği sırasında beni doğruca yemek cennetine gönderdiğinden, bu teklife hemen atladım.

Görünüşe göre, bu öğleden sonra yaptığı şey yeteneklerinin sadece bir kısmıymış. Bu kadın bu akşamki yemeğe ruhunu koymuş. Daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamamıştım.

Çocukluğumda evdeki hiç kimse yemek yapmayı sevmezdi. Hepimizin homurdanarak yaklaştığı bir angarya idi. Ama Bayan Hansley ile birlikte, bir yemeğin bir insanın kalbini nasıl ortaya çıkarabileceğini nihayet anladım. Teşekkür etmek için daha az şişmanlatıcı bir yol bulabilirdi. Kalçalarım beni asla affetmeyecek. Sandalyemde geriye yaslanıp kotumun düğmesini açıyorum.

Gürültülü bir esneme dikkatimi masanın karşısındaki küçük kıza çekiyor. Belle'in kafası, boynu birkaç kas kaybetmiş gibi dönüyor. Sarsılarak doğruldu, gözleri yarı açıktı. Belli ki uyanık kalmaya çalışıyor ve fevkalade başarısız oluyor.

Kıkırdıyorum. "Görünüşe göre birinin yatma vakti için hazırlanması gerekiyor." "Hadi Belle." Alistair masadan uzaklaşıyor.

"Hayır." Başını sallıyor. "Bayan Kenya'yla kalmak istiyorum."

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

Alistair sırtıyor. "Ben de öyle." Kızına doğru eğilir. "Ne dersin, bu gece eve gitmesine izin vermeyelim mi?"

Ağzım açık kaldı.

Bayan Hansley bıyık altından .

Yerin dibine girecekmişim gibi hissediyorum. Özellikle de Alistair bana kötü niyetle dolu hınzır bir sırıtış . *Kızının önünde neden bahsediyor bu adam?*

Bayan Hansley ayağa kalktı. "Hadi Belle. Dişlerini fırçalayalım."

"Hayır." Kıvranıyor. "Bayan Kenya'yı istiyorum."

İhlal edip etmediğimden emin olmadan yavaşça kalkıyorum.

"Yardım etmenin sakıncası yok." "Emin misiniz?" Bayan Hansley kuşkulu görünüyor.

Alistair çenesini avucuna dayıyor ve bana bir kez daha ateşli bir bakış atıyor. "Eğer kalıp Belle'i yatırırsan, ben de iyiliğinin karşılığını veririm."

Gözlerimi ona diktim.

Bayan Hansley onun omzunu iter. "Alistair."

"İyi bir anlaşma." Kızına başıyla selam veriyor. "Değil mi Belle?"

"Evet!"

"Devam edersen Alistair, *seni* zaman uğratırım," diye tükürüyorum. Bana şakacı bir sırıtış atıyor.

Kalbim neredeyse duracaktı. Bu adam 1.80 boyunda sert bir kaya ve yontulmuş kaslardan oluşuyor. Koridorlarda tepinen ve çalışanların kaçışmasına neden olan bir canavar. Ama burada kıızıyla birlikteyken yumuşak. Rahat. Saçları dağınık ve omuzları gevşemiş. Onun farklı bir yönünü görmek gibi. Bir ayrıcalık. Ve hala çok kafa karıştırıcı. Neden bana sunuluyor?

Başımı sallıyorum çünkü Alistair beni ne etkilediğini göremeyecek.

Belle'e elimi uzatarak onu mutfaktan çıkarıp odasına götürüyorum. Peluş oyuncaklar, çocuk boyunda bir mutfak ve hatta bir mini marketle dolu küçük bir kız harikalar diyarı.

Belle beni Sunny'nin tüm dairesi büyüklüğündeki gömme dolabına götürüyor ve giymek istediği pijamaları gösteriyor. Üstünü değiştirmesine yardım ediyorum ve sonra beni bitişikteki banyoya götürmesine izin veriyorum.

Bu küçük kız dünyadaki yetişkinlerin yüzde sekseninden daha iyi yaşıyor.

"Hepsi bitti!" Diş macununu lavaboya tükürebilmesi için onu kaldırıyorum.

Bitirdiğinde Belle kollarını boynuma doluyor. Minik parmakları yumuşak ve sıcak. Kalbimin ona daha da çarptığını hissediyorum. Bebek pudrası ve nane gibi kokuyor. Onu prenses odasına geri götürürken biraz daha yakın tutuyorum.

Alistair orada, yorganın örtüsünü indiriyor. Parlak pembe prenses battaniyesinin yanında uzun boylu ve son derece erkeksi görünüyor.

"İşte benim kızlarım."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

Göz kırpıyor ve Belle'i benden alıyor. "Uyumaya hazır mısın, tatlım?"

"Bayan Kenya."

"Mm?" Yatağının üzerine eğildim.

"Sence annelerimiz yatıya kalıyor mudur?"

Alistair ile bakışıyoruz.

Bana şefkatli bir gülümseme veriyor.

"Uh, evet. Ben severim. Annem pijama partilerine bayılırdı." "Baba?"

"Evet, Belle?"

"Annem pijama partilerini sever miydi?"

Yüzü bir saniyeliğine geriliyor. Sonra başını sallıyor. "Kesinlikle öyle."

"Baba?"

"Belle," diyor Alistair, ses tonunda biraz da talepkar bir tonla, "soru sormayı bırakıp uyumalısın."

"Bir tane daha."

İç geçiriyor ama kadın yüz tane daha isteseydi yine de evet diyeceğini söyleyebilirim. "Ne oldu?"

"Bayan Kenya'yı tekrar görebilir miyim?"

Alistair bana baktı. "Bana kalırsa, Bayan Kenya'yı yarın kahvaltıda göreceksiniz."

Damarlarımda alevler yanıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve bakışlarımı ondan kaçırıyorum. "İyi geceler, Belle."

"İyi geceler." Kollarını bana doğru kaldırıyor. Eğilip ona sarılıyorum. Bu son kucaklaşmayla kalbimden geriye kalanlar onun cebine doğru yuvarlanıyor.

Ben geri çekildiğimde Alistair battaniyeyi onun üzerine örtüyor. Saçlarını okşuyor, gözleri gölgeler içinde karanlık. Dokunuşu nazik, sanki paha biçilmez bir vazoyu tutuyormuş gibi.

Ofiste emir yağdırırken çok seksi. Sinir bozucu, ama kimse ondan güneş ışınları gibi fışkıran karizmayı inkar edemez. Yine de ben bu sakın, şefkatli Alistair'i tercih ederim.

Otantik. Ham.

Kızına duyduğu sevginin taşıdığını hissedebiliyorum. Ve bu bana bir şey yapıyor.

Elimi tutup beni Belle'in odasından çıkarıyor ve kapıyı hafif aralık bırakarak kapatıyor. Mutfağa girdiğimizde Bayan Hansley bulaşıkları bitirmek üzereydi.

Kaşlarımı çattım. "Temizlenmene yardım istedim."

"Sen çok tatlı bir kızsın. Ama gerek yok."

"O yemek için sana borcumu ödemek için bir şey yapmalıyım," diye ısrar ediyorum. "Yemek sırasında ruhum bedenimi en az iki kez terk etti."

Gülüyor, yanakları kızarıyor. "Çok tatlı konuşuyorsun. Alistair'in sana tapmasına şaşmamalı."

Kaskatı kesildim.

Alistair arkamdan geliyor ve kollarını belime doluyor. "Yanlış anladınız Bayan Hansley. Beni yakalayan onun pis ağzıydı."

Ona tokat attım.

Gülüyor ve yanağımdan öpüyor.

Memnun görünüyor. "Alistair'in yeniden birileriyle çıktığını gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam. Bir ara keşiş olacağını düşünmüştüm."

"O bir keşiş değil."

"Çok seksi olduğum için mi?"

"Çünkü keşişler barış ve uyumdan yanadır. Ve sen ofisteki herkesin anevrizma geçirmesine neden oluyorsun."

Gözlerini bana dikti. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? İyi davrandığım zamanlarda bile bana şımarıklık yapıyor." Beni daha sıkı çekiyor. "Bu ağzın başınızı belaya sokacağını söylemiştim Bayan Jones."

Omurgamda bir heyecan dolaşıyor. Ne kadar beladan bahsediyoruz?

Bayan Hansley kıkırdar. "Aferin sana Kenya. Onu küçültecek birine ihtiyacı var."

Kaşlarını çattı. "Belle zaten onun tarafında Bayan Hansley. Siz de gemiden atlayamazsınız."

Yüksek sesle gülüyorum. Bu Alistair... vay canına. Çok gevşek ve rahat. Kesinlikle ilgimi çekti.

"Şimdi ikinizi yalnız bırakayım."

"Seni geçireyim."

"Gerek yok." Bir el sallıyor.

Israr eder ve onu kapıya kadar takip eder.

O yokken oturma odasında dolaşıyorum. Karısının hiç fotoğrafı yok ve onlara bakmanın çok acı verici olup olmadığını merak ediyorum.

Darrel'e göre, Alistair kaza için kendini suçluyor. Dokunulmaz patronumun içine kapanmasını hayal etmek zor. Kendisinin karanlığa sürüklenmesine izin vermektense tekmeleyerek aşağı inecek birine benziyor.

Ayak sesleri bana doğru geliyor.

Belle'in bebeklik fotoğraflarıyla dolu şömineyi gösteriyorum. "Şimdi o zaman olduğundan daha da sevimli."

"Evet." Bir çerçeve alıyor. "Sürekli hüngür hüngür ağlardı. Ne için ağladığını anlayamıyorduk. Bunu anlamak için internetteki tüm makaleleri ve sayısız kitabı okuduk."

"Cevap neydi?"

"Bazı bebekler diğerlerinden daha yaygaracıdır. Belle en gürültülü borulara sahipti ve onları kullanmak istiyordu."

Kıkırdıyorum.

Sanki tüm dileklerini yerine getirecek mistik bir yaratıkmışım gibi bana bakıyor.

Utangaçlık beni ele geçiriyor. Bakışlarımı kaçırıyorum. "Claire'e çok benziyor mu?"

Tekrar sertleşmesini ya da konuyu değiştirmesini bekliyorum. değişmiyor. "Evet. O ikimizin bir karışımı."

"Onu hâlâ özleyor musun?" Fotoğrafların olduğu sıraya doğru yürürken kayıtsızca sordum.

Alistair sessiz kalır.

Neden birdenbire söyleyecek bir şeyi kalmadığını merak ederek bakıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, çılgın patronum öne doğru yürüyor, ayaklarımı yerden kesiyor ve beni kanepeye sürüklüyor. Ben itiraz edemedim, pahalı beyaz kanepeye oturduk.

Beni kucağına yatırıyor. "Eğer bunu yapacaksak, sana dokunmam gerek."

Kalbim pır pır ediyor. Sanki ruhumu bedenimden çekip almak istiyormuş gibi bana bakıyor.

"Ne tür bir dokunuş?"

"Bu kadar." Sesi kararıyor. "Şimdilik."

Zor yutkunuyorum.

Parmaklarını alnımda gezdiriyor. "Bunu Darrel dışında kimseye söylemedim. Bayan Hansley'e de. Claire'in ailesine de. Hiç kimseye."

Beklenti havada birikir. Suyla doldurulmuş bir balon gibi, sınırlarına kadar gerilmiş. Patlamak üzere olan bir şey gibi. Bu beni yeni bir şeyle kaplayacak. Asla geri dönemeyeceğim bir şey.

Parmaklarımı boynuna doladım. Beni çıldırtmaya meyilli, iri yarı Alistair karşımda oturan kişi değil. Bu adam bir baba. Tüm dünyasını kaybetmiş ve nasıl devam edeceğini öğrenmek zorunda kalmış bir koca.

"Dinliyorum."

"O gece," parmakları benimkilere dolandı, "Claire ve ben bir konferansa katılmak üzere eyalet dışındaydık. Ertesi sabah erkenden bir toplantım vardı ve zamanında orada olmak istiyordum." Kelimeler boğazında düğümlenmiş gibi duraksıyor. "Claire o gece araba kullanmamam için bana yalvardı."

Gözleri titriyor.

Parmakları sıkılaşıyor.

Ne bildiğim halde kendimi destekliyorum.

"Israr ettim. Ona bu işi hallettiğimi söyledim. Beni uyumadığım konusunda uyardı. Tehlikeli olduğunu söyledi. Ona her şeyin gireceğini söyledim." Adem elması sallanıyor.

Ona doğru kıvrıldım, ona sıcaklığımı vermeye çalıştım. Gücümü.

"Bu seçimimden her gün pişmanlık duyuyorum. Eğer onu dinlemiş olsaydım. Eğer onun istediği gibi erken uçağa binseydim, o hala burada olurdu."

Bu güçlü ve yetenekli adamın parçalanışını izlemek beni derinden sarsıyor. Kendimi ona bağlamak ve elimden geldiğince onu yeniden araya getirmek istiyorum.

Alistair ürpertici bir nefes alıyor ve sanki onu aklı başında tutan tek şey benmişim gibi bana sarılıyor. "Ben olmasaydım Claire hâlâ hayatta olacaktı. Ve onun yerine benim ölmüş olmam gerektiğini düşünmeden edemiyorum."

"Alistair."

"O benim olabileceğimden çok daha iyi bir insandı. Vericiydi.

Sevgi dolu.

Her zaman yardım etmeye hazırdır. Yanlış kişiyi

aldılar." Gözlerimin arkasının yaşlarla

dolduğunu hissediyorum.

Boğazını temizliyor ve acısını zar zor gizleyen bir gülümseme yapıyor. "Bununla ilgili kabuslar gördüm. Sürekli. Bana kalmamı söylediği anı yeniden yaşamaya devam ederdim. Sonra..." Boynunun arkasını ovuşturuyor.

"Ne?"

"Bir gece, sen çıktın." "Ben mi?"

Başını salladı. Bana dikkatle bakıyor. "Rüyalarımda."

Şok içinde göz kırpmıyorum. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünmüştüm ama değilmiş. Sürekli içeri daldın ve beni tersledin." Kıkırdıyor ve parmaklarımı dudaklarına götürüyor. "Kendi başına, Kenya-way, bana o otel odasında sıkışıp kalmadığımı hatırlatıyorsun."

Nefesimi tutuyorum.

"İlk başta beni korkuttu." Sesi yükseliyor. "Ve beni öfkeli yaptı. Dışarı çıkmamı istedim. Karanlıkta kalmak istedim çünkü katiller hak eder."

"Alistair."

Başını sallıyor. "Ama ne istediğimi umursamadın. Küstahlığınla, gülümsemelerinle ve bir şekilde işe yarayan çılgın fikirlerinle ortaya çıkmaya ettin. O gece, seni aklımdan çıkaramadığımı söylediğimde, bu senin pantolonuna girmek için söylediğim bir söz değildi. . Sen benim kafamın içindesin, Kenya. Kafatasımın içine gömüldün."

Ağzım bir o harfi oluşturuyor.

"Ben zayıflık göstermem. Ve kimsenin kızımın yanına yaklaşmasına izin vermem."

"Güven bana, biliyorum."

Kıkırdıyor. "Ama eğer kendimi açacak ve bu pisliği birine göstereceksem, bu sen olacaksın. Sadece sana."

Anlayamayacağım kadar etkilenmiş bir halde döndüm ve çenesini okşadım. "Hollanda."

Kirpikleri titriyor.

Şaşkınlık yontulmuş yüzüne yayılıyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden fırlamak üzere. Ona tutunuyorum ve adını tekrar söylüyorum. "Holland."

Nefesini içine çekiyor.

Sesimi alçaltıyorum ve fısıldıyorum, "Acı verse bile, hayatta kaldığın için mutlu olduğumu bilmeni istiyorum."

BÖLÜM 18

SERT VE HIZLI KURALLAR

HOLLANDA

Adımı söylediğinde bütün gece aklını başından alacağımı biliyorum. Onu doğruca cennete sürükleyeceğimi ve geri getireceğimi biliyorum. Hayatımın sonuna kadar ona tutunacağımı biliyorum.

"Kendine karşı diğer herkese olduğundan daha katısin. Ve bu da bir şey ifade ediyor." Sesi yumuşak. Elleri daha da yumuşak. "Çünkü sen diğer herkes için bir *tehditsin*."

"Sonuç alıyorum," diyorum. "Bunu inkar edemezsin."

"Şu anda kibirli davranmasan olmaz mı? Bir an yaşıyoruz." "Bu bir anı mı?" Ben anını geçtim. Ben açığa çıktım. olduğum her şeyi. Tüm kırık parçalar.

Bu, geçmişe olan bağlılığımı serbest bırakmamdı.

Darrel haklıydı. Hem suçluluk duyup hem de aşka tutunamam. İkisinden biri vazgeçmek zorunda. Ve Kenya Jones'u kaybetmek olmayacak.

Claire'i severdim. O benim karım ve çocuğumun annesiydi. Ona yaptıklarımın sonsuza dek pişmanlık duyacağım ve Belle'in önünü açacağım çünkü onun da bunu isteyeceğini biliyorum. Belle'in Güzelliği'ni bunun için başlattı.

Ama Kenya Jones'un üzerimdeki etkisi yakın zamanda geçmeyecek. Ben onun esiriyim ve onun bundan haberi bile yok.

Ani mi oldu?

Kesinlikle

hayır.

İnsanlar değişimin dramatik olduğunu düşünür ama aslında öyle değildir. Yeni bir keşiftir. Farklı bir düşünme biçiminde tökezlemektir. Doğru zaman geldiğinde her şey yerli yerine oturur.

Ve şimdi tam zamanı.

Şimdi elbiselerini hazırım.

Bana sert bir bakış attı. "Sana iltifat etmek isterdim ama görünen o ki egonun benim yardımına ihtiyacı yok."

"Senden yardım almam gereken başka şeyler de var," diye mırıldanıyorum.

Gözlerini kısar. "Alistair." "Adımı söyle, Kenya."

Ağzı kaşlarını çatıyor. O saf tavır ve mükemmellik. Dar kot pantolonun içine sıkışmış en büyük cazibem. Bana kızgın gözlerle bakmayı bıraktığı anda ayak bileklerine kadar yuvarlayacağım kot pantolon.

"Bu özgüveni nereden alıyorsunuz? Sınırsız. Hayretler içindeyim."

"İtiraf ettim. Artık kaybedecek bir şeyim kalmadı. Her şeyi biliyorsun. İstersen beni yok edebilirsin."

Gözleri yumuşar. "Seni yok etmekle ilgilenmiyorum, Alistair."

"Çok fazla iş mi?" Alay ediyorum.

"İşten korkmuyorum."

Biliyorum. Ofiste kendini nasıl idare ettiğini gördüm. Dürüstlikle. Gururla.

Bu kadın yeterli zaman verildiğinde bir imparatorluğu yönetebilir.

"İşleri ağırdan almak istedim. Alay etmek istedim." Gözlerim dudaklarına düşüyor. Sesim düzensizleşiyor. "Ama bugün benim için her şey değişti. Belle'le çoktan tanıştın. O zaten sana tapıyor."

Dudakları yukarı doğru eğiliyor. Bu içgüdüsel. Onun da kızımı sevdiğini görebiliyorum.

Elimi yavaşça sırtında gezdiriyorum.

Rahatlıyor. "Bir şeyler hissetmediğimden değil." Bir şeyler hissetmek mi? Etiketlemekten kadar mı korkuyor?

"Neler biliyorsun." Bakışları benimkilerden uzaklaşıyor. "Eski sevgilim-"

"Piçin tekiydi ve ben onun gibi değilim. Ciddi olmasaydım seni eve getirmez ve kızımınla tanıştırmazdım."

Nefesi kesilir. Başka bir bahane arar. "Ofis. Ya insanlar öğrenirse?"

"Bırak öğrensinler."

"Heather gibi insanların yanlış anlamasını istemiyorum. Tezgâhtar olarak çok çalıştım. Belle's Beauty HQ'da çalışırken de çok çalıştım. Ve senin için çalışmaya başladığımda da çok çalıştığımdan eminim. Bunu kaybetmek istemiyorum."

"Tamam." Kelimeyi tükürerek söyledim. Saklanmaktan nefret ediyorum ama istediği buysa... "Ofiste başka kimseye söylemeyeceğiz." Parmaklarım yanağında geziniyor. "Peki kim biliyor? Seni öpmek için depo dolaplarına saklanmak seksi olabilir."

Gözlerini deviriyor. "Dedikodulardan olabildiğince uzun süre kaçınmak istiyorum."

"Tamam. Sadece kapısı kilitli olan ofisimde sana tecavüz edeceğim." "Alistair."

"Başka bir şey var mı? İlk talep kulağa yeterince kolay geliyor."

Gözlerini kısar. "Toplantılarda bana bakamazsın.

Ya da bana kahve gönderirsin."

"İmkansız. Odaya girdiğinde tek görebildiğim sensin.

Ezekiel'in kahvesini de çok seviyorsun." "Alistair."

"Adımı söyle Kenya," diye hırlıyorum.

Kızın gözleri karşılık olarak keskinleşiyor. "Beni canlı canlı yemek istiyormuşsun gibi bakmaya devam edersen insanlar bunu fark edecek."

Bakışlarını

tutuyorum.

Gözünü kırpmıyor.

Pes ediyorum. "Peki. Başka bir isteğin

var mı?" "Her şeyi kabul edecek

misin?"

"Mantık çerçevesinde."

Parmakları çeneme dokunarak aramızdaki boşluğu yok ediyor. "O zaman bir deneyelim."

Kalbim kaburgalarımın fırlayıp onun ellerine çarpıyor ve bir manyak gibi atmaya başlıyor. Parmaklarını vahşice öpüyorum.

İç çekişi, tek tek ortaya çıkarmak istediğim gömülü hazineler gibi dökülüyor içinden.

Kâbuslarımın arasından geçip beni karanlığımdan çekip çıkaracak birini seçmem gerekseydi, kalbimin daha iyi bir seçim yapabileceğini sanmıyorum.

Kenya'yı yakınıma çekiyorum. Elimde titriyor ve onu ne kadar etkilediğimi saklayamamasına bayılıyorum.

"Sana bir şey daha söylemem gerekiyor." "Tamam," diye fısıldıyor.

"Sutherburg sizi aramaya gelebilir."

Gözleri büyüyor. "Ne? Neden?"

"Ondan uzak dur, tamam mı? Baby Box'la bir işi olursa benden geçer. İstisna yok."

"Ama-"

Parmağımı yumuşak dudaklarına koyuyorum. "İstisna yok." Gözlerimin içine bakıyor ve başını sallıyor.

Tatmin olmuş bir şekilde dizlerini kavıyorum ve ağzına daha iyi erişebilmek için onu kaydırıyorum. Ellerimle yanaklarını çerçeveleyerek başımı aşağı indiriyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerine yerleştiriyorum.

Tekrar iç çekiyor, bu sefer daha uzun ve daha alçak. Vücudu benimkine doğru eğiliyor, tüm doğru yerlerden bana doğru bastırıyor ve her zamankinden daha sıcak yanana kadar damarlarımda zaten titreyen ısıyı kızdırıyor.

Vücudumdaki arzu beni duvara tırmandırıyor.

İnleyerek, ağzını açana kadar saldırıyorum ve öpücüğünü derinleştiriyorum, onu vücudunun benimkiyle kaynaşacağı kadar yakın tutuyorum. Şüphe yok. Suçluluk yok. Dikkat dağınıklığı yok.

Elleri enseme geziniyor ve saçlarımı çekiştiriyor, tıpkı ilk öpüştüğümüz gece yaptığı gibi. Ve yine vücudum beni hayvana dönüştüren adrenalin patlamasıyla karşılık veriyor.

Daha yakın.

Hala ona daha yakın
olmalıyım. O da bunu
yerine getiriyor.

Parmakları kafa derimi kazıyor ve bana aşkın iyileştirdiği kadar acıtılabileceğini de hatırlatıyor.

Benim için fark etmez.

Bana zarar vereceğine inandığım tek kişi o.

Nabzım hızla atıyor ve bacaklarını etrafımda dolaştırıyorum, oksijene ihtiyacım olduğu kadar onun bedenine de ihtiyacım var. Onu nasıl yönlendirdiğimi anlıyor ve dizlerinin üzerine yükselerek bana sarılıyor.

Giysilerimizin arasından öpücüğün sıcaklığı parlıyor ve daha fazlasının vaadiyle beni kızdırıyor.

Kenya sırtını dikleştiriyor ve onu kucağıma yatırdığımda tırnaklarını omzuma geçiriyor.

Gökten düşen bir kasırga bu gece ellerimi ondan uzak tutamayacak.

Beni öldürse de ondan uzaklaşıyorum ve homurdanıyorum, "Yatak odası. Şimdi."

Tartışmak yerine başını sallıyor ve beyninin hala okşamalarımızdan dolayı karışık olduğunu biliyorum.

Onu yukarı çekerek bacaklarını etrafıma sarıyorum ve kalçalarını ittiğinde neredeyse patlıyorum. Hareket etmem gerektiğini biliyorum ama sabrım yok.

Dudaklarım tekrar onun çikolatalı ağzıyla birleşiyor ve şimdiye kadar içtiğim tüm kahvelerden daha çökmekte olan bir tadın tadını çıkarıyorum. Parmakları boynumun arkasına gömülüyor, tutkumla eşleşiyor, bütünüyle sahiplenilmek için yalvarıyor.

Şımartıldığım için çok mutluyum.

Sert bir iniltiyle dudaklarından uzaklaşıyorum, sıcak nefesimi ve küçük öpücüklerimi boynunda gezdiriyorum. Teninin bir parçasını tadıyor, kulağına kadar ilerliyorum.

"Kenya," diye .

"Evet."

"Bu gece çok fazla 'evet' diyeceksin." Dudaklarımı çenesine, boynunun kemiğiyle birleştiği yere bastırıyorum ve titriyor, içimdeki şiddetli ihtiyaca karşı gıcırıyor. "Adımı haykırıyor olacaksın."

Zaten sınırda. Bunu anlayabiliyorum. Omuzlarından aşağı dökülen bukleler, ikiz meşaleler gibi parlayan gözler.

Bu bakış karşısında vücudum neredeyse sarsılıyor.

Odaklanmak için kendimi zorluyorum. "Ama adımı söylediğinde, doğru olanı inlemenı istiyorum."

"Ülke mi?"

Zihnim arzuyla sayıklıyor, ama bu bir kıkırdamayı hak ediyor.

Ellerimi omurgasında gezdiriyorum. Sesim sert. Bir uyarı. Ses telleri zımpara kağıdına çarpıyor. "Anladın mı?"

"Gece gündüz emir yağıdırıyorsun, ha?" ağır. Bana doğru bastıran göğsü kadar ağır.

Dudaklarım ona tekrar saldırıyor, bu sefer çiğ bir açlıkla, bir ısırlıkla, bu gece ona yapmayı planladığım tüm kötü şeylerin sözüyle.

Sonra onu yatak odasına götürüp dersini alana kadar .

"Hollanda." Mırıldanıyor. İhtiyaçla. Çaresizlikle. O zaman, ancak o zaman, ona istediğini veriyorum.

* * *

ONU ÖPERİM.

Ona eziyet
ediyorum.

Ona
tapıyorum.

Ve sonra ona dünyamdaki en değerli insanmış gibi sarılıyorum.

Bacağı benimkine dolanıyor, nefes alış veriş eşit.

Başka bir kadına tüm benliğimi verebileceğimi hiç düşünmemiştim. Claire'den sonra kalbimi bir daha kaybetmeyeceğime o kadar emindim ki.

Sonra Kenya Jones içeri girdi ve onu aldı.

Ve tatmin olmamıştı. Bu kadın. Kalbimi çaldıktan sonra, aklımı da aldı. Ruhumu. Bedenimi aldı.

Bu yüzden onu
cezalandırdım. Onu
paramparça ettim.

Ve sonra onu tekrar parçalayabilmek için bir araya getirdim.

Onu temizlemek için duşa götürdüğümde yapış yapıştı. Ve şimdi vücudu durgun. Sıvı ısı. Sanki tek parçaymışız gibi üzerime örtülü. Ayrılamayan bir şey gibi. Kırılmadan olmaz.

Saçları dağınıktı. Onu göğsüme çekip sözlerinin geri kalanını yavaş ve dolambaçlı bir öpücükle boğmadan önce bir bone hakkında bir şeyler mırıldandı.

Şimdi, neredeyse çıktı.

Zavallı şey.

Bu gece nefes alması için ona fırsat vermedim. Çok fazla bastırılmış istek. Ofiste o dar etekler ve topuklu ayakkabılarla hoplayıp zıplamasını izlediğim o kadar çok gün oldu ki. Uyandığımda kollarımda olmasını dilediğim çok fazla gece.

Kalçasının üzerinde hipnotik daireler çiziyorum, bütün geceyi beni duymak için yeni ve yaratıcı yollar bularak geçirmeme rağmen ona yakın olmak istiyorum.

adı ağızından düşer.

Nefesi üzerimde geziniyor. Gözleri kayarak kapanıyor, ama hâlâ gece yarısı siyahının bir şeridini görebiliyorum. Oniks mücevherler. O kadar karanlık ki geceyi tüketiyorlar.

Dudaklarımız birbirine değiyor çünkü bir tur daha atamayacak kadar yorgun olduğunu bilsem bile onu tekrar hissetmeye ihtiyacım var.

Şimdi yukarı bakıyor, daha önce olduğundan daha uyanık.

Bakışlarım yumuşamıyor. Yoğunlaşıyor. Parmağım kalçasını daha sıkı okşuyor. "Kenya."

"Mm?" Sesi yumuşak. Güven verici.

İçimde yankılanıyor. Bu ses tonu. O gözler.

"Sormak istedim." Dudaklarımı alnında gezdiriyorum. "Bugünkü brunch nasıl geçti?"

Sertleşiyor ve bu soruyu başka bir zamana mı saklamalıydım diye düşünüyorum. Belki çıplak olmadığımız bir zamana. Sanki insan değilmişim gibi onun canına bir zamana.

Derin bir nefes alarak sırt üstü dönüyor ve gözlerini tavana dikeyyor. Battaniye de onunla birlikte gidiyor, parmaklarımın acıttığı gibi çarpıcı vücudunu sarıyor.

Kıskançlığın bana yakışmadığına karar verdim. Çarşafı tutarak, tekrar bana doğru dönene kadar onu çekiştiriyorum. Dudaklarımı yanağına bastırıyorum, ondan dökülen nefesi içime çekiyorum.

"Konuşmak istemiyorsan, hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," diye törpüledim. "Ama sen buraya aitsin." Ses tonum sertleşiyor. "Sen benim yanıma aitsin. Acını saklama... çünkü ben onu istiyorum. Bunun için yer açtım. Tamam mı?"

Gözlerindeki keder bir bıçak gibi saplanıyor. Dudağını ısıırıyor. Onu görebileceğim bir yere çekmek istiyorum. Tercihen ağızımla, ama onu rahat bırakıyorum.

Sonunda aşağıya bakar. "Felice oradaydı."

"Baban sana haber verdi mi?"

"Hayır." Onun kaşlar çimdik içinde ve orta . onu Alnına.

Her ne olduysa onu içten içe yiyip bitirmişti.

"Bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

"Yer , değil mi?" Bana bakıyor, iri kahverengi gözleri aydan daha fazla ışık saçıyor. "Sen teklif ettin, böylece

."

Sırtını okşadım ve başımı salladım.

Dudakları hafif bir yüz buruşturmayla birbirine yapışıyor. "Bana bencil olduğumu söylediler."

Vücudum hayal kırıklığıyla geriliyor. Birinin Kenya hakkında böyle bir şey söylemesi bana çılgınca geliyor. O dik kafalı ve inatçı. Elbette. Ve bu yüzden ona takıntılıyım. İşini kontrol altına aldığını görmek çok seksi. Ne zaman sert olması gerektiğini biliyor. Ne zaman işe koyulacağını. Ne zaman birini kesip atacağını ve bahaneleri bıçaklayacağını.

İnanılmaz biri. Ama soğuk değil. Asla sert değil. Ve her zaman bir şeyler başarmak için kendini siperlere atmaya istekli. Eğer bu kadın bencilse, dünyanın hiç umudu yok demektir.

Kenya gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi hızla göz kırpmıyor. "Babam kendimi aşmam ve düğün hazırlıklarının bir parçası olmam gerektiğini düşünüyor."

"Şaka yapıyorsun. o kadar mı kayboldular?"

"Sanırım Felice her şeyi tek başına yapmak zorunda kaldığı için sinirleniyor. Sasha parti planlama konusunda hiç iyi değildi. Ayrıntılarla uğraşan ve her şeyi bir araya getiren hep bendim."

Bunu kolayca görebiliyorum. Kenya ilk günden beri ofisteki hayatımı kolaylaştırıyordu. Ve bunu inadına yapıyordu. Ailesini sevdiği için çalıştığında ne kadar verimli olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Felice'nin üzerime atlaması o kadar da acıtmıyor" derken gözlerinde şiddetli bir parıltı var. Yani, acıtıyor. Ama ben de anlıyorum. Sasha onun canı ve kanı. Elbette onun tarafını tutacaktır."

"Bu bir bahane değil," diye . "Sevdiğin insanları incitemezsin ve akraba olduğunu iddia ederek davranışını mazur . Aile et ve kandan ibaret değildir. Darrel benim için akraba olduğum herkesten daha fazla ailedir."

"Yine de *anlaşılabilir bir* durum."

Buna izin veriyorum çünkü sözünün kesilmesinden hoşlanmadığını görebiliyorum.

"Ama babam... o... her zaman arkamı kollayacağını düşünmüştüm. Düşündüm ki, eğer biri söylerse..." Şişman bir gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Biri bir kez olsun Sasha'nın hatalı olduğunu söyleseydi. Beni incittiğini. Bunun hoş olmadığını... belki hayatıma devam edebilirim. Belki çenemi kapatıp orada olmaya çalışabilirim."

Şaşkınlıkla parmağımı gözünün altına götürüyorum ve gözyaşını kovalıyorum. "Kenya."

"Ama sanırım bu ." Burnunu çekiyor.

Bakışlarım titreyen dudaklarına düşüyor. Elimden geldiğince onu yatıştırıyor, ailesi hakkındaki sert düşüncelerimi zapt etmeye çalışıyorum. Kadınlar . Akrabalarını eleştirmeye izinleri vardır ama başka hiç kimse kusurlarını gösteremez.

Çenemi kapalı tutmaya ve sadece dinlemeye karar verdim.

"Sasha ilk hastalandığında, katıldığım tüm okul sonrası kulüplerini bırakmamı isteyen kişi babamdı. Felice, Sasha hastanedeyken sık sık evde olmadığı için ev işlerine daha fazla yardım etmemi isteyen de oydu. Hiç hayır demedim. Onlara yorgun olduğumu hiç söylemedim. Yalnız olduğumu. Birinin bana sarılmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istediğimi. Güçlü olmam gerektiğini biliyordum çünkü Sasha korkunç bir şey yaşıyordu. Ve ikimiz için de zamanları yoktu."

Lanet olsun. Bir şeyi yumruklamak istiyorum. O bir çocuktu. Yanlarında olmaları gerekirken ondan kendi başının çaresine bakmasını nasıl bekleyebilirlerdi?

"Daha fazla saat çalıştım ve neredeyse mezun olamıyordum. Tüm boş zamanlarımı hastanede geçirdim. Hiçbir karşılık beklemeden her şeyimi verdim. Çünkü aile budur. Birini sevdiğinizde böyle yaparsınız."

"Seni kuruttular ve hiçbir şey geri vermediler," diye fısıldıyorum. "Ve sen yine de verecek daha çok şey buldun. Seni bencillikle suçlamaları elbette canını acıtıyor. Kız kardeşinin o serseriyle aldattığını öğrendiklerinde ailenin alevler içinde kalması gerekirdi. Öyle bir kargaşa çıkmalıydı ki düğün bile yapılmamalıydı."

Burnunu çekiyor. Gözyaşları asit yağmuru gibi göğsüme dökülüyor ve yastığın içine düşüyor.

Omzunu ovuyorum, saçlarını öpüyorum ve bunu düzeltecek bir şey, herhangi bir şey arıyorum. Beynimi zorlamak beni hiçbir yere götürmediğinde, açıkça soruyorum. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Yukarı bakıyor.

"Eski sevgilin nerede çalışıyor? Ne iş yapıyor? Her şeyi mahvedebilirim. Herkesi tanıyorum. Ve tanımadığım herkes birilerini tanıyacaktır. Onları nasıl yok etmemi istediğini söyle. Sadece istediklerine dokunacağım. Gerisini bırakacağım. Sadece ."

Kıkırdıyor.

Şok olmuş bir şekilde ona göz kırpmıyorum. Kalp kırıklığı onu geçici bir deliliğe mi ?

Kenya yüzünü kapatır ve daha sert güler. "Ne?"

"Bunu çok ciddi söyledin."

"Çünkü ben ciddiyim."

"Alistair," ellerini indiriyor, "bu benimle ailem arasında. Ne yapmaya karar verirsem vereyim, ister onlarla ilişkimi keseyim, ister sineye çekip düğüne katılayım, onlar hâlâ benim insanlarım."

"Benim için değil. Sen bana bok gibi davranırsan, ben de sana bok gibi davranırım. Hayatımı mahvedeceksen hayatımda olmana gerek yok."

"Belki ben farklıyım."

"Belki de kız kardeşinize uzun süre bakmak, onun davranışlarını mazur görmeyi alışkanlık haline getirmiştir."

Dudakları aşağı doğru çekiliyor.

Oraya gitmemem gerektiğini biliyorum ama yine de kendimi durduramıyorum. Olabildiğince uzun süre bunun etrafından dolaştım ama değer verdiğim insanların incindiğini görmek hoşuma gitmiyor. Özellikle de kesik bu kadar derine indiğinde.

"Sana ne yapacağını söylemeyeceğim. Dediğin gibi. Onlar senin ailen. Ama kız kardeşinin senden düzgün bir özür dilemesi gerektiğini düşünüyorum. İçimden bir ses bunu henüz yapmadığını söylüyor."

"Özür diledi." Kenya'nın gözleri uzaklara dalar.

"Sonra sana düğüne katılmanı teklif etti, sen sevinçten havalara uçmayınca sinir krizi geçirdi ve aileni peşinden gönderdi." Ona kuru bir bakış attım.

O da kaşlarını çatarak karşılık veriyor.

Alnımı onunkine yaslıyorum ve sert gözleri yumuşuyor. "Kenya, hayatında neye ve *kime* izin vereceğine sen karar verirsin. Hiç kimse sizi kötü davranışlarını kabul etmeye zorlayamaz. Eğer seni önemsiyorlarsa

Eğer sizi , bunu göstereceklerdir. Bu tek yönlü bir yol olmayacaktır.
Eğer öyleyse, bu aile değildir. Bu bir manipülatördür."

İç çekiyor. "Şimdi de terapist mi oldun?"

"Bunu teşhis etmek için diplomaya ihtiyacım yok. Ben bir iş adamıyım.

BS'yi bir mil öteden görebiliyorum."

Bana sarıldı. Gözleri yine ağırlaştı. "Holland Alistair'in kendinden başka birini önemseyebileceğini kim bilebilirdi?"

"O kadar da kötü değilim," diye mırıldanıyorum, yanağımla saçlarını okşuyorum. "Sen oldukça kötüsün."

"Ve yine de bana yalvarıyordun..."

"Sh." Parmağını dudaklarıma koyuyor.

"Yorulдум." Şakağından öperim. "O zaman uyu, Kenya."

Başını göğsüme yaslıyor ve ben de kollarımı ona doluyorum. Zaman durdu.

Bedenim memnuniyetle titriyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Kollarıma mükemmel bir şekilde oturuyor. Ait olduğu yere.

* * *

"BAYAN JONES ÖĞLE YEMEĞİ GÖNDERDİ," DIYOR EZEKIEL, OFISIME OFLAYA PUFLAYA GIREREK VE

masanın üzerine bir kap bırakıyor.

Fine Industries ruhsat avukatına göndereceğim e-postayı yazmayı bırakıp öğle yemeği torbalarına bakarak gülümsüyorum. Tuzlu sos kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

"Hâlâ fabrikada mı?" Çantalardan birini kaparak soruyorum. Yüksek metalik bir sesle fermuarı açıldı.

"Evet. Bernard getirdi." Ezekiel bana ters ters baktı.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, Ezekiel?"

"İkimizi de aşk tanrısı hizmetine verdin."

"Kenya bunu bir sır olarak saklamak istiyor." Ondan gelen bir mesajı fark ediyorum ve telefonumu elime alıp dikkatim dağılmış bir şekilde mırıldanıyorum: "Onunla karanlık merdiven boşluklarında buluşmamı istemeyi bırakana kadar buna katlanmak zorunda kalacaksın."

"Humph."

Kenya'ya: Bir şeyler ye. Yoksa zamankinden daha da huysuz

olursun.

Holland: Seni düşündüğümü nereden bildin? Kenya:

Benim de aynı şeyi yaptığımı sanma.

Holland: et. Bana takıntılısın.

Kenya: Sana yardım ediyorum çünkü sen Belle'in babasisin. Başka bir sebebi yok.

Sırıyorum ve telefonumu yere bırakıyorum. Bana karşı hissettiklerinin etrafında dans etmekte harikadır ama son birkaç haftadır dudakları çok fazla itirafta bulunuyor. Çoğunlukla gölgelerde, ellerim eteğinin altında ve dilimle...

"Alistair," diyor Ezekiel masama vurarak, "başka bir şey var mı?" "Gitmek için neden bu kadar acele ediyorsun?"

Yıpranmış yüzünde memnun bir gülümseme beliriyor. "Bayan Jones da benim için yemek hazırladı."

Hemen kaşlarımı çattım. "Ne? Neden?"

"Belki de benim için üzülüyordur?" Bana sert bir bakış attı. "Ve her gün katlanmak zorunda kaldığım şeylere."

Gözlerim kısıldı.

Karşılığında daraldı. Vay be. Kenya gerçekten onu etkilemiş. Ona salladım. "Git yemeğinin tadını çıkar."

"Biliyor musun," diyor Ezekiel odadan çıkarken, "Bayan Jones'un sende yarattığı değişiklikler gerçekten hoşuma gidiyor. Daha önce hiç gerçek bir öğle yemeği molası vermemiştim."

"Bunu düzeltmeli miyim? Acil olarak ilgilenmeniz gereken birçok görevim var."

Yüzü boş kalıyor ama dudakları hafifçe düşüyor. "Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım."

Dışarı çıktığında gülüyorum. Kenya'nın Ezekiel için de öğle yemeği hazırlaması çok hoş. Bernard'ın da yemek yemesi beni şaşırtmaz.

Onun neresi bencil? Ailesi deli. O kadının vücudunda bencil bir kemik bile yok. Bana öğle yemeği getirmek için üç kişilik yemek pişirmeyi tercih eder. Başkaları dışlanmış hissetse bunu kişisel olarak alırdı. Bu el üstünde tutulması gereken bir kadının işaretidir, yıkılması değil.

Hazırladığı yemeği yiyorum, yanmış pirincin ve lastik gibi olmuş tavuğun her bir tanesinin tadını çıkarıyorum. Kenya sık sık yemek yapmadığını söylerken şaka yapmıyordu ama benim için yemek yapmasından onur duyuyorum. Tadı geri dönüştürülmüş plastik gibi olsa bile bunun bir anlamı var.

Öğle yemeğinden sonra işe dönüyorum ve ancak Ezeziel bana Kenya'nın döndüğünü haber verdiğinde ortaya çıkıyorum.

Sandalyemden bir roket gibi fırlayıp dışarı çıkıyorum. Gittikçe sinsileşiyor. Binaya adımını atar atmaz bana rapor vermesini söylemiştim. Fabrikadan döner dönmez neden ofisimde, kucağımda, masamda değildi?

Ofisine gidip ona bir ders vermek istiyorum. Öyle bir ders ki, adımı haykırırken ayak parmakları kıvrılsın. Ama Kenya bizi gizli tutmaya kararlı ve ben odasına daldıktan iki saniye sonra çalışanlar alçak sesle, gırtlaktan inlemeler duyarsa şüphelenecekler.

Hollanda: Merdiven boşluğu. Şimdi.

Gönder tuşuna basıp harekete geçiyorum.

Koridorda ilerlerken selamlar toz gibi yükseliyor. Her zamanki gibi kimseye göz ucuyla bakmıyorum ve onaylar gibi başımı sallıyorum.

Acil merdiven boşluğunun kapısından içeri dalıp etrafa bakıyorum. Kenya henüz orada değil. Gözlerim yukarıdaki dolambaçlı merdivene kayıyor. Hareket ya da ses yok.

Aşağıdaki merdiven boşluğunun kapısı açılır. Kenya'nın 'şüphe çekmemek' için önce asansöre binip sonra merdivenlerden çıkma alışkanlığı var. Bunu gerçekten düşünmüş. Bunu takdir ediyorum çünkü ne zaman onu görsem aklım başımdan gidiyor.

Yavaşça vücudu netleşiyor ve parmaklarım parmaklıkların etrafında kenetleniyor. Kıvrımlı vücudunu saran bordo pantolon takımından, sıkı buklelerine, kahverengi tenine ve o gizemli koyu gözlerine kadar muhteşem.

Zihin, beden ve ruh.

Gözlerimi ondan ayırmak için bıçaklarımı saplamam gerekirdi.

Kenya'nın bakışları benimkilere çarpıyor. İkimiz de aptal gibi gülümsemeye başladık. "Bu kadar komik olan ne?" Birkaç adım aşağıda durdu.

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum.

"Sebepsiz yere mi gülümsüyorsun?" "Bir sebebim var."

Başını eğmiş bekliyor. Ona bakmaya devam ediyorum.

"Yüzümde bir şey mi var?" Burnunu kaşıdı. "Hayır, sadece kesinlikle nefes kesicisin."

Şaşkın ifade yerini gülümsemeye bırakıyor. Dudaklarından mutlu bir nefes . "İltifatın için teşekkürler. Şimdi ne istiyorsun?"

Yanına gelene kadar merdivenlerden iniyorum. Ellerimi beline koyup onu kendime çekiyorum ve derin bir nefes alıyorum. O da kollarını boynuma doluyor ve bana sarılıyor.

Bu kadının kollarıma sığmak için yaratıldığını inkar edemem. O yumuşak. Uysal. Rahat. Gücünü kaybetmemiş. Sadece benimleyken kalkanlarına ihtiyacı yok.

Ona dokunduğumda küçük kirpi tüylerini geri çekmesini seviyorum. Güveni ipek gibi üzerime düşüyor. Pürüzsüz ve değerli.

Saçlarına bir öpücük kondurup muhteşem kokusunu içime çekiyorum.

Yavaşça yukarı bakıyor. Gece yarısı siyahı gözleri benimkilere takılıyor.

"Bir şey mi bekliyorsun?" Çenesini yukarı kaldırıp dudaklarını büzüştürmesine dikkat ederek alay ediyorum.

İfadesi sıkıntıyla karışıyor. Benden uzaklaşıyor. "Haklısın. İkimizin de yapacak çok işi var. Gizlice kaçmamalıyız."

Parmaklarımı bileğine geçirip onu kendime doğru çekiyorum. Dilim alt dudağının üzerinde kayarak ağzını açmaya ikna ediyor. Öpücüğümün içine doğru iç çekiyor ve bu bedenimi sıvı sıcaklığına dönüştürüyor.

Yemin ederim, bu kadına sonsuza dek sarılabilirim. Ona o kadar bağlandım.

Geriye çekilerek yanağını okşuyorum ve diğer elimi boynunda gezdiriyorum, ışığın yüzünde nasıl oynadığını seviyorum.

"Yazmite bölgesi raporlarını gönderdi. Merkezden gelen ekstra yardım için minnettarlardı. Terfi neredeyse bir izdihama neden oluyordu. Neyse ki kimse yaralanmamış ama çok vahşi olabilirdi."

"Mm." Kalçalarını kendiminkilerle birleştiriyorum. Kollarım onu sarıyor.

Etli ipler ve dudaklarımı boynunda gezdiriyorum.

"Onlarla satış takibi hakkında konuşacağım." Titreyerek nefes alıyor. "Eğer Bebek Kutusu üretimine bir ara verebilirsem. Teslim tarihine yetişmek için her yere koşturuyoruz."

"Yönetici ekipten daha fazla kişiyi yardım için görevlendireceğim. Eğer daha fazla eliniz olursa, bu..." dudaklarım onun dudaklarına değdi, "daha kolay, değil mi?"

Şaşkın görünüyor. "Daha fazla el mi? Eğer bana daha fazla elini sürersen, Alistair, ölebilirim."

Vücudum sertleşiyor. Motorlarımı bu kadar hızlı çalıştırması çılgınca. Ne yaptığı ya da nerede olduğum önemli değil. Parfümünün kokusunu bile alsam, çoktan oraya varmış .

Dudaklarımız tekrar buluşuyor. Dilinin benimkinin üzerinde kayan yumuşak, kaygan sıcaklığı arzumu kükreyen bir cehenneme dönüştürüyor. İhtiyaç bana karşı baskı yapıyor, daha sert, daha uzun, serbest bırakılmak için daha çaresiz.

Bütün gün onu istedim.

Dudaklarıma gülümsüyor ve büzülmüş ağzımın dişlerine çarpmasına neden oluyor. Kolları sırtıma dolanıyor, parmaklarını gergin kaslarımda yoğuruyor.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi kalçalarını benimkilere doğru kaydırarak iç geçiriyor. "Sasha'yla konuşmaya karar verdim."

Nefesim yüzünde geziniyor. Onu dikkatle inceliyorum. "Desteğe ihtiyacın var mı?"

"Onunla ne hakkında konuşacağımı merak etmiyor musun?"

"Ne karar verirsen ver, doğru karar olacağını biliyorum," diye fısıldıyorum, tırnaklarını kafa derime geçirdiğinde kendi sert iç çekişimi bırakıyorum. "Ve," diye ısııyorum, "senin için orada olacağımı biliyorum. Ne olursa olsun."

"Hmm."

Parmaklarımı onun cömert arka tarafına geçiriyorum. "Bu bakışı açıklamak ister misin?"

"Sadece bu gece beni eve götüreceğine söz verirsen."

"Bebeğim, seni eve götüreceğim, cennete götüreceğim, nereye gitmek istersen oraya götüreceğim."

Dudaklarıma karşı kıkırdıyor. "Belle'i görebileyim diye."

Dolgun alt dudağını ağzımın içine çekiyorum. "Alay et." Yumuşakça gülüyor.

Huşu içinde ona bakıyorum, dilim kıpırdamayacak kadar ağır. Beni elinin dokunuşuyla eriyen, ne zaman gelse koşan, sonsuzluğu, affetmeyi ve yoluna devam etmeyi düşünen bir adama dönüştürdü.

Benim neyim var bilmiyorum ama Kenya Jones'un deliliği mutluluk gibi hissettiren bir tarzı var.

"Seni eve götüreceğim," diye , "ve sonra Belle uyuduğunda..."
Uyarıyı, kötü tehdidi kulağına fısıldadım.

Dizleri bükülüyor ve onu yakalamıyorum. Onun yerine vücudunu parmaklıklara yapıştırıp kıyametin ortasındaymışız gibi öpüyorum. Beni çılgına çeviren nefesli, titrek sesler çıkarıyor, bu yüzden bir kapının çarparak kapanma sesini fark etmem bir saniyemi alıyor.

Gümbürtüyü hayal etmediğimi fark ettiğimde geri sıçradım.

Kenya da sertleşti.

İkimiz de başımızı kaldırıp kapıya doğru bakıyoruz. Sonra gözlerimiz yavaşça birbirimize dönüyor ve yüz ifadesinden yavaş bir farkındalık geçiyor.

Merdiven boşluğunda biri
vardı. Yakalandık.

BÖLÜM 19

ÖLÜM ÖPÜCÜĞÜ

KENYA

Kapıyı rüzgarın kapattığını umuyordum. Ya da belki kırık bir menteşe. Ya da bir hayaletin etrafta sinsice dolaşıp bize oyun oynamasını bile kabul edebilirdim.

Ama ertesi sabah işe adımımı attığım anda umutlarım suya düştü.

Fısıltılar yangın gibi yayılıyor. Meraklı gözler. Kızgın gözler. Kıskaç gözler. Hepsi beni hedef alıyor.

Parmaklarım çantamı kazıyor ve büküyor.

Sadece normal ol.

İş arkadaşlarım bana kasabanın cüzzamlısı gibi bakarken bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Ofisime daha ne kadar var?

Daha ne kadar yolum olduğunu fark ettiğimde boncuk boncuk terler oluşuyor. Koridorda giderek daha fazla insan toplanıyor. Fısıltılarının ve sessiz yargılarının sıcaklığından kurtuluş yok.

Hastalık için başvurabilir miyim? Ya da evden çalışabilir miyim? Hayır, bir korkak gibi kaçamam.

Ben yanlış bir şey yapmadım.

Heather koridorda yürüyor, ekibi de geliyor.

Ve biliyorum ki garip girişim daha da kötüleşmek üzere.

Önümde durdu ve bana acımasız bir gülümseme verdi. "Bugün biri şık giyinmiş."

Kıyafetime bir göz attım. Maaşımla aldığım ilk şeylerden biri uygun ofis kıyafetleriydi. Ancak, siyah takım elbise ve kravatlara uymak için kadınlığımı feda değildim.

Bugün, flörtöz etekli, A kesim bir elbise giyiyorum. İyi göründüğümü biliyorum ve bu iltifat Regina George'un daha az karizmatik kız kardeşinden başka birinden gelseydi, gülümseyerek ve teşekkür ederek karşılık verirdim.

Ama karşımda Heather olduğu için cevap verme zahmetine girmiyorum.

Çenemi kaldırıp geçiyorum.

"Etek bacaklarınızı gerçekten ortaya çıkarıyor," diye devam ediyor Heather.

Ses tonundaki alaycı ifadeyi duyunca duruyorum.

"Yapar mantıklı.. beri sen ihtiyaç şunlar uyluklar için bulmak iş fırsatları. Etek bir erkeğe daha kolay erişim sağlar, değil mi?"

Etrafımda dönüyorum. "Az önce ne dedin sen?" "Hiçbir şey." Şarkı söylüyor.

Çenem çalışıyor ve ona tokat atma isteğiyle mücadele ediyorum. Heather bana muzaffer bir sırıtış fırlatıyor ve koridordan aşağı süzülüyor.

O gittiğinde, fısıltılar yeniden başlıyor, öncekinden daha yüksek sesle. Herkes sanki bir şarkı söyleyip dans etmemi bekliyormuş gibi beni izliyor.

Başımı eğmek istiyorum ama sinmemek için kendimi zor tutuyorum. Durum kasvetli. Suçluymuşum gibi davranmak, bu kezzabı daha da kötüleştirecek.

Ofisime girdiğimde Alistair'i çoktan orada buldum.

Gözlerim yuvalarından fırladı ve kapıyı çarparak kapattım. "Ne yapıyorsun burada?" Telaşla koridora bakıyorum, insanlar panjurların arkasını görmek için köşeden kafalarını uzatıyorlar. "İnsanlar bakıyor."

"Ezekiel beni söylentilerden haberdar etti." Nefis kasları ve erkeksi endişesiyle boyuna yükseliyor. "Sen iyi misin?"

Geri çekiliyorum. "Burada olmamalısın, Alistair."

"Böyle bir durumda başka nerede olabilirim ki?"

"Benden uzakta!" Tıslıyorum.

"Her şekilde konuşacaklar."

"Ve sen sadece dedikodu değirmenlerini besliyorsun."

"Madem konu bu geldi," diyerek başını eğdi ve dikkatle bana baktı, "resmi bir duyuru yapmalıyız."

"Hayır."

Kaşları aşağı iniyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "İşteyiz. Şu anda bu konu hakkında konuşmayalım."

Gözleri fırtınaya dönüşür. "Katılmıyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Ellerimi havaya kaldırdım. Benim için işleri kolaylaştırmadan önce kedi ve köpekler yağacaktı.

"Bayan Jones," ses tonu bana onun için ilk çalışmaya başladığım zamanı hatırlatan bir soğuklukta, "Bu sefer ne isterseniz yapacağım, ama bu planı değiştirmeye açık olmanızı istiyorum. İnsanların benim hakkımda istediklerini söylemelerine katlanabilirim ama kimsenin senin hakkında kötü konuşmasına katlanamam." Sesi alçalıyor. "Taciz edildiğini duyarsam, hareketsiz kalmayacağım."

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ben iyiyim. Sadece bunun bitmesini istiyorum." Başımı sallayarak ekliyorum, "Ve senin burada olman bunun olmasını engelleyecek."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Emin misin?"

"Evet. Çok eminim." Ona yaklaşıyorum. "Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Başını sallıyor, hâlâ beni omzuna alıp binadan uzaklaştırmak istiyormuş gibi bakıyor.

Bakışlarını tutuyorum, sessizce bunu yapmaması için yalvarıyorum.

Dilinin ucunda bir şey var ama bunu kendine saklıyor. Nadir bir durum. "Tamam."

Alistair gittiğinde, elimi masanın üzerine koyuyor ve ona yaslanıyorum. Ofis grup sohbetini kontrol etmek hata olurdu, bu yüzden zahmet etmedim. Bugün kendimi olumsuzluklarla yıkamayacağım.

Sadece nefes al, Kenya. Bana akın eden nefret yeni. Hayatım boyunca iyi bir kız oldum, sessizce çalıştım, aileme baktım ve Sasha'ya elimden geldiğince yardım etmeye çalıştım.

Partilere, reşit olmayanların içki içmesine ya da umursamazlığa zaman yoktu. Aileden biri hastalandığında *herkes* hastalanırdı. Fiziksel olarak değil belki ama sayılan tüm yönlerden, ben de hastanede yaşıyordum.

Sasha iyileştikten sonra nihayet dünyaya açılmaya ve kendi izimi bırakmaya hazırdım. Kendi yeteneklerimin ve becerilerimin görülmesi için.

Kendimi dünyanın karşısına gururla bir kadın olarak inşa ediyorum. Fark edilmekten korkmuyorum ama doğru nedenlerle fark edilmek istiyorum. Yeteneğim için. Becerim için. Israrcılığım.

Çamur istemiyorum.

İtibarımın zedelenmesini istemiyorum.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra masadan kalkıp kapımı açacak kadar kendimi toparlıyorum. İnsanlar benim hakkımda konuşmak

istiyorlarsa

yüzüme yapmak zorunda kalacağım.

Şurada.

Açık ve şeffaf.

Ezekiel birkaç dakika sonra elinde bir fincan kahveyle aceleyle içeri girdi. Masamın üzerine koydu ve ben onu alamayacak kadar üzgündüm.

Endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak yaklaşıyor. "Alistair söylentilerin kaynağını bulmaya çalışıyor ama bu biraz zaman alıyor."

"Neden zahmet ediyorsunuz? Bu şey zaten bir orman yangını. Kimin başlattığı önemli değil. Alevleri beslemediğimiz sürece eninde sonunda sönecektir."

"Bilmiyorum, Bayan Jones. Bu asılsız bir söylenti değil. Çekilmiş bir fotoğraf vardı..."

"Ne?" Gözlerim büyüdü. "Göster bana."

Telefonunu çevirdiğinde benim ve Alistair'in fotoğrafını görüyor. Parmaklarım saçlarına dolanmış ve vücudu beni merdiven korkuluklarına doğru eğiyor. Birbirimizin kıyafetlerini parçalamaya saniyeler kalmış gibi görünüyoruz.

Nefesim bedenimi terk ediyor. "Buna inanamıyorum."

"Bu yüzden kaynağı bulmak için çabalıyoruz. Onu temizlemek istiyoruz. Bu binayla sınırlı kalsın."

Sandalyeme gömülüyorum ve bir elimi alnıma bastırıyorum. "Aman Tanrım."

"Endişelenmeyin, Bayan Jones. Alistair bu işi halletmek için elinden geleni ardına koymayacaktır."

"Bunun için çok geç." Gözlerim bir ileri bir geri gidip geliyor.

Ezekiel endişeyle kahveyi bana doğru uzattı. "Önce bunu içmen gerek."

Parmaklarım kupanın kulpundan geçerken titriyor. Dudaklarıma götüremiyorum. Zihnim o resme takılıp kalıyor. Herkes biliyor. Artık bu yangını söndürmenin bir yolu yok.

"Başka bir şey daha var." Ezekiel'in gözleri başka tarafa kayıyor. "Alistair bugün ofisten çıkmanı istiyor."

"Ne? Hayır! Yapacak çok işim var."

"Belle's Beauty'nin elden geçirilmesi gereken başka bir yeri daha var. Yazmite projesinde çalıştığın gibi orada da çalışmanı istiyor."

"Beni mu?"

"Seni sıcaktan uzak tutmak istiyor." Ezekiel kaşlarını çatıyor. "Sanırım çalışanlarını uygun bir neden olmadan kovmaktan da kendini alıkoymak istiyor. Öfkeli biri ama bu, adamları hedef alındığında ortaya çıkan acımasızlıkla kıyaslanamaz bile."

"Onunla konuşmama izin ver."

"Bunu tavsiye etmem Bayan Jones." Yoluma çıktı. "Alistair ofiste onunla birlikte görünmek istemediğinizi söylemişti. Bu düzenlemeleri yapmasının nedenlerinden biri de bu."

"başımın çaresine bakabilirim. Bana dışarı çıkmamı emretmesine ihtiyacım yok." "Bayan Jones." Yerinde duruyor.

"Bernard sizi alacak."

Ya gideceğim ya da dışarı çıkarılacağım gibi görünüyor, bu yüzden eşyalarımı topluyorum ve iş arkadaşlarımdan dikkatli bakışları altında kaçıyorum.

Ezekiel yol boyunca bana eşlik ediyor ve bunun Alistair'in bir talimatı olduğunu öğrenmek beni şaşırtmıyor.

Arabaya bindiğimde Bernard bana güven verici bir gülümseme gönderdi. "Bayan Jones."

"Hey."

"İyi misin?"

"Resimlerden haberin var mı?"

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Umarım bu yorumların seni etkilemesine izin vermezsin. İnsanlar çılgın hikâyeler uyduruyor."

"Tahmin edebiliyorum."

"Biz gerçeği biliyoruz. Herkesin de bunu göreceğine inanıyorum." "Teşekkürler, Bernard."

Yolun geri kalanını sessizce sürüyor.

Yeni yere vardığımda endişelerimi içime atıyorum. İş iştir. Alistair'in ısrarcı yöntemlerinden hoşlanmasam da ortam değişikliği için minnettarım. Ofis klostrofobik olmaya başlamıştı ve bu, aslında bir inziva gibi görünmeden "mükemmel bir bahane."

Şık mağazaya kendimden emin adımlarla giriyor ve kendimi herkese tanıtıyorum.

Gözleri bana tiksintiyle bakıyor.

Tedirginlik midemde geziniyor. Ses tonumu iyimser kalmaya zorluyorum. "Beş dakika içinde yöneticilerle bir toplantı yapalım."

Banyo nerede?"

"Bu taraftan," diyor yöneticilerden biri kibirli bir şekilde.

Yanlarından geçip gidiyorum. Banyoya girip makyajımı tazeliyorum ve birkaç nefes egzersizi yapıyorum. Yazmite lokasyonundaki yöneticiler de ilk tanıştığımızda kabaydı. Onları . Burada da aynısını yapabilir.

Birkaç dakika sonra toplantı odasına doğru yürüyorum. Müdürlerin sesleri bana doğru geliyor.

"Resimlerdeki o mu?"

"Evet. Çılgın saçlarından anlayabilirsin."

"CEO'nun olduğu için bize patronluk taslama hakkına sahip olduğunu mu düşünüyor?"

"Geri kalanımız acı çekmek zorunda kalırken bazı insanların her türlü şeyden paçayı sıyırdığına inanamıyorum."

"Söylediği tek kelimeyi bile dinlemiyorum. Zengin bir adamı baştan çıkarmaktan başka ne biliyor ki?"

"Onu buraya gönderdiklerine inanamıyorum."

"Şimdi şirkete ne olacak?" "Ne demek istiyorsun?"

"Kadınlar Belle's Beauty'nin CEO'sunun bir sapık olduğunu öğrenirlerse, onu iptal edecekler. Onu iptal ederlerse, ürünleri boykot edecekler. Sence şirket iflas eder mi?"

Kirpiklerim titriyor. İflas mı?

Claire'in mirası. Belle'in doğuştan hakkı. Ya hepsi benim yüzümden alevler içinde kalırsa?

Panik beni boğazımdan yakalıyor ama dağılmak için zamanım yok. Alistair ofiste, kaosu anlamlandırmaya çalışıyor. Eğer dağılırsam, onun yanında durmayı hak etmem.

Acımın derinliklerinden bir gülümseme çıkarmak beni öldürse de, yüzüme bir tokat atıp içeri giriyorum.

Parlak bir şekilde müdürleri selamlıyorum.

"Beklediğiniz için teşekkürler." Taş gibi bir sessizlik içinde bana bakıyorlar.

Güvenim azalıyor. Onların kasvetli tahminlerini düşünüyorum. Ya şirket iflas ederse?

Boğazımda bir yumru oluşuyor.

Belki de... bu skandal düşündüğümde daha büyük bir sorun olacak.

BEN AYRILDIĞIMDA BERNARD DIŞARIDAYDI. GÖRDÜĞÜME ŞAŞIRDIM.

ama o bana sadece gülümsüyor ve kahve ikram ediyor. Kapıyı açtığında, içeriyi işaret etti.

Yerimde kalıyorum. "Alistair bu kadar endişelenmemeli. Ben iyiyim." "Bay Alistair'in isteği üzerine buradayım ama kahve benden. Sen

kullanabilirmişsin gibi görünüyor."

Bu sabah Ezekeil'in kahvesini içmedim ve Bernard'ın ikramına da dokunmadım. Ellerim zaten gergin. Bu durumda kafein istemiyorum. Hele ki rahatsızlığımın yarattığı vızıltı bu kadar güçlüyken.

"Nereye gidiyoruz?" Gözlerim fabrikaya giden işaretlerin üzerinde kayıyor. "Ofise dönmüyor muyuz?"

"Hayır, Bay Alistair'in talimatları açıktı."

Sinirli bir nefes üfledim.

Telefonumu açıp Alistair'e mesaj attım.

Kenya: Yılın geri kalanında beni ofisten uzak tutmayı mı planlıyorsun?

Holland: Eğer gereken buysa.

Kenya: Endişenizi takdir ediyorum ama er ya da geç bununla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Hollanda: O zaman sonra seç. Önce yapabileceklerimi sıralayayım.

Başım ağrırken şakaklarımı . Yöneticilerin yorumları tenime yapıştı ve derinlere indi. Daha dikkatli olmalıydım. Alistair'le vakit geçirmeye bu kadar hevesli olmasaydım yakalanmazdık.

Gözlerim kapanıyor ve bir çözüm bulmaya çalışıyorum. Ya ortaya çıkıp herkese resimdeki kişinin ben olmadığımı söylersem?

Seni kurtaracak ama Alistair yine de kadın avcısı bir pislik gibi görünecek.

Kaşlarımı çatıyorum. Ya herkese çıktığımızı söylersem?

Ve sonra yaptığınız tüm işler kız arkadaş ayrıcalığı olarak görülecek ve kimse size bir daha saygı duymayacak.

Parmaklarım yumruk oldu. Bir şeyler *yapmak zorundayım*. Belle'in Güzelliği hiçbir koşulda bundan etkilenmemeli.

Belle'in geleceğine ben de en az Alistair kadar yatırım yapıyorum. Kızı çok tatlı bir kız ve birçok ortak noktamız var. Annemi bu kadar küçük yaşta kaybetmek kalbimde bir delik açtı. Bugüne kadar, annemin geride bıraktığı her şeye değer verdim. Mücevherleri. Fotoğrafları. Hatta lise yıllığını bile.

Belle annesinin geride bıraktıklarına sahip olmayı hak ediyor. Şirket. Lekelenmemiş bir hediye.

Tam o sırada telefonum bir e-posta bildirimiyle cıvıldıyor. 'Kimden' satırında Alistair'in adını bekliyorum ama o değil.

KİME? KENYA JONES

Gönderen: Steven Sutherburg

Konu: Baby Box İş Teklifi

SELAMLAR BAYAN JONES,

Belle's Beauty ürünlerinin yer aldığı ilk Bebek Kutusu lansmanına hazırlanırken, sizinle çalışmaktan ne kadar memnun olduğumuzu bir kez daha belirtmek isteriz.

Yaratıcılığınız, kararlılığınız ve satış alanındaki deneyiminiz sizi Belle's Beauty'nin ası haline getirdi.

Abonelik markamız yurtdışına açılmak üzere ve bunu denetleyecek bir yöneticiye ihtiyacımız var. Mümkün olan en kısa sürede başlamak üzere size bu pozisyonu teklif etmekten memnuniyet duyarız.

Size oldukça yüksek bir yıllık maaş (bu teklifi mümkün olduğunca cazip hale getirmek istediğimiz için müzakereye açık) ve ücretli konut, ulaşım ve eğlence paketleri de dahil olmak üzere bir dizi avantaj sunmaya hazırız.

Lütfen ayrıntılı teklif mektubunuzu ekte bulabilirsiniz. Eğer ilgileniyorsanız, bu girişimi sizinle daha ayrıntılı olarak görüşmek isterim.

SAYGILAR,
Steven Sutherburg
Baby Box Pazarlama Direktörü

NEFESİMİ TUTMAK İÇİN ELİMİ AĞZIMA KAPATIYORUM. BEBEK KUTUSU

Belle's Beauty'den beni kaçırmak. Ki bu başka bir zaman düşünebileceğim bir seçenek değil.

Ama şu anda.

Bay Sutherburg'un sekreteriyle bir randevu ayarladım. Şu anda Belle'in Güzellik başka bir iş hakkında görüşmek sorumsuzluk olur. İşten sonra görüşmek üzere anlaştık.

Birkaç saat sonra, üretim fabrikasında, Alistair'in ne pahasına olursa olsun Sutherburg'dan uzak durmam için yaptığı hararetli uyarıyı hatırlıyorum. Özellikle koşullar göz önüne alındığında tamamen rastgele görünüyordu. Şimdi mantıklı geliyor. Sutherburg'un beni işe almakla ilgilendiğini biliyor muydu?

İçimden bir ses evet diyor. Sadece bilmekle kalmadı, aynı zamanda bana pozisyonu kendim kabul etme ya da reddetme fırsatı vermek istemedi.

Parmaklarımı yumruk yapıyorum. Ona daha kaç kere söylemem gerekiyor?

Holland Alistair bana sahip değil.

İkimiz de yakalandık, bu yüzden bir çözüm bulmak ikimizin de sorumluluğunda. Bir seçeneğim var ve kararı ben vereceğim. Çünkü bu benim hayatım ve beni kurtarabilecek tek kişi benim.

Şu andan itibaren şirketi, Belle'i ve kendimi korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

* * *

SUTHERBURG BENİMLE FÜTÜRİSTİK SANAT ESERLERİ OLAN ŞİK BİR KAFEDE BULUŞTU.

ve dünyanın en rahatsız sandalyeleri. Koltuğumda kıvranıp en iyi pozisyonu bulmaya çalışıyorum.

"Bana zaman ayırdığınız için minnettarım Bayan Jones."

"Ben de teşekkür ederim. Baby Box promosyonlarıyla meşguldüm, bu yüzden programıma uymaya istekli olmanıza sevindim."

"Sadakatinizden vazgeçmeniz için sizi ikna etmeye çalışan biziz. En iyi şekilde davranacağız." Kıkırdıyor.

Hoşlanmıyorum. İhanete uğramak... Bundan hoşlanmıyorum. Alistair dedikoduları bastırmak için çok çalışıyor. Ofiste mesafeli durma isteğimi yerine getiriyor. Ezeziel'e her gün kahve gönderiyor ve Bernard beni eve götürmek için her zaman yanımda oluyor.

İş dışında birbirimizi görmesek de Alistair'in benimle ilgilendiğini *hissede biliyorum*. Bu da beni üzerime düşeni yapma konusunda daha kararlı kılıyor.

"Sadede ." Başımı eğiyorum. "Baby Box neden birdenbire beni işe almakla ilgilenmeye başladı?"

"Sen bir pazarlama dehasısın. Aynı zamanda bir tanıtım tarihi hatasını büyük bir halkla ilişkiler başarısına dönüştüren kadınsın. Dokunduğunuz her şey altına dönüşüyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Hepsi bu mu?" "Başka ne olabilir ki?"

"Fine Industries'de tanıştığımız gün Bay Walsh benimle kişisel olarak ilgileniyor gibiydi. Bu bir oyun mu?"

"Hayır. Hayır." Başını sallıyor. "Walsh'un... onun eğilimleri var, ama ben onlara ve onları teşvik de etmiyorum."

Şüpheli bakışım hiç değişmedi.

"Kabul ediyorum, seni işe alma konusunu gündeme getiren oydu. Alistair'e bir şeyler kanıtlamak istiyor gibi görünüyor."

Alay ettim. "Dürüst olduğun için teşekkürler ama ben güçlü adamların oyununda piyon değilim."

"Bayan Jones, lütfen bitirmeme izin verin. Normalde bir sunumda asla bu kadar şeffaf olmazdım. Bu ters etki yaratır. Ama size bu bilgiyi vermemin bir sebebi var. Walsh'a güvenmiyorsunuz. İyi o zaman. O zaman *bana* güven."

İri yarı adama bakıyorum.

Elleriyle işaret ediyor. "Belle's Beauty sahasında açıldığın anda senin bir cevher olduğunu anlamıştım. Olayları farklı ve yeni bir perspektiften görüyorsunuz ve bunu sonuna kadar götürecek disiplin ve olgunluğa sahipsiniz. Birini bulmak zor

Senin gibi. Tüm bu niteliklere sahip biri. Bir yetenek avcısı tutmak yerine buraya kendim geldim çünkü Baby Box'ta çok başarılı olacağını biliyorum."

Sözleri ikna edici ama ben yine de başımı sallıyorum. "Bugün buraya sadece seni dinlemeye geldim, herhangi bir karar vermeye değil."

"Güzel. Bu adil. Peki sana karşı açık sözlü olmama izin vermeye ne dersin?"

Ona devam etmesini işaret ediyorum.

"Biz konuşurken Hollandalı Alistair umutsuzca ikinizin romantik bir anda çekilmiş bir fotoğrafını bastırmaya çalışıyor."

Parmaklarımı içe doğru kıvrıyorum.

"Evet, biliyoruz. Bu işte haberler çok hızlı sızar ve basının bunu öğrenmesi an meselesidir." İki tumbul parmağını havaya kaldırdı. "Bununla ilgili pek çok sorun var ama işte başlıca ikisi. Birincisi, Belle's Beauty'nin saf ve güvenilir bir marka olduğu imajı yerle bir olacak. İkincisi, Baby Box sözleşmeyi bozma yetkisine sahip olacak."

"Ne?" Öne doğru atıldım.

"Anlaşmamızda Belle's Beauty'nin itibarını kaybetmesi veya Baby Box'ın itibarını tehlikeye atacak herhangi bir şey yapması halinde sözleşmeyi iptal etme hakkımız olduğunu belirten bir madde var." Masaya vuruyor. "Muhtemelen farkında olduğunuz gibi, sadece sözleşmeyi feshetmek için değil, tazminat davası açmak için de yeterli kanıtımız var."

Hızla göz kırpıyorum. "Tek bir resim."

"Bu lekeli bir itibar. Mevcut siyasi ve sosyal iklimimizin farkında değil misiniz? Bugünlerde gücünü kötüye kullanan adamların hikayeleri bir imparatorluğun sonunu getirebilir."

"Alistair öyle biri değil. Biz çıkıyoruz. Kendi seçimimle. Hiçbir şeye yönlendirilmedim."

"Basın güzel bir aşk hikayesi yayınlamayacak Bayan Jones. İç açıcı bir romantizm cayır cayır yanan bir manşet yaratmaz."

Ona ters ters bakıyorum.

Bir nefes bırakır. "Dünya adil değil. Hiçbir şey olması gerektiği gibi olmuyor. İyiler her zaman kazanmaz. Kötüler hak ettiklerini alamazlar. Ben ve senin gibi küçük insanlar, bize verilenlerle elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundayız."

"Ve eğer 'elimden gelenin en iyisini' yapmazsam, ki bu sizin istediğinizi yapmak anlamına geliyor, Belle'in Güzelliği acı mı çekecek?"

"Nereden baktığının bir önemi Bayan Jones, olan oldu. Alistair yarın sizinle evlense bile, siz çoktan lekelenirsiniz. Sizinle olan ilişkisi onun sicilinde kara bir leke olarak kalacak. Kendini toparlayabilir. Bu davalardaki erkekler her zaman iyileşir, ama siz iyileşebilir misiniz?"

Hızla göz kırpyorum. İçimde şüpheler dolaşıyor ama güçlü bir duruş sergiliyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Alistair'e değer verdiğinizi görüyorum. Ben de seni yargılamayacağım. Bir ilişkiniz var ya da yok," elini salladı, "bu beni ilgilendirmez. Ama bu romantik bir film değil Bayan Jones. Bu gerçek hayat. Ve gerçek hayatta zor seçimleri ya siz yaparsınız ya da birileri sizin için yapar." Dramatik bir şekilde duraklıyor. "Bu pisiği size, kendisine ya da şirkete zarar vermeden temizleyeceği konusunda ona güvenebilir misiniz Bayan Jones?"

Zor yutkunuyorum.

"Kendini düşünmen gerekmiyor mu? Ne istediğini? Belle's Beauty *gerçekten* senin için mi yoksa gerçekten sevdiğin bir şey sadece bir basamak mı?" Sesini alçaltıyor. "Belki de Lit derecesini kullanan bir şey?"

Kaşlarım havaya kalktı.

"Bence, gerçekten içinize bakarsanız, bu teklifin kötü bir teklif olmadığını ve tüm kapıların tam burada, şu anda açıldığını göreceksiniz, böylece onlardan geçebilirsiniz."

"Gitmeliyim." Hızla ayağa kalkarak masadan uzaklaştım.

"İrtibatta olacağım Bayan Jones."

Boğazımdaki sıkıntıyla savaşıarak gecenin içinde tökezliyorum. Ne kadar denesem de Sutherburg'un haklı olduğunu inkâr edemiyorum. Kendi yolumu seçmek Belle'in 'nden vazgeçmek anlamına gelebilir.

* * *

ERTESİ GÜN BERNARD BENİ EVDEN ALDI.

Tek kelime etmesine gerek yok. Arabaya bindim ve beni fabrikaya götürmesine izin verdim. Görünüşe göre Alistair hala bir yol bulamadı.

Dedikoduları durdurmak için.

Ve muhtemelen yapmayacak.

Geçen her saniye Sutherburg'un teklifi bu işten kurtulmanın en iyi yolu gibi görünüyor. Şirketteki itibarım mahvoldu. Dedikodular halkın gözüne girerse, bunu düzeltme şansım olmayacak.

Ama patronuma nasıl söyleyeceğim?

O akşam telefonum Alistair'den gelen bir aramayla çaldığında, neredeyse reddediyordum. Düşüncelerim beni ondan uzaklaştıracak bir yöne doğru dönüyor. Ona gerçeği nasıl söylerim?

Gergin bir şekilde çağrısına cevap verdim.

"Hey." Sesi bastırılmış. Yorgunluğunu *hissedebiliyorum*. Belle's Beauty'de yaşanan onca kaos ve Fine Industries'deki lisanslama oyunu yüzünden bu baş ağrısı ihtiyacı olan son şey.

"?" diye sordum.

"Ofisteyim."

"Konuşmamız gerek."

Son derece sessizleşiyor.

"Zaman ayırabilir misin?"

"Daha sonra bir toplantım var ama hızlıca toparlamaya çalışabilirim." "Tamam. Seni bekleyeceğim."

Alistair'i tekrar görene kadar saatler geçiyor.

Sinsice dolaşan bir kaplan gibi lokantaya daldı. Keskin gözleri kalabalığı yarararak bana dikiliyor. Bana adım atarken derisinin altında elektrik akımlarının kabardığını görebiliyorum.

Kafalar onun koridordaki yolculuğunu izlemek için dönüyor. Şaşırtıcı değil. Alistair akıllara durgunluk verecek kadar güzel. Gür saçlarından kare omuzlarına ve uzun bacaklarına kadar her şeyi dikkat çekiyor. İzin istemeyen bir manyetik alan gibi. Yörüngesindeki her şeyi kendine çekiyor.

Karşımdaki kabine kayarak oturdu. Çenesi sıkıca kenetlenmişti.

"Yorgun görünüyorsun," diyorum usulca. Bu doğru. Gözleri kan çanağına dönmüş ve saçları dağınık bir şekilde alnına dökülüyor. Genelde saçları geriye doğru taranır, her tutamı yerli yerinde olur.

"Çok şey ." Uzanıp elimi tutuyor. Elini tuttuğu yerden çekmeden önce endişeyle etrafıma bakıyorum.

Gözleri kısıldı. "Kenya."
"Sutherburg'la tanıştım."
Omuzları sertleşiyor, kasları dalgalanan bronz teninin altında kıvrılıyor. "Ne zaman?"
"Birkaç gün önce."
"Ve sen bana sadece söylüyorsun?"
Ses tonu beni . "Günlük faaliyetlerimi sana rapor etmeme gerek yok, Alistair."
"Sana yapmamamı söylemiştim."
Ona hırladım. "Ve?"
"Ve sen yine de devam ettin ve yaptın."
"Çünkü ben kendime ait *bir kişiyim*. Düşüncelerimi ve eylemlerimi kontrol etme ayrıcalığı için bana ödeme yapamazsınız. Dünyada bu ayrıcalığı satın almaya yetecek kadar para yok."
"Kontrolcü bir pislikmişim gibi davranmaya çalışma." "Öyle sayılırsın."
Kaşlarını çatıyor. "O adama güvenmediğimi biliyorsun. Walsh senden hoşlanıyor. Gün gibi ortada."
"Walsh değildi-"
"Sutherburg onun köpeği. Walsh'un ipleri elinde tuttuğu kesin."
"Bu yasal bir teklif."
Yumruğunu masaya vuruyor ve bardaklar titremeye başlıyor. "O fotoğrafları kimin sızdırdığını buldum. Şirketten biri değilmiş."
Çenem düştü.
"Biri bizi takip ediyordu. Özellikle de beni."
"Walsh?" Sesimin tonu yükseliyor.
"Şu anda inkar ediyor ama daha fazla araştırma yaparsam bunu ona bağlayabileceğimi biliyorum."
Karışıklık başımı döndürüyor.
"Bu yüzden sana temasa geçmemeni söyledim. olmak istemeyeceğin oyunlar oynuyorlar."
"Walsh keyifsiz biri. Bunu başından beri biliyordum ama bu resimleri o uydurmadı. Tek yaptığı gerçeği ortaya çıkarmaktı."
"Ne amaçla? Bunu hiç düşündün mü?"

"Bana bir iş teklif etti ama karar Baby Box yönetim kurulu tarafından onaylandı. Bana sahip olmanın yararını görmüş olmalılar."

Alistair'in burun delikleri alevlenir. Elini kaldırır ve garsonun dikkatini çeker. Genç çocuk aceleyle yaklaştığında, Alistair homurdanarak bir sipariş verir ve çocuk bir ayıdan kaçır gibi olay yerinden kaçır.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Tam olarak kararımı vermedim ama evet demeyi düşünüyorum."

"Kahretsin, Kenya. Beni duymadın mı?"

"Ben yaptım. Walsh sürüngeinin teki ama bu iş onun metresi olmak için değil. Onun şirketi için çalışmak."

"Ama o-"

"Belle'in Güzelliği tehlikede, Alistair. Benim itibarım da öyle."

"Ben hallediyorum."

"Dedikodu kadar güçlü bir canavarı durduramazsınız. Kök salacak ve seni mahvedecek. Beni de. Belle'i bile."

Kızından bahsedilince gözleri kısılır.

"Bir gün adınızı araştırmasını ve uygunsuz işyeri davranışlarıyla ilgili keyifsiz makaleler bulmasını mı istiyorsunuz?"

"Biz yanlış bir şey yapmadık."

"Bunu kimse bilmiyor."

"Bunu biliyorum. Ezeziel de öyle. Belle yeterince büyüdüğünde her şeyi açıklayabiliriz. O anlayacaktır."

"Bu çok tehlikeli. Dedikodular şimdiden kontrolden çıktı. Benim..." Gözlerim kayıyor. "O ofisi almak için seni baştan çıkardım. Sen Claire ile birlikteyken yanında olduğumu. Kaza gecesi seni aradığımı ve bu ..."

"Saçmalık."

Dudaklarımı içeri çekiyorum.

"Kenya, seni seninle yatmak için işe almadığımı biliyorsun. Sen çok iyi bir işçisin."

"Bu doğru." Dudaklarım yukarı

kıvrılıyor. Onunki düz kalıyor.

"Eğer ayrılırsam, Belle's Beauty'nin üzerindeki baskıyı kaldırır, Baby Box anlaşmasını korur ve ikimizin de söylentileri büyük bastırmamızı sağlar. Artık maaş çeklerimi imzalamıyorsan kimse seni yağmacı bir patron olmakla suçlayamaz."

"Ne demek 'ayrılmak'? Şirketten ayrılmak mı?"

Başka tarafa bakıyorum. "Ülkeyi."

"Kesinlikle hayır." Yanakları alacalı bir kırmızıya döndü. "Hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim."

Kıllandım. "Nereye gideceğimi sen *belirleyemezsin*, Alistair."

"Sırf bana ulaşmak için seni avladıklarından adım gibi eminim."

"Yani şimdi yeteneklerim için takdir edilmeyecek miyim?"

"Sözlerimi çarpıtmayı bırak," diye tükürdü. "Neden bu kadar hızlı hareket ediyorsun? Bana biraz daha zaman vererseniz, saçma sapan hikâyeleri ortadan kaldırabilirim ve Belle'in Güzelliğine kimsenin dokunmamasını sağlarım."

"Bu iyi bir fırsat. Bana bir daha asla sunulmayacak türden bir fırsat."

Öne doğru eğilir. "Kabul et, Kenya. Bu sadece Belle'in güzelliği ya da senin itibarınla ilgili değil. Kaçıyorsun."

"Neyden?"

"Benden."

Alay ediyorum. "Bu bizimle ilgili değil."

"Bana açılmaya başladın ama gözlerinde hep küçük bir şüphe vardı. Benden sakladığın küçük bir parçan. Seni zorlamak istemedim. Eski erkek arkadaşının ve kız kardeşinin sana yaptıklarını anlıyorum ama bu çok saçma." "Peki ya sen?" Ben de karşılık verdim. "Senden tek kelime duymadım. dört gün içinde. Elime geçen tek şey Ezeziel'in kahvesi ve Bernard'ın dikiz aynasından bana acıyan bakışları."

"Kahretsin, kadın. Bunu düzeltmeye çalışırken kendimi öldürüyorum!" "Kesinlikle! Her şeyi kendi istediğiniz gibi *yaparsınız*. Sen

birlikte çözebilmemiz için bana gelmeden hayatımı ilgilendiren bir krizin tüm kontrolünü elime alıyorsunuz. Bana emirler yağıdırıyor, nereye gidebileceğimi ve ofise ne zaman gelebileceğimi söylüyorsunuz. Bir kez daha, ya Alistair'in yolu ya da yüksek yol."

Boynunda bir damar patlar. "Kenya."

"Kimseyi dinlemiyorsunuz. İnsanlara kendi çalışanlarınızmış gibi davranmakta ısrar ediyorsunuz. Sanki hepsi senin sözünle yükselip alçalıyor. Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Alistair, ben senin için çalışmıyorum."

mesai saatleri dışında. Bana çalışanınız mışım gibi davranamaz ve buna ilişki diyemezsiniz."

Gözleri zalimce parlıyor. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Göğsüm yükselip alçalıyor. Kendi kalp atışlarımla sesi kulaklarımda yankılanıyor.

"Beni durdurmaya çalış."

"Yapmayacağımı sanma." Hırlıyor. "Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip etmeyeceğimi ve yanıma sürüklemeyeceğimi sanma. Zaten birini kaybettim. Bir başkasını daha kaybetmeyeceğim."

Duygularımın ve hayal kırıklığımın etkisiyle etrafımda dönüyorum. "Ben Claire değilim."

Gözleri donuk bir ifadeye bürünür.

Acı, çılgın dalgalar gibi içinden akıyor.

Kendimi durduramayarak bıçağı daha derine saplıyorum. "Söylediğin her şeyi dinledi ve bu onu nereye getirdi?"

Alistair'in parmakları yumruk şeklinde kıvrılır.

Pişmanlık midemde birikmeye başlıyor ve her bir el ve ayak parmağıma akıyor.

"İyi," diye

homurdanıyor. "Git."

"Alistair..."

"Eğer istediğin buysa, işte kapı Kenya. İçinden geçerken arkana bakma zahmetine girme."

Kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı. Konuşmanın bu şekilde bitmesini istememiştim. Onu acıtmak istemedim.

Ama bağımsızlığımdan vazgeçmeyi de reddediyorum. Ben onun malı değilim. Ve Holland Alistair'in kabul etmesi gereken tek şey, *bana* sahip olmadığıdır.

BÖLÜM 20

SONRASI

HOLLANDA

BÜTÜN BEYNİM YANIYOR. Hiçbir baş ağrısı giderici hap ya da içki bunu düzeltemez.

Bir ipte sallanıyorum ve tam altımda köpekbalıklarıyla dolu bir okyanus var. Her an düşüp ölecekmişim gibi hissediyorum.

Gelen kutuma düşen e-postaya bakıyorum ve yumruklarımı sıkıyorum.

KIME? HOLLAND ALISTAIR

cc. İnsan Kaynakları Direktörü

Kimden: Kenya Jones

Konu: Resmi İstifa

KIMI ILGILENDİRİYORSA,

BEKLENMEDİK BİR FIRSAT NEDENİYLE, ÜZÜLEREK BILDIRMEK İSTERİM Kİ

Belle'in Güzellik Satış Müdürü olarak görevimden istifa ediyorum. Acil durum iznine ilişkin şirket politikası uyarınca tatil günlerimin tamamını kullanmak istiyorum.

Şirketin bana verdiği dersler için teşekkür ederim. Bu birkaç ay içinde çok şey öğrendim ve yaşadıklarımı asla unutmayacağım.

SAYGILARIMLA,

Kenya Jones

SURATIMA BİR TOKAT YEMİŞ GIBI HISSEDİYORUM.

Adımı bile yazmaya zahmet etmemiş.

Şimdi de "kimi ilgilendirirse" mi oldum?

Dişlerimi sıkarak sandalyemden fırladım ve pencereye doğru sendeledim. Yumruklarımı cama vuruyorum. Göğsümdeki kaosu hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Gerçekten şirketten ayrılıyor.

Lanet olsun.

Lokantadaki felaket konuşmamızdan sonra eve gittim ve öfkelen dim. Claire'i yüzüme fırlatması alçakçaydı ve o da bunu biliyordu. Öfkelenmem gerekirdi ama öfkem uzun sürmedi bile.

Onu düşünmeden bir gün bile geçiremiyorum. Onunla . Onun etrafında olmadan.

Her gün boş ofisinin önünden geçiyor olmam kabul edilemez bir durum.

Belle's Beauty kargaşa içinde. Böyle bir skandal kısa sürede kapanmaz. Özellikle de Kenya günlerdir işe gelmediğine göre.

Akıllarına gelenleri duymak neredeyse gülünç. Açıklamalar 'hamile' ile 'Alistair onu kaçırdı ve cesedini bagaja sakladı' arasında gidip geliyor.

Dedikodu, yapacak daha iyi bir şeyi olmayan boş kafalı insanlar içindir. Çalışanların ne söylediği umurumda değil. Fine Industries'e başladığımdan beri huysuz kişiliğim hakkında fısıldaşıyorlar.

Benim umurumda olan Kenya. O kadın göğsümde bir delik açtı ve onu deli gibi özlesem bile peşinden gitmeyeceğim. Onu benimle olması için zorlamayacağım.

Kontrol edilmek istemiyor mu? İyi mi?

O zaman bir serseri gibi ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünüp ona yalvarmayacağım.

Gidebilir.

Her neyse.

Ezekiel kapıyı çalıyor. "Alistair?" "E-postayı gördün mü?"

Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Ne yapmamı istersiniz? İK müdürü soruyor. Normalde istifaları bu şekilde işleme koymayız."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Ona tatil günlerini ver."

Yüzü kül gibi oldu. Masama yaklaşıyor, onu hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyor. "Alistair."

İnatçılık göğsümü sarıyor, Claire beni geride bıraktığında saklanan acının derinliklerine iniyor. Bu farklı bir ıstırap. Farklı çünkü Kenya hâlâ hayatta ama benimle olmamayı *seçiyor*. Gitmeyi seçiyor.

Yüzüne defalarca pençe yemek gibi bir şey. "Bırak onu."

"Sen aklını mı kaçırdın?" Gözlerim kamaştı.

Sakin ve soğukkanlı yönetici asistanım tarafından azarlanıyorum. Herkes resmen delirdi.

"konuştuğunu sanıyorsun?" Hırladım.

"Aklını başına getirmesi için suratına eski usul bir yumruk yemesi gereken adamla konuşuyorum. Ve Bayan Jones bu şerefe nail olamayacağına göre, ben de onun yerine bu şerefe nail olabilirim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bugünün son günün olduğuna gerçekten karar verdin, değil mi?"

"Beni tehdit etmeye çalışabilirsin, Alistair, ama ben senin içini görüyorum. İnsanları uzak tutmak için hırılıyorsun ki, yaklaşıp ne kadar korkak olduğunu görmesinler."

Elimi masaya vurdum. "Gitmek istedi!" "Ve sen onun kalması için mücadele etmedin."

"Ona söyledim-"

"Emir vererek dövüşülmez." Bana ters ters bakıyor. "Bir başkasını kontrol edebileceğini varsayarak savaşmazsın. Eğer aşk kontrolle ilgili olsaydı, o zaman herkes mutsuz olurdu. Bunun gerçek aşk olduğunu kanıtlamanın tek yolu seçim yapmaktır."

Ona homurdanıyorum. "Bayan Jones'un bir vardı. Beni seçmedi." Bir elimi kaldırdım. "Bırak onu gitsin. Zaten ona ihtiyacım yok."

"Boğa." Ezekiel başını sallıyor. "O bu şirket için bir değer. On adamdan daha çok çalışırdı. Her zaman erkenden gelir ve en son o ayrılırdı. Doğru anlarda size meydan okudu ve diğerlerinde verdiğiniz her talimatı dinledi. Şimdi ise

temizlemek için çok çalıştığımız küçük bir söylenti yüzünden mi? Ben buna inanmıyorum."

"Gitmek istiyor."

Ezekiel göz kırpmıyor. "Beni duymadın mı? Ona kalması için bir sebep verdin mi?"

Zor yutkunuyorum.

İyiyim. Çıktığımız zamanlarda bile ona bir çalışan gibi davranan o koca piç benim. Sorunlarımızı omuzlarıma alıp onu uzaklaştıran, Walsh'un kollarına koşmasına neden olan benim. Benim suçum.

Ama bunu kabul etmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Kenya'yı biliyorum.

Bir kez kararını verdi mi, her şey biter.

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır." Sandalyemi kaptım ve kendimi katladım. "Ve ben de yapmayacağım." "Alistair."

"Atıp tutman bittiyse gidebilirsin Ezekiel." Hareket etmiyor.

Başka tarafa bakıyorum. Şu anda Kenya'ya söyleyeceğim herhangi bir şey bu çöplük yangınını daha da kötüleştirecek. Kenya benden bir şey duymak istemiyor. Ve fikrini değiştirmek için ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Bana sahip değilsin.

Hayır. Eğer yapsaydım, hiçbir şeyin ona zarar vermesine izin vermezdim. Onun dünyasına tek bir kötü sözün girmesine asla izin vermezdim. balonlu naylonlara sarar ve hayattaki tehlikelerden uzak tutardım.

Ama bunu yapamam.

Onunlayken olmaz.

Belle ile değil.

Ve Claire'le olmadığım da eminim.

Karımı kaybettiğim gece hayatımın en çaresiz anıydı. Ona arabaya binmesini söyleyen bendim. Yola çıkmamız için ısrar ettim ve bu, karımın çarpma anında ölmesiyle sonuçlandı.

Kanın yüzüne damlayışını izledim.

Adını haykırdım ve onu sarstım.

Gözünü bile kırpmadı.

Kontrol parmaklarınızdan bu şekilde koparıldığında, ya ona teslim olur ve fırtınaya kıyasla bir hiç olduğunuzu kabul edersiniz ya da

karşılık vermek. Ve ben de öyle yaptım. Kontrolün her zaman benim elimde olması için kendimi yerin dibine soktum. Böylece bir daha asla o kadar çaresiz hissetmeyecektim.

"Bahsettiği fırsat Baby Box'taki fırsat mı?" Hezekiel öğütüyor.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, aniden yorgun düşünüyorum.

"Bilmiyorum.

Muhtemelen."

"Gerçekten ülkeyi terk mi ediyor?"

Çenemi kapalı tutuyorum.

Ezekiel nefesini bıraktı. Gözleri ikiz şişler gibi beni delip geçiyor. "İstersen gitmez. Asla anlayamayacağım çılgınca bir nedenden ötürü seni seviyor, Alistair. Etrafta koşuşturup güzel sözler söyleyecek bir kadın değil ama seviyor. Sen onu sınırlarına kadar zorladığında bile senin yanında kaldı. İlk başta, kendine kanıtlaması gereken bir şey vardı. Sana da. Sonra da sana yakın olmakla ilgiliydi."

Kenya beni seviyor mu? O zaman neden ters yöne koşuyor? Neden beni kömürleşmiş parçalarımınla yüzleşmeye zorluyor? On metrelik bir sopayla dokunmak istemediğim zayıflıklarımınla.

"Tamam. Orada kal. Geceleri seni sıcak tutacaksa kontrole tutun. İK'ya Bayan Jones'un tüm tatil günlerini alacağını bildireceğim."

"Ezekiel."

Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri bana yaklaşık üç farklı dilde 'aptal' diyor.

Başka tarafa bakıyorum. "Ona cömert bir kıdem verin. Bu şirkette çok şeye katlandı."

"İnsanlar yanlış anlayacak. Sus gibi görünecek."

"İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. Belle's Beauty için deli gibi çalıştı. Ve bana katlandı..." Yutkunuyorum. "Tazmin edilmeyi hak ediyor. Bunun ilişkimizle hiçbir ilgisi yok. Ben de başkasına aynısını yapardım." Duraklıyorum. "Mümkün olan en kısa sürede yeni bir menajerlik şirketi listesine ihtiyacım olacak."

"Bunu gerçekten yapıyor musun?"

"Ne yapmamı bekliyorsun, Ezekiel? Ağlamamı mı? Hüzünlü müzik mi dinleyeyim? Eşofman giyip yatakta yatarak dondurma yemek mi? Benim bir

şirketi yönetmek için."

Bütün yüzü , sanki ekşi bir limon dilimini emiyormuş gibi. "Bayan Jones'un yerini dolduracak birini bulabilirsiniz. Onun iş ahlakına ve zekasına erişmek zor olacaktır ama bu . Bankada onu bulmak için dünyayı arayacak kadar paranız var. Ama sana saçmalıklarını söyleyecek ve seni sevecek birini bulma şansın hayatta bir kez olur." Eliyle kapıyı işaret ediyor. "Bir daha haddimi aşmayacağım ama sana en yakın çalışan kişi olarak hata yaptığını düşündüğümü bilmen gerektiğini düşündüm."

"Fazla ileri gitme Ezekiel. Yoksa Bayan Jones'un istifasıyla birlikte senin istifanı da işleme koyarım."

Gözleri keskinleşiyor.

Bu göğsünün ortasına isabet etti.

Ezekiel hızla dönüp kapıyı arkasından çarpıyor ve beni pişmanlık ve şaşırtıcı bir farkındalıkla baş başa bırakıyor. Artık resmen gittiğine göre Kenya'yı eskisinden daha çok özleyorum.

* * *

BELLE BİR MEŞE AĞACININ ETRAFINDA BİR KELEBEĞİ KOVALIYOR, SAÇLARI UÇUŞUYOR ve gözleri neşeyle parlıyor. Onu izliyorum ve göğsümdeki ağrı biraz daha iyi oluyor. Çok fazla değil. Ama katlanılabilir.

Darrel bana bir şişe su uzattı. "Uzun zamandır uyku hapi istemedin. Kötüleşti mi? Yine kabuslar mı görüyorsun?"

Hayır. Kabus görmedim. Sadece güzel rüyalar. Rüyalarımda Kenya hâlâ benimle, içimi aydınlatacak kadar sıcak gülümsüyor. O orada, kahverengi teni yumuşak ve esnek. Parmakları kollarımın üzerinde dans ediyor. Dudakları tatlı bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor.

Uyandığımda, bu bir kabus. Hayat kocaman, esneyen bir boşluktan ibaret. Kenya o lokantadan hışımla çıkıp istifa mektubunu gönderdiğinden beri, dünya etrafımda dönüyormuş gibi hissediyorum ama tamamen olmuş durumda.

Darrel bana endişeli bir bakış attı. "Pek iyi görünmüyorsun, Alistair."

"Ben iyiyim. Sadece meşgulüm. Henüz bir menajerlik şirketi bulamadık ve tuttuğumuz tüm asistanlar tam bir zaman kaybı oldu."

Kenya'ya hiç benzemiyorlar.

Ya da belki de Kenya olmadıkları içindir.

Elbette, elektronik tabloları sıralayabilir, bana kahve getirebilir ve rapor yazabilirler, ancak görevlerimde özellikle acımasız ağızlarını açmazlar. Pasif agresif e-postalar göndermezler, bu e-postalar bir fiyonk içine sarılmış dev bir orta parmak gibidir. Daha çok çalışmak yerine daha akıllıca çalışmanın dahiyane yollarını bulmuyorlar.

Darrel dudaklarını büzüyor. "İçiyordun."

Sadece birkaç tane ve sadece rahatlamak için. Ama işimi etkilediğini biliyorum, bu yüzden hapları istiyorum. Bir sarhoşa dönüşmek istemiyorum. Belle bundan daha iyisini hak ediyor.

Darrel gözlerini benden ayırıp ağaç dalında çırpınan kuşu inceliyor. "O ve Baby Box hakkında bir şey duydun mu?"

"Ezekiel benim için o toplantılara katılıyor. Halkla ilişkiler ekibi projeden tamamen sorumlu."

"Kaçıyorsun."

"Huzurumu korumayı seçiyorum. Çekip giden o."

"Ve onu takip etmeyen de sensin." Dirseğini bankın arkasına dayıyor. "Neden kadını geri almıyorsun?"

Güneş ışığı gözlerime vuruyor. Bu sabah gördüğüm rüyayı düşünüyorum. Kenya güneş ışığıyla kaplıydı. Güneş ışığından başka bir şey *yoktu*. Birbirimize sarılmıştık, kollarımız bacaklarımız o kadar sıkıca birbirine dolanmıştı ki bizi ayırmak için bir levye gerekirdi.

Kirpikleri göğsümde dalgalandı ve elinin sıcaklığı kalbime kadar ulaştı. Bir damga. Bir dövme. Sadece onun parmak izleriyle çözülebilecek bir kilit.

"Ben zaten hayatımızın geri kalanının nasıl olacağını düşünüyordum." Gözlerim kısıldı. "Beni böyle bir aptala dönüştürdü."

Darrel sessizce beni izliyor.

"Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Hiç kimseye ona güvendiğim kadar çabuk güvenmemiştim. O zeki, güzel, yetenekli-"

"Burada davanıza yardımcı olmuyorsunuz. Neden nerede olduğunu bilmiyorsun? Neden telefonunu yakmıyorsun? Neden harekete geçmiyorsun?"

Ağzımı kapatıyorum.

"Çünkü bu risk almayı gerektirir," diyor Darrel, sanki bir beyin tarayıcısı çıkarmış ve düşüncelerimi bir kürekle topluyormuş gibi. "Çünkü bu, o duvarları yıkmak ve hayatında ilk kez birine kalması için yalvarmak anlamına gelir. Bu, kontrolden vazgeçmek ve birine bağımlı olmak zorunda olduğunu göstermek anlamına gelir. Nefes alamayacak kadar bağımlı olmak."

Belle kıkırdıyor ve bir çiçeği . "Şuna bak, baba!"

Başımı sallayıp el sallıyorum. Sonra Darrel'a dönüyorum. "Fırtınalı bir ilişkiydi."

"Bull. Onu Belle ile sen tanıştırdın."

"Belle'i buldu-"

"Bana yalan söyleme, Alistair. Bu seni acınası gösteriyor." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Darrel ellerini birbirine kavuşturur. "Kız kardeşim herkesin içindeki iyiliği gören bir insandı. Aile içinde koşturmayı severdi. Dramdan nefret ederdi. Size meydan okumazdı. Çatışmayı seven bir tip değildi. Bu yüzden bir dadı tutmak zorunda kaldık. Annem ve babam sürekli yoklardı. Claire her zaman zayıf, üzgün ve yalnızdı. Birine güvenmeye ihtiyacı vardı. Birinin ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacı vardı. Her şeyi halledeceklerini ve düşünmek zorunda kalmayacağını. Ve senin bu yönünü seviyordu. Sorumluluğu almanı. Kontrolü ele almanı. Ondan atlamasını istemen onu en çok mutlu eden şeydi çünkü olabildiğince yükseğe zıplayarak sevgisini kanıtlayabilirdi."

Omzum çöküyor ve ellerim dizlerimin üzerinde düz duruyor.

"Kenya farklıdır. Ondan atlamasını istersiniz ve o da size ilk atlamanızı söyler. Sorumluluğu almanıza ihtiyacı çünkü hayatın ona attığı her şeyi atlatarak kazandığı yaralarla gurur duyuyor. Onunla sadece birkaç dakika geçirdim ama çok şey gözlemledim. Sessizliğe güveniyor. Kendi teninde. O hissetmedi

sıkıcı bir konuşma yapma ihtiyacı duymadı. Geçmişinizden ya da konuştuğumuz derin konulardan hiç çekinmedi. Rahat ve soğukkanlıydı, benim onun hakkındaki görüşlerimi umursamadı."

"Bu doğru değil. İnsanların bizim hakkımızda konuşmasından nefret ediyordu.

Onların fikirlerini önemsiyor."

"muydu?" Bir kaşını kaldırdı.

Boğazımı temizliyorum.

"Sence o kadar sıkı biri miydi, Alistair?"

"Hayır." Isırarak . "Bundan daha fazlasıydı. İtibarının boşa gitmesinden nefret ediyordu."

"Neden?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bana soru mu soruyorsun?"

"Uyanmanı ve kahvenin kokusunu almanı sağlıyorum. Şimdi, itibarının zedelenmesi onu neden rahatsız etti?"

"Çünkü kendi yolunu çizmek için çok çalıştı. Daha önce de sevdiği şeyler elinden alınmıştı." Kız kardeşi için okul sonrası kulüpleri bırakmak zorunda kaldığını itiraf etmesini düşünüyorum. "Ve kendisine ait hiçbir şeyi tekrar kaybetmek istemiyor. Onun için savaşacağıma söz versem bile kendini korumak için savaşmak istiyor."

"Senden ne istediğini düşünüyorsun, Alistair?"

Kaşlarımı çattım.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

Sanki içim karıştırılıyor ve Darrel kalbimdeki her şeyi ortaya çıkarıp netleştirene kadar peşimi bırakmıyor.

"Ortaklık," diyor sertçe. "O Claire değil. Onu boğmanızı istemiyor. Uçabilmesi için onu yukarı itmenizi istiyor. Yani birlikte uçacaksınız."

O Claire değil. Kenya'nın bana fırlattığı kelimeleri tekrarlıyor. Kalbimi göğsümden söküp uzaya fırlatan sözleri.

"Baba!" Belle dans ederek bana doğru geliyor. Eteklerinde minik yapraklar olan fırfırlı bir elbise giyiyor. Elinde bir buket kır çiçeği var. Dudakları parlak bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Bu çok güzel Belle," diyor Darrel.

"Bu benim için mi?" Ben soruyorum.

"Hayır." Kıkırdıyor. "Bu Bayan Kenya için." Gözlerim açıldı.

Darrel bana bilmiş bir bakış attı. "Öyle mi, Belle? Bayan Kenya'yı tekrar görmek ister misin?"

"Evet. Ama babam meşgul olduğunu söylüyor. Bu yüzden bunu ona göndermek istiyorum.

Ve onu çaya davet et."

"Acaba bu davetiyeyi kim göndermeli?" Darrel kaşlarını bana doğru kaldırarak mırıldanıyor.

Belle beklentiyle bana bakıyor ve ben de kalbimde benzer bir özlem olduğunu fark ediyorum. Kenya hayatımızda çoktan iz bıraktı. Her şeyin eskisi gibi olmasının hiçbir yolu yok. Bu sefalet içinde yaşamaya devam etmemin bir yolu yok.

Çiçekleri Belle'den nazikçe alarak onu kollarıma alıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Merak etme, Belle. Baban Bayan Kenya'nın bu çiçekleri almasını sağlayacak."

"Peki ya çay?"

"Bilmiyorum ama onu tekrar görebilmek için elimden geleni yapacağım."

* * *

KENYA'NIN EVİNİN ÖNÜNDE KALBIMDEN BAŞKA HIÇBİR ŞEYİM OLMADAN DURUYORDUM. eller hala olmadığım bir pozisyon.

Bir kadına hiçbir şey için yalvarmadım. Asla.

Ama Kenya pek çok açıdan benim için yeni. Aynı anda hem keskin hem de yumuşak. Bir fısıltıdan daha gürültülü ya da daha sessiz olabiliyor. Ağız beni kesebilir ya da içimde kırılan her şeyi iyileştirebilir.

Ona aşığım.

Ve ona haber vermeden bir gün daha geçiremem.

Kapıyı çalıyorum ve evde kimsenin olup olmadığını merak ederek bir süre daha bekliyorum.

Ama bu doğru değil.

Kapının altında ışıklar görüyorum. Ve gölgeler görüyorum.

Beni kabul edene kadar burada kalacağım. Telefona cevap vermediği, e-postalarımı yanıtlamadığı ya da özel mesajlarımı okumadığı için yapabileceğim tek şey bu.

Bu kapıyı çalmak ve görmezden gelinmek küçük düşürücü ama ne kadar aptal göründüğüm üzerinde durmayacağım. Kalbimi kurtarmak için umutsuz bir çabayla gururumu bir kenara atıyorum.

"Kenya." Kapıyı tekrar

çaldım. Tekrar.

Tekrar.

İsterse saklanabilir. Bütün günüm var. Hiç iş yaptığım yok. Dikiş yerlerinden ayrılıyorum ve yıpranmış kenarlar görünmeye başladı. Ezeziel bile kaşlarını çatı ve yeterince uyumadığım için beni azarlamaya başladı.

Kenya Jones beni mahvetti.

Ve muhtemelen benim kırık olmayan bir adamla tanışmak için başka bir ülkeye gitmeden önce sorumluluk alması gerekiyor.

Kapıyı tekrar çaldım. "Alo?"

Kapı açılıyor ve uzun boylu, ince yapılı, koyu tenli ve çarpıcı gözlü bir kadın bana kaşlarını çatarak bakıyor.

Boğazımı temizliyorum.

"Merhaba Sunny." "Neden yine buradasın?"

"Çünkü diğer seferlerde beni görmezden geldin." Onun yanından geçip gidiyorum. "Kenya burada mı?"

"Hayır." Elini kapıya çarparak girişimi engelliyor.

Arkama yaslanıyorum. "Kahve getirdim." Gözleri kâğıt bardaklara kayıyor.

"Ezeziel'in gizli kahvesi. Onun kahvesini tüm kahve dükkanlarınınkinden daha çok sevdiğini biliyorum."

Gözleri kısıldı. "Tam olarak ne istiyorsunuz Bay Alistair?"

"Onu görmek istiyorum." Sesim düz. "Bu sefer evde mi?" "Hayır, evde değil." Sunny kollarını göğsünde kavuşturuyor. Onu görüyorum.

iki arkadaşın da günlerdir tavırları var. "Öyle olsa bile senin kahveni içmezdi. Sonunda gözlerini açtı ve bunun kendisi için ne kadar kötü olduğunu fark etti. Çok zorlayıcı ve sağlığına zararlı."

Bana ters bakışlardan, java yerine beni mi kastettiğini merak etmeye başladım.

"Kenya'nın kahveden vazgeçeceğine inanmakta güçlük çekiyorum."

"Neye inandığınız beni ilgilendirmez. Burada işimiz bitti mi?"

"Kenya'nın evde olmadığına emin misin?"

"Bana yalancı mı diyorsun?"

Bu kadın hafif bir esintiyle uçup gidecekmiş gibi görünüyor. Onu kenara itip bir tehdit gibi içeri dalabilirim ama içgüdülerim bu yönümü dizginlemem konusunda beni uyarıyor.

Odaya bakmaya çalıştığımda önüme doğru kayıyor. "Kapıyla burnunu kırmadan önce geri çekil."

"Kenya bana onun en iyi arkadaşı olduğunu söyledi. Eğer şu anda evde değilse, nerede olduğunu biliyor olmalısın."

"Haklısınız. Ben Kenya'nın en iyi arkadaşıyım. Ve onun en iyi arkadaşı olduğum için, hayatını cehenneme çeviren o çirkin patrona onu asla satmam." Gözlerini bana dikti. "Bu soruna cevap oldu mu?" Kapıyı kapatmaya başladı.

Ayağımı çatlağın içine kaydırdım. "Bekle."

"Dayak yemek için , değil mi?" Huffs.

Kenya'nın olabildiğince açık sözlü ve inatçı olduğunu sanıyordum ama arkadaşı onu zorluyor.

"Kenya'yla gerçekten konuşmam gerek."

"Ve HGTV ile bir sözleşmeye ihtiyacım var, ama bunların hiçbiri olmuyor. O yüzden devam edin."

"Bak," diye hırılıyorum çünkü sakinlik rezervim , "ona üzgün olduğumu ve sadece onunla konuşmak istediğimi söyle." Kelimeyi söylerken ağzım titriyor ama ağzımdan çıkarıyorum. "Lütfen."

Yalvarıyorum.

Kenya Jones'un sesini duymak için yalvarıyorum.

Sunny kaşlarını çattı. "Çok geç kaldınız. O burada değil."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Ne?"

"Diğer şirketteki görevi için çoktan ayrıldı." Ellerini havada savurarak bana el sallıyor. "Son baktığımda hemşire köpekbalıklarıyla yüzüyor ve yerel halkla flört ediyordu. Özgürlüğünün tadını çıkarıyor. Adını hatırladığından şüpheliyim."

Dehşet göğsümü dolduruyor. Sabrım tükeniyor ve "Yalan söylüyorsun" diye bağıyorum.

"Düşündüğünüzün aksine Bay Büyük ve Kötü Milyarder, dünya sizin etrafınızda dönmüyor ve Kenya da öyle. Sizin müdahaleniz olmadan en iyi hayatını yaşıyor ve devam etmek istiyor, bu yüzden dışarı çıkın ve geri gelmeyin." Sunny parmak arası terlikleriyle ayağımı dürtüyor.

"Bekle." Belle'in çiçeklerini ona uzattım.

Ona kötü kötü bakıyor. "Nedir bu? Bir çeşit voodoo bebeği mi?"

"Hayır. Kızımdan."

Saklamadan önce gözlerinde şaşkınlık titreşiyor.

"Bunu Kenya'ya iletebileceğini umuyorum."

Sunny bir an için çiçekleri domuz gibi ağzıma sokacak gibi oluyor ama çiçekleri elimden kapıyor. "Tamam. Güle güle."

Kapı yüzüme kapandı.

Koridorda amaçsızca ilerliyorum. Ya Kenya yurtdışında başka biriyle tanışır mı? Başka bir adamın o muhteşem kıvrımlara hayran kaldığını ve o keskin ağzı evcilleştirdiğini hayal ettiğimde damarlarımda kıskançlık ateşi yanıyor.

Bu kadar çabuk başka birini bulmasına imkan yok. Asla... Ama ya bulursa?

Kararlılık ateşimi körüklüyor. Bu iş bitmedi. Uzun bir atışla değil.

Arabaya doğru acele ediyorum. Bernard bana umutlu bir bakış atıyor ama yüzümü görür görmez umutları kırılıyor.

"Bu sefer de sizi görmedi mi efendim?" "Beni

Bebek Kutusu'nun merkezine götür." "Bebek

Kutusu mu? Neden birdenbire?"

Yumruklarımı sıkıyorum. "Kenya ülkeyi terk etti ve öyle ya da böyle Walsh'tan nerede olduğunu öğreneceğim."

BÖLÜM 21

KIRMIZI MÜREKKEP

KENYA

SUNNY yatak odama giriyor ve kapıyı gıcırdatarak açıyor. "Kızım, bana patronunun *ateşli* olduğunu söylememiştin!" Yüzünü yelpazeliyor. "Fotoğrafları onun hakkını *vermiyor*. Ve o çok gergin. Eve girip seni bulmak için etrafta tepinecek sandım."

"Yapmadığına şaşırdım," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor.

Sunny, Alistair'in ne kadar öfkeli olabileceği hakkında hiçbir fikre sahip değildir. Tek umursadığı şey sonuçlar ve onları elde etme yolculuğu mu? İş halledecekse sana bir beygir gibi davranacaktır.

"Yine de biraz üzücüydü," diye itiraf ediyor. "Merdivenlerden koşarak olmalı çünkü ter içindeydi."

Kirpiklerim titriyor. "Öyle miydi?"

Başını sallıyor.

Bunu hayal etmek benim için zor. Ama sonra... Holland Alistair'in efsanevi pislik tavırlarından daha fazlası var.

Şoförünün hasta karısının hastane masraflarını ödeyecek türden bir adam.

O, iyi bir okuldan gelsin ya da gelmesin, iyi bir diploması olsun ya da olmasın, birinin çabalarını onurlandıran bir adamdır.

Kızına bir miras bırakmak için kendini yerin dibine sokacak türden bir adam.

Bu yönünü herkese göstermiyor ama ben gördüm. Huysuz ifadesinin yumuşayıp şefkate dönüştüğünü gördüm. Sert ağzının yumuşak bir şekilde benimkine sürtündüğünü, kalbimin çırpınmasına ve sıkışmasına neden olduğunu hissettim. Karısından ve o geceyle ilgili pişmanlıklarından bahsederken sesinin alçaldığını ve sertleştiğini duydum.

"Üzgünsün," diye mırıldanıyor Sunny. Yatağa uzanıp yüzüstü dönüyor ve sivri çenesini avucunun içine alıyor. "Ona hâlâ burada, şehirde olduğunu söylemeli miydim? Karayipler'de yarı çıplak bir dalgıçla çılgın ve tutkulu bir aşk yaşadığını söylememeli miydim?"

Oturur pozisyona yuvarlandım. "Sen ne?"

Az önce Alistair'in sesini duydum ve neredeyse ağlamaya başlayacaktım. Söylediği her kelimeyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve kendimi açığa vurmak istedim. Uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden kapımı kilitledim ve onu bastırmak için yüksek sesli müzik açtım.

Sunny'nin onu benden uzaklaştırmak için bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim.

Sunny bana kocaman bir sırıtış fırlatıyor. "Tek yaptığım senin yeniden biriyle çıktığını ima etmektir. Bir dalgıç hakkında hiçbir şey söylemedim ama ! Bu onun işine gelirdi."

Başımı sallıyorum.

Arkasına yaslanıyor. "İtiraf etmeliyim ki beni şaşırttı. Makalelerde onun tamamen işle ilgili olduğundan bahsedildiği için, biraz daha... soğukkanlı olacağını düşünmüştüm. Ama senin başka biriyle birlikte olabileceğinden bahsettiğimde, dalağını patlatacağını düşündüm." Kahkahasını bastırmak için ağzını kapatıyor. Bunları nasıl komik bulabildiğine dair hiçbir fikrim yok. "Sen neredeyse oraya uçup o adamı komaya sokacaktı gibi görünüyordu."

"Şu var olmayan adam."

"Hey, eğer beğenmediysen onu arayıp hikayeyi düzeltebilirim. Aldırmayacaktır."

"Hayır." Elinin üzerine atladım. Alistair'e geri dönersem hiçbir şey değişmeyecek. Hâlâ sorunları kendi başına çözmeye devam edecek. Bana hâlâ kendisiyle birlikte savaşan biri gibi değil de çalışanıymışım, emir verdiği biriymişim gibi davranacak.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ayrıca hayatımda gördüğüm en tuhaf çiçek buketini de getirmiş."

"Çiçekler mi?"

"Kızından geldiğini söyledi." Öfkelenildi. "Sana ulaşmak için çocuğu kullanıyor. Bu tam da bir üst düzey manipülasyon."

"Alistair istediğini elde etmek için Belle'i *as/a* kullanmaz." Bebek Kutusu sahasından sonra yaşadığımız ilk büyük patlamayı düşünüyorum.

Sunny şaşırmış görünüyor. "Emin misin?"

"Çiçekler nerede?"

"Burada bekle. Ben getiririm." Yataktan yuvarlanarak çıktı ve bir saniye sonra, parkta serbest bırakılmış yaramaz bir dört yaşındaki çocuk tarafından koparılmış gibi görünen bir küme kuru çiçekle döndü.

Çiçeklere bakıyorum ve gözlerim yaşıyor.

Sunny endişeyle beni inceliyor. "Tanrım, bir şey mi kaçıyorum? O bir milyarder ama bu şey sanki sokaktan toplanmış gibi görünüyor."

"Belle'di," diye fısıldıyorum kısık sesle. Alistair'in bana bir çiçekçi dükkânı almaya gücü yeterdi ama buradaki çiçekler kadar değerli olmazdı.

Sert bir özlem kalbimin ortasını kazıyor. Nefes alamıyorum, acıya bir saniye daha dayanamıyorum.

"O... iyi görünüyor muydu?" . Sunny'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Terlediğini söylemiştin." Alistair'in bu kadar üzgün göründüğünü hayal etmek zor. Genellikle İtalyan takım elbiseleri ve mükemmel saçlarıyla GQ modeline hazırdır.

Belle ile birlikte olmadığı sürece. O anlarda, üç parçalı takım elbisesini bir Henley ve kot pantolonla değiştirir. Saçları nasıl isterse öyle dökülüyor. Ela gözleri memnuniyetle parlıyor. Beynim bu görüntüyü sanki yörüngede dönüyormuş da serbest kalmak için fırsat kolluyormuş gibi canlandırıyor.

"Sunny uzun, narin bir parmağını battaniyeye vurarak, "İşkence görmüş gibi görünüyordu. Sanki biri kalbini ölümüne dövmüş gibiydi. Sefil bir haldeydi." Çenesini ovuşturuyor. "kadar sefil."

Bir elimi ağzıma götürüyorum ve titreyerek nefes alıyorum. Alistair işkence görmüş gibi mi görünüyor? Sefil mi? Hayal etmesi zor.

Kimseye ihtiyacı yok. En azından, bunu asla kabul etmez. Kimsenin bilmesine izin vermez. Bana öyle geliyor ki tek ihtiyacı olan oyuncak bir askerdi. Savaşmadan aşağı yukarı hareket ettirebileceği biri.

Zor yutkunuyorum.

Bu konuda yanılıyor olmam önemli değil. Acı çekiyorsa da önemli değil.

İşimiz bitti.

Tamam. Ama

Belle.

Parlak çiçeklere bakıyorum. Birden onları toplayıp yatak odasından çıkıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Sunny koşarak soruyor.

Bir vaz0 bulana kadar ileri geri bakıyorum. Lavaboya götürüp suyla dolduruyorum.

"Kenya, beni korkutuyorsun." Kaşlarını çatıyor. "Lord Hotness'ın sürekli kapımıza gelip onunla konuşman için yalvardığını biliyorum ama bunu bu kadar kolay yapamazsın."

Su dolu olduğu için daha ağır olan vazoyla yanından hışımla geçip gidiyorum.

Geri adım atıyor. "Sana ulaşmasına izin veremezsin." "Bunu Belle gönderdi."

Gözlerini kısar. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü ben öyleyim." Çiçekleri şefkatle alıyorum ve teker teker vazoya yerleştiriyorum.

"Peki. Kızının *olduğunu* söyle. Gözlerindeki şefkatli bakışa bakılırsa, muhtemelen bilerek gönderdi. Küçük kızına karşı bir zaafın olduğunu biliyor."

Çiçekleri özenle düzenliyorum.

"Kenya, beni dinliyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Bileğimi tutuyor ve sesini alçaltıyor. "Zengin bir pislik senin yerine hayatına karar verirken zor durumdaki genç kıızı oynamak istemediğini söylemiştin. Onun mağara adamı içgüdülerini kontrol etmeyi öğrenememiş büyük bir alfa hıyarı olduğunu söyleyen sendin. Bunu sen söyledin. Ben değil."

Evet.

Ama Alistair'e sırtımı dönmem Belle'e de sırtımı döneceğim anlamına gelmiyor.

* * *

"BENİMLE BULUŞTUĞUN İÇİN TEŞEKKÜRLER." PARMAKLARIMI BARDAĞIN ETRAFINDA KAYDIRIYORUM. BU

havada bir duman bulutu bırakıyor. Sert kahve kokusu bana cesaret veriyor.

Darrel karşımdaki sandalyede dik ve uzun oturuyor. Omuzları ince beyaz tişörtüne dayanıyor. Kalın parmakları masanın üzerinde düz duruyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bana ulaşmana şaşırdım."

"Ezekiel'i aramak istedim ama onun sadakati Alistair'e ait. Bunu bir sır olarak saklayamaz."

"Sır tam olarak nedir? Benimle buluşuyor olman mı yoksa şehre geri dönmüş olman mı?"

"İkisi de." Bakışlarım uzaklaşıyor. "Aslında şehirden ayrılmadım." Yeşil gözleri zümrüt havuzlar kadar genişliyor.

Zoraki bir gülümseme sunuyorum. "Sürpriz."

"Alistair gittiğinden o kadar emindi ki. Walsh ile kavga etmek için neredeyse Baby Box ofislerini basıyordu. Bernard onu sakinleştirebilmem için muayenehaneme götürmek zorunda kaldı yoksa önümüzdeki birkaç ayı hapiste geçirecekti."

Stricken, parmaklarımı fincanın üzerinde sıkıyorum.

Darrel sessizliğin sürmesine izin veriyor ve onunlayken sessizlikte bir gariplik olmadığını fark ediyorum. Alistair ile durum farklı. Onun sessizliği kalın. Zonkluyor. Çatırdayan, ham enerjiyle dolu. Sessiz anları bile gürültülü.

Darrel farklı türde bir güçlüdür. En yenilmez olduğunuzu hissettiğiniz anda size sinsice yaklaşan türden. Gürültülü ya da agresif değildir, ama aynı derecede güçlüdür.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Kahvesinden bir yudum alıyor. "Sanırım Baby Box'ta değilsin. Eğer orada olsaydın, Belle's Beauty'den biri seni görür ve Alistair'e bildirirdi."

"Hayır, o anlaşmayı kabul etmemeye karar verdim." "Yeterli para yok mu?"

"Para değildi. Ya da pozisyon. Ya da Walsh." Hızla göz kırpiyorum. "Bendim. Alistair'le çalışarak aldığım yüklü maaş çekleri sayesinde sonunda faturaları ödemek için çılgınca bırakıp hayatımda ne yapmak istediğimi gerçekten düşünme şansım oldu."

"Peki ne keşfettiniz?" Sözleri sabırlı. Gözleri tamamen bana odaklanmış durumda. Araştırıyor ama yine de kendimi tamamen rahat hissediyorum.

"Benim ilk aşkım edebiyattır. Alistair için o raporları yazarken bile dışarı sızıyordu. Bir keresinde bunun için beni azarlamıştı." Dudaklarım bilinçsizce . "Raporuma 'çiçekli' dedi. İlk başta çok alındım ama bunun bir tür iltifat olduğunu fark ettim." Parmaklarımla vuruyorum

masanın üzerinde. "Daha önce doğru referanslara sahip değildim ama Belle's Beauty'nin başvurumdaki gücüyle şehrin en büyük yayınevlerinden bazılarına mülakat için geri çağırıldım. Dün bir kabul mektubu aldım. Önümüzdeki hafta başlıyorum. Yardımcı editör olarak."

"Aferin size Bayan Jones. Hayallerinizi gerçekleştirebildiğiniz için mutluyum."

"Evet." Parmaklarım bardağın kenarında kayıyor.

Beni incelemeye devam ediyor. "Bayan Jones."

"Mm?"

"Bugün beni neden konuşmak için çağırdınız?"

"Belle hakkında." Aşağı bakıyorum. "O iyi mi?"

"Benden çok Alistair'e sormalısın."

"Biliyorum, ama..."

Sert ifadesi biraz yumuşar. Ellerini birleştirerek öne doğru eğilir. "Belle sık sık seni soruyor. Alistair'in onun inanacağı bahaneleri tükenmeye başladı."

Kalbim küt küt atıyor ve serbest düşüşe geçmiş gibi hissediyorum. "Gerçekten mi?" Başını sallıyor. "İkisi de seni çok özleyiyor."

"İkisini de

söyledin."

"Ciddiydim."

Telefonum çalıyor.

Asık suratla kaldırıyorum ve yeni metne kaydırıyorum.

Hollanda: Belle seninle konuşana kadar yemek yemeyi reddediyor. Beni görmezden gelmeye hakkın olduğunu biliyorum ama lütfen Kenya, onunla konuşmak için biraz zaman ayırabilir misin?

Şok içinde göz kırpmıyorum.

Darrel iki kaşını da kaldırır. "Sorun nedir?"

"Alistair..."

"O ne?"

"Bana *ya/varıyor*." Telefonu çeviriyorum ve mesajı ona gösteriyorum. "Lütfen dedi."

Darrel'in çenesi sıkıştı. mücadeleyi görebiliyorum. Amca olmak ile tarafsız olmak arasındaki bölünmeyi.

"Seçim sizin ama Belle adına olursam, basit bir görüntülü aramadan memnun kalacağınızı düşünüyorum."

"Arayacağım." Alistair hayatında ilk kez bana yalvarırken nasıl aramayayım?

"O değişiyor, biliyorsun," diyor Darrel sessizce. "Onu düzeltilmesi gereken yanlarıyla yüzleşmeye zorladın. Olgunlaşıyor. Bu sayede birkaç şeyin farkına vardı."

"Bu Alistair'e geri dönmekle ilgili değil. Sadece Belle'in iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Pekâlâ. Buna saygı duyuyorum. İlişkinize karışmayacağım ama bilmeniz gerektiğini düşündüm." Telefona doğru başını sallıyor. "Sevdiği insanlar için yalvarmaya hazır olduğunu. Ve sen de bu sayının içindesin."

Peçetemi bir top haline getirdim. "Bugün benimle görüştüğün için teşekkür ederim Darrel."

"Elbette." Boyu kadar yükselir ve faturayı alır. "Bununla ben ilgilenirim."

"Bekle."

Dönüyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Bundan kimseye bahsetmesen olur mu? Buluşmamızdan?"

"Kimse nerede olduğunu benden öğrenemeyecek." Gülümsemesi acımasız. "Güven bana. Sır saklamakta iyiyimdir."

Başımı sallıyorum çünkü ona inanıyorum. Omuzları o kadar geniş. Yüzü kayıtsız. Hiçbir şey onu etkilemiyormuş gibi görünüyor ve bu taş gibi kişiliğini neyin sarsabileceğini merak ediyorum.

Darrel gittiğinde, Alistair'e cevap veriyorum.

Kenya'da: Bugün boşum. Eve gittiğinde bana haber ver, onu arayayım.

Tepkisi anında oldu.

Hollanda: Artık evdeyim.

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacak. Öyle mi? Hollandalı Alistair ne zamandan beri cumartesi günleri izin yapıyor? Hafta sonu kavramını anlamıyor. Her zaman işinin başında, insanların hayatını zindan ediyor.

Telefonum gelen bir görüntülü arama ile aydınlanıyor.

Panik içinde, kafenin yerimi belli etmeyecek bir bölümünü bulmak için çabalıyorum. O kadar tırtıklı hareket ediyorum ki başparmağım ekrana çarpıyor ve aramayı kabul ediyorum.

Mahcup bir şekilde ayağa kalkıp geriye doğru yürüyorum ve en yakın boş duvarı arıyorum. Gülümsemem gergin ve "Selam Belle" derken sesim titriyor.

"Bayan Kenya!" Güzel yüzü ekranı dolduruyor. Hafif bir kızarıklık yanaklarını kaplıyor ve ağlayıp ağlamadığını merak ediyorum.

"Seni gördüğüme çok sevindim." Duvar kenarındaki bir sandalyeye yerleşiyorum ve odanın çok gürültülü olmamasını umuyorum. Kafe nispeten boş, ama kahve makinelerinin vızıltısı bir fabrika gibi ses çıkarıyor.

"Çiçeklerimi aldın mı?"

"Mmhm." Yüzüme içten bir gülümseme yayılıyor. "Çok güzellerdi."

"Babam uzakta olduğunu söylüyor." "Uh..."

"Ama annem gibi değil. Annem cennette. Onu göremiyorum ama seni görebiliyorum."

Kalbim tüm engelleri deviren bir uzun atlamacı gibi dönüyor. Bu çocuk daha değerli olabilir mi?

"Evet." Başımı sallıyorum. "Evet, ne zaman beni görebilirsin."

"Yaşasın!" Belle sevimli bir dans yapıyor.

Telefon titriyor ve tıkırdıyor.

Alistair'in derin sesi çınlıyor, "Dikkatli ol, Belle. Yataktan düşersen dikkat et."

Kaskatı kesildim.

"Baba," diye bağılıyor Belle neşeyle, "gel de Bayan Kenya'yı gör." Küçük parmakları telefona uzanıyor ve sahne yeniden karmakarışık bir hal alıyor. Bir an sonra Alistair'in yakışıklı yüzü ekranda belirir.

Parçalanacak kadar kalbim kaldığını düşünmüyordum, ama kalanın içimden patladığını fark ettim. Onu gördüğümde ellerim titriyor. Eğer kendimi , Darrel'ı arayıp bir seans ayarlamam .

"Merhaba, Kenya." Adımı hafifçe söylüyor. Saygıyla. Sanki belli bir desibelin üzerinde telaffuz edilemeyecek kadar özelmış gibi.

Bu beni mahvediyor. "Alistair."

Özlemimi belli etmemeye çalışıyorum. Eğer birlikte , yaptığımız gibi bitmeseydi, adını söylemem için bana hırlardı. Ben de o hiç beklemediği bir anda bu isteği duymazdan gelirdim.

Ama birlikte değiliz.
Ve o güçlü, hipnotize edici ela bakışlara kanmamaya kararlıyım.
Belle telefonu babasından uzaklaştırır. "Bayan Kenya, ne zaman dönüyorsunuz?"
"Emin değilim," diyorum geldiğince neşeyle. "Ama merak etme. Beni ne zaman özlersen arayabilirsin."
"Gerçekten mi?"
"Her zaman cevap vereceğim." "Söz veriyor musun?"
Bir ağırı midemi tırmalıyor. "Söz ver."
Belle heyecandan titriyor. Gülümsemesi çiçek açıyor ve tombul yanakları gözlerine doğru bastırıyor.
"Pekala, Belle. Bayan Jones'un yapacak işleri var. Güle güle de." "Güle güle." Belle bana neşeli bir el sallıyor.
Geri . "Hoşça kal, Belle."
"Sizi tekrar arayacağım, Bayan Kenya! Çay içebiliriz!"
"Kulağa çok hoş geliyor," diye .
Alistair telefonu kendine çevirir. Kararan gözlerle, "*Teşekkür ederim*" der.
Başımı salladım ve kapattım.
Başım ağırlaştı ve tüm dünyam kontrolden çıkmış gibi hissediyorum. Onlardan uzak durmakta çok iyiydim. Ondan. Ama şimdi biraz tadına baktım ve kendimi alkolik gibi hissediyorum.
Bu yüksekliğin sadece bir fantezi olduğunu biliyorum. Ve belki de her şey çökecek ve yanacak. Ama Belle ve Alistair'i hayatımda tutabilirsem, bu küçük şekilde, belki sonunda onları geride bırakacak güce sahip olduğumda çok fazla acı çekmeyeceğim.

* * *

BU TELEFON GÖRÜŞMESİ BİRÇOK GÖRÜŞMEDEN BİRİ.

göre, dört yaşındaki bir çocuğa her çağrıyı cevaplayacağınızı söylerseniz, o da arar... hem de çok. Ve bir söz verdiğim için, her zaman

Cevap ver.

Bazen işle meşgul oluyorum ve ona ulaşamıyorum.

Bir yayınevinde profesyonel editör olmak hayal ettiğim gibi romantik bir deneyim değil. En çok satanlar listesine girecek bir kitapla kıvrılıp sıcak kahvemi yudumlayacağımı ve kelimeleri kırmızı mürekkeple işaretleyeceğimi sanıyordum.

Görünüşe göre, yine matbaacıyla evliyim. Ve çöpe atılanlar dışında el yazması yok.

Bir yayınevinde teslim tarihleri çok hızlıdır, çok satan bir paket yaratma baskısı çok şiddetlidir ve neredeyse Belle's Beauty'deki stresli işime benzer.

Ama patronum gözleri insanı mızrak gibi delip geçen muhteşem bir adam değil. Çok yüksek beklentileri olan ve hayatı zorlaştıran pasif agresif bir kişiliğe sahip yaşlı bir kadın.

Yazı işleri müdürümün iğneleyici sözleri yüzünden Alistair'in huysuz ve açık sözlü kişiliğini takdir etmeye başladım. Yüzünüze karşı duygularınızı incitmekten , ki bu berbat bir şey. Ama bu, arkanızdan hakarete uğramaktan ve sessiz bir şekilde altınızın oyulmasından daha iyidir. Alistair'in liderlik tarzını özlediğime inanamıyorum ama gerçek bu.

Şu anda, yaklaşan birleşme nedeniyle herkes daha da endişeli. Mülkiyet el değiştiriyor ve yayınevindeki hiç kimse toz duman dağıldığında hala bir işi olup olmayacağından emin değil.

Genel yayın yönetmenim benden çıkarıyor ve onun sayesinde, en iyi sonuçları almak için size sert davranan bir patron ile öfkeli güvensizlikleri ve kindar bir ruhu olduğu için size sert davranan bir patron arasındaki farkı nihayet anladım.

Son birkaç gündür iş çok yoğun olduğu için Belle'i yatma saatinde aramaya başladım.

Bazen o uyuyor ve Alistair bana cevap veriyor. Telefonu kapatmam gerektiğini bilmeme rağmen ona Belle'i soruyorum, o da bana günümün nasıl geçtiğini soruyor ve bu genellikle bütün gece süren bir sohbe dönüşüyor.

Son zamanlarda daha sık olmaya başladı. Belle'i sormak için arayacağım.

Cevap verecek.

Ve sonra konuşma oradan devam edecek.

Ateşle oynadığımı biliyorum. Ve Alistair'in kalbimi ona bağlamak için kızına olan sevgime bel bağladığını öğrenmek beni şaşırtmayacak.

Ama düşüncelerimi ona yansıtmanın *iyi* hissettirdiğini de inkar edemem. Özellikle de stresli olduğumda ve iş yerinde sırtımı duvara dayadığımda.

Başka desteğim olmadığından değil. Sunny benim yer alıyor çünkü o bir kızın isteyebileceği en harika en iyi arkadaş. Ama her zaman benimle aynı fikirde olmak yardımcı olmuyor.

Alistair bu sorundan muzdarip değil. Kaba ve . Ona ilettiğim her sorun soğuk ama taktiksel bir çözümle karşılanıyor.

Bazen onun tavsiyelerini uygulamak istiyorum. Bazen de .

Ancak onun görüşlerinin çok değerli olduğunu ve her zaman farklı bir bakış açısı sunduğunu öğrendim.

O benim hayatımdaki bir değer.

Ve hala kalbimi .

Neyse ki aramızda yerleşik bir sınır var. Benim denizaşırı olduğumu düşünmesi, tırmanamayacağı bir duvar.

Güvend

eyim.

Şimdilik.

* * *

BİRKAÇ GÜN SONRA EVE GELDİM VE SASHAARACINI

Park yeri.

Tüm vücudum endişeyle dolup taşıyor. Düğünü yaklaşıyor. Burada ne işi var?

Başımı eğip fark ettirmeden yanından geçmeye çalışıyorum ama çok başarısız oluyorum. Sasha'nın arabasının kapısı uçarak açıldı ve o da kaldırıma fırladı.

Ay ışığı dalgalı kahverengi saçlarının ve gözyaşlarıyla parlayan kahverengi gözlerinin üzerine dökülüyor. Kapısının üstünü tutuyor, manikürlü tırnakları arabanın yeşil boyasına karşı zarif.

"Kenya, konuşabilir miyiz lütfen? Sadece bu seferlik beni dinle." Ayaklarım kaldırımda yavaşça durdu.

O hâlâ senin kardeşin, diyorum kendime.

Tereddütle dönüp tekrar ona bakıyorum. Arabanın yanında duruyor, yanağından bir damla yaş süzülüyor ve gözleri çaresizlik içinde benimkileri arıyor.

Alistair'den ayrıldıktan sonra Sasha ile konuşmak için uygun bir halinde değildim, bu yüzden numarasını engelledim, Felice'den gelen tüm mesajları görmezden geldim ve temelde kafamı kuma gömdüm.

Ama kimse öğrenmesi gereken derslerden kaçamaz.

Arabasına doğru yürüyorum.

Kapıyı çarparak kapatıyor ve bana doğru adım atıyor. "Hadi yukarı çıkalım.

."

"Asla olmaz. Sunny seni görürse öldürür." Arabasını işaret ettim.

"Bunu orada yapıyoruz."

Tartışmak istiyor gibi görünüyor.

"İster al ister alma, Sasha." Parmaklarımı ön cama vuruyorum.

"Ne yapmak istiyorsun?"

Kapının kilidini açıyor, içeri giriyor ve yolcu kapısını benim için açıyor.

Arabaya bindim ve önüme baktım. "Neyin var?" Başını sallıyor, gözlerini siliyor. "Hiçbir şey yok."

Alaycılığım nazik olmaktan çok uzak. Neden sabırsız olduğumu anlamak zor değil. Birkaç gün içinde, kalleş kız kardeşim, kalleş eski sevgilimle evlenecek. Merhametimi bulamıyorum.

"Ben aptal değilim Sasha, o yüzden bana aptalmışım gibi davranma. Sorun nedir?"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Hiçbir şey."

"Gerçekten mi?" Tıslıyorum. "Sanırım rastgele ağlamak tamamen normal. Sen iyi olduğuna göre, burada olmama gerek yok."

"Bekle. Ben... bu rastgele değil..."

"Biliyorum. Bunun bir nedeni olmalı-" "...

Hormonlar."

Sözleri aklıma kazındı.

Başımı çeviriyorum. "Hormonlar mı?"

Başını sallıyor. Yutkunuyor. "Ben hamileyim. Drake ve ben."

Parçalar yerine oturuyor.

Felice Sasha'nın sağlığı konusunda çok korkuyordu. Mesele sadece kanserin geri dönmesi değildi. Bebekle de ilgiliydi.

Drake'in onunla hemen evlenmesine şaşmamalı. Ailesine karşı her zaman güçlü bir sorumluluk duygusu hissetmiştir. Annesini terk eden babası gibi olmak istemedi.

Aynı zamanda düğünün neden bu kadar çabuk gerçekleştiğini de açıklıyor. Sandalyeme gömülüyorum, zihnim düşüncelerle dolup taşıyor.

"Yaptığının berbat bir şey olduğunu biliyorum ama Drake'i önemsiyordum. O da beni seviyor. Bir ailemiz olacak. Sen neden bunun bir parçası olamıyorsun?"

Böyle bir olamaz. Kız kardeşim burada beni azarlamıyor. Yine. Bana ihanet etti. Üzerimde tepindi.

Ve bu önemli değil.

Benden her zaman yaptığım gibi sineye çekmem ve onun nedimesi olmam bekleniyor. Memnuniyetle yaptığım gibi.

"Sasha, artık dursan iyi olur."

Gözleri kararlılıkla parlıyor. "Şu milyarder patronunla takıldığını duydum. Belli ki hayatına devam etmişsin."

Sabırım bir hayal kırıklığı uçurumuna düşüyor.

Öne doğru eğiliyor. "Gördün mü? Ortaya çıkmanın risklerini bildiğin halde onunla birlikteydin. Onu o kadar çok sevdin ki uzak duramadın. Şimdi beni anlamıyor musun?"

"Patronumla çıkmıyorum," diye

tükürdüm. "Ama çıkıyordun."

"Her şey bitti."

"Yani oyunu oynadınız ve üstesinden gelemediniz. Kazıklandın. Gördün mü? Kalbini kontrol edemezsin, Kenya. Hiçbirimiz edemeyiz. Aşkın en çılgınca şeyleri bile doğru hissettiren bir yolu vardır. Şimdi nereden geldiğimi anlıyor musun?"

"Aynı şey değil," diye түküldüm. "Sakin Drake'le yaptıklarını benim patronumla çıkmamla kıyaslamaya kalkma."

"Hâlâ kızgın mısın, Kenya?" Dudakları adımı söylerken büzülüyor. "Bunu gerçekten bu kadar uzatmak zorunda mıyız?"

Dosdoğru önüme bakıyorum. Gece hareketsiz. Rüzgârla eğilen ağaçlar dışında hiçbir şey hareket etmiyor.

"Aile et ve kandan ibaret değildir." Kafamın içinde Alistair'i duyuyorum.

"Biliyorsun," diye fısıldadım, "kan bağımız olmasa da seni her zaman kardeşim olarak gördüm. Senin yanında olmak için her şeyden vazgeçmeye hazırdım çünkü aile böyle bir . Ama her şeyden vazgeçen tek kişi bensem ve alan tek kişi sensen, bu aile değildir." Gözlerim onunkilere kayıyor. "Bu sahipliktir. Sana boyun eğmemi bekliyorsun çünkü bu hep böyle oldu. Ve yine istediğini elde edemeyeceğini kabullenemiyorsun."

Bir kolunu karnının üzerine sarkıtır. "Kenya, hamileyim. Bir ailem olacak. Cidden bana ve çocuğuma sırtını mı döneceksin?"

Kalbim çarpıyor. Kararlılığıma sızmak ve ondan bir ısırık almak isteyen suçluluk duygusuna direniyorum. Her zaman Sasha'ya teslim oldum. Her zaman. Erkek arkadaşımın yatmasının bizi etkilemeyeceğini düşünmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Çenemi kaldırıyorum. "Seni seviyorum, Sasha. Sen benim kız kardeşimsin ve her zaman birlikte anılarımız olacak. Her zaman bir geçmişimiz olacak. Ama artık beni kullanmana ve bana kötü davranmana izin vermeyeceğim. Artık beni ezip geçmene ve aşk yüzünden bunu kabul etmem gerektiğini söylemene izin vermeyeceğim. Aşk böyle bir şey değil. Ve aile de bu değildir."

"Kenya, lütfen." Uzandı ve elimi tuttu.

Onu silkeledim. "Düğününüzün yakınında olmayacağım, bu yüzden beni aramayın ve fikrimi değiştirmemi beklemeyin."

Büyük gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanır. ardına.

Yolcu koltuğunda hareketsiz kaldım. "Şimdi senin için bir taksi çağıracağım ve seni eve bırakmalarına izin vereceksin çünkü bu durumda araba kullanamazsın. Bu senin kız kardeşin olarak benim son eylemim olacak."

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Sesi havada zehir gibi uçuşuyor. "Neden böyle bir b-"

Gülümsüyorum ve taksi çağırmak için telefonumu elime alarak sözünü kesiyorum. Bir kasırğa gibi titriyor, göğsü inip kalkıyor.

Kapımı iterek açtım. "Şoför on dakika içinde burada olacak. Kendinize iyi bakmanızı tavsiye ederim. Sen ve bebek için." Benim

gözleri karnına düşer. "İyi bir hayatın olsun, Sasha."

Arabadan indiğimde kornanın kısa aralıklarla çaldığını duyuyorum. Sasha ellerini direksiyona vuruyor ve ağlıyordu. Renkli ön camdan evlilik yüzüğünün parladığını görüyorum.

Kalbim ağırlaşıyor, bir parçam hala kız kardeşime koşmak ve tüm sorunlarını ortadan kaldırmak istese de kendimi merdivenlerden yukarı sürüklüyorum.

Dairesine girdiğimde Sunny ayağa fırladı. "Sasha'yı gördüm. Söyle, ben de sopamla oraya gideyim."

"Hamile," diyorum bıkkınlıkla. "Ne?"

Çenesi düştü.

Bir elimi kaldırdım. "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

Banyoya gidip duvara yaslanırken Sunny endişeyle beni izliyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

Ben korkunç bir
insanım. Berbat
biriyim.

O hamile. Bana ihtiyacı var. Ne olursa olsun onun yanında olmalıyım.

Şüpheler gölgelerden çıkıp küçük böcekler gibi bana saldırıyor. Cildimin her yerinde geziniyorlar ve yanana kadar acılarımı deşiyorlar.

O anda telefonum çaldı. Arayan
Belle'di.

Hemen yanaklarımı kuruluyorum ve ona bakıyorum. "Belle,
merhaba bebeğim!" "Merhaba, Bayan Kenya."

"Naber?" Sesim boğuk çıkıyor.

Neyse ki çok fazla bir şey söylememe gerek kalmadı. Günüyle ilgili konuşmaya başlıyor ve sohbeti devralıyor.

Uygun noktalarda gülümsemeyi ve başımı sallamayı başarıyorum. Memnun görünüyor.

Bir süre sonra Alistair telefonu nazikçe kızının elinden alır ve ona gidip Bayan Hansley'e akşam yemeği için yardım etmesini söyler.

"Tamam." İki atkuyruğu sallanarak neşeyle ayağa fırlıyor. "Hoşça kalın, Bayan Kenya."

"Hoşça kal, tatlım."

Alistair'in aramayı sonlandırmasını bekliyorum, ama kaşlarını çatarak beni inceliyor. "Ağlıyor muydun?"

"Hayır."

"Kenya." Adımı söyleme şekli, böyle şefkatli ve tatlı, neredeyse su işlerini yeniden başlatıyor.

Duygularımı gizleyemeyerek alnımı ovuşturuyorum. "Sasha bana hamile olduğunu söyledi." Gözümünden bir damla yaş akıyor. "Benden bebeğin hayatının bir parçası olmamı istedi ve ben de ona..." Bir hıçkırık sözlerimi kısa kesiyor. "Ona hayır dedim."

"Kenya." Sesi gümbür gümbür. "Kahretsin, keşke sana sarılabilseydim." Bana aptal diyebilirsiniz ama keşke o da sarılabilseydi.

"Bana doğru seçimi yaptığımı söyle. Berbat bir insan olmadığımı söyle."

"Berbat bir insan değilsin Kenya, ama insansın." İç çekiyor. "Şu anda nasıl hissettiğin bana hayatına devam edip etmediğini söylüyor. Ve eğer hâlâ onun tarafından incitiliyorsan, o zaman tam olarak iyileşmemişsin demektir. Bu yaralar iyileşene kadar mesafe talep etme hakkına sahipsin. Kimse seni iyileşmeye zorlama yetkisine sahip olmamalı."

Başımı kaldırarak burnumu çektim. "Kimsenin zorlanmaması gerektiğini mi söylüyorsun?"

Sen mi?"

Gülüyor. "Öğreniyorum."

Gülümsüyorum.

"Nihayet iyileştiğinde, hayatına devam edeceksin. Hatta onun tekrar hayatına girmesine izin verebilir ve yaptıklarını affedebilirsin."

"Bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyorum."

"Şey," dudakları yavaşça aralandı, "eğer sevdiğin başka biri varsa, karşılığında seni daha da çok seven biri, bu acıyla başa çıkmak daha kolay olabilir. Benim önerim bırakman ve sevgini ve dikkatini o kişiye odaklaman."

Gülüyorum. Bu adamın satış konusunda iyi olmadığını kim söyledi? "Alistair, kendini bana pazarlamaya mı çalışıyorsun?"

Gülümsemesi yüzünde parlıyor ve neredeyse nefesimi kesiyor. "Kenya, tesadüfe bakın ki yakında ülke dışına bir seyahatim var. Gelecek hafta senin bölgede olacağım." Kameraya doğru eğiliyor. "Eğer istersen, seni görmek istiyorum."

BÖLÜM 22

AŞK FERMANLARI

HOLLANDA

Buluşmayı sorduğum anda Kenya'nın gözyaşları kayboluyor, gözleri gidip geliyor ve işe geri dönmesi gerektiğine dair saçma bir bahane uyduruyor.

Sanki tek bir satırını bile satın almışım gibi.

Memnuniyetle gülümsedim. Panikliyor olabilirdi ama aklını kız kardeşiyle yaptığı konuşmadan uzaklaştırdım.

Skor.

"Kenya'yla konuşman bitti mi?" Ezekiel soruyor. "Evet."

"O iyi mi?"

Yüzde yüz eminim ki yalanını korumak için ne yapacağına Sasha'nın av tüfeğiyle evlenmesinden daha fazla odaklanmıştı. Bu onu bir süre meşgul eder.

"Daha iyi olabilirdi ama ona düşünmesi için başka bir şey verdim."

"Hm."

"Ezekiel, şu tabakları yerleştirir misin?" Bayan Hansley mırıldanarak ona bir yığın tabak uzatıyor.

"Elbette." Sürünerek uzaklaşıyor.

Bayan Hansley ona görmezden geldiği kalp gözleri gönderir.

Kıkırdıyorum. Fine Industries lisans anlaşması yapıldığından beri ofisimi eve taşımaya karar verdim. Makul olarak, yönetici asistanımın da benimle birlikte taşınması gerekiyor.

Bayan Hansley bu konuda çok mutlu görünüyor.

Açıkçası ben de öyle. Hâlâ şirkette çalışıyorum ama Belle ile daha fazla vakit geçirmeye kararlıyım. Bedeli ne olursa olsun.

"Baba, bak." Belle elinde kocaman bir kase yaprakla mutfaktan fırlıyor. "Salata yaptım."

"İyi iş, Belle." Kapı zili çaldı.

Belle'in gözleri parlıyor. "Darrel Amca!" Bir anda havalandı ve ben de arkasından koştum.

Darrel odaya girdiğinde Belle hoplayıp zıplar. Sert yüz ifadesini yumuşatarak ona bir gülümseme sunar.

"Merhaba Belle." Onu kollarının arasına alır ve sarılır.

Sonra yeşil gözleri bana kayıyor. "Yemek daveti için teşekkürler."

"Bayan Hansley'nin fikriydi. Birinin buralarda olmasını istiyordu ve rastgele bir akşam yemeği partisi en iyi bahaneydi."

Gözleri parıldıyor. "Anlıyorum."

Belle masayı işaret ediyor. "Hadi yiyelim!"

Darrel onu bir sandalyeye oturtuyor ve ben de kucağına bir peçete örtüyorum. "Baba," diyor Belle.

"Evet, tatlım?"

"Keşke Bayan Kenya burada olsaydı da bizimle yemek yeseydi." "Ben de, sevgilim."

Belle'in Kenya'dan bahsetmediği bir gün bile geçmiyor. Küçük kızımın ona bu kadar hayran olduğunu bilmiyordum. Ta ki Bayan Jones'u hiç göremeyene kadar.

Belle'in en büyük öfke nöbetini geçirdiği gün, ona Kenya'nın geri gelmeyeceğini söylediğim gündü.

Büyük hata.

Kızım gözyaşlarına boğuldu ve Bayan Kenya ile konuşana kadar bir lokma daha yemeyi reddetti.

Eğer Bayan Kenya cennette değilse, o zaman neden onu göremiyorum?

bir mantığa karşı çıkamazdım. Ve bebeğimi gözyaşları içinde görmek kalbimi yerinden söktü. Kenya'yı en az onun kadar özlediğim için gururumu bir kenara bırakıp Kenya'ya biraz zaman ayırmak için yalvarmaya karar verdim.

Şimdiye kadar verdiğim en iyi karar.

Neredeyse her gün konuşuyoruz. Bazen sadece Belle hakkında. Bazen de onun işi, benim Fine Industries'deki ilerlemem ya da yeni yönetim şirketiyle ilgili şikayetlerim hakkında.

"Bir gün onu kaçıracağız." Belle yemeğini çiğniyor. Gözlerim açılıyor.

Ezekiel homurdanıyor.

Bayan Hansley başını sallar. "Belle, biz etrafta dolaşıp insan kaçırmayız. Bunu söylemek hiç hoş değil."

Kaşlarının arasında bir kırısklık oluşuyor. "Ama babam Bayan Kenya hakkında öyle demişti. Onu o kadar çok özlediğini ve kaçırmak istediğini söyledi."

Yanaklarını sıcaktan kızardı. "Uh... neden başka bir şey hakkında konuşmuyoruz?"

"Adam kaçırmamanın nesi yanlış?" Belle masumca sorar.

"Bayan Kenya ülkede değil, unuttun mu Belle?" Boğazını temizliyorum. "Yani isterseniz bile onu kaçırmak zor olurdu."

"Oh adamım." Belle alt dudağını dışarı itiyor ve koltuğuna gömülüyor.

Darrel'in suçlulukla başka tarafa baktığını fark ettim. Bu beni meraklandırdı ve yemekten sonra onu balkonda köşeye sıkıştırdım.

Şehir önümüzde yayılıyor, yıldızlardan daha göz kamaştırıcı ışıklara sahip gökdelenler. Karanlık gökyüzü ufukta uzanıyor, dünyanın kenarında ince bir çizgiye düşüyor.

Bir elimi Darrel'in omzuna koyup sıkıyorum. "Bir şey biliyorsun."

"Neden bilmiyorum."

"Kenya'nın şehri terk etmediğinin ne zamandır farkındaydın?" Gözlerini bana dikti.

"İlk aramada öğrendim. Haftalar önce." Kenya etrafını gizlemek için elinden geleni yaptı ama kamerayı duvara doğrultmadan önce kahve dükkânını bir anlığına görebildim.

Odayı tanıdım ve şüphelerim filizlendi. Ondan sonra Sutherburg'u taciz ettim, ta ki sonunda Kenya'nın Baby Box teklifini geri çevirdiğini itiraf edene kadar.

Ret cevabı, Belle's Beauty ile olan sözleşmeyi bozmaları halinde neler olacağına dair bir tehditle birlikte geldi. Görünüşe göre Kenya bana karşı sadece dişi bir aslan değil. Kimseden korkmuyor.

Ve onu bunun için seviyorum.

Onu geri almak için iki kat daha fazla çalışmam gerekse bile.

"Bana söylemeliydin." Ona kaşlarını çatıyorum. "Aptal gibi göründüm."

"Gizli bilgileri ifşa etmem ve aptal gibi görünmek için benim yardımınıza ihtiyacınız yok."

"İnsanlar gerçekten rahatlamak için size geliyor mu? Nedenini anlayamıyorum."

Dudakları gevşiyor. Bu tam bir gülümseme değil, ama onun versiyonu. "Madem bu kadar uzun zamandır biliyordun, neden ona gitmedin?" Bir kaşını kaldırıyor. "Hâlâ korkuyor musun?"

"Hayır." Balkona yaslandım.

O da aynısını yapıyor, gece gökyüzüne bakıyor.

"Claire öldükten sonra, nefes almaya devam etmeyi hak ettiğimi kabul etmem uzun zaman aldı. Bitirmek için çok fazla düşüncem vardı ama Belle'i bırakamazdım. Claire'i ikinci kez hayal kırıklığına uğratamazdım."

Başını sallıyor.

Gözlerimi aya dikiyorum. "Böylece güçlendim. Daha sert. Birinin bunu ödeyeceğine karar verdim. Beni hayatta tuttukları için pişman olacaklardı. Kendi hedeflerimden başka hiçbir şey umurumda değildi. İstedığımı almaya alıştım çünkü Kader Claire'i almak için izin istemiyordu, ben neden isteyeyim ki? Hayat bu şekilde basitti."

Ellerini ovuşturuyor, hâlâ dinliyor.

"Ama Kenya söz konusu olduğunda, bunun yaramayacağını biliyordum. Araya girip yalanlarını itiraf etmesini ve bana geri dönmesini talep etmenin suratıma bir tokat yememe neden olacağını biliyordum."

Darrel, "Ya da boynundan karate ile doğranmış," diyor. Ona tuhaf bir bakış attım.

"O kadın şiddetin üstünde değil."

Kıkırdıyorum. "Onu geri kazanmanın en iyi yolu her zamanki taktiklerimi kullanmak değildi. Onun güvenini kazanmam gerekiyordu. Yavaş yavaş. Zamanla. Onu kendi hızıma sürüklemeyen onun hızında gidebileceğimi kanıtlamam gerekiyordu."

"Vay canına. Neredeyse empati kurabilen bir insan gibi konuşuyorsun, Alistair."

"cehenneme."

Kıkırdıyor. "Nasıl gidiyor?"

"Gerçekten uzak mesafedeymiş gibi davranıyoruz. Saatlerce telefonda konuşuyoruz. Politikadan patlamış mısır soslarına kadar her şeyi tartışıyoruz. Artık onu daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Ve ona eskisinden daha çok aşığım."

Bu iki ucu keskin bir kılıç. Kenya hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, arzularımı kontrol altında tutmak o kadar zorlaşıyor.

Her gece onu özleyerek uyuyorum. Bu beni çılgına çeviriyor ve yaptığım hiçbir şey özlemimi gidermiyor.

Kahve içerken çıkardığı küçük iniltilerini özlüyorum. Ve ona dokunduğumda nefesinin kesilmesini özlüyorum. Beline sarıldığımda kollarımın arasında erimesini özlüyorum. Ve sanki söyleyeceği son kelimeymiş gibi adımı inlemesini.

Dünyama şımarıkça girdiğinde dünyam alt üst oldu. Ve şimdi yok ettiği tek şey eğretili otum değil. Kalbim de hemen yanında parçalara ayrıldı.

"Ne yapacaksın?"

Parmaklarımı güvenlik korkuluğuna doladım. Onları Belle kazara çıkıntıya tırmanıp düşmesin diye taktırdım.

"Benimle yüz yüze görüşmesini istedim." Gözleri genişledi.

"Bildiğimi bilmiyor."

"Ya sırf size yalan söylemeye devam etmek için yabancı bir ülkeye kadar uçarsa?"

"Bunu yapmayacak." "Nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü onu tanıyorum." Çenem yumuşuyor. "Köşeye sıkıştığında kaçmaz. şeyle yüzleşir. Savaşır. Onun böyle." Yüzüme bir sırıtma yayılıyor. "Burada kalacak ve bana saldıracak."

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Ben mi?" Sırıtarak bileğime masaj yapıyorum. "Onun için hazır olacağım."

* * *

KENYA BİR PARKTA BULUŞMAMIZI AYARLADI.

tatil'. Buna Noel Baba'nın gerçek olduğuna inandığım kadar inanıyorum.

Ama şikayet etmiyorum.

Onu tekrar görmek iyi hissettiriyor.

Belle'i diğer tarafıma kaydırıyorum ve parkta duran kadına ağzımın suyunu akıtmamaya çalışıyorum.

Kenya rüya gibi görünüyor. Saçları düzgün bir afro. Elbisesi uzun ve ipeksi. Tropikal desenli. Kahverengi teni güneşten öpülmüş, sanki son birkaç ayını gerçekten cennette geçirmiş gibi.

Kollarım hemen seğiriyor, ona sarılmak ve aramızdaki mesafeyi yok etmek istiyorum. Bunun yerine Belle'i nazikçe yere bırakıyorum ve Kenya'nın kollarına doğru akmasını izliyorum.

Kenya onu içine çekiyor, Belle'i kendine çekiyor ve sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Ayrıldıklarında, sadece bir santim farkla. İkisi de birbirine sıkıca tutunuyor.

"Bayan Kenya, çok güzel görünüyorsunuz." "Sen de, tatlım."

"Saçına dokunabilir miyim?"

"Sorduğun için teşekkür ederim ve kesinlikle yapabilirsin." Kenya başını küçük kızına doğru eğdi.

Belle saçlarını okşar ve şaşkın bir ses çıkarır. "Çok yumuşak." Kenya'nın gözyaşlarıyla mücadele ettiğini gördüğümde şaşırıyorum.

Çenem geriliyor. Onun ağlamasını hiç istemiyorum. Sadece gülümsemesini ve gülmesini istiyorum.

şimdi. Hiç olmadığı kadar mutlu olmak için.

"Seni özledim." Belle ona tekrar sarılır. "Babam da özledi." "Öyle mi?" Kenya'nın kahverengi gözleri benimkilere kayıyor.

Kaşlarımı çatmış gibi yapıyorum. "Belle."

"Ama bunu ona söylememi istemiştin." Kızım kocaman, masum gözlerle bana bakıyor. "Hatırladın mı?"

Şok içinde göz kırpyorum. Bu Belle'den benim için bir rol oynamasını istediğim son seferdi. Beni otobüsün altına atmakta bir sakınca görmüyor.

Kenya ayağa kalkıyor, eğlenmiş görünüyor. "Bana başka ne söylemen gerekiyordu Belle?"

"Um," çenesine vuruyor, "babam seni seviyor. Ve... senin için her şeyi yapar. Ve lütfen geri gelebilir misin?"

Kenya, Belle'in yanağından öpüyor. "Vay canına. Bunu ezberlemek için ne kadar çok çalışman gerekti?"

kestim. "Belle, neden Bayan Jones'a çay fincanından bahsetmiyorsun?"

"Ah evet!" Belle, Darrel'in ona aldığı yeni set hakkında konuşmaya başlıyor. Kızım kendi kendine konuşurken Kenya onu kucağına oturtuyor ve sıkı sıkı sarılıyor.

İkisini de izliyorum ve bu tamamlanma hissi göğsüme çarpıyor. Sanki ailemiz sonunda iyileşiyor. Sanki uzun zamandır özlediğim şeyi bulmuşum gibi.

O anda Kenya bana baktı ve gülümsedi.

Kalbim dans ediyor ve nefesimi bile tutamıyorum. O dünyanın en güzel kadını. Boş zamanlarında ruhumu sıkması hiç adil değil. Güzel parmağını bile kaldırmadan.

"Belle," diyorum kızım konuşmasını bitirdiğinde, "neden ben Kenya'yla konuşurken sen ve Bayan Hansley gidip biraz oynamıyorsunuz?" Kenya ve Belle yeniden bir araya gelirken arabanın arkasında bekleyen dadıyı işaret ediyorum.

"Peki tam olarak ne hakkında konuşmamız gerekiyor?" Kenya, Belle Bayan Hansley'nin kollarına girerken kaşlarını kaldırarak sorar.

Gördüğüm hâlâ cesursun.

"Benimle yürü."

Yerinde kalıyor.

İçimi çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve beklediğini bildiğim kelimeyi "Lütfen."

Kenya sanki *böyle daha iyi* der gibi çenesini indiriyor. Parkta dolaşırken beni takip ediyor.

Güneş ağaçların arasında süzülüyor. Her iki taraftaki dallar o kadar uzun ki, ortada iç içe geçerek bir tür yapraklı gölgelik oluşturuyorlar.

"Kız kardeşinin düğünü için mi geldin?" Ellerimi arkamda birleştirerek soruyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve gözlerimi kaçırmaya özen gösteriyor. "Ben gitmedim."

"Ailen seni azarladı mı?"

"Hiçbir şey söylemediler." Yerde büyüleyici bir şey olmalı çünkü gözleri oraya yapışmış. "Yolumu kestiler."

Kalbim onun için acıyor.

"Özür dilerim." Duruyorum ve parmağımın ucuyla çenesinin altında bir çizgi çiziyorum. "İyi misin, Kenya? Yorgun görünüyorsun."

Bir an için gözleri özlemle parıldıyor. İçimde erimeyi, taşlıktan durgun bir sıcaklığa geçmeyi ne kadar çok istediğini hissediyorum. O

beni ne kadar çok istediğini saklayamıyor, ama bununla savaşmak için çok çabalıyor. Her zamanki gibi çelişkilerle dolu.

"Çok çalışıyorum. Baby Box beni sıkı bir programa tabi tutuyor." Sanki kendi hikayesine inanmıyormuş gibi sözleri yavaş. "Bana ne yapacağımı söyleyen zalim bir derebeyi patron olmadan gayet iyi idare ediyorum."

"Ama o patron benim kadar yakışıklı mı?"

Sert bir cevap bekliyordum ama beni geçiştirdi.

-Ve soruyu sorup Belle'e doğru yürümeye başlar.

Dudaklarım yukarı kalktı. "Senin için bir şeyim var ama yanlış yöne gidiyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

yolu işaret ediyorum. Gözlerini

kısarak bana baktı. "Alistair."

Lanet olsun. Adımı bizzat söylemesini özlemişim. Sesi yumuşak ve dalgalıydı. Sevdiğim o parfüm havada süzülüyor, güneş ışığı ve kurumuş yaprakların kokusuyla birleşiyor.

İşlerin sırasını biraz değiştirmeye karar verdim. Ceketimden bir zarf çıkarıp ona uzatıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Nedir

bu?" "Bir göz at."

"Eğer bu Belle's Beauty'ye geri dönmem için beni tehdit eden bir tür davaysa..."

Sırıtiyorum. Zihni gizemli şekillerde çalışıyor ve her santimini seviyorum. Beni deli etse bile.

"Belle's Beauty'ye geri dönmeni ne kadar istesem de, neden dönmek istemediğini anlıyorum. Ve seni mutlu edecek her şeyi istiyorum."

Şüpheli bakışları gözlerinden kaçıyor ve yerini sadece meraka bırakıyor. "Yani bana geri dönüp çalışmamı emretmediniz."

"Oh, seni kesinlikle altımda istiyorum." Tercihen terden ıslanmış ve gemiyle birlikte batacakmış gibi adımı haykırarak.

Gözleri açılıyor.

Benimki alaycı bir şekilde daraldı. "Ama sana bir şey yapmanı emretmek gibi bir düşüncem yok. Hemen şimdi." Ancak onu yatakta yalnız yakaladığımda.

"Burada her ne varsa senin hakkındaki fikrimi değiştireceğinden o kadar emin misin? Bizim hakkımızdaki?" Koyu kahverengi gözler benimkileri rehin aldı.

Zarfı başımla işaret ediyorum. "Aç onu."

Bu sefer, 'lütfe' ekmediğim için beni azarlamıyor. Başını yana eğerek zarfı yırtıyor ve içindekileri silkeliyor.

Birkaç gün önce imzaladığım sözleşme. Evraklar, devralınmasını özetliyor. Benim tarafımdan.

"Yayınevini mi satın aldın?" Çenesi düştü.

"Sadece ben değil. Biz." Siyah beyaz yazılmış ismine dokunuyorum.

Tökezliyor ve onu ayakta tutmak için kollarımı hızla etrafına sarıyorum. Kenya kucağımda kaldı, beni itemeyecek ya da bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuştu.

Yakınlığı umursamıyorum. Ona bu şekilde sarılabilmeyi seviyorum. Çok uzun zaman oldu.

kokusunu içime çektim. Harika kokuyor.

"Benim adım neden orada?"

"Orta ölçekli bir yayıncılık şirketiyseniz, her zaman nakit sıkıntısı çekersiniz. Yayınevinin iyi bir ismi ve boş kasası vardı. Onlara anlaşmayı imzalatmak zor olmadı."

Kirpikleri titriyor. "Alistair."

Elimi kalçasının alt kısmına koydum. "Ana destekçi ama sana kontrol hissesi verdim. Bu da şirkette istediğini yapabileceğin anlamına geliyor. Ben seni takip edeceğim. Bu iş söz konusu olduğunda, söylediğin her şeyi yapacağım."

Evrak işlerinden başını kaldırıp bakıyor. "Sen delisin." "Hoşuna gitmedi mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Kollarımdan kurtuluyor ve benden bir adım uzaklaşıyor. Gözleri parlıyor. "Bunaltıcısın."

"İyi anlamda, değil mi?" Kendimden emin bir şekilde başımı eğiyorum.

"Öylece..." Evrakları sola sallıyor. "Bana bir şirket satın al! Özellikle de benim-" Sonra hareketsiz kalır. "Başından beri nerede biliyor muydun?"

"Ben yaptım."

Gözleri kısıldı.

Ona doğru bir adım attım. "Kenya, yalanını kabul ettim çünkü benimle buluşmaktan rahatsız olduğunu biliyordum. Alanına saygı göstermek için çaba sarf etmek istiyorum. Bağımsızlığına saygı duymak için. Ama aynı zamanda seni sıcak tutacaksa dünyayı yakıp yıkabileceğimi de bilmeni istiyorum. Ve ne zaman tek başına savaştıktan ve kanıtlaman gereken her şeyi kanıtlamaktan yorulursan, seninle birlikte koşmak için orada olacağım. Seninle savaşırım. Her şey dağılırsa sana sarılırım. Bana geri döneceğine söz sürece seni yanıma bağlamayacağım. Her zaman bir takım olabildiğimiz sürece."

Gözleri benimkilere kilitlendi.

Tam önüne geldiğimde duruyorum. "Sensiz yaşamak, yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi. Kontrolün bende olmadığını fark . Tam olarak değil. Ama sahip olduğum şey ailem. Sen benimsin, Kenya. Ve ben de senin olmak istiyorum."

Kağıdı ikiye katlıyor ve göğsüme sokuyor. "Bu kadar büyük bir şey istememiştim, Alistair."

Kaşlarımı çattım. "Üzerinde 'Seni seviyorum' yazan bir eğretili otu tarlasına ne dersin?" Kıpırdamadan duruyor.

"Onları şuraya yerleştirdim." Omzunun arkasını gösteriyorum.

arkaya yatırıyor ve varlığının baş belasıymışım gibi gökyüzüne bakarak iç çekiyor.

Bana tekrar bakmasını bekliyorum.

"Gerçekten 'seni seviyorum' yazıyor mu?"

"Belli bir açıdan izlemek zorundasınız..."

Burnu kırıştı ve sonra kahkahayı patlattı. Tabelayı düzenlemek için binlerce dolar harcadıktan sonra beklediğim tepki tam olarak bu değildi.

"Eğretili otları... tanıştığımız gün tekmelediğim bitki. Bu..." Karnını tutuyor. "Alistair, seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Eğer beni benim seni sevdiğimin çeyreği kadar seversen mutlu olacağım," diye homurdanıyorum. Sonra onu kendime çekiyorum. "Kalbim senin ellerinde, kadın. Bu gülünecek bir şey değil."

Kollarını boynuma doluyor, içimde eriyor. Tüm hayallerim bu anda doruğa ulaştı. Kenya gözlerimin içine bakıyor

onu yakınımda tutarken. Tabii ki rüyalarımda genellikle onu yatağında görüyorum, ama o hazır olduğunda buna da geleceğiz.

Parmakları saçlarımın arasına girdi. "Eğretilti otlarını birkaç şartla kabul ederim."

" söyle."

"Mesai saatleri dışında kullanmam için bana ofisinizi ödünç veriyorsunuz. Son birkaç haftadır olup bitenlerle ilgili bir kitap yazmayı düşünüyorum ama evim çok gürültülü. En iyi Fine Building'deyken çalıştım ve ilham perimin beni tekrar bulup bulamayacağını görmek istiyorum."

Kenya Jones? Ofisime geri mi döndün? Tekrar gözümün önünde mi? Saatler sonra mı? "Bitti."

Gülüyor. "Artık ofiste gizlice dolaşmak istemiyorum. Ne zaman içeri girsem, kapıyı açık tutuyorsun."

"Asla olmaz."

"Alistair."

"Tüm çalışanlarımın seni becerdiğimi görmesini mi istiyorsun?" Parmakları boynumda sıkılaşıyor. Vücudu titriyor.

Parmaklarımı omurgasının kıvrımlarında gezdiriyorum. "Başka ne var?" "Çalışanlarınızın cumartesi günleri evlerine gitmelerine izin veriyorsunuz."

"Bunu düşüneceğim."

"Alistair."

"Cumartesi ve Pazar yarım günlere ne dersiniz?"

"Hollanda."

Cehennem.

"Pekala. Cumartesi yok." Bu kadın tüm servetimi alıp kaçsa bile yine de deli gibi sırtırım.

Bana gülümsüyor.

Bir nefes verdim. "Seni seviyorum Kenya. Sensiz yaşamak uyanıkken gördüğüm bir kâbustu, rüyalarımda katlandığımdan çok daha kötüydü. Bunu tekrar tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

"Sana bir şans daha vereceğim." Bir parmağını kaldırır ve başını yaklaştırır. "Bunu mahvetme, Alistair."

Sıcaklık beni sarıyor.

Eğildim, dudaklarımı onun mükemmel ağzına değdirmeye hazırdım. "Baba!" Belle nefes nefese.

Geri sıçradım, hâlâ Kenya'nın belini tutuyorum.

Belle gözlerinde yıldızlarla bize doğru zıplıyor. "Bayan Kenya benim yeni annem mi olacak?"

Kenya utangaç bir şekilde kıkırdıyor.

Bayan Hansley kızarır ve Belle'i geri gönderir. "Tatlım, sana henüz bu tarafa gelmemeni söylemiştim."

"Ne diyorsun?" Kenya'ya sordum. "Küçük tatlı bir kızın hayalini gerçekleştirmek ister misin?"

"Önce beni öp, sonra düşüneceğim."

Memnuniyetle.

Dudaklarım onunkilere değiyor ve artık karanlığın içinde sersemlemiyorum. O saf, elektrikli bir ışık ve ben tüm ona tutunuyorum.

Yavaşça, nazikçe, bana ait olduğunu anlayana kadar onu öperim. Ama ben de aynı şekilde ona aitim. İç çekerek, o da beni anlıyormuş gibi öpüyor. Başımı döndüren çılgınca, umutsuz bir öpücük.

"Beni özlediğini söylemenin daha kolay yolları da var ama hoşuma gitti," diyorum ona. "O kadar belli mi?"

"Bir şey söylemene gerek yok. Gözlerin bana bilmem gereken her şeyi söylüyor."

"Ben söyleo Her neyse. Çünkü kelimeler vardır önemli çok." Bana sarıldı. "Seni seviyorum."

Nefes almakta zorlanıyorum.

Bu kadının beni bitirmek için tüm gücü var. Aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici.

Belle kenarda kıvranıyor. "Yaşasın!" Kızım havalanıyor ve kendini bacaklarıma doğru fırlatıyor.

Kenya güler ve Belle'i kucağına alır.

"Kızlarım." Her tek tek bakıyorum. Kollarımı Kenya'ya dolayarak şakağına bir öpücük konduruyorum ve "Hadi eve gidelim" diye fısıldıyorum.

BÖLÜM 23

DUŞ KAZAZEDELERİ

KENYA

GÜNEŞLİ BİR PERDEYİ İŞARET EDER. "Sarı yazarlar için iyi bir renk midir? Bilemiyorum. Yeterince ilham verici gelmiyor." Çenesini kaşıyor. "Belki daha sakın bir şey? Okyanus dalgaları. Mavi mi? Turkuaz ya da lacivert?"

"Bebeğim, hiçbir fikrim yok. Burası senin bölgen," diye mırıldanıyorum, biraz sıkılmış bir halde.

"Sonunda Fine Industries'de başka bir ofisi daha yenileyeceğim. *Patronun* ofisi. Ve Alistair bana, onunla birlikte yazmaya başlarsan diye odanın hoş görünmesini istediğini söyledi."

Sanki Alistair odadayken yazı yazabilirmişim gibi. O kadar muhteşem ki beynimi pelteye çeviriyor. Ve ellerinin bana yaptıklarından hiç bahsetmeyeyim.

"Bu benim portföyüm için çok önemli. Özgeçmişime Fine Industries yazdım ve insanlar çıldırdı. Çok doluyum, tatlım." Parlak saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Seni sıkıştırdığım için şanslısın."

"Hey, benim en iyi arkadaş ayrıcalığım var." Kıkırdıyor.

Uzakta tanıdık bir yüz görüyorum. Mağazanın şirin bir sergi salonu ve çok sayıda karakter temalı mobilyayla dolu bir çocuk bölümü .

"Darrel?" Etrafı kolaçan eden dev adamın tamamen derinliksiz görüldüğünü fark ediyorum.

Ben acele ederken Sunny arabayı arkamdan itiyor.

Darrel irkildi. Yeşil gözleri benimkilere çarpıyor ve sonra Sunny'ye dönüyor. Bakışlarını hızla başka yöne çevirmeden önce gözleri biraz genişliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Etrafa bakıyorum," diyor alçak ve tedirgin bir sesle.

"Belle için mi?" Etrafıma bakıyorum. Belle prenseslik çağında. Bu erkek temalı hediyelerin hiçbirisi işe yaramaz.

"Hayır. Evime iki misafir taşıyor. Sadece bir süreliğine. Büyükkanneleri iyileşene kadar." Sunny'ye bir kez daha baktı.

Onu kızı bakarken yakalıyorum ve onları tanıştırmadığımı fark ediyorum. "Bu Sunny, en iyi arkadaşım. Sunny, bu Darrel, Belle'in amcası."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elini uzattı.

Ona bakar ve arkasını döner. "İzninizle." Sunny'nin çenesi düşer.

Kaşlarım kalkıyor.

Darrel sanki evini ateşe vermişiz gibi hışımla uzaklaşırken şok içinde izliyorum.

Sunny'nin ağzı kaşlarını çattı. "Onun nesi var?" "Hiçbir fikrim yok. Genelde böyle değildir."

"Ne gibi? Cehennem kadar kaba mı?"

Şok olmuş bakışlarım Darrel'in sırtına dönüyor. "Cidden, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Sunny oflayıp pufluyor ve elini arabaya vuruyor. "Siz ikiniz tanıştınız mı?"

"Onu hayatımda daha önce hiç görmedim," diye tükürüyor. "Görmüş olsam bile, bu ona pislik yapma hakkı verir mi?" Alay ediyor. "Alistair'le akraba olmasına ."

"Hey, Alistair elini görmezden gelmezdi. Onu tokatlayıp uzaklaştırırdı.

Darrel ona kıyasla hâlâ sakın."

"Çok gururlu görünüyorsun," diyor alaycı bir tavırla. "O artık öyle biri değil."

"Hmph."

"Bu doğru. Daha nazik olmaya çalışıyor. Özellikle de artık o saçma çalışma saatlerini azalttığı için. İnsanlara havlamak için daha az zamanı var."

"Ofisten pisliği çıkarabilirsiniz ama adamdan pisliği çıkaramazsınız."

"Öyle söylenmiyor."

Burnunu kaşıdı ve Darrel'a doğru bir bakış attı. "Hatırlat da Darrel'ın katıldığı her partiden uzak durayım. Tabii senin düğünün değilse."

"Vay be. Şimdiden düğünde miyiz?"

"Alistair'in seninle oynamaya devam edeceğini mi sanıyorsun? Yüzük takmaya hazır, kızım."

Elimi onunkine doluyorum ve gülüyorum. Alistair'in karısı olma düşüncesi çok tatlı ama onunla çıkmaktan zevk alıyorum. Hem de çok. Ve evlenmek için acele etmiyorum.

"Alışverişe devam edelim."

Sunny yine gülümsüyor. Keyfini yerine getirmek için iç tasarım vaadi gibisi yoktur.

Alışverişlerimizi tamamladık ve sonra beni şık bir kafeye sürükledi.

"Burası biraz... zengin bir yer değil mi?" Etrafa endişeyle bakarak sordum. "Kızım, erkek arkadaşın bana iyi para verdi." Sırıttıyor. "Benim de

Bir milyarder müşterim olmasına izin veren kadını ödüllendirin." Sırıttıyorum.

Kahve sipariş ediyoruz.

Güzel ama kesinlikle Ezeziel'inki kadar iyi değil.

Sunny kahvesini karıştırıyor. "Sahibi olduğunuz bir yayınevinde çalışmak nasıl bir duygu?"

Hafifçe gülüyorum. Alistair bana bir yayıncılık şirketi önerdikten sonra, her şeyi abartan bir deli gibi, bundan kimseye bahsetmemeye karar verdim. Hâlâ zalim genel yayın için çalışıyorum.

Bu çok komik. Bana her kötü davrandığında, onun işine bir anda sahip olabileceğim gerçeğini düşünüyorum. İçinde hiçbir paranın satın alamayacağı bir güç var ve kontrol hisselerimi gizli tutmayı kabul ettiği için Alistair'i kesinlikle seviyorum.

"Biraz gizli bir patron gibi, değil mi?" Sunny çatalını eğerek Belizean aksanına kayıyor. "Tüm güç sende ama ne yapman gerektiğini çalışanların sana söylemesine *izin veriyorsun*."

"İşin püf noktalarını öğrenmeye yeni başladım. El yazmalarını nasıl düzenleyeceğimi, kitapları nasıl düzelteceğimi ve telif haklarıyla nasıl başa çıkacağımı çok az biliyorum. Nasıl dümen tutacağımı bilmediğim bir geminin kontrolünü ele almak aptallık olur. Edebiyatı seviyorum. Kitapları seviyorum. Kelimeleri seviyorum. Onların hakkını vermek istiyorum. Bu da en alttan başlayıp zirveye doğru yol almak anlamına geliyor."

Kahvesini yudumluyor. "Kızım, sen benden daha iyisin. O şirketi dağıtır ve her yere resmimi asardım. Bana zorbalık eden herkesi. Onları ofisimi temizlemeye gönderirdim."

"Sen de öyle ."

"Bunu

biliyorsun."

Sohbetimizi ayrılıyorruz.

Tam o sırada, kafenin yanına park etmiş siyah bir araba fark ediyorum. Alistair arka koltuktan çıktı.

Yavaş yavaş onu şoförlüğü denemeye ikna etmeye çalışıyorum. Bernard'ı işsiz bırakmaya çalışmıyorum ama Alistair'in travması yüzünden bu şekilde tutsak olduğu düşüncesinden nefret ediyorum. Özgür olmayı hak ediyor. Ve ona yardım edecek kişi ben olmak istiyorum.

Alistair bize doğru adım atıyor, kendine güveni tam. Üzerinde sade beyaz bir düğme ve siyah bir pantolon var. Ela gözleri beni yere yapıştırıyor ve adımları yavaş ve durgun.

Bir film yıldızını izliyormuşum gibi hissediyorum. Heyecan göğsümde kabarcıklar oluşturuyor.

"Merhaba güzelim." Alistair'in sert bariton sesi vücuduma heyecan yayıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve yüzümü bir ifadeye büründürüyorum. "Bunca zamandır beni mi gözetliyordun?"

"Arabayla geçiyordum ve vitrinde kız arkadaşımı gördüm. Bensiz güzel bir kahve içerken inleyeceğini düşündüm."

Sunny gözlerini deviriyor. "Siz ikiniz şu anda iğrenç derecede sevimli olamaz mısınız? Tanrım."

Gülüyorum.

Sunny, Alistair'in önünde duruyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Bu arada, Ateşli Atış, kardeşinin nesi var?"

"Kardeşim?"

"Darrel," diye arz ettim.

"Oh, kayınbiraderim."

"Bugün bana tam bir pislik gibi davrandı." "Bunu aştığını sanıyordum?"

"Onun -" Alistair'i işaret ediyor- "suratını görmek bana bunu hatırlattı ve şimdi yeniden sinirlendim."

Alistair ayıldı. "Darrel müvekkilinin çocuklarının geçici vasiliğini üstleniyor. Büyükanneleleri hastalanmış ve anneleri bulunamıyor. Bu onu strese sokuyor."

"Gerçekten mi?" Ona endişeli bir bakış fırlattım.

Sunny çeliğini biraz kaybeder. "Ama ... Bilmiyorum. Sanki bundan daha fazlası varmış gibi hissettim. Sanki *benimle* bir sorunu varmış gibi."

"Eminim fazla düşünüyorsundur." Omzuna masaj yapıyorum.

Başını iki yana sallar. "Her neyse. Alistair, şimdi de kadınını mı alıyorsun?"

"Seni eve bırakabiliriz," diyorum arabayı işaret ederek.

"Siz ikiniz arka koltukta birbirinizi yerken benim saf ve masum gözlerimi izlemeye mi zorlayacaksınız? ama hayır. PDA'nızla gözlerine saldırmaya devam ederken Bernard'ın nasıl zam talep etmediği hakkında hiçbir fikrim yok."

Alistair gözüme takıldı ve göz .

Sıcaklık yanaklarımı kızartıyor. Daha önce de arabada kendimizi kaptırmıştık ama hep gölgelikler açıktı.

Alistair çenesini ona doğru uzatır. "Nereye gittiğimizi biliyor mu?"

Başımı sallıyorum.

Ben daha konuşmadan Sunny gözlerini deviriyor. "Biliyorum ve buna kesinlikle katılmıyorum. Bu yüzden böyle bir şey yokmuş gibi davranıyorum."

İçimden kahkahalar dökülüyor.

Alistair sırıtıyor.

"Şimdi gidiyorum, muhabbet kuşları."

"Sen bir taksi bulana kadar

bekleyeceğiz o zaman." Alistair, "Sizin için bir taksi çağıracağım," diyor.

"Zor olacak. İş çıkış saati. Kimse durmayacak..." Sunny'nin sözleri, Alistair kaldırımın kenarına kadar yürüyüp elini kaldırarak bir arabaya işaret verdiğinde kesiliyor. Ukala bir sırıtışla arkasını dönerek eliyle işaret ediyor. "Al bakalım."

"Sinir bozucu biri," diye fısıldıyor

Sunny. "Biliyorum. Ama onu seviyorum."

Sunny gidiyor ve Alistair arkamdan geliyor. Kollarını belime doluyor ve ben de gözlerimi kapatıp onun kucağında eriyorum.

Sanki kokumu hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. Parfümüme neden bu kadar takıntılı olduğunu gerçekten anlamıyorum. Tek bildiğim, kokumu üreten fabrikanın artık Fine Industries'in malı olduğu ve bana ömür boyu yetecek kadar tedarik edildiği.

Bu benim en sevdiğim koku ama yine de Alistair'in aşırıya kaçması gerekiyor.

"ister misin, ahbap?" Boğazımın sütununa bir öpücük izi bıraktığında onu kızdırıyorum.

"Lütfen demedikçe olmaz."

Gülüyorum.

Güpegündüz boynumu öpüyor çünkü o ne isterse onu yapan pislik bir milyarder. Ama o benim pislik milyarderim ve ben gizliden gizliye onun sevgisinin merkezi olmayı seviyorum.

Hıncır ela gözleri benimkileri tutuyor. "İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet, geçirdim. Sunny ofisini görünce çıldıracak."

"Güzel. Kendini rahat hissetmeni istiyorum ve seni en iyi o tanıyor." Başını eğdi. "Benim dışımda."

"Oh?"

Elimi tutuyor ve parmaklarımı dudaklarına götürüyor. "Gitmeye hazır mısın?"

Onu arabaya kadar takip ettim.

Bernard sürücü koltuğunda. Omzunun üzerinden bakıyor ve bana kocaman bir sırıtış atıyor.

"Bayan

Jones."

"Merhaba

Bernard."

"Kıyafetlerin arkada. Çok yüksek sesli müzik çalacağım." Göz kırpıyor.

"Buna minnettarım." Gülümsediğim için dudaklarım titriyor.

Pencere açılıyor ve Alistair elbise çantalarını bana uzatıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye kulağıma fısıldıyor.

Eteğimin fermuarını açmaya başladım.

Aramızda mesafe yok çünkü o her şeyi yok ediyor. Ve nabzımın sıcak atışı kalbimin ritmiyle birlikte ilerliyor.

Bu adama çok aşığım.

Hiç yok. İçimde zerre kadar huzursuzluk yok. Araba hareket etti.

Alistair de mahremiyetten yararlanıyor.

Üstümü değiştirmem iki kat daha uzun sürüyor ama otelin önünde yavaşladığımızda pahalı kırmızı bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş oluyorum.

Makyajımı yeniden yapmam ve Alistair'in yüzünü temizlemesi gerekiyor. Hazır olduğumuzda, kapıyı açıp

ve arabayı benim tarafıma yuvarlar.

Elini tutuyorum ve dışarı çıkıyorum. Rüzgâr kıvrıcık saçlarımı kaldırıyor ve esintide dans ediyor. Kırmızı rujla kaplanmış dudaklarım sırtıyor.

"Bekle." Alistair içeri girmeden önce beni durdurdu. "Bir şey daha var."

"Ne?"

Cebinden bir mücevher kutusu çıkarır.

Benim için açtığına nefesim kesildi. "Bu çok güzel."

"Bu taşı üretmek yıllar alır ama elmastan daha güçlüdür. Tıpkı senin gibi."

Gözlerim yaşardı. "Makyajımı mahvetmeme neden olacaksın. Arabada yüzümü yapmak çok zordu."

"Rimelin yüzünden akarken bile çok güzelsin." Beni tatlı tatlı öpüyor. "Bana ters ters bakarken bile." Parmakları yan tarafımda kıvrılıyor. "Ve özellikle de eğretilti otlarımı tekmelerken."

Gülüyorum.

Kolyeyi bana doluyor ve sonra dirseğini uzatıyor.

Otele girerken koluna giriyorum ve doğruca ziyafet salonuna yürüyoruz. Her yerde mavi balonlar ve üzerinde emzik olan dev bir pasta var. Çikolatalı pudingli bebek bezleri (bu fikri kim bulduysa derhal dışarı atılmalı) masanın üzerine dizilmiş.

İçeri girdiğimizde odayı bir sessizlik kaplıyor.

Alistair eğildi ve fısıldadı, "Geri için hâlâ zaman var." Çenemi kaldırıyorum. "Hayatta olmaz."

Gözlerinde gururlu bir ışıltı parlıyor.

Sasha, Drake, Felice ve babamın bir masanın etrafında oturduğu yere doğru ilerliyorum. Sasha dar mavi bir elbise giyiyor. Karnı kadar şişmiş ki her an patlayacakmış gibi görünüyor.

Gözleri açıldı. "Kenya."

"Sürpriz." Parmaklarımı oynatıyorum. "Düğününüzü kaçırdım ama bebek partisine katılabileceğimi düşündüm." Karnına doğru başımı sallıyorum. "Yeğenim bana yanlış bir şey yapmadı. Yalan söyleyen, aldatan ailesiydi."

Felice'nin çenesi
düşer. Babam
kıvraniyor.

Alistair kıkırdar. "Bu bizden bir hediye." İçinde oldukça cömert bir çek bulunan bir zarfı masaya bırakıyor. Sasha'nın bebek partisinde kaba davrandığım için kendimi daha az suçlu hissetmeme yetecek kadar.

Ben de Alistair'den bir şeyler öğreniyorum.

"Oh!" Yan tarafı işaret ediyorum. "Holland, şampanya var."

Alistair kolunu belime doluyor, çenemi geriye yatırıyor ve dudaklarıma öyle sıcak bir öpücük konduruyor ki oda dönmeye başlıyor.

Ben sersemlemişken geri çekildi ve homurdandı, "Bana herkesin içinde öyle dememen konusunda seni kaç kez uyardım? Bunu yaptığında kendimi kontrol edemiyorum."

Hızla gözlerimi kırptırıyorum ve kendimi toparlamaya ama dizlerimin bağı çözülmek üzere.

Alistair beni iyi tanıyor ve kollarını belime daha sıkı sarıyor. Sonra babama dönüyor. "Efendim, sakıncası yoksa sizinle daha sonra konuşmak istiyorum. Sizinle konuşmam gereken kişisel bir mesele var."

Babam sadece göz kırptırıyor.

Alistair elimi tutuyor ve beni masalarından uzaklaştırıyor. Giderken beni kolunun altına aldı ve endişeli bir sesle "İyi misin?" diye sordu.

"Düşünemiyorum. Az önce beni sağır ve kör olarak öptün."

Kıkırdıyor. "Muhtemelen bunu babanın önünde yapmamalıydım. Şimdi seninle evlenmek için onun onayını nasıl isteyeceğim?"

Onu ittim.

Alistair elimi tuttu ve beni dans pistine götürdü. Dans ederken sürekli iyi olup olmadığımı, gitmem gerekip gerekmediğini, rahatsız olup olmadığımı soruyor.

Sorularını havlayarak soruyor olsa bile tatlı ve dikkatli. Ve gülümsüyorum çünkü ses tonunun ve yoğunluğunun sevdiği insanları nasıl koruduğunu biliyorum.

Ona iyi olduğumu söyleyip
duruyorum. Ve iyiyim de.

Alistair haklıydı. Koşmaya, ağlamaya ve Sasha'nın ihanetinden şikâyet etmeye devam ettim çünkü incinmişim. Onlar benim ailem. Tabii ki

bana zarar verecek güce sahip olurlardı.

Ancak geçtiğimiz birkaç ay boyunca Alistair sabırla ve istikrarlı bir şekilde beni sevgisine boğdu. O ve Belle benim odak noktam. Ve onların hayatımdaki varlığı, Drake'in ne kadar aşağılık biri olduğunu bana gösterdiği için Sasha'ya *teşekkür* etme isteği uyandırdı.

Eğer o gün beni çılgına çevirmeselerdi, asla omurgamı toplayıp Alistair'le tartışmazdım. O da muhtemelen cesaretimden etkilenip beni Belle's Beauty'de işe almazdı.

Onu ve Belle'i hiçbir şey için takas etmezdim.

Dans etmeye devam ederiz. Sonra da yemek yiyoruz. Ve tüm oyunları kazanıyoruz çünkü Alistair gösteriş meraklısı ve ben de kendi çapımda çok rekabetçiyim.

Gecenin sonunda Sasha'nın şampanyasını içiyor ve pistin ortasında birlikte dans ediyoruz. Bir süre sonra dans ediyormuşuz gibi görünmeye çalışmaktan vazgeçip kollarımızı birbirimize doluyoruz ve hayatta kalmak için birbirimizin oksijenine ihtiyacımız varmış gibi öpüşüyoruz.

Sasha benden uzak duruyor. Deli olduğumu mu düşünüyor, Felice ona uzak durmasını mı söyledi, yoksa beni umursamıyor mu, bilmiyorum. Umurumda değil. Harika vakit geçiriyorum çünkü burada Alistair'le birlikteyim. Yeğenimin dünyaya geliş şeklini kutlamasam da onun hayatını kutlamak istiyorum.

Dans pistinden tökezleyerek çıktığımızda, Sasha sonunda benimle yüzleşiyor. Alistair elimi sıktı ve bana bir soruyla baktı.

Kalmamı mı istiyorsun?

Ben de sıkıyorum. *Ben iyiyim.*

Yürüyüp gidiyor, muhtemelen babamı arıyor.

Sasha paytak paytak bana doğru geliyor. "Geldiğin için teşekkürler Kenya. Her şeye rağmen..." Alistair'in geri çekilen sırtını işaret ediyor, "saçmalıklar. Sonunda ailenin ne demek olduğunu anlamana sevindim."

"Hayır, Sasha. Senin için burada değilim." Karnını işaret ediyorum. "Bu küçük kız için geldim çünkü Alistair'in kızıyla tanıştıktan sonra çocukların yetişkin dramında tamamen masum olduklarını fark ettim. Ve ben

Yeğenimin, teyzesinin onun yanında olduğunu bilmesini istiyorum. Annesi bencil bir velet olsa da ben onun yanında olmaya devam edeceğim."

Çenesi düştü. Daha önce kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı. Ben hiç konuşmadım.

Tekrar söylüyorum, Alistair gerçekten kötü bir etki bırakıyor. "Bebek bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü yüzüne söyleyemediğimi arkandan da söylemem."
Kaşlarını çatıyor.

"Arkadaş olmak istemiyorum, Sasha. Güvenimi kırdın ve hala özür dilemiyorsun. Ama bilmeni isterim ki, ufaklık için yardıma ihtiyacın olursa yine de bana gelebilirsin. Arkadaş olmak zorunda değiliz ama yine de aile olabiliriz."

Gözlerinden yaşlar akıyor. Bir nefes verir. "Ben alırım."

Onu geride bırakıp Alistair'i buluyorum.

Bana baktı. "Gitmeye hazır mısın?" Başımı sallıyorum.

Bernard'ı beklemem için beni dışarı çıkarıyor ve göğsüne sarılıyorum. Yıldızlar parlak. Ağaçlar tepemizde yükseliyor.

Alnımı okşuyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Seninle gurur duyuyorum."

"Başka ne var?" Alay ediyorum. "Seni seviyorum."

Gülümsemem artıyor.

Gözleri beni okşuyor. "Seni seviyorum, Kenya. Geçen her nefeste seni biraz daha fazla seviyorum. Ve ailemin bir parçası olduğun için asla pişman olmayacağından emin olacağım." Yüzümü okşuyor. "Seni her zaman destekleyeceğime, ayağa kaldıracağıma, senin için savaşacağıma söz veriyorum-"

"Peki ya benimle?"

Gözleri dudaklarımın üzerine düşüyor. "Sadece beni zorlarsan."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Teşekkür . Bu gece ailemin yüzüne bakacak cesaretim olmazdı."

"Sana değer veriyorum." Çenemi okşuyor. "Baban da öyle. İster inan ister . Konuştuğumuzda sana iyi bakmamı söyledi. Çok görünüyordu. Seninle görüşmek istediğini söyledi. Felice olmadan."

İç çekiyorum. "Benimle konuşmak için gizlice etrafta dolaşması evliliğini mahvedecek. Felice beni gördüğünde yüzüme bıçak saplamak ister gibi baktı."

"Karar senin."

"Bunu düşüneceğim." Onun muhteşem yüzüne bakıyorum. "Bil diye söylüyorum, muhtemelen tüm aile üyelerim senden iyilik istemek için arıyor olacak."

"Bu konuda seni görevlendireceğim. Kime yardım etmemi istersen ederim." "Ya banka hesabını silip ?"

"Benim olduğun sürece paramla ne istersen yapabilirsin."

Gülümsüyorum ve dudaklarıyla buluşmak için ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum. "Doğru cevap buydu."

"Ben her zaman haklıyım," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum çünkü o hala ukala bir piç. Ama o benim ukala piçim.

Ve sonra dünya yok olana kadar onu öperim.

* * *

HUYSUZ ROMANTİZMİ SEVDİNİZ *Mİ?* O ZAMAN KAYLA'NIN HİKAYESİNİ DE SEVECEKSİNİZ. OKU [HER ZAMAN BENİM OL.](#)

Alistair, Kenya ve Belle ile daha fazla zaman geçirmek ister misiniz? E-posta listeme [buradan](#) kaydolarak özel bir sonsöz alın.

HER ZAMAN BENİM OL

ALINTI

BE MY ALWAYS BÖLÜM BİRİNCİ

KAYLA

YAŞAM TARZI MUHABİRİNİN sırtıtmaya karşı bir ilgisi var.

Ya da belki de gülmemek için kendini zor tutuyordur.

Kalın bir tableti sanki benliğinin bir gibi tombulca kavırıyor ve sandalyesinde kambur duruyor.

Sanki umurunda değil.

Sanki röportajın ortasında değilmişiz gibi.

Tırnaklarımı telefonumun arkasına

geçiriyorum. Yükselen sinirlerimi bastırmaya

çalışıyorum ama başaramıyorum.

Hayatım boyunca yaptığım işin kendisine yakışmadığını düşünen bu gazeteci özentisinin canı cehenneme.

Eğer bir tane daha küçümseyici soru duyarsam.

Artan sinirlerime rağmen yüzümdeki gülümseme devam ediyor.

Hoşuma gitse de de medya röportajları işimin bir parçası. Bu gazeteci bir pislik olsa da olmasa da.

Sesimi düz tutuyorum. "Çöpçatanlık *hâlâ* geçerli."

"Bu online randevu çağında mı?" Yine sırtıyor. *Evet, doğru.*

"İnsanların gerçek bağlantılar kurmasına yardımcı oluyorum."

Bakışlarım onun açıkça şüpheci ifadesinin üzerinde kayıyor. "Bekâr kalsa daha iyi olacak pisliklere bile."

Bu hakaret onun başının üstünden uçup gitti.

Hayal kırıklığına uğradım. Onu kızdırmayı ve bu kaba röportajı kısa kesmeyi umuyordum.

Bu adamın saçmalıklarından bıktım.

"Aşk yabancılar tarafından manipüle edilemez." Ne kadar bildiğini gösteriyor.

Manipölasyon oyunun adıdır. Benim görevim ekran koruyucuları, yalanları ve göz boyamaları aşır asıl meseleye ulaşmak. "Duygular kontrol edilemez, ancak benzer düşünen insanlar arasındaki yakınlık aşka yol açabilir. Stratejilerimiz bunu kanıtladı."

"Stratejiler? Paylaşmak ister misin?"

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ve saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum. "Sana ticari sırlarımı söyleseydim, bu iş için iyi olmazdı, değil mi?"

"Sanırım öyle." Gülüyor. Tiz, havlayan bir ses.

Lanet olsun, o Sinir bozucu. Bu zor için kal oturmuş ve profesyonel.

Parmaklarım sandalyemin kollarını kavırıyor. Yukarı doğru itmeye başladım. "Hepsi bu kadar mı?"

"Bir soru daha." Başını yana eğiyor. Gözlerini yüzük parmağıma dikti.

Ne biliyorum.

Neden bu aptal röportajlarda hep şahdamarına saldırıyorlar? "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" Aptal rolü yapıyorum. "Aşkı buldun mu?"

"Öyle bir planım yok."

Yüzü şaşkınlıkla kırışıyor. Kendi romantizmiyle ilgilenmeyen bir çöpçatan mı? Anlıyorum. Buradaki stereotiplere tam olarak uymuyorum.

Ama en azından o aptal sırtıtmayı bırakmasını sağladım.

Bir çift gözün üzerime dikildiğini hissediyorum. Odanın köşesinden Venüs kollarını kavuşturuyor. *Bunu mahvetme.*

Çöpçatan dostum ve arkadaşım aslında hiçbir şey söylemiyor olsa da, onu yüksek sesle ve net bir şekilde duyabiliyorum.

İçimi bir sıkıntı dalgası kaplıyor. Venüs bu anlamsız konuşmalarda benden çok daha iyi. Ve aslında onlardan hoşlanıyor da.

Acı çekenin ben olması çok kötü.

Mülakatların iyi performans için bir ödül olması gerekir. Suçlu olduğum bir şey. Üç yıl üst üste en yüksek maç sayısı. Ofisteki fısıltılar benim aşk tanrısı olduğumu iddia ediyor.

Aptalca. Ve

doğru değil.

Çocuk beziyle uçup müşterilerimi okla vurmaya çalışmıyorum.

Her ne kadar bazen bunu yapmak istesem de.

Müşterilerimi kazığa oturtmak, bebek bezi

giymek değil.

Eğer kendime dikkat etmezsem, Venüs çok yakında rekorumu yakalayacak ve o zaman bu koltukta oturan o olacak.

Eminim dört gözle bekliyordur. Bir

zamanlar ben de öyle yapardım.

İşe ilk başladığımda, gençtim ve gözlerim parlıyordu.

Drew'den önce.

Bunu burada bu cahille kesinlikle tartışmayacağım.

Muhabire masum bir bakış attım. "Herkes farklıdır ama benim kişisel inançlarımın sonuçlarımızla hiçbir ilgisi yok. Doğru yolda olduğumuzu kanıtlamak için yeterince memnun müşterimiz var."

Venüs kenardan bana bir başparmak işareti yaptı.

Göz devirmemi zar zor engelledim.

İşkence ne zaman sona erecek?

Adam öne doğru eğilir, ilgisini çeker.

Belli ki şimdi değil.

Bana gülümsüyor. Yanıp sönen ışıkların altına oturup kendimi çöpçatan olarak tanıttığımdan beri ilk gerçek gülümsemesi. "Kendininkini elde etmeden kadınlara sonsuza dek mutlu olmalarını sağlamak nasıl bir duygu?"

"Evliliğin bir kadının sahip olabileceği tek mutlu son olduğunu kim söyledi?"

"Öyle olmasaydı, şirketiniz uzun zaman önce iflas ederdi." "Belki de insanlar takılma kültüründen bıkmışlardır."

"Sıradan seks artıyor."

"Bir erkekle bir geceliğine soyunmak, kalıcı ve sağlam bir ilişki anlamına gelmez."

Bir kaşını kaldırdı.

Dudaklarımı büküyorum. "İstatistik konuşmak istiyorsan, konuşalım." "Savunmaya geçiyormuşsun gibi geliyor."

"Asıl noktayı kaçırıyorsun."

"Ve bu?" Öne doğru eğilir.

Gözlerim kısıldı. Son baktığımda bu röportajdı, terapi seansı değil. Birinin burnunu soktuğunu anlayacak kadar çok '*peki bu konuda ne hissediyorsun*' anı yaşadım.

Lanet olsun ona.

Ve bu aptal küçük derginin de ilgiye tutunmasına lanet olsun.

Ama bunların hiçbirini söyleyemem. Şirketimi tanıtmak için para alıyorum ve bu dangalak yüzünden pozisyonumu tehlikeye atmayacağım. "Mesele şu ki... Make It Marriage bir ilişki bulma servisi değil. Milyonlarca flört profilini sıralamak için algoritmalar kullanmıyoruz. Gerçek insanların gerçek bağlantılar kurmasına yardım ediyoruz. Benim mutlu sonum onlarınkine bağlı."

Bana bakıyor. Yararlanabileceği bir çatlak olup olmadığını araştırıyor. Ben sabit duruyorum.

Bakışlarıyla tanış.

Geri çekiliyor. Başını sallayarak teslim olur. "Ne kadar asilce." Omuz silkiyorum.

"Röportaj için teşekkür ederim Bayan Montgomery. Benim için bir zevkti." *Yalancı*.

"Çok eğlendim."

Tamam. Belki de tencere dibin kara seninki benden kara. Elini uzatıyor.

Sıkıca sallıyorum.

Geri çekilmeye çalıştığımda beni tutuyor. Belli belirsiz dudaklar yağlı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Eğer bundan sonra özgürsen-"

"Ben ." Elimi geri çekiyorum. Kırmızı kalem eteğimin hafifçe siliyorum.

Bir erkek görüşmecinin bekâr bir çöpçatan olduğumu öğrendikten sonra bana çıkma teklif etmesi ne ilk ne de son olacak. Sanki bu kelimeleri duyduklarında erkeklerin ilkel bir tarafı uyanıyor. *Fethet, fethet* homurtuları kafalarında yankılanıyor.

Tanrım, nefret
ediyorum.

nefret

ediyorum.

"Lütfen buradan çıkın." Sandalyeden kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

Gazeteciden önce ayrılmak kötü bir davranış ama bir an daha dayanacak sabrım yok.

Hızlı, kesik kesik bir ritim -sert ahşaba vuran pilettolar- bana Venüs'ün takip ettiğini söylüyor. Ritim hızlanıyor. . Sonra önümde, aynı derecede karanlık gözleriyle bana karanlık bir bakış atıyor.

Adımlarımı uzatmaya
çalışıyorum. İşe
yaramıyor.

Dalgalı kızıl-kahverengi saçları, hızlanan her adımda sırtını tokatlıyor. "Onu böyle susturmak zorunda mıydın? Şimdi hatırlayacağı son şey senin tavrın olacak."

"Ona bir randevu borcum yok."

Venüs omzunun üzerinden az önce boşalttığım kapıya bakıyor. Burada, ajansta bir görüşme odamız var. Küçük, sıkışık ve pek hoş değil ama başka bir şey için kullanılmıyor.

Bakışları bana dönüyor. "Kabul etmek zorunda olduğunu söylemiyorum. Sadece... onu biraz rahat bırak. Atışını yaptı."

"Onun açısından ciddi bir yanlış
hesaplama." "Erkekler bir şeyleri
düzeltmeyi sever."

"Kırıldığımı varsayıyorum."

"Ve?"

"Bekâr değilim. Bekar olmayı seviyorum. Bir ilişki içinde olmaktan on kat daha iyi."

"İnsanlara tuzak kurarak geçimini sağlayan kadın
söylüyor bunu." "Karmaşık olmadığımı hiç
söylemedim."

Venüs huffs. "Tam bir cimrisin. Nasıl bu kadar başarılı olabiliyorsun?"

"Şans mı?"

"Belki de sen gerçekten Aşk
Tanrısısın." İnledim. "Sen de
başlama."

Venüs kıkırdar. "Bir şeylerin peşinde olabilir. En son zaman biriyle çıktın?"

Randevu mu?

Kafamın içinde bir ağrı canlanıyor.

Kafatasıma bir çekiç iniyor.

Anında.

Acı verici.

İrkildim. "Hayır."
"Hayır mı?"
"Randevularla işim bitti."
Bunu düşünmeyi bile hak etmiyorum.
Her şeyden sonra olmaz.
"O zaman bir buluşmaya ne dersin?"
Duruyorum. *Bir buluşma mı?* Neyiz biz? On dokuzuncu yüzyılda.
"Adamı posta güverciniyle çağırabilir miyim?"
"Eğer bunu istiyorsan." Venüs sırtıyor.
İğnelemelerim umurunda bile değil. Bazen ben
de ondan nefret ediyorum.
"Orada başka bir bekarlığa vedaparti Bu gece..." O
mükemmel bakımlı kaşlarını oynatır.
Buralarda bir binayı dolduracak kadar bekarlığa veda partisi ve
düğün davetiyemiz var.
"Ben gitmiyorum."
"Bunu söyleyeceğini ."
"O zaman neden sorma zahmetine giriyorsun?"
"Çünkü," diye önüme geçerek ofisime girmemi engelliyor,
"gevşemen gerekiyor."
"Ve cinsel sağlığı şüpheli yabancı bir adamın beni becermesine izin
vermek yardımcı olacak mı?"
"Aynen öyle." Göz kırıyor.
"Ben ." Onu geçmeye çalışıyorum.
Venüs avucunu kapıya vurur. "Seni sekizde alırım. Dar ve açık saçık
bir şeyler giy."
"Elbette ." Ofise doğru işaret ediyorum. *Yoldan çekil.*
Yüzündeki şakacı ifade . "Senin için endişeleniyorum, K."
Sözleri samimi.
Ve için bir sebebi var.
Kimseye itiraf etmediğim bir sebep. Yakın
arkadaşlarıma bile.
Hayatımı ele geçiren bir sebep.
Ne zaman bu kadar tanınmaz hale
geldim? Kapı aralığında durakladım.
Başka bir umutsuzluk dalgası bana saldırıyor.

Başlarda bu kadar üzgün değildim. Her zaman sessiz taraftaydım ama bu... Hayatımı bir kafeste yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Kaçışı olmayan bir hapishane. İş benim güneş ışığım oldu. Ve uyku benim tek başa çıkma yöntemim oldu. Artık günleri saymıyorum bile. Hepsi büyük bir lapa halinde birbirine karışıyor. Gerçekten yaşamıyorum. Belki *de* bir şeylerin değişmesi gerekiyordur. İçimi çektiğimde Venüs çoktan arkasını dönmüştü. "Seninle orada buluşuruz." Güzel yüzünde kocaman bir gülümseme ve gözlerinde umutla dönüyor. "Sürtükçe bir şeyle mi?" "Güle güle Venüs." Kapımı tutuyorum. İleri itiyorum. "Dekolte olsun," diyerek yüzünü kalan boşluğa bastırıyor ve göğsünü işaret ediyor. "Güzel bir-" Kapıyı çarpıyorum. Baş ağrım kötüleşiyor. pişman olmaya başladım.

Kayla ve Brendon'ın romantizminin geri kalanının tadını çıkarmaya hazır mısınız? *Be My Always*'i [buradan](#) alın.

İNCELEME BIRAKIN

BU KİTABI BEĞENDİNİZ Mİ? **Lütfen şimdi bir yorum bırakın.**

YENİ SÜRÜMLERDEN HABERDAR OLMAK İÇİN NIA'NIN HABER BÜLTENİNE KATILIN, ÜCRETSİZ romanlar, özel bonus içeriklere erişim ve daha fazlası!

[Nia'nın haber bültenine buradan katılın.](#)

[Nia'nın Facebook Grubuna Katılın](#)

[Nia'yı Instagram'da takip edin](#)

Güçlü ama savunmasız siyah kadınlar ve onları seven farklı erkekler hakkında daha fazla kitap yakında geliyor.

AYRICA NIA ARTHURS TARAFINDAN

Caribbean Crush Serisi

Onun İstisnası

Onun

Aldatmacası

Karmaşıklık

Kin Tutan Kalpler Serisi

Seni Sonsuza Sevmek

Dek Seni Sonsuza Dek

Arzulamak Seni

Sonsuza Dek

Sahiplenmek

Make It Evlilik Serisi

Daima Benim

Ol Sonsuza

Dek BenimOl

Sevgilim

Be My Lady Ol(A Make It Marriage

Short) Işığım

Kıvılcımım

Gelinim OlOl

Karım Ol

Umudum Ol

Pusulam Ol

Sebeğim Ol

Bebeğim

İntikamım Ol

Doc Exclusives Bana

Saygı Duyun: Bölüm I

Saygı Duy Bana: Bölüm

Il Beni Korum

Kırılğan Yeminler

Bana

Değer Ver

Bana

Değer Ver

II

Aşk Onarım Serisi

Kazan Beni

Beni Et

Beni Seç

Hak Bana

Güven

Bana

Göster

Bana Söz

Ver

Paralel Aşk Serisi

Sende

Yakalandım

Tuzağa Düştüm

Sende Sende

Bağlandım

Nia Arthurs posta listesine kaydolun

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.